LAURA SEBASTIAN

LADY SMOKE

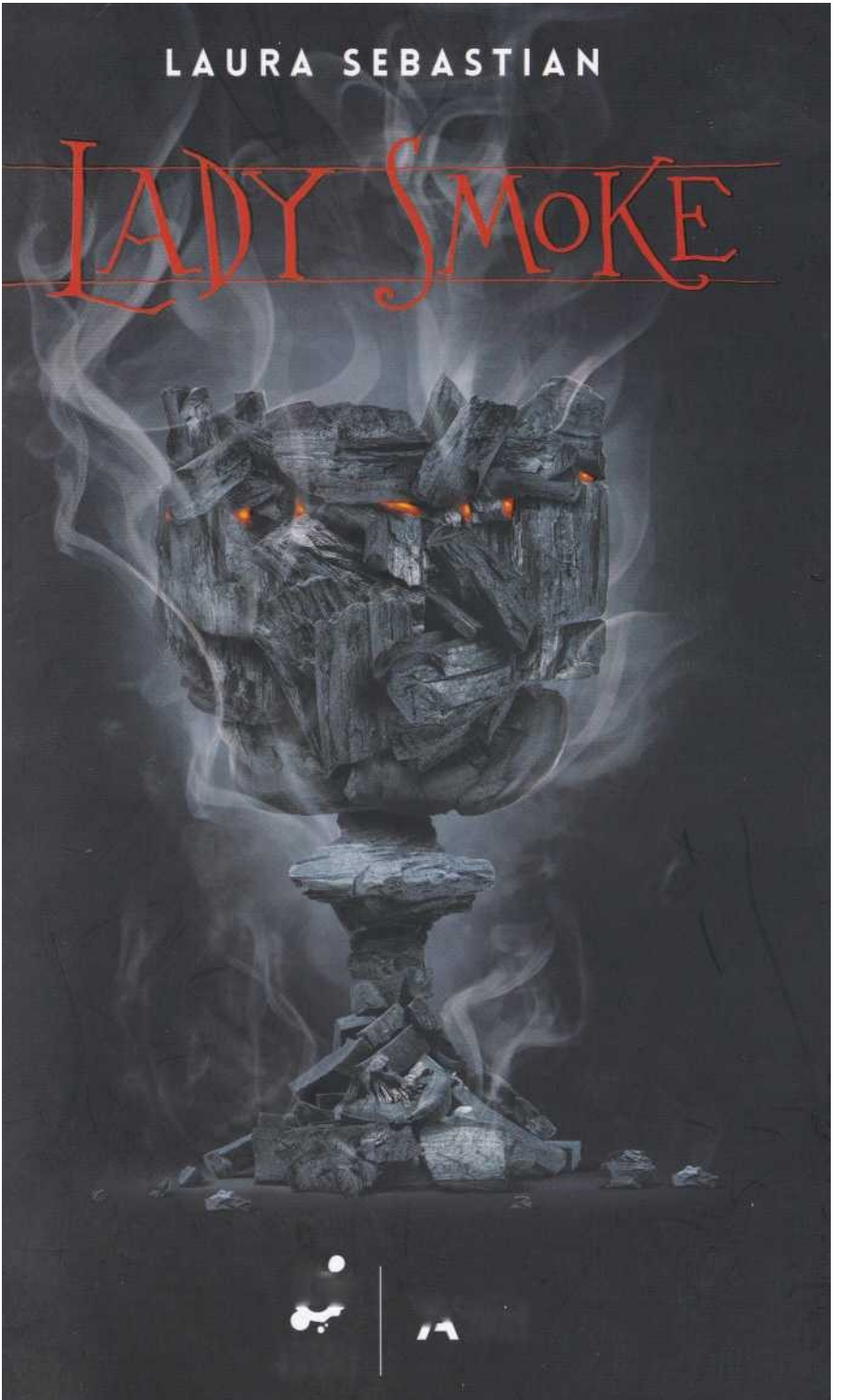

Laura Sebastian a crescut în South Florida şi, a urmat cursurile Facultăţii Savannah de Artă şi Design. A scris o piesă de teatru care a fost publicată în Playscripts, Inc. şi trăieşte în New York City, unde îşi petrece timpul scriind romane fantasy, având grijă de copii şi învăţând despre domeniul editorial.Prinţesa de Cenuşă e primul ei roman, cu care a debutat pe lista de bestselleruri a New York Times.

LAURA SEBASTIAN

LADY SMOKE

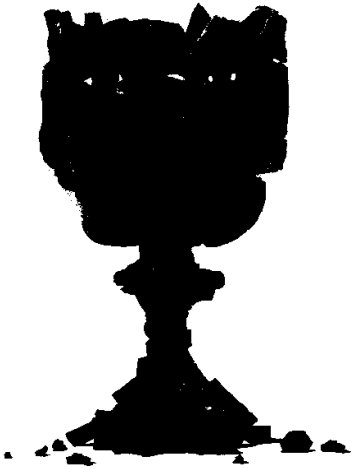

Traducere din engleză de Anca Zaharia

STORIA BOOKS
Titlul original al acestei cărţi este: *Lady Smoke.*
2019

V.1.0

PENTRU BUNICA CAROLE,
dacă am cunoscut vreodată o regină rebelă,
ea este.

ŞI PENTRU BUNICUL RICH,
pentru că i-a păstrat vii poveştile.

Prolog

MAMA MI-A SPUS, ODATĂ, că pacea era singurul mod în care putea supravieţui Astrea. Nu aveam nevoie de armate mari, mi-a zis, nu trebuia să ne forţăm copiii să devină războinici. Noi nu căutam războiul, ca alte ţări, în încercarea de a lua mai mult decât ne trebuia. Astrea era de ajuns, a spus.

Nu şi-a imaginat niciodată că războiul avea să vină peste noi, invitat sau nu. Avea să trăiască doar cât să vadă cât de prost s-a descurcat pacea în faţa lamelor din fier forjat şi a lăcomiei sălbatice a kalovaxianilor.

Mama a fost Regina Păcii, dar eu ştiu prea bine că pacea nu este de ajuns.

Singură

SIMT PE LIMBĂ DULCEAŢA cafelei aromate, preparată cu o lingură generoasă de miere. Aşa cum o cere mereu Crescentia.

Stăm în pavilion, aşa cum am mai stat de o mie de ori înainte, cu ceştile de porţelan aburinde în mâini, pentru a ne proteja de răcoarea din aerul de seară. Pentru o clipă, pare exact ca înainte, o linişte confortabilă plutind în întunericul care ne înconjoară. Mi-a fost dor să vorbesc cu ea, mi-a fost dor şi de asta – cum putem sta împreună fără a simţi nevoia să umplem tăcerea cu discuţii lipsite de sens.

Dar e o prostie. Cum să-mi fie dor de Cress, când ea stă chiar în faţa mea?

Râde de parcă mi-ar putea citi gândurile şi îşi aşază ceaşca pe farfurioară cu un zăngănit care îmi vibrează în oase. Se apleacă peste masa poleită ca să-mi ia mână liberă într-ale ei.

— Oh, Thora, spune cu glasul cântându-mi numele fals ca pe o melodie. Şi mie mi-a fost dor de tine. Dar data viitoare nu îmi va mai fi.

Înainte să înţeleg sensul vorbelor ei, lumina de deasupra se schimbă, soarele devine tot mai strălucitor, până când e pe deplin luminată, fiecare centimetru groaznic din ea. Gâtul carbonizat şi descuamat, ars până la înnegrire de Encatrio pe care i l-am dat, părul alb şi fragil, buzele gri şi sfărâmicioase asemenea coroanei de cenuşă pe care obişnuiam să o port.

Frica şi vinovăţia mă copleşesc când îmi aduc aminte. Îmi amintesc ce i-am făcut; îmi amintesc de ce am făcut-o. Îmi amintesc faţa ei de cealaltă parte a gratiilor celulei mele, plină de furie când îmi spunea că va aplauda la moartea mea. Îmi amintesc că gratiile erau fierbinţi acolo

unde le atinsese.

Încerc să-mi retrag mâna, dar ea mi-o prinde repede, în timp ce zâmbetul ei de prinţesă din poveşti scoate la iveală colţi pătaţi cu cenuşă şi sânge. Îi simt pielea fierbinte, mai fierbinte chiar decât a lui Blaise. E focul însuşi pe pielea mea şi încerc să ţip, dar nu iese niciun sunet. Nu îmi mai simt mâna şi sunt uşurată o secundă, până mă uit în jos şi văd că s-a transformat în cenuşă, praf sfărâmat în prinsoarea lui Cress. Focul îşi face drum pe braţ în sus şi coboară pe celălalt, răspândindu-se pe piept, pe torace, pe picioare şi pe tălpi. Capul îmi ia foc la sfârşit şi ultimul lucru pe care îl văd este Cress, cu zâmbetul ei monstruos.

— Uite, nu e mai bine aşa? Acum, nimeni nu te va lua drept regină.

Când mă trezesc, pielea mi-e udă leoarcă, aşternuturile de bumbac sunt prinse în jurul picioarelor şi ude de transpiraţie. Stomacul mi se agită, ameninţând să se reverse, deşi nu sunt sigură că am mâncat ceva ce ar putea fi vărsat, în afară de câteva coji de pâine seara trecută. Mă ridic în capul oaselor, cu o mână pe stomac pentru a-l linişti şi clipind ca să-mi ajut ochii să se adapteze la întuneric.

Îmi ia un moment să-mi dau seama că nu sunt în patul meu, nici în camera mea, nu sunt nici măcar în palat. Spaţiul este mai mic, patul e doar puţin mai mare decât un culcuş îngust, cu o saltea subţire, aşternuturi roase şi o pătură. Stomacul mi se mişcă într-o parte, rostogolindu-se într-un fel care-mi produce greaţă până când îmi dau seama că nu e deloc stomacul – întreaga încăpere se clatină dintr-o parte în alta. Stomacul doar oglindeşte mişcarea.

Evenimentele din ultimele două zile noi se strecoară înapoi în minte. Temniţa, procesul Kaiserului, Elpis murind la picioarele mele. Îmi amintesc cum m-a salvat Søren, pentru ca apoi el însuşi să fie întemniţat. Imediat ce-mi

vine acest gând, îl alung. Există o mulţime de lucruri de care să mă simt vinovată – luarea lui Søren ca ostatic nu poate fi unul dintre ele.

Sunt pe vasul *Smoke,* îmi amintesc, în drum spre ruinele din Anglamar, ca să încep recucerirea Astreei. Sunt în cabina mea, singură şi în siguranţă, în vreme ce Søren este ţinut în lanţuri în carceră.

Închid ochii şi îmi las capul în palme, dar imediat ce fac asta, îmi apare în minte chipul lui Cress, toată numai obraji roz şi gropiţe şi ochi gri larg deschişi, exact aşa cum arăta prima oară când am întâlnit-o. Inima îmi zvâcneşte în piept la gândul fetei care era, al fetei care *eram* şi care s-a agăţat de ea pentru că era singura salvare în viaţa mea de coşmar. Prea rapid, acea imagine cu Cress este înlocuită cu ea aşa cum am văzut-o ultima oară, cu ură în ochii gri şi reci şi cu pielea gâtului carbonizată şi desprinsă în fâşii.

Nu ar fi trebuit să supravieţuiască otrăvii. Dacă nu aş fi văzut-o cu propriii mei ochi, nu aş fi crezut. O parte din mine e uşurată, deşi cealaltă parte nu va uita niciodată cum s-a uitat la mine când a promis să radă Astrea de pe faţa pământului, cum a spus că-l va ruga pe Kaiser să-i dea voie să-mi păstreze capul după ce mă vor executa.

Mă trântesc pe spate, lovind cu zgomot perna subţire. Mă doare tot corpul de oboseală, dar mintea îmi e un vârtej care nu dă semne că s-ar linişti. Totuşi închid ochii strâns şi încerc să blochez toate gândurile despre Cress, deşi ea zăboveşte pe margini, fantoma unei prezenţe.

Camera e prea tăcută – atât de tăcută, încât capătă o sonoritate proprie. O aud în lipsa respiraţiilor Umbrelor mele, a mişcărilor abia perceptibile pe care le făceau, în lipsa şoaptelor dintre ei. Este o linişte asurzitoare. Mă întorc pe o parte, apoi pe cealaltă. Tremur şi strâng pătura mai tare în jurul meu; simt iar focul atingerii lui Cress şi arunc de tot pătura, care cade grămadă pe podea.

Nu pot să adorm. Cobor din pat şi găsesc pelerina groasă de lână pe care mi-a lăsat-o Dragonsbane în cabină.

Mi-o pun peste cămaşa de noapte. Mă înghite, atârnând până la glezne, comodă şi lipsită de formă. Materialul se destramă şi a fost peticită de atât de multe ori, încât mă îndoiesc că a mai rămas ceva din pelerina de la început, dar tot o prefer rochiilor de mătase fină pe care Kaiserul mă obliga să le port.

Ca de fiecare dată, gândul la Kaiser îmi alimentează flacăra de furie din stomac până când ajunge să pârjolească totul în mine, transformându-mi sângele în lavă. E un sentiment care mă înspăimântă, chiar şi când îl savurez. Blaise mi-a promis odată că voi aprinde focul care îl va transforma pe Kaiserul în cenuşă şi nu cred că sentimentul acesta va trece până nu o voi face.

Siguranţă

CORIDOARELE DE PE *SMOKE* sunt pustii şi tăcute, fără un suflet la vedere. Singurul sunet este troncănitul uşor al paşilor de deasupra şi vacarmul mut al valurilor care se sparg de carenă. Trec de un hol, apoi de altul, căutând o cale să urc pe punte, înainte să-mi dau seama că sunt pierdută fără de speranţă. Deşi în timpul turului pe care mi l-a făcut Dragonsbane mai devreme am crezut că mi-am făcut o idee despre configuraţia vasului, la ora aceasta pare un loc complet diferit. Privesc peste umăr, aşteptându-mă să zăresc o Umbră, dar îmi dau seama că ele nu mai sunt. Nu mai e nimeni.

Timp de zece ani, prezenţa altora a fost o greutate constantă pe umerii mei, care m-a sufocat. Mi-am dorit cu nesaţ ziua în care să scap şi să pot fi, în sfârşit, singură. Acum, totuşi, o parte din mine simte lipsa companiei permanente. Cel puţin Umbrele m-ar ajuta să nu mă rătăcesc.

În sfârşit, după alte câteva întoarceri, găsesc nişte scări abrupte care duc direct pe punte. Treptele sunt şubrede şi zgomotoase şi le urc încet, îngrozită că m-ar putea auzi cineva şi ar veni să mă prindă. Trebuie să-mi reamintesc că nu mă mai furişez – sunt liberă să mă plimb după cum poftesc.

Deschid uşa şi aerul mării îmi biciuieşte faţa, suflându-mi părul în toate direcţiile. Îl aşez la loc cu o mână ca să-l ţin departe de ochi, iar cu cealaltă îmi strâng pelerina mai aproape. Nu mi-am dat seama cât de stătut era aerul de sub punte până când nu mi-a intrat în plămâni aerul proaspăt.

Aici, sus, sunt câţiva membri ai echipajului care muncesc, un echipaj mic care se asigură că *Smoke* nu deviază de la curs sau nu se scufundă în miez de noapte,

dar sunt cu toţii prea confuzi şi concentraţi pe treburile lor ca să-mi arunce mai mult de-o privire când trec pe lângă ei.

Noaptea e rece, mai ales cu vântul care izbeşte violent apa. Îmi încrucişez braţele pe piept în timp ce îmi croiesc drum spre proră.

S-ar putea ca încă să mă mai adaptez la singurătate, dar nu cred că mă voi sătura vreodată de asta: cerul deschis peste tot deasupra mea. Fără pereţi, fără restricţii. Doar aer şi mare şi stele. Sus, cerul e împânzit de stele, atât de multe, încât e greu să aleg una anume. Artemisia mi-a spus că marinarii folosesc stelele ca să se orienteze, dar nu-mi pot imagina cum este posibil un astfel de lucru. Sunt prea multe ca să înţelegi ceva.

Prora vasului nu este atât de goală pe cât speram. Lângă balustrada din faţă, o siluetă singuratică, cu umerii aplecaţi, priveşte la oceanul de dedesubt. Înainte chiar să ajung destul de aproape ca să-i disting vreuna dintre trăsături, ştiu că e Blaise. El e singura persoană pe care o cunosc care poate să lâncezească în timp ce emană o energie atât de debordantă.

Sunt cuprinsă de uşurare şi grăbesc pasul spre el.

— Blaise, spun atingându-i braţul.

Căldura pielii lui şi faptul că e treaz la această oră îmi fac mintea mea să o ia în toate direcţiile, dar refuz să îi dau voie. Nu acum. Acum doar am nevoie de cel mai vechi prieten al meu.

Se întoarce spre mine, surprins, apoi zâmbeşte, deşi puţin mai nesigur decât eram obişnuită.

Nu am mai vorbit de când am urcat la bord, în această după-amiază, şi o parte din mine s-a temut de momentul acesta. Trebuie să ştie că am inversat ceştile pe drum, dându-i lui ceaiul în care amestecase un medicament de dormit pentru mine. Trebuie să ştie de ce am făcut-o. Asta nu este o conversaţie pe care să vreau să o am acum.

— N-ai putut dormi? mă întreabă privind în jur, după

care se uită iar la mine.

Deschide gura, dar o închide din nou. Îşi drege glasul.

— Poate fi dificil până te obişnuieşti să dormi pe o navă. Cu balansul şi cu sunetul valurilor…

— Nu e asta, zic.

Vreau să-i spun despre coşmarul meu, dar deja îmi pot imagina ce va răspunde. *A fost doar un vis,* va spune. *Nu a fost real Cress nu e aici, nu îţi poate face rău.*

Oricât de adevărat ar fi, nu mă pot convinge să şi cred asta. În plus, nu vreau ca Blaise să ştie cum Cress e mereu în gândurile mele, cât de vinovată mă simt pentru ce i-am făcut. În mintea lui e clar: Cress este duşmanul. Nu mi-ar înţelege vinovăţia şi cu siguranţă nu ar înţelege dorul care a prins rădăcină în golul din stomacul meu. Nu ar înţelege cât de mult îmi lipseşte chiar şi acum.

— Nu ţi-am spus despre Dragonsbane, îmi zice după un moment, incapabil să mă privească. Ar fi trebuit să te avertizez. Nu cred că a fost o senzaţie prea plăcută să întâlneşti un străin cu faţa mamei tale.

Mă sprijin pe balustrada de lângă el şi privim amândoi în jos, la locul în care valurile întâlnesc carena vasului.

— Probabil că *mi-ai fi spus,* dacă nu aş fi inversat ceştile cu ceai, subliniez eu.

O clipă nu spune nimic şi se aude doar marea.

— De ce ai făcut-o? întreabă încet, ca şi cum nu ar fi sigur că vrea să afle răspunsul.

Nici eu nu sunt sigură că vreau să i-l ofer, dar o parte din mine se agaţă de speranţa că va râde şi-mi va spune că greşesc.

Inspir adânc, să mă îmbărbătez.

— Înainte să plecăm din Astrea, când Erik îmi spunea ce sunt berserkerii, mi-a menţionat simptomele, spun încet.

Lângă mine, Blaise se crispează, dar nu mă priveşte şi nu mă întrerupe, aşa că merg mai departe.

— A spus că, pe măsură ce nebunia cauzată de mină se agravează, pielea li se încinge şi încep să piardă controlul

asupra darurilor lor. A spus că nu dorm.

Blaise lasă să-i scape un oftat.

— Nu e atât de simplu, spune încetişor.

Scutur din cap să-l limpezesc, apoi mă îndepărtez de balustradă, încrucişându-mi braţele pe piept.

— Eşti binecuvântat, îi spun. Aşa ai supravieţuit în mină, aşa ai supravieţuit în toţi aceşti ani de când ai plecat. Nu poţi fi...

Nu mă pot forţa să spun cuvintele. *Înnebunit de mină.* E o expresie simplă, trei cuvinte, fiecare dintre ele destul de inofensiv luat separat. Împreună totuşi sunt mult mai mult.

Vreau atât de mult să-mi spună că am dreptate, că bineînţeles că nu e nebunia minei, bineînţeles că nu e fatal. Dar nu spune nimic. Rămâne îngheţat, cu coatele sprijinite de balustradă, cu mâinile împreunate strâns în faţă.

— Nu ştiu, Theo, spune într-un final. Nu cred că sunt... bolnav, mai spune, incapabil şi el să pronunţe *înnebunit de mină.* Dar nici nu am prea simţit că aş fi binecuvântat.

Mărturisirea vine printr-o şoaptă pierdută în aerul nopţii, fără să se mai repete vreodată. Mă întreb dacă asta e prima dată când a spus cuvintele cu voce tare.

Îi ating umărul, forţându-l să se întoarcă cu faţa spre mine, după care îi pun mâna pe piept, unde ştiu că poartă un semn, chiar deasupra inimii.

— Am văzut ce poţi să faci, Blaise, îi spun. Glaidi te-a binecuvântat, ştiu asta. Poate că puterea ta e diferită de cea a Păzitorilor, dar nu e... nu e altceva. E doar ceva mai mult. Trebuie să fie.

O clipă, se uită la mine de parcă ar vrea să mă contrazică, dar apoi îşi pune mâna peste a mea şi o ţine acolo. Încerc să ignor cât de fierbinte îi e pielea.

— De ce nu ai putut să dormi? mă întreabă într-un final.

Nu-i pot spune despre coşmarul meu, dar nici nu pot să-l mint. Mă decid pentru ceva intermediar – un adevăr parţial.

— Nu pot dormi singură, îi spun, de parcă ar fi aşa de

simplu.

Ştim amândoi că nu este.

Aştept să mă judece, să-mi spună cât de ridicol este, că nu ar trebui să-mi *lipsească* să am Umbre care să-mi vegheze fiecare mişcare. Dar, desigur, nu o face. Ştie că nu despre asta e vorba.

— Dorm eu cu tine, spune, după care îşi dă seama ce a zis.

E prea întuneric ca să pot spune sigur, dar cred că i s-au înroşit urechile.

— Adică... bine, ştii ce vreau să spun. Pot sta acolo, cu tine, dacă te ajută.

Zâmbesc uşor.

— Cred că da, spun, şi, pentru că nu mă pot abţine, nu mă opresc aici. Aş dormi chiar mai bine dacă ai dormi şi tu.

— Theo, spune cu un oftat.

— Ştiu, zic. Nu e atât de simplu. Dar mi-aş dori să fie.

În timp ce Blaise şi cu mine ne îndreptăm spre cabina mea, simt ochii echipajului asupra noastră. Îmi imaginez cum le pare lor, să ne vadă mergând împreună la ora aceasta. Până la răsărit, cu toţii vor şuşoti despre cum eu şi Blaise suntem iubiţi. Aş prefera ca oamenii să nu bârfească deloc despre mine, dar dacă acest zvon l-ar eclipsa pe cel despre mine şi Søren, nu m-ar deranja.

O poveste de dragoste între mine şi Blaise este o bârfă mult mai bună, pentru că echipajul o va susţine din toată inima, fie şi doar pentru că el e astrean. Şi cu cât am parte de mai mult sprijin din partea echipajului, cu atât mai bine. Nu pot să nu-mi amintesc cât de dispreţuitoare a fost Dragonsbane când am venit la bord, cum mi-a vorbit, ca şi cum aş fi fost un copil pierdut, nu regină. Regina *ei.* Îmi fac griji că situaţia se va înrăutăţi.

Mă forţez să opresc acest şir de gânduri. Cum de am devenit atât de vicleană? Am sentimente pentru Blaise şi ştiu că şi el are pentru mine, dar nici măcar nu m-am

gândit la asta. Am trecut direct la strategii, direct la modul în care aş putea să-l folosesc în avantajul meu politic. Cum am devenit o astfel de persoană?

Gândesc precum Kaiserul. Mă străbate un fior când îmi dau seama.

Blaise simte.

— Eşti bine? întreabă el când deschid uşa spre cabină şi îl conduc înăuntru.

Mă întorc să îl privesc şi alung din minte glasul Kaiserului. Nu mă gândesc la cine ne-a văzut intrând sau la ce vor spune sau cum pot folosi asta în avantajul meu. Nu mă gândesc la ce am vorbit în urmă cu câteva momente. Mă gândesc doar la noi, singuri în aceeaşi încăpere.

— Mulţumesc pentru că stai cu mine, spun în loc să-i răspund.

Zâmbeşte scurt, apoi îşi mută privirea.

— Tu îmi faci mie o favoare. Dorm cu Heron şi sforăie suficient de puternic încât să scuture întreaga navă.

Râd.

— Mă voi întinde pe podea cât dormi, spune el.

— Nu, spun eu, surprinzându-mă.

Ochii i se măresc puţin când se uită la mine. Pare că vom sta aici, în tăcerea îngheţată şi incomodă, veacuri întregi, aşa că rup vraja. Mă îndrept spre el şi îl iau de mână.

— Theo, spune el, dar îi apăs un deget pe buze înainte de a putea ruina totul cu avertismente pe care nu vreau să le aud.

— Doar… ţine-mă în braţe.

Oftează şi ştiu că va spune nu, că ar trebui să păstreze distanţa pentru că nu mai sunt prietena lui din copilărie. Sunt regina lui şi asta face totul mult mai complicat. Aşa că joc o carte ieftină, una pe care ştiu că nu o va refuza.

— Mă voi simţi mai în siguranţă, Blaise. Te rog.

Privirea i se îmblânzeşte şi ştiu că e al meu. Fără un

cuvânt, las mâna să-mi cadă de pe buzele lui şi îl trag cu mine în pat. Ne potrivim perfect împreună, corpul lui se înfăşoară în jurul meu, braţele lui mă cuprind. Chiar şi aici, pe mare, Blaise miroase a foc în vatră şi a condimente – a acasă. Pielea lui e fierbinte, dar încerc să nu mă gândesc la asta. În schimb, îi simt bătăile inimii care rezonează prin mine, intră în ritm cu ale mele şi le las să mă adoarmă.

Familie

CÂND MĂ TREZESC, BLAISE a plecat şi în cameră e prea frig fără el. Pe perna de lângă capul meu e un bileţel.

Am avut de făcut curăţenie de dimineaţă. Ne vedem diseară.

Al tău, Blaise

Al tău. Cuvintele îmi rămân în minte în timp ce încerc să îmi aşez părul zburlit astfel încât să arate prezentabil şi îmi îndrept hainele şifonate. Într-o altă viaţă, probabil că aş vibra la o astfel de formulare, dar acum mă sâcâie. Îmi ia o clipă pentru a-mi da seama de ce anume: la fel îşi semna Søren scrisorile.

Încerc să nu-mi las gândurile să zăbovească prea mult asupra lui Søren. Este viu şi în siguranţă şi asta e tot ce pot face pentru el acum. E mai mult decât merită după ceea ce a făcut în Vecturia, după ce mâinile lui au devenit prea pline de sânge ca să mai poată fi vreodată curate cu adevărat.

Şi cum rămâne cu mâinile tale? şopteşte o voce în mintea mea. Sună ca vocea lui Cress.

Îmi trag în picioare cizmele pe care mi le-a dat Dragonsbane. Sunt cu o mărime prea mari şi troncănesc când merg, dar nu mă pot plânge, mai ales că, spre deosebire de Blaise, eu nu am treburi de făcut pe vas. Ieri, în timpul turului pe care mi l-a făcut, Dragonsbane mi-a explicat că toată lumea de la bord are nişte sarcini zilnice, ca să-şi plătească şederea la bord. Heron a primit o tură zilnică în bucătării, iar Artemisia va trebui să se ocupe de pânzele vasului câteva ore în fiecare zi. Chiar şi copiii au mici treburi de făcut, cum ar fi servirea apei în timpul meselor sau diverse comisioane pentru Dragonsbane.

Am întrebat-o pe Dragonsbane ce aş putea face pentru a ajuta, dar ea a zâmbit doar şi mi-a mângâiat mâna cu condescendenţă.

— Tu eşti prinţesa noastră. Acesta este singurul lucru pe care trebuie să-l faci.

Sunt regina voastră, mi-aş fi dorit să spun, dar nu am putut da glas cuvintelor.

Când ies pe punte, soarele este surprinzător de sus pe cer, atât de strălucitor încât te orbeşte. Cât timp am dormit? Trebuie să fie aproape de prânz, iar nava bâzâie de la atâta activitate. Caut o faţă pe care să o cunosc pe puntea aglomerată, dar găsesc doar o mare de străini.

— Maiestatea voastră, spune un bărbat în timp ce face o plecăciune şi se grăbeşte să treacă, purtând o găleată cu apă.

Deschid gura pentru a răspunde, dar înainte să apuc, o femeie face o reverenţă, iar senzaţia se repetă.

După un timp îmi dau seama că este mai bine să zâmbesc doar şi să dau din cap drept răspuns.

Îmi croiesc drum pe punte, dând din cap şi zâmbind şi căutând pe cineva cunoscut, dar imediat ce găsesc o pereche de ochi familiară, aş vrea să nu o fi găsit.

Mama lui Elpis, Nadine, stă sub vela mare, cu mopul cu care spală puntea în mână, deşi acum stă îngheţată, în timp ce din mopul suspendat picură apă cenuşie. Mă priveşte adânc în ochi, dar faţa îi rămâne nemişcată. Seamănă atât de mult cu fiica ei, încât m-a surprins prima oară când am întâlnit-o – aceeaşi faţă rotundă, aceiaşi ochi întunecaţi şi adânci.

Când i-am povestit despre Elpis, noaptea trecută, după turul făcut de Dragonsbane, a spus toate lucrurile potrivite, chiar dacă printre lacrimi. Mi-a mulţumit că am încercat să o salvez pe fiica ei, pentru că i-am fost prietenă, pentru că am jurat răzbunare împotriva Kaiserului, dar cuvintele au părut goale şi aş fi vrut mai degrabă să mă critice şi să mă acuze de uciderea lui Elpis.

Ar fi fost o uşurare, cred, să aud pe cineva dând glas propriilor mele sentimente de vinovăţie.

Îşi mută ochii dinspre mine şi se concentrează din nou pe datul cu mopul, frecând din greu puntea, ca şi cum ar vrea să facă o gaură în ea.

— Theo, spune o voce în spatele meu, iar eu sunt atât de recunoscătoare pentru distragere, încât e nevoie de un moment ca să-mi dau seama că Artemisia e cea care mă strigă.

Stă sprijinită de balustrada vasului, în haine ca ale mele – pantaloni maro strâmţi şi o cămaşă albă de bumbac, deşi ale ei arată cumva mai bine, ca şi cum ar fi ceva ce poartă pentru că aşa a ales, nu pentru că nu are alte opţiuni Stă cu corpul îndreptat spre apă, cu braţele întinse, deşi se uită la mine. Părul îi atârnă în jurul umerilor, în bucle albe şi ciufulite care devin de un azuriu strălucitor la vârf. Are în păr acul cu piatra de apă pe care l-am furat de la Crescentia, iar pietrele albastre ca de cerneală strălucesc în lumina soarelui. Ştiu că este conştientă de părul ei şi încerc să nu mă holbez, dar e dificil. La şold are un pumnal cu mânerul filigranat cu aur. Iniţial, mă gândesc că ar putea fi al meu, dar nu are cum. L-am văzut pe al meu în cameră acum câteva clipe, ascuns sub pernă.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama ce face. Piatra de apă din părul ei nu străluceşte în lumina soarelui – luminează, de fapt. Pentru că o foloseşte. Când mă uit îndeaproape la degetele ei, aproape văd cum se scurge magia din ele, la fel de fină precum negura oceanului.

— Ce faci? o întreb când mă apropii, puţin precaută.

Îmi place să cred că nu mi-e frică de Artemisia, dar aş fi nebună să nu-mi fie. E o creatură înfricoşătoare, chiar şi fără magie.

Ea îmi zâmbeşte drăgălaş şi dă ochii peste cap.

— Mama crede că ar trebui să mergem mai repede, în cazul în care ne urmăresc kalovaxianii, spune ea.

— Aşa că ţi-a cerut ajutorul?

Artemisia râde.

— Oh, nu, mama nu ar cere niciodată ajutorul cuiva, nici măcar pe al meu, spune ea. Nu, a ordonat.

Mă aplec pe balustrada de lângă ea.

— Nu credeam că primeşti ordine de la cineva, spun eu.

Nu răspunde, ridică doar din umeri. Mă uit la marea de valuri albastre care se întinde cât văd cu ochii. Pot să disting celelalte vase din flota lui Dragonsbane care vin în urma noastră.

— Ce faci exact? o întreb după o clipă.

— Întorc mişcările mareei în avantajul nostru, spune ea. Ca să meargă cu noi, nu împotriva noastră.

— Asta înseamnă să foloseşti extrem de multă putere. Eşti sigură că o să faci faţă de una singură?

Nu am vrut să fie o întrebare ofensatoare, dar Artemisia se zbârleşte.

— Nu e atât de dificil pe cât pare. Înseamnă să împing un bloc de apă să facă ceea ce vrea oricum să facă, schimbând doar direcţia. Literalmente, întorc mareea, cum s-ar spune. Şi nu e ca şi cum întorc pe dos toată Marea Caledoniană – doar puţin, în jurul flotei noastre.

— Mă încred în judecata ta, îi spun.

Se lasă liniştea şi o privesc cum lucrează, cu mâinile învârtindu-se cu graţie în aerul dinaintea noastră, cu valurile fine de ceaţă magică prelingându-i-se din degete.

E verişoara mea, îmi amintesc brusc, deşi nu cred că acest gând va deveni vreodată mai puţin ridicol. Suntem cât se poate de diferite, dar mamele noastre sunt surori. Gemene chiar.

Prima dată când am văzut-o şi-a schimbat părul din albastru şi alb, culori care indică faptul că are darul apei, într-un castaniu-închis cu reflexii roşii, ca al meu. Am crezut că-şi bătea joc de mine sau încerca să mă facă să mă simt inconfortabil, dar aceea trebuie să fi fost culoarea părului ei înainte să fie însemnată, la fel ca a mamei ei, a mamei mele şi a mea. Trebuie să fi ştiut dintotdeauna că

suntem verişoare, dar nu a suflat niciodată un cuvânt.

Acelaşi sânge curge prin venele noastre, mă gândesc, şi ce mai sânge!

— Te gândeşti vreodată că e straniu că suntem descendente ale zeului focului, dar ai fost aleasă de zeiţa apei? o întreb după o clipă.

Se uită dincolo de mine.

— Nu neapărat, îmi spune. Nu sunt o persoană spirituală, ştii asta. Poate că suntem descendente ale zeiţei Houzzah sau poate că e doar un mit care să susţină pretenţia familiei noastre la tron. În orice caz, nu cred că magia are ceva de-a face cu sângele. Heron spune că Suta m-a văzut în templul ei, că, dintre toţi, m-a ales pe mine şi m-a binecuvântat cu acest dar, însă nici acest răspuns nu ştiu dacă-mi place.

— Ce răspuns îţi place? o întreb.

Nu răspunde, în schimb se concentrează pe marea dinaintea ei, mişcându-şi mâinile prin aer cu graţia unei dansatoare.

— De ce eşti atât de curioasă în legătură cu darul meu? întreabă.

E rândul meu să ridic din umeri.

— N-am un motiv anume. Bănuiesc că majoritatea oamenilor sunt curioşi.

— Nu, nu chiar, spune încruntându-se când îşi mută brusc mâinile spre stânga, apoi din nou în faţă. În mare parte, oamenii doar îmi spun ce binecuvântată sunt. Uneori mi-o spun în timp ce-şi trec degetele prin părul meu – mereu detest asta. În orice caz, niciodată nu-mi pun întrebări. Ar fi o discuţie prea apropiată de cea despre mină şi nu vor să audă despre aşa ceva. Mai bine să se gândească că e ceva mistic, care există dincolo de aria curiozităţii lor.

— Nu aş fi crezut că vei fi surprinsă să descoperi că există puţine lucruri dincolo de aria curiozităţii mele, spun uşor, deşi cuvintele ei tot mă înţeapă.

Dacă îmi observă disconfortul, Artemisia îl ignoră.

— Ai dormit până groaznic de târziu, spune în schimb.

Există un ghimpe pe-acolo, pe undeva, dar nu înţeapă la fel de tare cum o fac ghimpii ei de obicei. A fost la fel şi ieri, după ce am urcat la bord pe *Smoke* – a bombănit şi s-a foit şi n-am văzut-o vreodată pe Artemisia să facă nici una, nici alta. Nu mai e nimic din înţepăturile şi sarcasmul cu care m-am obişnuit din partea ei. În umbra mamei sale a devenit mai puţin ea însăşi.

— Nu am vrut să dorm până târziu. Am stat trează aproape toată noaptea...

— Blaise a zis că nu te simţeai bine, mă întrerupe, dar privirea ei înfumurată îmi spune că ea crede mai degrabă că ăsta e un eufemism pentru cu totul altceva.

Bârfele trebuie să fi început deja să se împrăştie.

Îmi ard obrajii.

— Sunt bine, îi spun, apoi caut o modalitate de a schimba subiectul.

După o clipă arăt din cap spre pumnalul de la şoldul ei.

— Ăla pentru ce e?

Îşi lasă mâinile în jos şi fluxul magic încetează. Atinge mânerul alene, aşa cum am văzut că se joacă femeile de la curte cu bijuteriile lor.

— Am vrut să exersez puţin după ce mi se termină tura, recunoaşte. N-am mai prea avut şansa să-l folosesc de când ţi-am eliminat Umbrele, aşa că am cam ruginit.

— Tu le-ai omorât? întreb.

Pufneşte.

— Cine credeai? Heron spune că e împotriva darului lui să facă rău, iar lui Blaise nu-i place să-şi murdărească mâinile dacă nu e absolut necesar. Probabil că ar fi făcut-o el dacă i-aş fi cerut, dar...

Se opreşte.

— Îţi place să o faci, termin eu.

Ochii i se luminează şi zâmbetul ei este cumplit.

— Îmi place cum se simte, spune. Să iei ceva înapoi.

Deschide gura şi mă pregătesc pentru un comentariu ascuţit despre faptul că nu l-am putut ucide pe Søren când am avut şansa, dar nu o spune.

— Te pot învăţa, îmi zice în schimb, uimindu-mă. Cum să foloseşti un pumnal, vreau să spun.

Mă uit la arma de la şoldul ei şi încerc să mă imaginez pe mine mânuind-o – nu cum am făcut-o în tunel, cu Søren, cu mâini tremurânde şi îndoială paralizantă, ci precum cineva care ştie ce face. Îmi aduc aminte de respiraţia Kaiserului pe gâtul meu, de mâna lui prinzându-mi şoldul, urcând pe coapsă. M-am simţit lipsită de ajutor în acele momente şi nu vreau să mă mai simt vreodată aşa. Îndepărtez gândul. Nu sunt o criminală.

— După Ampelio... nu cred că sunt în stare, îi spun în sfârşit, dorindu-mi să nu fi fost cazul.

— Cred că ai fi surprinsă să afli de câte eşti în stare.

Înainte să-i pot răspunde, suntem întrerupte de un tropăit de cizme pe puntea de lemn, un sunet mai puternic şi mai rapid decât al oricui altcuiva. Probabil că Art recunoaşte mersul, pentru că pare pe punctul de a se retrage în sine înainte să se întoarcă spre locul din care vine zgomotul.

— Mamă, spune, în timp ce mâna de pe mânerul pumnalului îi fremătă iar.

Un tic nervos, îmi dau seama, deşi ieri aş fi râs la ideea că cineva ar putea să o neliniştească pe Artemisia.

Îndreptându-mă, mă întorc şi eu.

— Dragonsbane, spun.

E înaltă şi sigură pe ea şi pare să ocupe mai mult spaţiu decât ar fi necesar, date fiindu-i dimensiunile. Poartă aceleaşi haine ca restul echipajului, cu excepţia încălţămintei. În loc de cizme de lucru butucănoase, poartă unele până la genunchi, cu toc gros. M-am întrebat, la început, cât de practice sunt pe o navă, dar nu s-a împiedicat nici măcar o dată şi îi dau acei câţiva centimetri în plus la înălţime care o fac să pară mai impunătoare în

faţa echipajului.

Când ochii ni se întâlnesc, zâmbeşte, dar nu e acelaşi zâmbet pe care îl avea mama. Se uită la mine, în schimb, aşa cum s-ar uita Cress la o poezie a cărei traducere îi dă de furcă.

— Mă bucur să văd că voi două vă înţelegeţi, spune, dar nu pare deloc bucuroasă.

Pare vag supărată de ceva, deşi mă gândesc că s-ar putea ca aşa să vorbească ea mereu.

— Desigur, spun încercând să zâmbesc. Artemisia a fost de nepreţuit în momentul scoaterii mele din palat şi al uciderii lui Theyn. N-am fi putut face nimic fără ea.

Lângă mine, Art nu spune nimic. Se uită în jos, la scândurile de sub cizmele mamei ei.

— Da, e destul de specială. Desigur, e singurul copil care mi-a mai rămas, deci e cu atât mai nepreţuită pentru mine.

În tonul ei este o inflexiune care o face pe Art să tresară. A avut un frate. Mi-a spus că a fost cu ea în mină, că a înnebunit şi a fost ucis de un paznic pe care ea l-a omorât mai apoi. Înainte să apuc să mă gândesc prea mult la energia dintre ele, Dragonsbane îşi mută atenţia asupra mea.

— Avem planuri de făcut, Theo. Haide să le discutăm în cabina mea.

Încep să dau un răspuns, dar Art o face prima.

— Maiestatea Voastră, spune încet, deşi încă nu se uită la mama ei.

— Hmm? spune Dragonsbane, deşi, judecând după umerii încordaţi, a auzit-o perfect.

Artemisia ridică privirea, în sfârşit, pentru a o întâlni pe a mamei ei.

— Ar trebui să-i spui „Maiestatea Voastră”, mai ales când te pot auzi alţii.

Zâmbetul lui Dragonsbane e încordat ca un arc gata să plesnească.

— Desigur, ai dreptate, spune, deşi cuvintele par forţate.

Se întoarce spre mine şi face o plecăciune superficială.

— Maiestatea Voastră, prezenţa vă este solicitată în umila mea cabină. E mai bine, Artemisia?

Artemisia nu răspunde. Obrajii îi sunt de un roşu-aprins şi îşi coboară iar privirea.

— Merge, îi spun eu, distrăgându-i atenţia lui Dragonsbane înainte să apuce să-şi reducă fiica la un morman de praf.

Dragonsbane se încruntă la mine, apoi se uită iar la Artemisia.

— Şi te-am pus să te ocupi de valuri până la prânz. Mai ai încă o oră, dacă crezi că mai eşti în stare.

Provocarea din vocea ei e clară şi Art îşi încleştează maxilarul.

— Desigur, Căpitane! spune, ridicându-şi ambele braţe asupra mării încă o dată.

Fără vreun alt cuvânt, Dragonsbane se întoarce şi-mi face semn să o urmez. Prind privirea Artemisiei şi încerc să-i ofer un zâmbet liniştitor, dar nu cred că observă. Pentru prima dată de când am cunoscut-o, pare pierdută.

Ciocnire

IMEDIAT CE INTRĂM în cabina lui Dragonsbane, îmi doresc să-i fi cerut Artemisiei să vină cu mine. E o dorinţă egoistă – era clar nerăbdătoare să scape de prezenţa mamei ei dar tot îmi doresc asta. Cei doi bărbaţi care aşteaptă aici sunt în totalitate devotaţi lui Dragonsbane şi mă simt de parcă aş fi intrat într-o capcană. Nu în felul în care mă simţeam în preajma Kaiserului şi a lui Theyn – ca o mieluşică în cuşca leului, cum a spus împărăteasa dar nici cu mult diferit. Nu voi avea aliaţi în această încăpere.

Eu sunt regina, îmi reamintesc, îndreptându-mi umerii. Eu îmi sunt propriul aliat şi asta va fi suficient.

Bărbaţii se ridică în picioare când mă văd, deşi s-ar putea ca gestul de respect să fie, de fapt, pentru Dragonsbane.

Eriel, puţin mai în vârstă decât Dragonsbane, cu o barbă complet roşcată şi fără pic de păr pe cap, conduce flota lui Dragonsbane – *Smoke, Fog, Dust, Mist* şi alte şase nave mai mici ale căror nume nu le pot reţine. Seara trecută mi-a spus că şi-a pierdut braţul stâng în luptă, în urmă cu câţiva ani. A fost înlocuit de atunci cu un ciot de lemn vopsit în negru, cu degete sculptate, strânse în pumn. Această pierdere ar fi însemnat retragerea pentru majoritatea soldaţilor, dar îndemânarea strategică a lui Eriel îl face de nepreţuit, chiar dacă nu mai poate lupta. Mica armată a lui Dragonsbane a ţinut piept batalioanelor kaloxaviene de trei ori mai mari şi acest lucru se datorează în mare parte planificării atente făcute de el cu căpitanii celorlalte vase.

Lângă el stă Anders, un tânăr nobil elcourtian care a fugit de viaţa uşoară în urmă cu două decenii, când era un adolescent în căutare de aventură. Şi cu siguranţă a găsit-o. Mi-a spus că abia a supravieţuit în primii lui ani pe cont

propriu, de vreme ce nu ştia să facă nimic şi nici cum se câştigă banii. Nu erau o resursă inepuizabilă, cum credea el odinioară, erau ceva pentru care să lupţi – pe care să-i furi, dacă apărea necesitatea. Aşa că şi-a croit drum dintr-o ţară în alta furând şi mai târziu i-a antrenat pe alţii să comită furtişagurile pentru el. Când s-a plictisit de asta, a decis că vrea să fie pirat şi a făcut tot felul de schimburi ca să poată ajunge pe nava lui Dragonsbane.

— Poţi lua loc, spune Dragonsbane înainte să apuc să zic ceva.

Poate că Artemisia a avut dreptate să-şi corecteze mama când mi-a spus Theo. Poate că Dragonsbane mă subminează intenţionat. Şi nu îi va fi greu cu aceştia doi. Deşi au fost cu toţii perfect politicoşi cu mine de când am urcat la bord, nu am dubii, în mintea mea, că nu mă ridic la nivelul ideii lor, oricare ar fi aceasta, despre regina rebelă din Astrea.

Dar am mai fost subestimată de oameni mult mai intimidanţi şi pentru prima oară nu mi se pare necesar să mă fac mică şi să evit să fiu observată. În schimb, mă îndrept în totalitate, chiar dacă Dragonsbane, în cizmele ei cu toc gros, mă face să par pitică.

— Mulţumesc pentru că vă vedeţi cu mine, spun dând din cap spre fiecare bărbat în parte, după care îmi las atenţia să cadă asupra lui Dragonsbane, provocând-o să-mi corecteze afirmaţia. Şi îţi mulţumesc, mătuşă, pentru că ai aranjat asta. E vremea să discutăm ce urmează. Dacă este unul dintre voi amabil să-i găsească pe Blaise şi Heron, de asemenea...

Nările lui Dragonsbane freamătă atât de subtil, încât n-aş fi văzut dacă nu m-aş fi uitat în mod special după o reacţie. Maxilarul i se tensionează înainte să-şi forţeze gura să mimeze ecoul unui zâmbet.

— Theo, nu cred că este necesar. Am adunat eu cele mai bune minţi pe strategie şi diplomaţie.

Face semn către bărbaţi.

— Blaise şi Heron au făcut multe pentru cauza noastră, dar sunt băieţi cu puţină experienţă în astfel de chestiuni.

Ochii ei întunecaţi privesc necruţători în ai mei şi e nevoie de toată voinţa mea ca să nu tresar. Sunt ochii mamei mele, la urma urmei, şi să privesc în ei mă face să mă simt copil din nou. Dar nu sunt un copil şi nu-mi pot permite să mă simt ca unul nici măcar pentru o clipă. Miza e prea mare. Aşa că îi susţin privirea şi nu îmi dau voie să ezit.

— Sunt consilierii mei, îi spun menţinându-mi glasul blând, dar ferm. Am încredere în ei.

Dragonsbane îşi lasă capul într-o parte.

— Nu ai încredere în noi, Maiestatea Voastră? întreabă mărind ochii. Tot ce facem e în interesul tău.

Bărbaţii îşi murmură acordul din spatele ei.

— Sunt sigură că aşa e, spun eu cu un zâmbet liniştitor. Dar ne ştim unii pe ceilalţi de atât de puţină vreme, încât mi-e teamă că încă nu-mi cunoaşteţi interesele. Le veţi afla curând, sunt sigură, dar sunteţi de acord cu mine că nu avem timp de pierdut.

— Nu avem, spune Dragonsbane. De aceea nu are sens să ne apucăm să căutăm alţi oameni, când grupul pe care l-am adunat deja este mai mult decât capabil să...

O întrerup, ascuţindu-mi cuvintele ca pe nişte pumnale.

— Dacă te-ai fi dus să-i aduci pe Blaise şi pe Heron când ţi-am cerut să o faci, în loc să te certi de dragul de a te certa, deja ar fi pe drum încoace. Acum, vrei să pierdem şi mai mult timp în vreme ce kalovaxianii îşi formează un batalion care să ne distrugă pentru totdeauna?

Pentru un moment dureros de lung, nu spune nimic, dar simt resentimentele pe care le emană prin toţi porii. Îi susţin privirea, furia i se izbeşte de a mea. Sunt vag conştientă de o mâncărime şi o arsură surdă în vârfurile degetelor, dar nu îndrăznesc să întrerup contactul vizual ca să mă uit la ele. Ceva în toată situaţia pare vag familiar, aşa cum îmi simţeam pielea după ce m-am trezit din

coşmarul cu Cress. Îmi încrucişez braţele, apăsându-mi vârfurile degetelor în mânecile tunicii sperând că, dacă le ignor, încetează să mai ardă.

După ceea ce pare o eternitate, Dragonsbane se întoarce spre Anders, deşi fiecare muşchi din corpul ei pare să protesteze.

— Du-te după băieţi, spune cu vocea încordată. Şi grăbeşte-te înapoi.

Ochii albaştri ai lui Anders privesc, cu incertitudine, de la una la alta, după care se înclină într-o uşoară plecăciune faţă de Dragonsbane, apoi spre mine. Iese în grabă pe uşă, fără un alt cuvânt, lăsându-ne într-o tăcere neplăcută.

Prin mine cântă victoria şi uit de degetele care-mi ard.

— Nu eşti deloc ca mama ta, spune Dragonsbane după o clipă.

Şi senzaţia de victorie dispare imediat. Cuvintele ei sunt ca un pumn în stomac, dar şi mai dureroasă este înţelegerea faptului că are dreptate. Să îi ostilizez pe cei care mi se opun, să ţin cu încăpăţânare ca lucrurile să iasă cum vreau eu – acestea nu sunt tactici pe care mama să le fi folosit vreodată ca regină. Ea doar a fermecat şi a mediat şi a făcut compromisuri şi a oferit cât a putut, pentru că avea atât de multe de dat.

Un alt lucru de care-mi dau seama îmi trimite în tot corpul un fior pe care încerc să-l suprim.

Nu am abordat situaţia ca mama; m-am ocupat de ea precum Kaiserul.

Trec câteva minute tensionate până se întoarce Anders, urmat de Blaise şi de Heron. Amândoi par confuzi când intră în spaţiul tot mai aglomerat:

— În sfârşit, trânteşte Dragonsbane când vin să stea alături de mine, flancându-mă de ambele părţi fără să scoată o vorbă.

Trebuie să fi pus cap la cap ce s-a întâmplat, cel puţin câte ceva. Trebuie să-şi fi dat seama că această întâlnire a

fost programată fără ei, că Dragonsbane a încercat să-i lase pe dinafară. Sau poate că Blaise o fulgeră cu privirea dintr-un motiv cu totul diferit. Heron, în schimb, nu se uită la nimeni. Privirea lui e grea şi solemnă, dar distantă. A fost aşa de când am venit la bord şi mi-e teamă că moartea lui Elpis cântăreşte chiar mai greu pe conştiinţa lui decât pe a mea. La urma urmei, era treaba lui să o ia după ce l-a otrăvit pe Theyn şi să o aducă în siguranţă pe *Smoke.*

Zâmbesc larg la Dragonsbane.

— Acum, că suntem cu toţii aici, să continuăm. Ne îndreptăm spre ruinele din Anglamar ca să lansăm un atac împotriva Minei de Foc şi să-i eliberăm pe sclavii de acolo.

Eriel îşi drege glasul, privindu-mă cu o uşoară circumspecţie.

— Aş sfătui împotriva acestei acţiuni, Maiestatea Voastră, spune cu vocea aspră şi cu un accent pe care nu-l pot localiza, făcând cuvintele să sune deopotrivă melodice şi periculoase. Simplu spus, dacă îi atacăm pe kalovaxiani direct, cu câţi războinici avem, ar fi o greşeală prostească. Ne-ar distruge cu uşurinţă, indiferent de strategiile pe care le folosim. Suntem depăşiţi ca număr pentru o asemenea misiune.

— Am căzut de acord asupra acestui lucru, înainte să accept ajutorul vostru, spun privind de la Eriel la Dragonsbane.

Din nou, simt cum mă enervez.

— Cheia este, intervine Anders, să obţinem mai multe forţe.

Pronunţia lui stilată nu a fost ştearsă chiar de tot de anii de furturi şi piraterie. Blaise pufneşte dispreţuitor.

— Mai multe forţe? Cum de nu ne-am gândit *şi noi* la asta? De ce nu s-a gândit Ampelio, de fapt? Sigur ne-ar fi scutit de o grămadă de probleme. Ah, stai, *s-a gândit.* Nici o altă ţară nu vrea să îi înfrunte pe kalovaxiani.

— Nu ar face-o din bunătate, e adevărat. Restul lumii se teme prea mult de Kaiser ca să ajute, aşa că va trebui să le

arătăm că merită să depună acest efort, spune Dragonsbane, cu ochii pe mine. Şi îmi imaginez că singurul lucru pe care-l vor de la noi este ceva ce Ampelio nu s-ar fi gândit să dea la schimb nicio secundă.

Mi se usucă gura.

— Şi ce-am da noi la schimb?

— Pe tine, spune sec. Mai exact, mâna ta, în căsătorie.

— Reginele nu se căsătoresc, intervine Heron părând năucit de idee.

Îi sunt recunoscătoare, de vreme ce eu nu mai pot scoate un cuvânt.

— Dragule, să nu ne prefacem că sunt circumstanţe normale, spune Dragonsbane.

Heron e considerabil mai înalt, dar ea tot face să sune totul ca şi cum i-ar vorbi unui copil.

— Theo îşi poate lăsa mândria deoparte pentru binele ţării ei, cred eu.

— Nu e mândrie, spun, luptând să-mi păstrez vocea calmă şi să ascund panica ce-mi creşte în piept. Acelor oameni nu le pasă de mine, tot ce vor e o bucată din Astrea şi din magia noastră.

Dragonsbane ridică din umeri, de parcă ar fi o chestiune banală.

— Dacă îi mai lăsăm pe kalovaxiani să o păstreze, nu va mai rămâne magie deloc. Este un sacrificiu, dar unul necesar.

— Uşor să spui asta, de vreme ce nu tu eşti cea care sacrifică ceva, o atac.

— Nu ştim dacă e necesar, spune Blaise înainte să poată răspunde Dragonsbane. Sunt şi alte opţiuni…

— Cum ar fi? întreabă ea, arcuind sprâncenele.

— Nici măcar nu ne-am folosit de avantajul pe care-l avem cu Prinţul. Dacă-l dăm la schimb pentru una dintre mine…

— Din nefericire, informatorii ne spun că nu e exact ostaticul care speram să fie, intervine Eriel. Kaiserul nu-l

vrea înapoi, îl vede ca pe o ameninţare şi ca pe un duşman. I-am făcut o favoare Kaiserului pentru că i l-am luat pe Prinţ de pe cap. Deja împrăştie vorbe că Prinţul a plecat cu tine de bunăvoie, Maiestatea Voastră.

Deloc departe de adevăr, mă gândesc.

— Deci nu ne foloseşte ca ostatic, spun, deşi vocea îmi sună disperată chiar şi-n propriile urechi. Planul a fost întotdeauna să-l folosim ca o legătură între tatăl lui şi poporul kalovaxian. Asasinarea lui, pusă pe seama unui paznic al Kaiserului trebuia să provoace haos la curte, dar nu văd de ce nu putem întoarce povestea fugii lui spre un rezultat similar.

— Kaiserul se va asigura că restul curţii îl vede ca pe un trădător, zice Blaise, deşi nu mă contrazice; îmi urmăreşte gândul pentru a-mi da şansa să rezolv problema.

— Dar curtea a văzut că Søren s-a împotrivit tatălui său la banchet, spun eu. Ar fi proşti să-l creadă pe Kaiser pe cuvânt. Dacă ar exista o cale prin care să mai strecurăm nişte şoapte în tot haosul ăsta, am putea schimba povestea. Să-i facem să creadă că Søren nu i-a abandonat, ci că poate Kaiserul l-a alungat. Cei de la curte m-au auzit acuzându-l pe Kaiser de moartea împărătesei; acum probabil şuşotesc şi despre asta. Nu va fi dificil să-i întoarcem împotriva lui dacă avem vocile potrivite, care să şoptească în urechile potrivite.

Blaise dă uşor din cap înainte să se întoarcă spre Dragonsbane.

— Avem? întreabă el.

— Am o mână de spioni, admite precaut. Dar îmi dau informaţii, nu interacţionează cu curtenii. E singurul mod în care am reuşit să-i păstrez nedescoperiţi şi în viaţă atâta timp.

Nu mă pot abţine să mă gândesc la Elpis, care era în siguranţă până i-am cerut eu să se implice. Îi văd corpul carbonizat, cum este tras din sala tronului, de nerecunoscut. Îi aud ţipetele de durere în ultimele clipe.

Înghit, urându-mă pe măsură ce spun cuvintele pe care trebuie să le spun.

— A trecut vremea în care era vorba despre a fi în siguranţă. Dacă nu ne asumăm riscuri, tot ce vom face va fi să supravieţuim la limită. Vreau mai mult de-atât pentru Astrea şi ar trebui să vreţi şi voi.

Dragonsbane îşi încleştează maxilarul.

— Bine, spune. Voi începe să împrăştii şoaptele tale, cum le spui tu, dar asta ne lasă tot cu forţe inegale pentru o bătălie la Mina de Foc. Eriel spune că drumul până la Sta'Crivero va dura patru zile.

Eriel, care a ascultat atent discuţia în timp ce se legăna înainte şi înapoi pe călcâie, ca un copil nerăbdător, pare surprins să-şi audă numele, deşi dă rapid din cap.

— În Sta'Crivero ne vom întâlni cu regele Etristo, continuă Dragonsbane.

Îmi ia o secundă să înţeleg încotro se îndreaptă discuţia.

— Nu mă mărit cu regele Etristo, spun accentuând fiecare cuvânt, de parcă totul s-ar rezolva dacă mă aude.

Râde doar.

— Oh, draga mea, nu. Etristo e mult prea bătrân ca să ţi se potrivească, ca să nu mai spun că deja are o soţie. Nu, el a fost destul de amabil încât să găzduiască... un eveniment de triere. Conducătorii ţărilor din toată lumea vor veni să te întâlnească şi să-şi ofere trupele în schimbul mâinii tale.

— Nu sunt vreo bijuterie care să fie dată prin licitaţie celui care oferă mai mult, spun eu, incapabilă să nu ridic tonul.

Corpul îmi devine prea cald, aşa cum era când m-am trezit din coşmar. Fruntea începe să-mi transpire, dar o şterg. Nu ştiu de ce e aşa cald în cabina lui Dragonsbane. Nu ştiu de ce pare că sunt singura care observă asta.

— Sunt regină şi voi lua propriile decizii în ceea ce mă priveşte.

Dragonsbane strânge din buze, privindu-mă fix o clipă,

într-o linişte gânditoare.

— Desigur, decizia este a ta, spune într-un sfârşit, cu un zâmbet încordat şi o privire calculată. Dar insist să iei serios în considerare varianta asta. Între timp, noi ne vom continua drumul spre Sta'Crivero. În cel mai rău caz, putem să ne refugiem în haosul din portul lor în timp ce schiţăm alt plan.

Sunt de acord să iau în considerare varianta, deşi chiar şi atâta lucru îmi provoacă greaţă.

Confesiune

CÂND IES IAR PE PUNTE, după întâlnirea cu Dragonsbane, mă izbeşte aerul proaspăt şi pielea începe să mi se răcorească. Şterg şi mai multă transpiraţie de pe frunte şi de pe buza de sus, în timp ce îi privesc pe furiş pe Heron şi Blaise, care sunt lângă mine. Amândoi par perfect în regulă, deloc afectaţi de temperatura din cabina lui Dragonsbane. Poate că mă îmbolnăvesc – nu ar fi surprinzător, după tot ce s-a întâmplat. Sau poate că a fost doar imaginaţia mea, o reacţie la stres şi furie.

— Trebuie să existe un plan mai bun decât căsătoria, spune Blaise, smulgându-mă din gândurile mele.

Înghit.

— Trebuie să fie, sunt de acord fără să mă uit la el sau la Heron, aflat în stânga mea.

În schimb, mă uit la vasul aglomerat, plin de oameni care se grăbesc încoace şi încolo, ţinând vasul *Smoke* în mişcare la viteză maximă spre un viitor care mi-a fost, încă o dată, luat din mâini. Poate că Dragonsbane mi-a dat iluzia unei alegeri, dar nu sunt destul de fraieră încât să cred că va fi aşa de uşor.

— Nu-mi vine să cred că a încercat să te încolţească aşa la întâlnirea aia, spune Heron.

Pufnesc.

— Eu pot. Zeilor, ce m-am săturat de jocuri, le spun dând din cap. Am luat parte la jocurile Kaiserului zece ani şi n-am scăpat doar ca să fiu forţată să le joc pe ale ei.

Mă întorc spre ei.

— I-am spus lui Dragonsbane că voi doi sunteţi sfătuitorii mei. Nu m-am gândit că e bine să fie şi Art acolo azi, dat fiind efectul pe care mama ei pare să-l aibă asupra sa, dar o includ şi pe ea în asta. Voi sunteţi oamenii în care am încredere aici.

Blaise dă din cap, dar Heron pare nesigur, cu ochii zăbovind asupra mea o clipă prea mult. Oricare ar fi cuvintele pe care vrea să le spună, nu rosteşte niciunul.

— Blaise, ştiu că trebuie să te întorci la muncă, dar tu, Heron, ai vrea să-mi ţii companie la prânz?

Blaise înclină capul spre mine, după care pleacă înapoi spre proră, unde a lustruit puntea.

Heron dă din cap, dar pare reţinut, aşa că-mi strecor braţul pe după al lui şi îl conduc spre sala de mese.

— E totul în regulă? întreb.

— Desigur, spune, într-un fel care mă asigură mai mult ca niciodată că nu este.

E târziu pentru prânz şi sala de mese e în mare parte goală. Mâna de oameni adunaţi mă privesc când îmi iau porţia de pesmet şi carne uscată. Sunt obişnuită ca oamenii să mă privească – kalovaxianii se holbau şi ei, dar acum e fără răutate. Doar aşteptare, care cumva se simte mai rău. Simt un nod în stomac cât aştept ca Heron să-şi umple farfuria.

Nu ne e greu să găsim o masă goală în colţ, departe de urechile care ascultă. Îi ofer câteva momente de mâncat în linişte, uitându-se în farfurie ca să evite să mă privească. Heron pe care-l ştiu eu nu m-ar ignora niciodată; i s-ar părea lipsit de respect. Dar nu este lipsă de respect acum, îmi dau seama. Îi e teamă de mine. Ar putea crede că îl învinovăţesc pentru moartea lui Elpis?

Îmi dreg glasul. Poate că, dacă i-aş spune secretul meu, asta îl va face să se simtă mai bine în legătură cu al lui.

— Am avut ocazia să-l omor pe Søren, spun eu, iar el se opreşte, cu o felie de carne uscată la jumătatea drumului spre gura deschisă. I-am pus cuţitul la spate înainte să-şi dea seama ce se întâmplă. Nu avea cum să scape. Eu o ştiam, o ştia şi el. Chiar mi-a spus să o fac. Mi-a *cerut.* Cred că voia să-l omor. Cred că îşi imagina că asta ne-ar face cumva chit. Dar n-am putut.

În sfârşit, mă priveşte în ochi, cu o expresie de

nedescifrat. Continui.

— Nu am mai spus nimănui, nici măcar lui Blaise. Sunt sigură că el şi Art presupun că n-am avut ocazia, dar am avut-o. Doar că nu am fost suficient de puternică să o fac. Şi mă simt bine să spun cuiva. Mă simt bine că-ţi spun ţie.

Heron mestecă încet carnea, uitându-se în farfurie. Rupe un colţ de pâine uscată, apoi rupe colţul în două.

— Ţi-am spus despre Leonidas, spune încet. Ne-am întâlnit în Mina de Aer când am fost duşi acolo prima dată, am devenit imediat prieteni. El era unul dintre puţinele lucruri care făceau supravieţuirea suportabilă. Era acolo când au ucis-o pe mama în faţa mea; era acolo când sora mea ratase prea multe norme şi au trimis-o în submină. Era acolo când i-au adus trupul înapoi. Şi eu eram acolo când i-au luat fratele, apoi pe cel mai vechi prieten. Ne-am ţinut în braţe şi am plâns şi, cumva, în acel coşmar urât al existenţei, am găsit iubirea. Nu a fost o poveste ca acelea pe care le spun părinţii copiilor, despre romantism şi fericiţi-până-la-adânci-bătrâneţi, dar era iubire. Era singurul lucru care mă trezea dimineaţa.

Zdrobeşte un colţ de pesmet în firmituri sub degetul mare, cu ochii concentraţi şi mijiţi.

— Simptomele au început uşor, dar amândoi ştiam ce înseamnă. Pielea îi era fierbinte la atingere, de parcă ar fi avut mereu febră, şi dormea tot mai puţin şi mai puţin până când a încetat de tot. N-am vorbit niciodată despre asta, nu în atât de multe cuvinte, dar am ascuns-o pe cât de bine am putut de gărzi. Am reuşit o vreme, dar nu poţi ascunde pentru totdeauna un om care a înnebunit în mină.

Deci greutatea de pe umerii lui nu este despre Elpis. Mă aplec spre el.

— L-au ucis pe loc? întreb, cu speranţa că au făcut-o.

Cel puţin atunci ar fi fost o moarte rapidă, mai puţin dureroasă. O ucidere din milă, deşi ştiu că kalovaxianii nu sunt capabili de milă.

Dar Heron scutură din cap, înghiţind.

— L-au luat. Pentru execuţie, aşa au spus. Dar acum ştim că s-ar putea să nu fi fost adevărat.

Mi se pune un nod în stomac. Este posibil să-l fi trimis în luptă ca berserker, dar există sorţi chiar mai rele de-atât. Existau experimente – le-am văzut eu însămi, făcute pe ultimii trei dintre Păzitorii mamei, ţinuţi în temniţele palatului un deceniu. Li se luase sânge, degetele le fuseseră amputate, pielea despicată. E posibil ca asta să i se fi întâmplat şi lui Leonidas, dar nu-i voi spune niciodată aşa ceva lui Heron.

— M-am luptat cu gărzile când l-au luat. Chiar l-am pocnit pe unul de l-am lăsat inconştient. Aşa că m-au aruncat în submină, spune tremurând. Sper să nu vezi niciodată un astfel de loc, dar îmi bântuie coşmarurile. Era sânge uscat pe pereţi şi ştiam că o parte din el trebuie să-i fi aparţinut surorii mele, Imogen. Şi mirosul – sulfură şi putreziciune, atât de înţepător încât nu te poţi obişnui cu el. Când îi duceau pe alţii acolo, ţipetele lor străpungeau pereţii peşterii, dar eu n-am ţipat. M-am ghemuit şi-am aşteptat să mor. Nu-mi mai rămăsese nimic, îmi spune aplecându-se peste masă ca să-mi ia mâinile în ale lui, mult mai mari.

Are o expresie ciudată, nu îngrozită sau tristă, aşa cum m-aş aştepta să fie. În schimb, e luminat de speranţă pentru prima oară de când îl cunosc.

— Atunci m-au binecuvântat zeii, atunci mi-a dat Ozam darul. M-am gândit că era un dar pentru a mă putea răzbuna, dar dacă e ca să-l pot salva?

— Crezi că Leonidas ar putea fi în viaţă, îmi dau seama.

— Este posibil.

Îmi strânge mâinile mai tare.

— Niciodată nu am *simţit* că e mort cu adevărat. Nu a părut real niciodată. Ştiu că aş fi simţit dacă ar fi fost mort.

O parte din mine vrea să-i spună că nu e neapărat adevărat. O parte din mine vrea să-i spună că uneori tot nu simt că mama ar fi cu adevărat moartă, deşi am văzut-o

murind cu propriii mei ochi. Un sentiment nu este o dovadă. Dar nu pot suporta să omor fărâma de speranţă pe care a găsit-o, deşi nu vreau ca fărâma aceea să-l distrugă când nu-l va duce nici ea la nimic.

— Majoritatea oamenilor care au înnebunit în mină nu trăiesc mai mult de câteva săptămâni, subliniez cu grijă.

— Ştiu, spune rapid, după care mă priveşte pătrunzător. Dar amândoi ştim că este posibil să supravieţuieşti mult mai mult.

Scutur din cap. Nu mă miră faptul că Heron a văzut simptomele lui Blaise – a bănuit că a înnebunit în mină, probabil, dar tot are greutatea unui secret şi e unul despre care nu-mi doresc să vorbesc cu nimeni. Nici măcar cu Heron.

— Este *posibil,* asta e tot ce spun, zice Heron.

Îmi strânge mâinile atât de tare, încât nu-mi mai simt degetele.

— Este posibil, sunt de acord cu blândeţe. Dar nu ştiu ce am putea face în legătură cu asta, Heron.

E tăcut un moment şi-mi dau seama că încearcă să caute cuvintele potrivite.

— S-ar putea ca Søren să ştie ceva. Despre nebunia din mină şi berserkeri. Despre ce s-ar fi putut întâmpla.

Dau din cap.

— A folosit berserkeri, dar nu cred că ştia prea multe despre ei. Mereu urma ordinele.

— Este posibil, totuşi, îmi zice cu vocea tot mai disperată.

Dau din cap.

— Nu e o idee bună să vorbesc cu el, Heron, îi spun. Dar dacă întrebi tu…

— Am încercat. Nu vorbeşte cu mine.

Mă simt de parcă mi-a turnat cineva apă rece pe spate. Heron l-a vizitat pe Søren? Ignorându-mi surpriza, continuă:

— Unul dintre paznicii lui mi-a spus că nu a scos niciun

cuvânt de când l-am adus la bord.

— Este ţinut ostatic. De obicei, asta nu-i face pe oamenii ca Søren prea vorbăreţi. Mă îndoiesc că va vorbi şi cu mine.

Heron mă priveşte de parcă ar putea vedea până în cele mai adânci gânduri ale mele.

— Va vorbi cu tine, spune el. Te rog. Ştiu că poate fi o fundătură, ştiu că sunt şanse mai mari ca Leo să fie deja în Lumea de Dincolo, făcându-mă prost chiar acum, dar, dacă nu e – dacă există chiar şi cea mai mică şansă ca el să fie încă undeva, trebuie să ştiu. Dacă poate înţelege cineva asta, tu eşti aceea.

Mama e mereu în gândurile mele, dar acum mi le copleşeşte şi nu mă pot abţine să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu aş fi văzut-o omorâtă cu propriii mei ochi, dacă nu i-aş fi simţit mâna înmuindu-se în a mea pe măsură ce viaţa îi părăsea corpul. Dacă ar exista o şansă infimă ca ea să mai fie încă în viaţă, ce aş face ca să o găsesc?

Răspunsul este simplu: nu există nimic ce nu *aş face.*

— Îl vom vizita la noapte, îi spun lui Heron.

Blaise are un schimb de noapte, dar e de acord să stea cu mine până adorm. Deşi îi sunt recunoscătoare pentru companie, conversaţia cu Heron îmi apasă greu pe umeri. Nu vreau să mint, dar nici nu mă simt în stare să-i spun lui Blaise că voi merge să-l văd pe Søren la noapte. Nu vreau să ştiu ce va spune despre asta.

— Dacă ajungem la Sta'Crivero şi Dragonsbane tot va insista cu chestiunea cu căsătoria, spune el, stând cu spatele la mine cât mă schimb în cămaşa de noapte, putem pleca. Sunt o grămadă de alte vase în Sta'Crivero. Tu, eu, Heron şi Art în bucătării.

Nu-l menţionează pe Søren, lucru care îmi reconfirmă decizia de a nu-i spune despre planul meu. În mintea lui, Søren este problema lui Dragonsbane şi nimic mai mult.

Nu ar înţelege. Doar s-ar întreba dacă există ceva adevăr în bârfele care umblă despre noi doi.

— Avem nevoie de Dragonsbane nu doar pentru vasele ei, îi reamintesc cu un oftat, trăgându-mi bumbacul cămăşii de noapte peste cap. Şi ea ştie asta. Te poţi întoarce, sunt decentă.

Se întoarce şi privirea lui îmi dansează pe trup în jos, înainte să-şi ridice ochii ca să îi întâlnească pe ai mei. Zâmbeşte uşor.

— Niciodată nu eşti decentă, spune, făcându-mă şi pe mine să zâmbesc.

Este un alt crâmpei fugar al unei vieţi mai simple şi mai jucăuşe pe care am fi putut să o avem. Zâmbetul îi păleşte prea rapid totuşi şi recădem în viaţa care este, de fapt, a noastră.

— Şi nu se poate să îi iei în calcul propunerea.

— Sigur că nu, pufnesc. Dar ştii că nu e uşor nici să pleci, pur şi simplu. De la oricine altcineva vom accepta ajutor, ne va cere ceva. Toată lumea vrea ceva de la mine.

Nu-mi dau seama cât de adevărate sunt cuvintele până nu le spun cu voce tare, dar imediat ce le spun, nu mai pot fi negate.

Mă întind sub pături şi mă întorc cu faţa spre peretele de care e lipit patul meu, auzindu-l cum îşi scoate cizmele înainte ca salteaua să se lase sub el când se aşază lângă mine.

Încă simt minciuna plutind inconfortabil între noi, chiar şi când se întinde lângă mine, cu pieptul apăsându-mi spatele, cu genunchii îndoiţi în spatele alor mei, cu fruntea atingându-mi ceafa. Timid, îmi cuprinde talia cu braţul, iar pielea îi arde. Miroase ca Astrea, a condimente şi a foc în vatră şi a acasă.

— Te vreau pur şi simplu, şopteşte, ezitant.

Îmi trec vârfurile degetelor peste braţele lui, iar cuvintele pe care vreau să i le spun îmi rămân blocate în gât.

Lanţuri

MĂ PREFAC CĂ DORM până când Blaise pleacă pentru a intra în tură, încercând să ignor valul pe teamă pe care îl simt agitându-se în mine. Îl voi vedea pe Søren în această noapte şi, deşi mi-ar plăcea să pretind că cea mai mare grijă a mea este că voi fi prinsă, nu este acesta întregul adevăr. Ultima dată când l-am văzut, l-am trădat şi mi-a spus că mă iubeşte oricum. Nu are cum să mă iubească. Dar ceva îmi spune că această întâlnire nu va fi oricum mai confortabilă.

Am făcut ceea ce trebuia să fac, îmi spun şi, deşi s-ar putea ca acesta să fie adevărul, asta nu face mai suportabil sentimentul de vinovăţie care şi-a croit drum pe sub pielea mea.

Din fericire, nu am mult timp de gândire înainte ca Heron să sosească, cu un ciocănit în uşă atât de uşor, încât aproape că-l ratez. Îndepărtez din minte cuvintele lui Blaise şi arunc păturile de pe mine, dându-mă jos din pat.

— Intră, strig, în timp ce-mi trag din nou cizmele în picioare.

Uşa se deschide larg şi apoi se închide iar şi, dacă nu aş fi ştiut, aş fi crezut că e vântul.

— I-ai spus lui Blaise ce facem în noaptea asta? întreabă Heron.

Cercelul candelabru cu Piatra de Aer pe care l-am furat de la Crescentia este acum prins în materialul bluzei lui, chiar deasupra inimii, ca o insignă. După utilizare, pietrele mici şi clare strălucesc o clipă în întuneric, oferind destulă lumină ca să-i văd faţa lui Heron, brăzdată de îngrijorare şi cu o umbră de speranţă.

— Tu i-ai fi spus? îi răspund, legând şireturile de la o cizmă, apoi de la cealaltă, înainte de a-mi trage pelerina peste cămaşa de noapte. Amândoi ştim că ar fi încercat să

mă facă să mă răzgândesc. Nu trebuie să mă vadă nimeni coborând acolo.

Heron îmi întinde o mână ca să mă ajute să mă ridic şi, când o prind, degetele noastre unite încep să dispară din vedere, lăsând în urmă o senzaţie de furnicătură, ca şi cum ar fi amorţit. Senzaţia îmi urcă pe braţ, făcându-l să dispară odată cu al lui Heron. Umerii noştri, trunchiurile, capetele şi picioarele dispar, până când camera pare goală şi întreg corpul îmi vibrează.

— Nu o voi putea menţine prea multă vreme pentru amândoi, aşa că ar fi bine să pornim acum, spune, mutându-şi mâna astfel încât degetele noastre să rămână prinse, apoi mă trage afară pe uşă şi o lasă să se trântească.

Stau aproape de el când se grăbeşte pe coridor, depăşindu-i cu agilitate pe cei câţiva membri ai echipajului care trebăluiesc.

Câţiva dintre ei trebuie că ne simt când trecem: se uită nesiguri în jur, cu un fior de teamă dansându-le pe şira spinării în timp ce îşi imaginează fantome şi îşi spun singuri că e doar vântul.

Am doar o idee vagă despre locul în care este ţinut Søren, dar Heron ştie calea destul de bine, cotind pe culoare şi pe scări în spirală şubrede. Eu trebuie doar să-l urmez şi încerc să nu-mi las gândurile să zăbovească prea mult asupra lui Søren.

Nu voi face altceva decât să-i pun nişte întrebări, îmi reamintesc. Nu vom vorbi despre sugestiile lui cum că Blaise ar fi înnebunit în mină sau despre insinuările că s-ar putea să am sentimente reale pentru el.

Nu am. Poate am avut odată, dar asta a fost înainte să-şi conducă armatele pentru a măcelări mii de oameni în Vecturia. Înainte să-l văd drept cine era cu adevărat. Dar chiar şi când gândesc asta, ştiu că nu este adevărul complet. Nu, nu îl iubesc, dar ţin la el. Nu vreau să-l văd în lanţuri. Nu vreau să ştiu că eu sunt cea care l-a băgat aici.

În afara uşii de la capătul culoarului stau de pază doi bărbaţi, amândoi ţinând alături suliţe rudimentare şi părând adormiţi. Faptul că-i văd îmi face tot corpul să se încordeze, deşi ştiu că ar fi trebuit să mă aştept la asta – Dragonsbane nu avea cum să-l lase nepăzit pe Søren.

Heron îmi simte panica şi îmi strânge mâna înainte să-şi desprindă degetele de ale mele şi să-mi mute mâna pe antebraţul lui. Continuă să meargă spre ei, aşa că-mi imaginez că are un plan. Când iese din umbră, renunţă uşor la invizibilitate, făcându-i pe paznici să tresară când apare în faţa lor.

Aştept să devin şi eu vizibilă, un stol de scuze proaste zburându-mi pe buze, dar nu se întâmplă. Mă agăţ strâns de braţul lui, în timp ce inima îmi bate cu putere în piept.

— Bună seara, spune Heron, dând din cap spre fiecare în parte.

— Vrei să-l încerci şi tu? întreabă unul dintre ei

Nu sunt sigură ce vrea să spună, dar Heron dă din cap.

— Zece minute, spune.

Cei doi paznici păşesc în lateral şi-l lasă să treacă, cu mine la jumătate de pas în urmă, încercând să-i desluşesc cuvintele.

Să-l încerci. Nu vrea să spună ce zic cuvintele. Nu înseamnă asta. Dragonsbane n-ar permite niciodată aşa ceva – dar imediat ce îmi vine acest gând, îmi dau seama că ar permite-o. Heron mi-ar fi spus totuşi dacă ar fi ştiut. Ar fi încercat să-i pună capăt. De atâta sunt sigură.

Dar când uşa ni se închide în urmă şi ochii mi se obişnuiesc cu camera semiîntunecată, mi se face rău.

Søren este prăbuşit pe peretele îndepărtat, cu un hublou mic, deschis deasupra capului, ca singură sursă de aer proaspăt. Cătuşe grele, de fier ruginit, îi sunt prinse de încheieturi, cu sânge vechi şi proaspăt pe pielea din jurul lor. Poartă aceleaşi haine ca ultima oară când ne-am văzut, deşi acum sunt zdrenţuite şi însângerate. Nu mai seamănă deloc cu cel de acum două zile; părul tuns scurt pare mai

mult stacojiu decât blond şi faţa îi e acoperită de vânătăi şi tăieturi deschise.

Tresare, dar nu ridică privirea când ne aude intrând.

Pe podeaua de lângă el este o scândură, iar marginea ei e acoperită de sânge.

Îmi urcă fierea în gât şi mă smulg de lângă Heron, rupând conexiunea dintre noi. Mă întorc şi vomit în colţ.

Îl simt pe Heron în spatele meu când întinde o mână ezitantă ca să-mi atingă umărul, dar îl reped.

— Ştiai despre asta, şuier.

Chiar şi cu această furie şi cu ameţeala care-şi fac de cap în corpul meu, tot sunt conştientă de paznicii aflaţi de cealaltă parte a uşii.

Ochii lui Heron nu îi părăsesc pe ai mei; nu se fereşte de furia mea. Îi dă voie să-l învăluie.

— Da.

Nu sună ca Heron pe care îl ştiu eu. E ca şi cum ar fi fost rupt în două jumătăţi colţuroase, destul de ascuţite pentru a vărsa sânge.

Înghit noile valuri de rău care mă cuprind, punându-mi o mână pe stomac.

— Ai luat şi tu parte? întreb, nesigură dacă vreau să ştiu răspunsul.

— Nu, spune, iar eu las să-mi scape un suspin de uşurare. Deşi era tentant.

— Nu mi-ai spus…

— E acelaşi lucru pe care ţi l-au făcut ei ţie, Theo, zice el.

Dar nu Søren, mă gândesc, deşi ştiu că e o apărare slabă. Înţeleg cum s-a întâmplat, cum atât de mulţi oameni de pe vasul ăsta ar vrea să vină aici şi să-şi verse furia şi durerea pe singura persoană responsabilă la care pot ajunge. Înţeleg dorinţa de a lua ceva înapoi de la kalovaxiani, dar nu e drept.

— Thor… Theodosia? răsună spart şi răguşit vocea lui Søren, puţin mai tare decât o şoaptă.

Încearcă să îşi ridice capul, dar cedează durerii şi îl lasă iar să cadă.

Trec de Heron şi mă grăbesc spre Søren, căzând în genunchi lângă el. Au fost momente când l-am urât atât de mult încât am vrut să-l ucid – aproape că am făcut-o, dar aici e vorba de ceva mai mult. Ştiu totul despre sângele de pe mâinile lui, despre vieţile pe care le-a luat, despre războaiele pe care le-a purtat cu oameni nevinovaţi. Nu am iertat şi nu am uitat şi nu-mi pot imagina că o voi face. Poate că merită asta. Poate că aşa trebuie să plătească. Poate că aşa e drept.

Dar asta nu e o lume în care să vreau să trăiesc.

Mă întind ca să-i ating faţa, iar el se fereşte.

— Theo, spune Heron în spatele meu, deşi nu sunt sigură dacă e un avertisment sau o încercare de scuză.

— O să-l ajuţi, spun fără să mă uit la Heron, cu glas tremurat. Foloseşte-ţi darul. Vindecă-l.

— Nu, răspunde.

— Nu a fost o întrebare, îi arunc peste umăr. E un ordin. De la regina ta.

Heron tace o clipă.

— Nu, spune într-un final, deşi nu mai pare la fel de sigur.

— Atunci consider-o monedă de schimb, spun printre dinţii strânşi. Ai nevoie de mine ca să-ţi obţii răspunsurile, iar eu nu voi face rost de ele până nu e vindecat.

— Ştii ce a făcut, Theo, spune Heron. Ştii ce e.

— Da, zic. Dar mai ştiu şi că noi suntem mai buni de-atât. Trebuie să fim, altfel care e rolul luptei pe care o ducem?

Ezită iar.

— Dacă-l vindec, o să-l bată din nou.

— Îi voi opri eu, spun, deşi nu sunt sigură cum.

— Mama lui Elpis pare că-şi găseşte puţină alinare aici. Vrei să-i iei asta?

Îmi ţâşnesc lacrimile din ochi şi mă grăbesc să le şterg.

— Vindecă-l, spun iar. Sau nu primeşti niciun răspuns.

Cu o expiraţie zgomotoasă, Heron se lasă pe vine de cealaltă parte a lui Søren, luându-i mâna ruptă, moale, în ale lui.

Când puterea de vindecare a lui Heron începe să-şi facă efectul, Søren se forţează să deschidă ochii şi îi întâlneşte pe ai mei. E atâta durere acolo, încât mi se taie respiraţia.

— Voi repara totul, Søren. Promit.

Nu ar trebui să fac promisiuni pe care nu am idee cum o să le respect, dar cuvintele îmi ies înainte să le pot opri.

— Nu e aşa rău, spune încercând să zâmbească. Putea fi mai rău.

Sub atingerea lui Heron, pielea sfâşiată de la încheieturi i se închide şi se netezeşte sub cătuşele grele; vânătăile, care îi acoperă cea mai mare parte a corpului, devin gălbui, apoi dispar complet. Oasele rupte ale feţei, buza spartă, ochii învineţiţi, toate acestea se duc de parcă ar fi trecut săptămâni întregi. Când Heron termină, Søren aproape că pare el însuşi din nou. Dar nu se poate vindeca prin magie neliniştea din expresia gurii lui sau felul în care ochii îi sunt adânciţi în pielea palidă, subliniaţi de semilunile de un mov-închis.

— Vrei ceva, spune încet, încercând să stea mai drept.

Heron nu l-a vindecat complet şi încă tresare de durere. Probabil are coaste rupte.

— Nu ştiam că e aşa, îi spun. Nu aveam idee.

Søren mă priveşte neîncrezător, apoi privirea i se îmblânzeşte.

— E război, spune el. Aşa funcţionează lucrurile. Prietenul tău are dreptate. Amândoi ştim că am făcut lucruri mai rele.

Nu pot nega asta. Mă gândesc cum a folosit berserkerii în lupta vecturiană. Mă gândesc cum, după ce a pierdut acea luptă, a ordonat să fie distruse sursele de hrană ale vecturienilor, când s-au retras. Câţi dintre ei mor de foame acum, când iarna ia în stăpânire zona şi nu mai creşte

nimic? Poate că acesta este un fel de a face dreptate, singurul la îndemână pentru cei ca mama lui Elpis.

În mintea mea, aproape că are sens, dar am fost în locul lui. Îmi aduc aminte cum mă bătea Kaiserul de fiecare dată când astreanii îi făceau probleme. Chiar săptămâna trecută am plătit pentru morţile kalovaxianilor în lupta vecturiană. Pare acelaşi lucru, deşi nu este.

— Ce vrei? întreabă Søren. Nu ai venit aici să-mi plângi de milă.

Nu îţi plâng de milă, vreau să îi spun. *Am fost în locul tău şi ştiu că nimeni nu merită asta, nici tu, cu mâinile tale îmbibate de sânge.* Dar nu îi pot spune nimic din toate acestea, nu cu Heron aici, ascultând. Îmi strâng buzele şi mă îndrept, punând o oarecare distanţă între noi.

— Ce ştii despre berserkeri? îl întreb. Ce se întâmplă între mină şi câmpurile de luptă?

Ochii însângeraţi ai lui Søren clipesc de la Heron la mine.

— Paznicii de la mină îi izolează pe cei cu simptome de nebunie. Unii erau într-o stare prea avansată ca să mai poată fi folosiţi în luptă sau corpurile lor erau prea slăbite. Aceia erau executaţi pe loc. Uneori, câte unul dădea semnele unui dar în loc de nebunie. Aceia erau ţinuţi separat.

— Pentru experimente, spun.

Søren dă din cap, ferindu-şi privirea.

— Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta, spune şovăitor.

— Leonidas nu avea un dar, spune Heron încet. Şi când l-au descoperit paznicii, într-un final, delira – nici nu mai putea măcar să stea în picioare de unul singur. Reuşisem să ţinem totul ascuns atât de multă vreme.

Søren nu spune nimic, ci doar dă din cap.

— Atunci l-ai omorât, spune Heron, trecându-şi dosul palmei peste obraji, pentru a prinde lacrimile pe care nu le văzusem curgând

— *Eu* nu l-am omorât, spune Søren. Dar paznicii

probabil că au făcut-o, da.

Se întâmplă atât de repede, încât nu am timp să mă gândesc. Un moment, Heron e împietrit din cauza şocului; în următorul, se întinde spre Søren şi eu sunt, într-o clipă, între ei, făcând scut în faţa lui Søren, chiar dacă nu sunt complet sigură că merită protecţie.

Îmi pun mâinile pe umerii lui Heron şi, deşi ştiu că m-ar putea da deoparte cu uşurinţă, nu o face. Privirea îi e plină de ură, sentiment de care nu-l credeam capabil.

— Theo, dă-te la o parte, spune printre dinţii încleştaţi.

— Nu, îi răspund, pronunţând cuvântul cu grija de a părea mai puternică decât mă simt. Nu va ajuta pe nimeni.

— Nu ai de unde să ştii şi mi-ar plăcea să mă asigur, spune el.

— Ai dreptate, spune Søren înghiţind. Nu contează că nu am făcut-o eu însumi; am ştiut ce se întâmpla – nu doar lui, ci şi altor mii. Şi îi voi pune capăt.

Heron rânjeşte batjocoritor.

— Nu poţi să pui capăt la nimic, prinţişorule. Eşti în lanţuri, pe un vas plin de oameni care te urăsc.

Søren nu are un răspuns pentru asta, astfel că nu spune nimic. După o clipă, Heron îşi descleştează încet pumnii.

— După ce aţi venit voi şi aţi distrus totul, n-am vrut să mai am de-a face cu restul lumii. Îmi voiam doar casa înapoi, spune el şi fiecare vorbă e un pumnal. Leonidas era diferit. Voia în continuare să călătorească, şi după asediu. Mi-a spus că trebuie să mai fie şi altceva în lumea largă, în afară de voi. Credea că lumea e alcătuită, în mare parte, din oameni buni. Mă întreb dacă acum ar mai susţine acelaşi lucru.

Izbucneşte într-un râset fără urmă de bucurie.

— Probabil că da, recunoaşte dând din cap. Probabil chiar te-ar fi iertat. A fost o persoană mult mai bună decât mine.

Søren nu spune nimic, dar Heron nici nu se aşteaptă la un răspuns. Se întoarce şi porneşte spre uşă.

— Poţi să vii cu mine, Theo, sau poţi să rămâi, dar, dacă rămâi, vei avea multe explicaţii de dat când vei fi găsită.

Ochii lui Søren se mişcă între mine şi restul încăperii, fixându-se pe pietrele din faţa lui. Pare atât de pierdut, încât pentru o clipă ezit.

Ştiu mai bine decât majoritatea cum arată o persoană care s-a dat bătută. Scrutând încăperea, văd câteva feluri în care şi-ar putea pune capăt vieţii – lovindu-se cu capul de podeaua de piatră, strângându-şi lanţurile în jurul gâtului, tăindu-şi venele în cuiul care iese din peretele de lemn. Sunt sigură că Søren ar putea găsi cel puţin încă o jumătate de duzină de moduri, dacă şi-ar pune mintea. Să-l las să o facă ar putea chiar să fie o dovadă de îndurare.

Dar lumea nu şi-a terminat încă socotelile cu el, şi nici eu.

— Mă voi întoarce, îi spun. Promit.

Aprobă din cap, cu ochii în gol.

Împreună

— CE AI FĂCUT? ÎNTREABĂ Blaise, abia amintindu-şi să vorbească încet.

Cu el, Heron şi Artemisia aici, cabina mea pare mai mică decât oricând. Nu mai e loc nici măcar să te mişti. Eu şi cu Artemisia stăm una lângă cealaltă pe pat, în vreme ce Heron se sprijină de peretele de lângă uşă şi Blaise stă pe noptieră. Îmi dau seama că i-ar plăcea să se ridice, să străbată încăperea ca să-şi limpezească gândurile, dar nu se poate ridica fără să calce pe picioarele lui Heron şi nu e loc de mers.

— Eu nu ştiam ce i se întâmplă, deşi presupun că voi toţi ştiaţi, spun cu vocea calmă şi egală, uitându-mă la Artemisia şi Blaise.

Heron nu mă priveşte – nu a făcut-o de când l-am lăsat pe Søren în celulă – şi nici eu nu vreau să mă uit la el în mod special. Blaise se uită în jos, cu vinovăţia înscrisă pe toată faţa, dar Artemisia îmi susţine privirea, netulburată.

— Ştiam că, dacă ai afla, ai face o prostie. Şi, prin urmare, uită-te la tine cum vrei să faci o prostie, psalmodiază.

Când nu e Dragonsbane de faţă, e înţepătoare ca întotdeauna, şi, chiar dacă mă dor cuvintele ei, mă bucur să o am înapoi.

— Cine suntem noi dacă-l lăsăm să stea acolo? îi întreb. Cu ce suntem diferiţi de kalovaxiani dacă ne comportăm exact ca ei? Eu am fost în locul lui, doar că tratată *mai bine.* Măcar mie mi se dăduse o cameră. Nu eram ţinută în lanţuri. Mi s-au dat haine curate şi mâncare bună.

— Tu nu ai făcut nimic ca să meriţi ce ţi s-a întâmplat, spune Blaise. Nu ai condus batalioane, nu ai pus capăt vreunei vieţi. Erai copil.

Are dreptate, nu mă pot certa cu el în această privinţă.

— Søren poate fi un avantaj mai puternic dacă e de

partea noastră, spun, în schimb.

— *Dacă* e de partea noastră, intervine Artemisia.

— Credea că este, înainte să-l trădez eu, subliniez. Era pregătit să-i ţină piept tatălui său.

— Era pregătit ca Astrea să-şi unească forţele cu kalovaxianii, mă corectează Artemisia. Asta nu se va întâmpla.

— Şi nici nu vreau să se întâmple, spun.

— Vrei totuşi, spune Heron, vorbind pentru prima oară.

Vocea lui e încă aspră, dar mare parte din furie s-a disipat.

I-a rămas doar durerea, care e mai greu de îndurat.

— Vrei unirea cu *el.*

— El *vrea* să fie diferit, spun. Ai văzut-o tu însuţi, Heron.

Heron nu răspunde, dar maxilarul i se încordează într-o linie dură.

— Avem toată puterea aici, continui eu. Ne poate ajuta şi nici măcar nu trebuie să-i oferim ceva în schimb, nici vreun pact, nici milă. El îşi vrea doar sufletul. Vrea doar să îşi dovedească sieşi că nu e ca tatăl lui. Şi putem folosi asta în avantajul nostru.

— Theo... începe Blaise oftând.

— Nu e situaţia ideală, îl întrerup. Dar acum ne îndreptăm spre o ţară străină, unde sunt vândută, spre căsătorie, celui care oferă mai mult. Nimic din toate acestea nu este ideal.

Niciunul dintre ei nu răspunde şi mă străbate un fior de putere. *Suntem în aceeaşi tabără,* îmi reamintesc, deşi am petrecut atât de mult în propria mea tabără, încât uneori mi-e uşor să uit.

— Mama nu îi va da drumul, spune Artemisia. Te va contra la fiecare pas şi va avea multă susţinere în spate. Nu zic că greşeşti – nu zic nici că ai dreptate, fii atentă dar nu îţi poţi permite să o transformi în duşmanul tău.

— Dragonsbane nu e cel mai bun aliat, adaugă Blaise. Dar momentan e cel mai puternic pe care îl avem. Trebuie

să ne alegem luptele.

Îmi aduc aminte că la fel gândeam despre Kaiser, că trebuia să aleg când luptam cu el şi când nu şi cum am învăţat repede că nu aveam şanse să câştig vreo bătălie, aşa că nici nu mai încercam să lupt. Nu mai sunt la cheremul lui, nu mai sunt lipsită de putere, dar aşa mă simt acum. Gândul la Søren în temniţa aceea, bătut şi singur, mă face să-mi fie rău. Eu i-am făcut asta, eu l-am băgat acolo şi acum nu-l pot scoate.

— În regulă, spun şi cuvintele au un gust amar. Dar câtă vreme e acolo, vreau să ştiu că e cât se poate de în siguranţă. Heron…

Tac. Nu am niciun drept să-i cer asta, nu după tot ce a pierdut, dar i-o cer oricum, chiar dacă nu mai spun cuvintele.

Heron înghite şi îmi susţine privirea.

— O să-l vindec la fiecare două zile, spune. Şi doar ce e mai grav. Mai mult de-atât ar trezi suspiciuni.

După ce Blaise şi Heron ies din cameră ca să-şi vadă de îndatoriri, Artemisia zăboveşte alături de mine pe pat, trăgând de un fir dus din pătură şi privindu-mă cu multă îngrijorare în ochii ei întunecaţi. Pare că îi este teamă de mine, lucru care e straniu, de vreme ce de multe ori e invers.

— Nu m-ai chemat la întâlnirea cu mama, spune după o clipă, răspicat.

— M-am gândit că ar fi crud să-ţi cer să îmi ţii partea în faţa ei, îi spun, dar este doar o jumătate de adevăr prin care vede imediat.

Mijeşte ochii şi se ridică imediat în picioare.

— Nu am nevoie de milă, mai ales din partea ta.

Vocea îi e joasă, periculoasă.

Cuvintele ei sunt dureroase.

— Nu îmi e milă de tine, îi răspund, deşi nu sunt sigură că e adevărat.

Dar Artemisia nu vrea cuvinte frumoase, îndulcite şi uşor de auzit. Ea vrea adevăruri dure şi inconfortabile şi înţeleg asta.

— Eşti inutilă în prezenţa mamei tale.

Mă uit în ochii ei când o spun.

— Am nevoie de oameni care să-i spună că greşeşte, care să se lupte cu ea şi să nu fie laşi.

O clipă, mă priveşte şocată.

— Nu ştii ce vorbeşti, spune în sfârşit.

— Crezi că nu te-am vrut în camera aia? o întreb. Ba sigur că da. Aveam nevoie de tine. Blaise şi Heron au calităţile lor, dar Heron e un visător cu inima frântă şi Blaise nu reuşeşte să vadă imaginea de ansamblu – atenţia lui e mereu asupra mea, nu pe Astrea ca întreg. Aveam nevoie de cineva care să spună ce trebuia să fie spus şi niciunul dintre ei nu poate face asta. Dar nici tu nu poţi când e mama ta în preajmă. Devii o umbră care mormăie, cu ochi de căprioară, şi pe mine nu asta mă ajută.

E şocată, cu o expresie dură, de necitit. Mă aştept să mă contrazică, să riposteze. Vreau să o facă. În loc de asta, expiră şi ferocitatea ei se dezumflă ca o pânză fără vânt.

— Ce s-a întâmplat la întâlnire? mă întreabă.

Îi spun despre planurile mamei ei de a mă mărita cu un conducător străin, despre cum navigăm deja spre Sta'Crivero. Îi povestesc despre evenimentul pe care îl găzduieşte regele de acolo. Îi spun că încă nu am fost de acord cu nimic.

— Inteligent din partea ta.

— Reginele nu se mărită, îi zic.

Artemisia pufneşte.

— Oh, asta e singura variantă pe care o avem dacă vrem să avem o armată destul de mare, îmi spune. Dar o cunosc pe mama şi sunt sigură că mai obţine ceva din aranjamentul ăsta. Prin faptul că nu ai acceptat încă o căsătorie, păstrezi un oarecare control, pentru că ai ceva ce ea îşi doreşte.

Nu e ce vreau să aud, dar rar aud ce vreau de la Artemisia. Exact din acest motiv am nevoie de ea aşa, alături de mine.

— Nu destul pentru a-l elibera pe Søren totuşi, spun.

— Nici pe jumătate, spune ea după o pauză. Dar poate fi un început.

Mă gândesc la asta un moment. Apoi îi spun.

— Orice ar fi între tine şi mama ta, controlează-te. Artemisia ezită, apoi aprobă din cap. Îşi fereşte privirea, muşcându-şi buza inferioară.

— Te subestimează şi asta e ceva ce poţi folosi în avantajul tău, dar nu fi fraieră să faci aceeaşi greşeală. Nu ştii de ce este ea capabilă.

Ardere

CRESS STĂ DE CEALALTĂ PARTE a barelor ruginite ale celulei, ţinându-le cu degetele ei mici şi osoase. Acum îmi ajunge doar până la talie, deşi o parte din mine ştie că a fost mereu un pic mai înaltă, un pic mai în vârstă, un pic mai înţeleaptă. Nu mai e aşa – e un copil cu faţa rotundă, cu părul auriu prins în două cozi împletite care îi atârnă peste umeri. Are ochii larg deschişi şi plini de îngrijorare.

— Eşti bine? mă întreabă, rostind cuvintele kalovaxiane încet şi clar, ca să le înţeleg.

Felul în care le pronunţă rezonează cu ceva adânc în mintea mea, dar nu-mi dau seama cu ce. În stomac simt o durere distantă, familiară, dar e estompată de uşurarea pe care mi-o provoacă faptul că o văd.

Ar putea fi Evavia, zeiţa siguranţei, cred, dar nici acesta nu pare a fi gândul meu. Nu chiar. Dar nu contează. Tot ce ştiu e că am nevoie de ajutor, că mă înec – şi iat-o pe ea, o gură disperată de aer.

Cress se întinde printre gratii, apucându-mă de talie cu degetele ei mici. Mă străduiesc să nu răsuflu uşurată.

Zâmbetul i se lărgeşte, dezvelindu-i dinţii care i s-au ascuţit la vârfuri. Surprinsă, mă trag înapoi, ieşind din zona în care m-ar putea atinge.

Un punct gri de pe gât creşte şi se întinde până când tot gâtul ei e doar piele carbonizată. Încerc să mai fac un pas înapoi, dar spatele mi se loveşte de piatră rece şi udă.

Cress apucă iar gratiile, dar de această dată i se topesc sub atingere. Păşeşte spre mine cu mâinile mici întinse, cu palmele de un roşu-aprins, cu flăcări pe vârfurile degetelor. Mă ghemuiesc şi mă împing şi mai mult în zid, disperată să scap de ea, dar nu am unde fugi. Probabil că îşi dă şi ea seama, pentru că se opreşte în faţa mea, aplecându-se aproape de urechea mea.

— Inimile noastre sunt surori, Thora, şopteşte, punându-şi mâinile arzânde deasupra pieptului meu. Să vedem dacă se potrivesc!

Mă trezesc propriile ţipete şi îmi îngrop faţa în pernă ca să le înăbuş. Sunt conştientă de spaţiul gol de lângă mine, de faptul că perna e caldă încă. Blaise trebuie să fi plecat acum câteva momente. Inspir de câteva ori ca să mă calmez, închid ochii, apoi îi deschid repede, pentru că văd zâmbetul grotesc al lui Cress în spatele pleoapelor. Aşternuturile care îmi sunt prinse de picioare sunt îmbibate de transpiraţie şi durează câteva clipe să mă eliberez din ele. Coada în care mi-am împletit părul cu o seară în urmă s-a desfăcut; şuviţe de păr îmi sunt acum lipite de frunte şi de obraji.

Tremurând, mă ridic în picioare şi mă îndrept spre bazinul din colţ, torn în el puţină apă din urciorul de alături şi mă stropesc pe faţă şi pe gât. Se simte ca gheaţa, dar alină prea puţin fantoma focului pe care încă îl simt cum mi se târăşte pe piele.

După ce îmi usuc faţa cu un prosop ros, mă întorc în pat şi abia reuşesc să-mi înăbuş un strigăt. Acolo, în contrast cu aşternuturile albe, sunt două urme negre de mâini de mărimea alor mele.

Doar umbre ale visului meu, agăţându-se de mine, îmi spun. Încerc să clipesc, ca să dispară, dar nu am cum să le şterg, indiferent de cât de mult încerc.

E o plăsmuire a imaginaţiei mele, trebuie să fie, dar când întind mâna să ating una dintre urme, bumbacul ars mi se rupe sub degete şi se destramă, transformat în cenuşă.

Mă trag înapoi, cu mintea într-un vârtej de panică şi negare care nu are sens. Şi *ce anume* are sens? Că eu am făcut asta? Că mi-am ars aşternuturile? Întorc mâinile să mă uit la palme şi le descopăr de un roşu-aprins, deşi nu doare. Este doar o furnicătură vag fierbinte, care-mi

dansează pe piele. Se simte ca magia, aşa cum am simţit-o la curte când m-am apropiat prea mult de o piatră de foc.

Înghit panica ce îşi face drum prin mine. Gândurile mele sunt prea confuze. Îmi apăs mâinile peste cămaşa de noapte, de parcă asta ar rezolva ceva.

Ce mi se întâmplă? Am crezut că îmi imaginasem căldura care m-a cuprins în biroul lui Dragonsbane, dar nu mă pot preface că-mi imaginez asta, acum când am dovada chiar în faţa ochilor.

Mereu am simţit o apropiere faţă de Houzzah, zeul focului; mereu m-am simţit atrasă de pietrele de foc. Credeam că asta se întâmpla pentru că descind din el, dar nu poate fi ăsta motivul. Am acelaşi sânge cu el, la fel ca Artemisia şi Dragonsbane, dar niciuna dintre ele nu pare atrasă de Houzzah. Dragonsbane nu crede în zei şi Artemisia a fost binecuvântată de Suta, zeiţa apelor. Nu poate fi doar sângele. E altceva, ceva periculos.

Mă gândesc la Cress aşa cum am văzut-o ultima oară în temniţă, supravieţuind unei doze de otravă care ar fi ucis un bărbat de două ori mai mare decât ea, dar arătând ca şi cum moartea şi-ar fi lăsat amprentele asupra ei. *Cum a supravieţuit?* Şi nu doar asta – atingerea ei, atât de fierbinte încât frige. Şi asta ar trebui să fie imposibil, dar am văzut-o cu propriii mei ochi şi am simţit gratiile acelea cu mâinile mele. La fel de fierbinte ca propria mea atingere de acum câteva clipe.

Nu ştiu cum sunt posibile toate astea, dar nu pot să cred că zeul meu ar găsi potrivit să salveze o kalovaxiană – să o binecuvânteze cu darul lui în vreme ce mii dintre propriii lui oamenii au înnebunit în mină.

Trebuie să mă forţez să respir.

Încă simt mâna lui Cress pe pieptul meu, chiar deasupra inimii, simt focul atingerii ei în timp ce m-a transformat în cenuşă. Nu pot fi sigură, dar aş putea să jur că mâinile încep să mi se înfierbânte din nou.

Fără să mă gândesc, trag aşternuturile de pe pat,

strângându-le în braţe pentru ca urmele arsurii să nu se vadă. Încerc să-mi calmez mâinile tremurânde când merg pe culoar. Nu durează mult până găsesc un membru al echipajului care freacă pe jos – un băiat puţin mai în vârstă decât mine.

— M… Maiestatea Voastră, se bâlbâie.

— Bună seara, îi spun, reuşind un zâmbet jenat, în timp ce planul meu prinde contur. Mă tem că a avut loc un… incident cu sângerarea lunară.

O clipă, se uită la mine şocat, apoi se înroşeşte la faţă şi îşi fereşte privirea.

— Oh, ăăă…

— Poţi să rogi pe cineva să-mi aducă aşternuturi noi? Nu e grabă, dar până mâine seară ar fi minunat.

— Oh… desigur, spune preocupat. Ar trebui să… ăăă… le iau pe acestea? întreabă, arătând din cap spre cearşafurile pe care le ţin.

Le priveşte îngrozit, de parcă ar fi nişte animale periculoase, nu nişte materiale făcute praf.

— Nu-i nevoie, le pot duce eu la spălătorie, îi spun, iar el răsuflă vizibil uşurat.

Dă din cap şi, recunoscător, nu mai pune alte întrebări. Dar nu mă duc la spălătorie. În schimb, iau cearşafurile distruse, le duc în bucătăria goală şi le arunc în foc, privind cum flăcările le cuprind şi le ard până nu mai rămâne altceva decât cenuşă. Văzând dovada care dispare, aproape că mă pot determina să cred că mi-am imaginat totul, dar ştiu că nu e aşa. Încă îmi simt palmele calde, cu furnicături. Nu îmi imaginez; nu sunt nebună. Nu ştiu ce sunt. Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu nimic.

Ideea de a mă întoarce în camera goală şi de a rămâne singură cu gândurile mele e de nesuportat. Oricât de copilăroasă mă face să mă simt, vreau să mă ţină cineva în braţe şi să-mi spună că totul va fi bine, chiar dacă nu îmi pot imagina să vorbesc despre asta cu glas tare. Blaise e primul meu gând, dar el trebuie să fi plecat ca să intre în

tură şi nu vreau să îl deranjez. Artemisiei nu îi e familiară empatia şi nu vreau să merg nici la Heron, după tot ce s-a petrecut între noi.

Mai e o variantă şi nu am nevoie de Artemisia ca să ştiu că e una prostească. Dar mintea mea deja se agită să găsească minciuni şi scuze pentru prezenţa mea în temniţă şi, oricât de prostesc poate fi, acela e locul unde mă duc picioarele.

Søren

ESTE DIFICIL SĂ UMBLU PE CULOARELE vasului de una singură, dar după câteva întoarceri greşite mă găsesc în holul îngust şi familiar, mergând spre uşa flancată de aceiaşi doi paznici din seara precedentă. Deşi nu au ezitat să-l lase pe Heron să treacă, când mă văd, ochii li se îngustează şi ştiu că nu va fi chiar atât de uşor.

— Maiestatea Voastră, mormăie amândoi.

— Sunt aici să văd prizonierul, spun, încercând să-mi fac glasul să sune rece şi detaşat, deşi nu prea cred că reuşesc.

— Prizonierului nu îi este permis să aibă vizitatori, spune unul dintre paznici cu o asemenea siguranţă încât aproape îl cred, chiar dacă am văzut cu ochii mei adevărul.

Înghit şi-mi îndrept spatele mai mult.

— Eu nu sunt orice vizitator. Ca regină, vă cer să mă lăsaţi să trec.

Paznicii schimbă o privire.

— Pentru siguranţa dumneavoastră, Maiestate, nu ar trebui să... începe celălalt paznic.

Dar imediat ce spune nu *ar trebui* în loc de nu *poţi,* ştiu că a pierdut teren.

— E legat cu lanţuri de perete, spun, după care completez cu ezitare. Presupun.

— Da, dar e un bărbat periculos, insistă paznicii.

— Şi din fericire vă am pe voi doi chiar aici, afară, în caz că am nevoie de voi. Asta e treaba voastră, nu?

Din nou, paznicii schimbă priviri înainte să păşească ezitant în lateral, deschizându-mi uşa. Mă strecor printre ei în carceră şi simt imediat cum mă izbeşte un val de aer stătut şi izul de sânge proaspăt. La fel ca ieri, Søren e lipit de peretele îndepărtat, cu lanţuri în jurul gleznelor şi încheieturilor. Vindecarea făcută ieri de Heron a fost deja anulată, iar tăieturile şi vânătăile îi acoperă mare parte din

piele. Spre deosebire de ieri, totuşi, ridică privirea când mă apropii Deşi gura îi este prea însângerată ca să ştiu sigur, cred că încearcă un zâmbet.

— Te-ai întors, spune, cu cuvintele mai mult respiraţie decât glas.

— Ţi-am spus că mă întorc, îi răspund, încercând să par încurajatoare, dar nu reuşesc.

Aproape că-l întreb cum se simte, dar e o întrebare atât de ridicolă încât mă abţin. În schimb, mă uit prin încăpere şi privirea mi se opreşte pe o bucată de lemn însângerată, pe lanţurile care îi muşcă din piele, pe tava cu mâncare de alături. Trebuie să fie cina lui, câteva bucăţi de pesmet şi carne uscată. Nu a fost atinsă.

— Nu ai mâncat? întreb, privind înapoi la el.

Scutură încet din cap, cu ochi precauţi şi îngrijoraţi. Ochiul drept e vânăt şi umflat şi pe pomete are o tăietură.

Păşesc mai aproape de el, destul de aproape încât, dacă ar fi să se întindă după mine, ar putea să mă prindă de poalele cămăşii de noapte. Nu îmi e frică de el, dar ezit să mă apropii mai mult.

— Când ai mâncat ultima oară? îl întreb.

Se gândeşte câteva clipe.

— La banchetul acela uitat de zei, când m-am întors din Vecturia, spune răguşit. N-am putut mânca mult, cu tot ce s-a întâmplat.

Tot ce s-a întâmplat. Nu cred că voi uita vreodată rochia decoltată pe care Kaiserul m-a pus să o port în acea seară, felul în care m-a tratat, de parcă ar fi trebuit să arăt doar cum voia el. Cu mâinile pe mine, însemnându-mă ca pe o marcă. Søren părea bolnav, deşi îmi imaginez că era mai uşor să stai deoparte decât să iei o poziţie.

— Ar trebui să primeşti raţii la fel ca oricine altcineva, îi spun. Dragonsbane mi-a promis că vei fi hrănit.

Îşi fereşte privirea.

— Raţiile mi-au fost aduse de trei ori pe zi, fără excepţie. Îmi toarnă apă pe gât, dar deocamdată nu m-au forţat să

mănânc.

Tot nu se uită la mine, aşa că-mi dau voie să-l privesc eu. În doar câteva zile, pielea i s-a întins strâns pe oase, făcându-l să semene mai mult cu o fantomă decât cu un om. Pe neaşteptate, mă întreb ce ar crede mama lui dacă l-ar vedea acum, dar îndepărtez gândul înainte să mă simt ruşinată de împărăteasa de dincolo de mormânt.

— De ce nu mănânci? îl întreb.

Îşi trage genunchii aproape, ghemuindu-se. Fac un pas mai aproape.

— Acum mulţi ani, tata l-a pus pe Theyn să mă antreneze cum să fiu prizonier.

Faptul că vorbeşte pare să-l doară, dar continuă.

— Tata spunea că avem mulţi duşmani şi că trebuie să fim pregătiţi. Primul lucru pe care l-am învăţat de la Theyn a fost să nu mă ating de mâncarea lor.

Nu mă pot abţine şi pufnesc.

— Crezi că am otrăvit-o?

Scutură din cap.

— E vorba de control. Atâta vreme cât refuz să mănânc, funcţionăm după condiţiile mele. Nu mă vreţi mort sau maţi fi ucis deja, ceea ce înseamnă că aveţi nevoie de mine. Dar în clipa în care vă accept mâncarea, devin dependent de voi şi pierd controlul. E un joc al minţii, un pic mai bun decât un concurs de susţinut privirea.

Face o scurtă pauză.

— Atunci am rezistat trei zile fără mâncare. E mai uşor de data aceasta – în mare parte am dureri atât de mari încât nu-mi amintesc că îmi e foame.

Nu o spune de parcă ar căuta milă sau scuze, doar enunţă un fapt. Reduc distanţa dintre noi şi ridic tava, punându-i-o în faţă.

— Vreau să mănânci, Søren, îi spun, dar el nu mişcă. Nu sunt duşmanul tău.

Râde, dar sunetul e slab.

— Prieteni, duşmani, nu cred că mai contează. Lanţurile

sunt la fel de grele, indiferent cine ţine cheia, spune.

— Ştiu şi eu câte ceva despre lanţuri, chiar dacă ale mele erau metaforice, de obicei.

Are delicateţea de a părea ruşinat şi mă priveşte, în sfârşit, în ochi.

— E aşa cum sperai să fie? Libertatea?

Ar trebui să fie o simplă întrebare, dar mi se înfige în măruntaie, un pumnal care-mi alunecă printre coaste. Mai demult visam la ziua în care aveam să părăsesc palatul, la cum aş sta sub cerul deschis fără duşmani în toate părţile, cum aş respira fără greutatea din piept.

— O să te anunţ când o voi obţine.

Ceva îi sclipeşte în priviri.

— Femeia care m-a adus aici, jos. Am văzut-o de câteva ori. Ceilalţi o respectă. Căpitanul, presupun... faimosul Dragonsbane?

Ezit înainte să aprob din cap.

— Mătuşa mea, spun. Geamăna mamei.

I se citeşte şocul pe chip, clar precum cuvintele de pe o pagină.

— Lucrezi cu ea? mă întreabă.

— Ăsta era planul, dar... e mai complicat decât credeam. Vreau să te scot de aici, dar nu te lasă să scapi aşa uşor. Când vei ieşi totuşi, voi avea nevoie să fii puternic. Trebuie să mănânci.

Arăt spre tava de lângă el.

Ochii îi zăbovesc o clipă asupra alor mei, după care îşi îndreaptă picioarele şi se uită la tavă.

— Ia-o de la început, spune, luând o bucată de pesmet şi încercând să-l rupă în două.

Asta îi cere mai mult efort decât ar trebui, dar reuşeşte.

— Şi de data asta spune-mi adevărul.

Mă aştept să existe o înţepătură aici, dar nu e. Încă o dată, o spune ca pe un simplu fapt.

Aşa că îi spun totul. Îi spun despre uciderea lui Ampelio, care am crezut mereu că avea să vină să mă salveze. Îi

spun cum am decis să mă salvez singură. Îi povestesc cum a apărut Blaise şi cum lucrurile în Astrea stăteau mult mai rău decât mi-am dat eu seama, despre miile de oameni ucişi de Kaiser, îi spun cum mi-am dat seama că nu era destul faptul că m-am salvat singură.

Deşi cuvintele mă înţeapă în gât, mă forţez să-i povestesc despre planul pe care l-am încropit eu cu Blaise, cum trebuia să-l seduc pentru informaţii şi să-l întorc împotriva Kaiserului. Mă forţez să recunosc că eu am fost cea care a decis să-l omoare pentru a-i monta pe kalovaxiani unii împotriva altora şi a începe un război civil.

Mă aştept să mă oprească aici, să mă privească de parcă nu m-ar cunoaşte deloc, dar mintea lui deja plănuieşte. O văd în expresia îndepărtată din ochii lui, în felul în care ţine gura, strânsă şi strâmbă într-o parte.

— Dacă o făceai, ar fi putut să meargă, recunoaşte el.

— Ştiu.

Niciunul dintre noi nu vorbeşte despre clipele din tunelul de sub palat, când mi-am pus pumnalul în spatele lui şi el era atât de frământat de vină pentru vieţile luate în Vecturia, încât mi-a spus să o fac. Niciunul dintre noi nu vorbeşte despre motivele pentru care nu am făcut-o.

— Ce s-a întâmplat cu Erik? mă întreabă.

Erik. Nu m-am mai gândit la el de când l-am văzut ultima oară.

— I-am spus să o ia pe Hoa şi să plece din palat. Îmi imaginez că asta trebuie să fi făcut, altfel Kaiserul ar fi ucis-o alături de Elpis. Sper că sunt într-un loc frumos, oriunde ar fi el.

Dă din cap încet, cu sprâncenele strâns apropiate.

— E fratele meu, spune încet şi mă întreb dacă este pentru prima dată când o zice cu voce tare.

— Pe jumătate, îi zic eu.

— Şi ce mai jumătate, aprobă, cu vocea din care îi picură batjocură. Spune-mi despre Dragonsbane.

Îi povestesc cum încearcă să mă submineze cu fiecare

ocazie, cum mă înfăţişează drept un copil bine intenţionat, dar incompetent, care nu poate domni, şi cum se comportă ca mătuşa iubitoare care vrea tot ce e mai bun pentru mine şi Astrea.

— Tu ce crezi că vrea? mă întreabă.

— Nu ştiu, recunosc. Cred că vrea să ajute Astrea, e şi ţara ei, până la urmă – dar vrea şi să scoată profit din asta. Blaise a spus că cerea bani familiilor astreane pentru a le trece în siguranţă în alte ţări. Îi ajuta, dar profitând şi încearcă să mă mărite cu un rege. A spus că va avea trupele necesare ca să ne luăm Astrea înapoi, dar sunt sigură că îi mai iese ceva din asta.

La spusele mele, Søren îmi oferă un zâmbet crispat.

— Ea nu ştie totuşi cât de greu e de lucrat cu tine.

— Cred că începe să-şi facă o idee.

Îşi mănâncă ultima bucată de carne uscată şi stomacul lui protestează, cerând mai mult.

— Deci acolo începem, spune. Dacă am plecat acum patru zile spre Sta'Crivero, mai avem trei. Putem folosi timpul acesta pentru strategii. Ştiu câte ceva despre ceilalţi conducători şi am o idee decentă despre cine îşi va trimite urmaşii pentru a te curta.

— Nu am nici cea mai mică dorinţă să fiu curtată, spun fără ezitare. Dar ipotetic vorbind, ar exista variante decente?

Se gândeşte un moment.

— Depinde de ceea ce cauţi.

— Varianta ideală? Un mod de a-mi lua ţara înapoi fără să ofer suveranitate completă unui străin care oferă cel mai mult, îi explic.

Scutură din cap.

— Nimeni nu se va ridica împotriva tatălui meu dacă nu are ceva de câştigat din asta.

— Îmi făceam griji că ai putea spune asta, îi zic, luându-i tava.

Mă uit la micul hublou de deasupra capului lui, prin care

intră lumina zorilor.

— Mă duc să iau micul-dejun, dar mă întorc imediat. Îţi voi aduce şi ţie nişte mâncare şi-mi vei putea spune mai multe despre potenţialii peţitori.

Pentru o clipă cred că o să protesteze, dar dă din cap.

Încep să mă ridic, dar înainte să reuşesc, întinde mâna şi mă apucă de încheietură. Degetele lui însângerate mi-o încercuiesc complet şi o ţin strâns într-un fel care îmi opreşte respiraţia, în ciuda atmosferei din celulă şi a lanţurilor şi a sângelui. Am uitat ce efect are atingerea lui asupra mea. Vreau să mă retrag, dar în acelaşi timp nu vreau.

— *Yana Crebesti,* Theodosia.

Cuvintele mi se blochează în gât. *Am încredere în tine.* După tot ce i-am făcut – după tot ce ne-am făcut unul altuia – n-ar trebui să mai existe încredere între noi. Dar uite că el îşi pune încrederea în mine.

Mă uit în jos, la mâna care îmi ţine încheietura, apoi iar la el.

— Theo, îi spun. Poţi să-mi zici Theo.

— Theo, repetă şi-mi dă drumul încheieturii.

Părăsesc în grabă celula, cu ecoul vocii lui în minte chiar şi când îmi iau rămas-bun de la paznici, şi încerc să-mi şterg sângele de pe încheietură înainte să apuce să-l vadă.

Îl aud spunându-mi numele iar şi iar şi iar, şi-mi doresc ca Artemisia să fi fost aici ca să-mi ceară să-mi revin. Mereu am crezut că sentimentele mele pentru Søren nu erau chiar ale mele, ci ale Thorei, fata rănită şi bolnavă pe care a creat-o Kaiserul din rămăşiţele mele. Credeam că cele două sunt destul de separate încât să nu le suprapun. Am crezut că, atunci când am plecat din palat, am lăsat-o şi pe ea acolo.

Dar iată-mă, la sute de mile depărtare, şi sentimentele mele pentru Søren sunt la fel de complicate şi contorsionate cum erau când am plecat.

Lecţie

NU MĂ ÎNTORC IMEDIAT la Søren. Ştiu că încă îi este foame şi că are nevoie de compania cuiva care nu vrea să-l bată, dar gândul de a fi iar singură cu el mă paralizează. Nu pentru că nu am încredere în mine în preajma lui însă felul în care se uită la mine îmi subliniază vulnerabilităţile şi readuce în prim-plan mici bucăţi din cea care eram la palat. Să fiu în preajma lui mă face să uit că sunt regină şi că zeci de mii de oameni depind de mine. Am nevoie de toată voinţa mea ca să nu ordon paznicilor să-mi dea cheile şi să nu-l scot de aici, indiferent de consecinţe.

Schimbând traseul, merg spre spatele vasului, cu tava care mi se balansează în mâini în timp ce mă uit după o explozie de păr albastru.

Artemisia e uşor de găsit în tot haosul, cu părul ei strălucitor în mijlocul variatelor nuanţe de păr castaniu şi negru pe care le au majoritatea astreenilor. Stă în centrul unui spaţiu deschis de pe puntea din spatele navei, cu câte o sabie în fiecare mână. Sunt mai mici decât săbiile pe care le preferă astreanii, totuşi nu destul de mici ca să fie numite pumnale. Sunt cam cât distanţa de la cot până la degetul ei mijlociu întins, cu mânere filigranate cu aur ce strălucesc în soare.

Nu îi recunosc oponentul, dar pare cu câţiva ani mai mare şi mult mai înalt, cu umeri laţi şi o faţă cu unghiuri mai ascuţite decât sticla spartă. Îşi ţine ochii negri fixaţi asupra Artemisiei când se învârt unul în jurul celuilalt, cu gura strânsă într-o linie fermă. Iar Artemisia se mişcă de parcă ar dansa, cu mişcări graţioase ca de pisică. Chiar zâmbeşte la băiat, dacă acela poate fi numit zâmbet.

Dintr-odată sar unul asupra celuilalt şi săbiile li se izbesc una de alta cu zgomot.

E clar imediat că sunt inegali, deşi nu aşa cum ar fi

părut la prima vedere. Deşi băiatul e de două ori cât Artemisia în mărime şi forţă, mişcările lui sunt încete şi neîndemânatice, iar Artemisia e destul de rapidă încât să-l facă să tot rateze, risipind energia de care are nevoie ca să-i facă faţă.

Ea se dă în spectacol, ba cu o piruetă, ba cu o fentă dramatică, dar deloc necesară. Pentru Artemisia e mai mult o demonstraţie decât o luptă, până la un punct. Vede momentul când respiraţia lui devine prea ostenită, când picioarele i se târăsc, şi în acel moment îşi dublează efortul. Loviturile ei curg una după alta, deşi el le parează pe toate. Pare că vrea ca el să facă asta şi se foloseşte de faptul că e distras ca să-l împingă mai departe şi mai departe, până când se împiedică de o scândură ieşită din punte şi cade pe spate. Înainte să poată înregistra ce i se întâmplă, Artemisia e peste el, cu săbiile încrucişate deasupra gâtului lui, zâmbind triumfătoare.

Nu sunt singura care priveşte. Alte zeci s-au oprit din muncă pentru a căsca gura la spectacol şi acum o aplaudă.

— Aş spune că mi-a fost dor să mă antrenez cu tine, spune băiatul, mai degrabă amuzat decât enervat de înfrângerea suferită. Dar aş minţi pe jumătate. O să am febră musculară mâine, să ştii.

Artemisia plescăie din limbă.

— Te-ai cam lăsat pe tânjală cât am fost plecată, îi aruncă ea înapoi băgându-şi săbiile în tecile de pe şolduri şi întinzând o mână ca să-l ajute.

E destul de plin de mândrie ca să o ignore, împingându-se pe picioare să se ridice, cu un geamăt. Îşi retrage săbiile şi le pune în teacă.

— Nu m-am aşteptat să vii înapoi atât de bună, spune. Când ai avut timp să exersezi în mină?

Ea ridică din umeri, deşi pe faţă îi trece un nor întunecat.

— Nu m-am antrenat, dar am reuşit să adun destulă furie şi asta compensează muşchii nefolosiţi, cel puţin într-

o oarecare măsură.

Băiatul pare că vrea să spună ceva, dar mă vede şi ochii i se măresc.

— M-maiestatea Voastră, se bâlbâie, căzând într-o plecăciune grăbită înainte să-i spun să nu o facă.

Artemisia se întoarce spre mine, cu obrajii roşii de la efort.

— A fost impresionant, îi spun.

— Ar fi mai interesant cu un oponent care să fi ridicat o sabie în ultimul an, spune ea, aruncându-i o privire doar pe jumătate dojenitoare partenerului ei, care îşi dă ochii peste cap.

— O să mă antrenez mai mult, îi spune el. Îţi vei dori să nu o fi făcut când te voi învinge.

Artemisia pufneşte.

— De parcă ai fi făcut-o vreodată. Theo, el e Spiros.

— Mă bucur să te cunosc, îi spun. Crede-mă, te-ai descurcat mult mai bine decât aş fi făcut-o eu.

— Eu m-am oferit să reparăm asta, îmi aminteşte Artemisia, după care observă tava din mâinile mele. Îţi iei micul dejun în cameră?

— Nu chiar, îi spun. Ai câteva momente libere?

Dă din cap, după care se întoarce spre Spiros.

— Ne vedem la cină.

— Dacă mai pot merge până atunci, spune el.

Artemisia şi cu mine nu vorbim până nu ieşim din zona în care am putea fi auzite. Când îi mărturisesc despre vizita mea la Søren, nu pierde o clipă şi-mi spune cât de proastă sunt.

— Imediat ce se va termina tura paznicilor, se vor duce fuga la mama să-i spună despre vizita ta şi ea va găsi o cale prin care să folosească asta împotriva ta, spune ea.

— Ştiu, răspund. Dar am o idee în legătură cu asta. Artemisia îşi arcuieşte o sprânceană neagră şi strânge din buze, aşteptând ca eu să continui.

— Darul tău îţi poate schimba înfăţişarea. O poate

schimba şi pe a mea?

Pare surprinsă o jumătate de secundă, după care gura i se deschide într-un zâmbet.

— Poate. Dar în schimb îţi voi pune o sabie în mâini şi te voi învăţa cum să o foloseşti. Facem aşa?

Încep să protestez iar, dar apoi mă gândesc la felul în care a luptat mai devreme, fără teamă şi puternică şi gata să facă faţă oricărui duşman. Tot nu ştiu dacă am asta în mine, dar mi-ar plăcea să aflu.

— Aşa facem, spun.

Artemisia dă scurt din cap.

— Bun atunci, a cui faţă ţi-ai dori să o încerci?

E ciudat să am faţa mamei mele. *Faţa lui Dragonsbane,* îmi reamintesc, deşi nu se simte ca a ei. Încerc să-i copiez postura când trec, cu Artemisia, pe lângă gărzi. Art a reuşit să schimbe aspectul hainelor mele, dar nu a reuşit să facă nimic cu cizmele – sper că postura mea, cu spatele foarte drept, va ascunde faptul că sunt cu câţiva centimetri mai scundă decât Dragonsbane. Când paznicii ne văd apropiindu-ne, stau ceva mai drepţi.

— Căpitane, spun ei în acelaşi timp.

— Am venit să văd prizonierul, răspund, pe tonul tăios al lui Dragonsbane.

— Desigur, spune unul dintre paznici, grăbindu-se să deschidă uşa cât mai repede posibil.

— Există ceva ce aţi vrea să raportaţi? întreb, ştiind că da. Cei doi nu mă dezamăgesc. Se bagă unul peste altul ca să-mi spună despre vizita mea, cât am stat, ce au auzit prin uşă. Îmi fac singură observaţia de a vorbi mai încet, deşi de data aceasta nu au auzit nimic care să mă condamne în mod special. Doar îngrijorarea mea, doar grija de a-l face să mănânce.

— Nu veţi vorbi nimănui despre asta, s-a înţeles? spun, privind de la unul la celălalt cu ceea ce sper că este aceeaşi intensitate pe care o are mereu Dragonsbane.

Amândoi dau din cap frenetic şi păşesc în lateral, făcându-ne loc, Artemisiei şi mie.

Ar fi trebuit să aduc hârtie şi o pană cu mine. Nu mă aşteptam la atât de multe de la Søren – numele unei serii întregi de alte ţări similare Astreei, doritoare să se alăture luptei noastre împotriva Kaiserului, iar el enumeră vreo zece şi Artemisia are o grămadă în plus de adăugat. Se pare că să creşti pe o ambarcaţiune cu membri ai echipajului din întreaga lume i-a oferit o perspectivă unică a elementelor culturilor lor, pe care Søren nu le-a observat în vizitele făcute la curţile lor.

Fiecare ţară pare să aibă o structură diferită. Niciuna dintre ele nu este matriarhat, cum este Astrea, în schimb multe urmează aceeaşi structură patriarhală precum Kalovaxia, chiar dacă numele conducătorilor lor diferă. Sunt regi şi împăraţi şi monarhi, deşi, din ce îmi dau seama, toate înseamnă acelaşi lucru, mai mult sau mai puţin.

— N-am înţeles niciodată conceptul de transmitere a moştenirii pe linie paternă, recunosc după ce Søren îmi povesteşte despre prinţul Talin din Etralia, a cărui legitimitate ca moştenitor e cel puţin contestabilă.

— Aşa funcţionează lumea, în mare parte, spune Søren.

Deşi Artemisia nu are puterile de vindecare ale lui Heron, a reuşit să-şi folosească darul apei ca să-l cureţe şi să-i clătească rănile pentru a evita să se infecteze. Din nou, e doar temporar. După ce plecăm, va fi doar o chestiune de ore până când va fi rănit iar. Gândul cântăreşte greu pe conştiinţa mea, dar ştiu că Art are dreptate: nu am ce face. Cel puţin nu acum.

— Patriarhatul este îngrozitor de imperfect totuşi, spun. E uşor să stârneşti dubii legate de paternitatea unui urmaş, dar aproape imposibil dacă urmezi linia maternă. Nimeni nu poate spune cu siguranţă cine a fost tatăl, dar identitatea mamei mele nu a fost niciodată pusă la

îndoială. Nimeni nu s-ar putea îndoi de legitimitatea mea de urmaşă la tron.

Artemisia scoate un sunet din fundul gâtului.

— Asta dacă nu cumva există gemeni, desigur, spune.

Când eu şi Søren ne întoarcem să o privim, oftează şi se ridică de unde stătea ghemuită la perete, în diagonală faţă de Søren.

— Există o poveste despre momentul în care s-au născut mamele noastre, îmi spune mie. Se spune că au legat o fundă de glezna primei născute. Era şubred sistemul, dar situaţia era fără precedent, aşa că au făcut ce au putut. Desigur, bebeluşii sunt chestii neliniştite şi funda a căzut după mai puţin de o oră. Aşa că regina – bunica noastră – a ales-o pe una dintre ele. A fost o alegere la întâmplare, bazată pe intuiţie, a spus ea. Aşa a fost decisă soarta ţării noastre.

O spune plat, e o poveste pe care a auzit-o de atât de multe ori că a căpătat propriul fel de mitologie, dar mie îmi dă fiori pe şira spinării. Søren îmi prinde privirea şi văd cum pune şi el piesele cap la cap. E aproape o uşurare că Dragonsbane are şi un alt scop în afară de a crea haos şi a controla, dar dacă îmi vrea coroana, va trebui să o smulgă dintre degetele cadavrului meu.

— Spune-mi iar despre bindorieni, îi spun lui Søren schimbând subiectul, deşi stochez acea informaţie în creier, în fundal. Spuneai că sunt o... religioasă...?

— Oligarhie, completează el. Conduşi de cinci înalţi preoţi, care sunt aleşi, la rândul lor, de delegaţii mai mici de preoţi obişnuiţi, câte unul pentru fiecare subnaţie. Deşi credinţa comună este aceea că fiecare înalt preot este ales de însuşi Dumnezeu.

— Dumnezeu? întreabă Artemisia.

— Sunt monoteişti, da, spune el.

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Spune că-i un singur zeu. Nu eşti la curte, cuvintele tale complicate nu impresionează pe nimeni.

I se înroşesc obrajii

— E doar un singur zeu, rectifică el. Sunt câteva ţări care sunt mono... care au un singur zeu. În unele religii e îngăduitor şi bun, protejându-şi oamenii. În altele e răzbunător, gata să coboare şi să-i pedepsească pentru orice nechibzuinţă.

— Deci cum ar funcţiona? întreabă Artemisia. Dacă o oii... sau ce e aia religioasă vine să ceară mâna lui Theo. S-ar însura vreunul dintre ei cu ea?

Un bonus al acestei întrevederi este o lecţie aprofundată în a-mi menţine expresia neschimbată când ei aruncă nişte cuvinte precum *căsătorie, soţ* şi *nuntă.* E ipotetic totul, îmi reamintesc singură. Nu am fost şi nu voi fi de acord cu nimic, dar ar fi o prostie să merg la curtea sta'criverană fără să ştiu nimic.

— Nu cred, spune el. Sunt cu toţii celibatari. Ar fi interesaţi doar de Astrea şi să conducă acolo.

— Să conducă parţial. *Ipotetic,* îl corectez, deşi chiar şi acela este un gând înfiorător. Ceva îmi spune că nu ar fi prea dispuşi să ne respecte credinţele.

Søren ezită înainte să dea din cap.

— Am vizitat Bindor o dată, acum câţiva ani, şi nu am avut nici măcar o singură conversaţie cu vreunul dintre ei fără să încerce să mă convertească.

— Superb, spun expirând. Atunci îi scoatem din calcul.

Acelaşi lucru l-am spus despre majoritatea moştenitorilor pe care i-a menţionat Søren şi chiar şi cei pe care nu i-am respins din start nu mi-au sunat ca opţiuni valide. Dar mi-am dat seama că Søren şi Art deveneau nerăbdători, aşa că le-am spus că măcar îi voi lua în calcul. Problema nu e că ar fi nepotriviţi peţitorii. Ştiu asta şi o ştiu şi ei. Problema este că nu pot digera gândul de a mă căsători, cu atât mai mult când e vorba de un străin cu motivaţii ascunse. Dacă ar exista altă variantă – oricare alta nici măcar nu mi-aş bate capul. Dar pe cât de îngrozitoare par aceste propuneri, nu pot nega faptul că

avem nevoie de trupe mai mari şi că acestea nu vor veni decât cu un cost mare.

— Să revenim la regele Etristo, spun, dar Artemisia şi Søren fac un schimb de priviri obosite.

Chiar şi pentru ei, regele Etristo din Sta'Crivero e un fel de enigmă. De fapt, Søren l-a întâlnit, dar tot nu-mi poate spune multe. Pot număra lucrurile pe care le ştiu despre el pe doar trei degete.

Primul este că are fie peste 60, fie peste 70 de ani – Søren şi Artemisia nu se pun de acord aici.

Al doilea este că are câteva fiice, dar un singur fiu legitim, care are el însuşi propriul urmaş. Linia moştenitorilor regali din Sta'Crivero e asigurată pentru cel puţin încă două generaţii.

Şi al treilea este că, de când kalovaxianii şi-au început cuceririle, acum aproape un secol, Sta'Crivero a acceptat refugiaţi din ţările care au fost cotropite. E una dintre puţinele ţări prea puternice pentru a fi luate în vizor de kalovaxiani.

— Nu mai e nimic altceva? insist, dar şi Søren, şi Artemisia scuturã din cap.

— Dar el, personal? întreb. E bun sau crud, înţelept sau prost?

Søren ridică din umeri, dar Artemisia strânge din buze.

— Nu mai ştiu altceva despre rege, dar ştiu că Sta'Crivero e o ţară bogată. N-au mai intrat într-un război de sute de ani. Nu au nevoie să pună preţ pe lucrurile utile, aşa că le preţuiesc pe cele frumoase.

E clar ce insinuează.

— Eu nu sunt un lucru, spun.

— Eu ştiu asta şi o ştii şi tu, spune Artemisia cu ochii daţi peste cap. Dar ei nu ştiu. Şi nu le pasă suficient ca să facă diferenţa.

Atac

UN SUNET DE CLOPOŢEL PĂTRUNDE prin pâcla care îmi împresoară mintea şi mă trage înapoi în lume după ceea ce par a fi doar câteva minute de somn, deşi lumina zorilor care e filtrată prin hublou arată că trebuie să fi trecut ore întregi. Clipesc ca să-mi alung somnul din ochi şi mă ridic, apoi îmi dau seama că ceva nu e în regulă.

Nu e sunetul care anunţă o schimbare de personal, mesele sau un anunţ de la Dragonsbane. Acela e doar un gong, lovit o singură dată. Acum sunt trei clopote diferite, care sună în tandem, fără vreun semn că s-ar opri.

E o alarmă.

Arunc pătura de pe mine şi mă ridic în picioare, trăgându-mi pelerina peste cămaşa de noapte şi băgându-mi rapid picioarele în cizmele prea mari. Inima îmi bate puternic şi mii de gânduri îmi trec prin minte, amplificate de sunetul constant al clopotelor.

M-au găsit oamenii Kaiserului.

Mă vor târî iar în lanţuri.

S-a terminat.

Am dat greş.

Împing deoparte aceste griji şi mă îndrept spre uşă, determinată să văd ce se întâmplă, dar când deschid uşa îl găsesc pe Spiros de partea cealaltă, cu săbiile la şold şi pumnul ridicat pentru a ciocăni.

— M-Maiestatea Voastră, se bâlbâie, cu ochii în toate părţile, numai la mine nu, iar mâna îi cade în lături.

— Ce se întâmplă? îl întreb.

Trebuie să strig ca să fiu auzită din cauza clopotelor.

— Am prins vânt înspre un vas comercial kalovaxian la câteva mile spre est şi căpitanul a decis să îl urmărim. Sunt cu toţii pe punte acum, ne pregătim de atac.

Corpul mi se relaxează de uşurare şi trebuie să mă prind

de tocul uşii ca să stau dreaptă. *Noi* îi atacăm pe *ei,* nu invers.

— Căpitanul spune să stai cuminte în cabină până suntem în siguranţă.

Ordinul mă înfăşoară ca un corset prea strâns, deşi ştiu că e pentru binele meu. Cel mai bun lucru pe care-l pot face este să nu le stau în cale.

— Şi tu eşti însărcinat să-mi fii dădacă? întreb în loc să mă cert.

Se încruntă.

— Sunt garda ta, Maiestate.

— Da, am mai avut gărzi ca tine, spun, deşi regret imediat, pentru că nu prea e vina lui Spiros. Asta se întâmplă des totuşi, nu? întreb.

Dă din cap.

— La fiecare câteva săptămâni.

— Vor exista victime? De la noi? întreb.

Din nou, ezită.

— De obicei există un cost, spune grijuliu.

Ampelio considera costul ca fiind prea mare, îmi aduc aminte că a spus odată Blaise despre Dragonsbane şi metodele ei.

Deschid uşa mai larg.

— Mai bine intri. Va fi o dimineaţă lungă.

Spiros aprobă din cap, dar norul întunecat nu-i părăseşte faţa când intră în cabina mea.

— Cât durează de obicei? îl întreb.

— Câteva ore. De-acum ne putem baza pe ea – probabil că am putea cuceri vasul legaţi la ochi. Îi atacăm din lateral şi ne apropiem cât de mult putem, după care ne întoarcem cu tunul spre ei – e de evitat să virăm prea repede, pentru că le-am oferi o ţintă prea largă, explică el. E mai greu să produci daune la prora unei nave.

Dau din cap şi aştept să continue.

— Uneori se predau chiar înainte să tragem. Cunosc deja reputaţia lui Dragonsbane şi există zvonul că e

miloasă cu cei care se predau, că îi lasă să navigheze spre Esstena sau Timmoree sau altă ţară mică şi să trăiască în pace atâta vreme cât jură să nu se întoarcă niciodată în Astrea. Dar căpitanul nu a arătat niciodată milă vreunui kalovaxian.

— Şi dacă nu se predau?

Spiros ridică din umeri.

— Tragem în ei până se predau sau până se scufundă vasul. Dacă se predau, îi jefuim şi apoi scufundăm vasul şi toate pietrele de spirit de la bord.

Face o pauză, dar îmi dau seama că nu a terminat, aşa că nu îl întrerup.

— Obişnuiam să cred că e o insultă adusă zeilor să laşi toate acele pietre să se depună pe fundul oceanului, dar cred că este cel mai bun lucru pe care-l poţi face. Oricum nu le putem pune înapoi în mină. Aşa, cel puţin, nu poate abuza nimeni de ele.

Preţ de o secundă, nu spun nimic, dar doar atât mă pot abţine.

— Sunt mai preocupată de sclavii scufundaţi odată cu navele care refuză să se predea.

Nu e surprins de replica mea. În schimb, pare doar obosit. Nu e un argument nou.

— E un mare cost de plătit, recunoaşte el, deşi pare distant, pierdut în gânduri. Uneori pare că merită, alteori nu.

Când se trage prima ghiulea de pe *Smoke,* scuturând vasul atât de puternic încât lumânarea mea neaprinsă cade de pe birou, Spiros nu sare speriat. N-o fac nici eu. Pare că abia aude bubuitura, deşi pe mine mă face să-mi ţiuie urechile. Se lasă pe uşă, ca şi cum s-ar aştepta să mă vadă sărind prin ea în orice clipă.

— De câţi ani eşti cu Dragonsbane? îl întreb de pe stinghia de la marginea patului.

Mă simt de parcă ar trebui să strig ca să mă aud. Acum se trage cu tunul constant, dar măcar pare că totul vine

doar de la nava noastră.

Ridică din umeri şi se lasă în jos pe uşă până când stă aşezat, cu braţele întinse de ambele părţi ca să fie pregătit pentru următoarea tragere.

— Dinainte de asediu, spune. Nu prea îmi aduc aminte de viaţa dinainte, sincer, dar ştiu că tata s-a alăturat echipajului ei după ce a murit mama. Înainte de asta eram în Naphia, spune, numind un oraş astrean de la baza zonei montane Grulain.

— Naphia e frumoasă, spun. Am fost acolo doar o dată, cu mama, înainte de asediu, iar câmpurile de lavandă tocmai înfloriseră şi era încântător.

Spiros ridică iar din umeri.

— Presupun că da. Ne-am întors acum câţiva ani – Dragonsbane fusese angajată de refugiaţii ascunşi în munţi şi noi am trecut prin Naphia în drumul nostru. Era…

Se opreşte.

— Nu mai era nimic. Satul fusese pus la pământ şi incendiat. Şi câmpurile cu lavandă. Era doar teren sterp, ca şi cum nimeni n-ar fi pus vreodată piciorul acolo înaintea noastră. Zeci de generaţii uitate.

Mi se strânge pieptul.

— Îmi pare rău, îi spun. Ştiu cum este să-ţi pierzi casa.

Spiros scutură din cap.

— *Smoke* este casa mea.

O altă salvă de tun cutremură tot vasul. Tresar, prinzându-mă cu mâinile în lateral până se linişteşte.

— Nu-mi pot imagina cum e să creşti aşa. Mereu sub asediu.

Mă priveşte amuzat şi îmi dau seama ce am spus.

— Bine, nu *aşa,* oricum, precizez eu. Atacurile acelea au fost… mă întrerup la o altă salvă de tun. Mai silenţioase.

— Ei nu ripostează, spune după câteva secunde. Doar noi tragem. Probabil că i-am luat prin surprindere şi acum se pierd. O să fie pradă uşoară.

E dificil să mi-i imaginez pe kalovaxiani pierzându-se.

Din experienţa mea, au fost mereu stoici şi războinici de oţel, mereu cu doi paşi înaintea duşmanilor lor, dar există un motiv pentru care Dragonsbane a reuşit să le scape atâta vreme. În ciuda a tot, o respect.

— Ce se va întâmpla acum? întreb.

Se gândeşte preţ de o clipă.

— Vor flutura curând steagul alb – asta înseamnă că se predau.

— Ştiu ce înseamnă un steag alb, spun. Kalovaxianii îl folosesc ca metaforă, deşi mereu am auzit că vasele lor nu sunt echipate cu aşa ceva – mai degrabă morţi decât să se predea şi aşa mai departe.

Spiros râde.

— Sunt cuvinte puternice, dar sunt doar cuvinte. Kalovaxianii au instinct de supravieţuire, la fel ca oricine altcineva. Îşi vor flutura maieurile dacă e nevoie.

Zeii ştiu că am văzut destui curteni kalovaxiani călcându-se în picioare unul pe celălalt ca să-şi salveze reputaţia şi mândria – pot doar să îmi imaginez cum s-ar comporta dacă vieţile lor ar fi puse în joc. Dar chiar când gândesc asta, îmi aduc aminte cum am stat în tunel cu Søren şi cum i-am pus pumnalul în spate. Îmi aduc aminte cum mi-a cerut să o fac.

— Să presupun că Søren e în siguranţă în celulă? îl întreb pe Spiros.

Spiros se încruntă.

— Are paznicii lui, care-l ţin acolo.

— Aşa cum te am eu pe tine?

Pufneşte.

— Ai lui nu sunt nici pe departe aşa de prietenoşi ca mine.

— Şi după ce se predau kalovaxianii? întreb. Ce urmează?

Se lasă cu spatele pe uşa opusă mie, încrucişându-şi braţele peste piept.

— Vom trage alături de ei şi ne vom lega nava de a lor.

Nu e nevoie să îţi spun cât de îndemânatici sunt kalovaxianii – vor avea oameni pregătiţi în aşteptare, sperând să ne ia prin surprindere când urcăm la bord. Presupun că ei îşi imaginează că e un truc inteligent, dar toţi îl fac. Îi trimitem pe cei mai puternici primii, gata de luptă, şi oricâtă rezistenţă arată, sunt învinşi rapid. De obicei, asta e treaba mea.

— Sună periculos, spun. Mai ales că Artemisia te-a bătut atât de rău când v-aţi duelat.

Spiros zâmbeşte timid şi îşi scarpină ceafa.

— Duelul e diferit de luptă – şi Art ştie asta. În luptă nu e graţie, nu e nevoie de stil. Trebuie doar să te mişti mai repede şi să loveşti mai tare decât adversarii tăi. Duelul este mai mult ca un dans – îţi respecţi partenerul, îl înţelegi. E în egală măsură şah şi mişcare fizică. Asta e partea la care am ruginit.

— Şi apoi? intervin.

Ridică din umeri.

— Apoi urcă restul echipajului. Luăm ceea ce ne trebuie – bani, haine, obiecte de preţ. Căpitanul încearcă să smulgă informaţii de la ei, dar, chiar şi cu cuţitul la gât, ei tot de Kaiser se tem mai mult. Rareori spun un cuvânt folositor şi, când o fac, de obicei se dovedeşte a fi ceva fals.

— Aşa că îi omoară, termin eu.

Nu este cinstit, dar nici să cucereşti ţări lipsite de apărare nu e cinstit.

— Nu mai durează mult până se termină totul, spune Spiros.

Dau din cap, dar abia îl mai ascult. Un firicel de idee prinde încet contur în mintea mea. Va însemna să acţionez repede şi va însemna să acţionez împotriva ordinelor lui Dragonsbane, dar ezit doar câteva secunde, după care îi ofer lui Spiros zâmbetul meu cel mai fermecător.

— Îmi imaginez că este dificil pentru tine, Spiros, să fii blocat aici, cu mine, când are loc toată acţiunea.

Se încruntă, ridicând dintr-un umăr.

— Nu mă deranjează, spune, dar ochii îl trădează că minte.

— Cel puţin eşti mult mai în siguranţă aici, jos.

În loc să-l împace, cuvintele mele îl agită şi mai mult şi se împinge din uşă, începând să facă ture.

— Se va termina curând, spune.

Mă prefac că mă gândesc o clipă.

— Nu ar fi ceva dacă ultimul lucru pe care l-ar vedea kalovaxianii aceia înainte să moară aş fi eu? spun încet.

Spiros e tăcut o secundă.

— Dragonsbane a dat ordin clar să stai în cabină, spune el.

— Desigur, spun. Mătuşa mea vrea să mă ştie în siguranţă, înţeleg asta. Dar nu voi mai fi în pericol după ce îi capturăm. Ai spus-o şi tu.

Ezită şi văd cum vorbele mele îl pun pe gânduri – ca să nu mai spun de dorinţa lui de a fi parte din acţiune, dar nu este îndeajuns. Loialitatea lui faţă de Dragonsbane este neclintită, încerc o altă tactică, cu vocea joasă.

— Art mi-a spus că, atunci când omoară kalovaxiani, ia înapoi puţin din ce i-au luat ei.

Tresare uşor. Eu continui.

— Mi-ar plăcea să iau şi eu ceva înapoi de la ei, Spiros. Te rog.

— Dacă te-aş lăsa, spune încet, n-ai face nimic prostesc? Art spune că eşti predispusă să faci prostii.

Nu mă pot abţine să râd, ştiind că Artemisia ar declara că e apogeul prostiei ce urmează să fac.

— Promit că nu, îi spun. Dar va trebui să-l aducem şi pe prinţul Søren cu noi.

Ideea îl alarmează.

— Prinţul este prizonier, un prizonier kalovaxian, spune. De ce l-am duce să îi interogheze pe ceilalţi kalovaxiani?

Zâmbesc.

— Pentru că acei oameni îl respectă pe Søren la fel de

mult cum o respecţi tu pe Dragonsbane. Şi el va fi de partea noastră.

— Nu poţi garanta asta, spune Spiros, scuturând din cap. E un duşman. Dragonsbane va primi informaţii de la kalovaxiani, aşa cum face întotdeauna.

— Informaţii bune? întreb, iar el ezită. Ai spus că, de fapt, foarte puţine sunt adevărate. Pentru că vorbesc cu un duşman, nu cu cineva despre care cred că le este aliat. Cum e Søren. E slăbit şi neînarmat, e simplu ca gardienii lui să-l poată manevra chiar şi fără lanţuri

— Nu voi acţiona contra ordinelor primite de la căpitanul meu, spune Spiros încet, dar ăsta nu e un nu.

— Nu faci asta, îi spun. Ci le urmezi pe cele ale reginei tale. Te vei duce să-l aduci pe Heron. El e împotriva violenţei, deci îl găseşti în cabina lui. Când eşti cu el, ne întâlnim în temniţă.

Ostatici

PÂNĂ ERUP URALELE pe punte – lucru care înseamnă că am preluat oficial controlul celuilalt vas, spune Spiros – îi am pe Heron de o parte şi pe Søren şi pe gardienii săi, de cealaltă. Nu am avut timp pentru ca Heron să vindece toate rănile lui Søren, dar cele vizibile, cel puţin, au fost îndepărtate. Singurul semn clar că e altceva decât un oaspete la bord e şchiopătatul, pe care îl ascunde atât de bine, încât nu l-aş remarca dacă nu m-aş fi uitat special după asta. Pumnalul meu e în teacă, pe şold, deşi pare un pic aiurea prins peste cămaşa mea de noapte. A fost nevoie de ceva muncă de convingere pentru ca paznicii să-l lase pe Søren să iasă fără lanţuri, dar greutatea mea de regină i-a presat să o facă. Nu e o carte pe care să fiu capabilă să o joc la nesfârşit, Kaiserul m-a învăţat asta. Un titlu e foarte bun, dar nu îţi garantează respectul. Acţiunile fac asta.

— Vrei să mă pui şi pe mine la curent cu planurile tale? îmi şopteşte Søren când urcăm scările, cu Spiros, Heron şi paznicii la câţiva paşi în spatele nostru.

Ezit doar o secundă.

— Când Dragonsbane va ordona uciderea kalovaxianilor, nu vei putea spune o vorbă despre asta.

Deşi lumina de sub punte e slabă, îl văd pe Søren cum devine cu o nuanţă mai palid.

— Theo... înţeleg că este război, dar nu mă forţa să mă uit.

— Trebuie să dovedeşti că eşti de partea noastră fără echivoc, dacă e să te scoatem din temniţă.

Mă uit în spate, la paznici, apoi mă întorc la Søren şi cobor glasul.

— Te rog. Yana Crebesti.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei doar pentru o clipă, după

care pleacă privirea şi aprobă din cap.

Inspir adânc, liniştitor, apoi deschid uşa şi păşesc afară, pe puntea lui *Smoke.* E surprinzător că nu s-a răsturnat, dat fiind că sunt atât de mulţi oameni adunaţi lângă balustrada de andocare, privind spre locul în care abia se disting catargul şi velele roşii prăbuşite ale navei kalovaxiane.

Søren încearcă să vadă dincolo de mulţime – lui îi e mai uşor decât mie. După o clipă, lasă să-i scape o înjurătură odată cu expiraţia.

— Ce e? îl întreb.

— Nava. E *Dragon's Pride.*

Mie numele nu-mi spune nimic, dar Søren e afectat.

— M-am antrenat pe *Pride,* îmi explică. Ca să înţeleg rutele comerciale.

— Îi cunoşti pe unii de aici, îmi dau eu seama.

Dă din cap, dar nu spune mai mult, cu o expresie încordată.

— Înseamnă că şi ei te cunosc, subliniez. Ţie îţi va fi mai uşor să-i faci să vorbească.

Şi îţi va fi mai greu să-i priveşti murind.

Spiros şi ceilalţi paznici merg în faţa noastră, eliberând calea spre trecere – o scândură groasă de lemn care duce de la vasul nostru la al lor. Vederea ei îmi face stomacul să mi se încleştească şi îmi imaginez toate modurile în care aş putea cădea de pe ea. Spiros traversează primul, cu scândura tremurând sub picioare la fiecare pas pe care îl face, deşi el abia pare să observe. A mai făcut asta, desigur. La fel şi Søren – eu sunt singura pentru care e ceva nou.

— Dacă te ajută, murmură Søren, să ştii că n-am văzut pe nimeni să cadă de pe o scândură fără să fie împins.

— Mulţumesc, îi răspund sec, înainte să fac primul pas pe scândura şubredă.

Am făcut lucruri mai grele de-atât, îmi reamintesc când pun un picior înaintea celuilalt. Îmi aduc aminte cum am

evadat din palat, cum am înotat împotriva curentului rece şi cum am urcat pietrele acelea colţuroase, cu palmele şi tălpile sângerând până am terminat. Încerc să nu mă gândesc la scândura care se clatină sub mine sau cât de mare ar fi căderea, dacă m-aş duce direct în apa întunecată şi înspumată. Îmi păstrez mintea goală până când ating cu piciorul terenul solid al navei kalovaxiane. Mâna mea tremurândă o găseşte pe a lui Spiros şi el mă ajută să cobor.

Dar imediat ce mi se limpezeşte mintea, aproape că mi-e dor iar de scândura instabilă, pentru că mă trezesc brusc în faţa a zeci de astreani şi kalovaxiani, care se uită la mine şi la Søren, uimiţi, alarmaţi şi în aşteptare. Niciunul dintre ei nu scoate o vorbă. În schimb, se uită când la noi, când la Dragonsbane, aşteptând o indicaţie de la ea. Îi găsesc pe Artemisia şi pe Blaise în mulţime, se uită amândoi la mine cu gura căscată. Majoritatea membrilor echipajului sunt înarmaţi, cu cuţitele îndreptate spre gâturile palide ale kalovaxianilor îngenuncheaţi în faţa lor. Nu am timp să-i număr pe toţi, dar aş spune că sunt cam cincizeci de kalovaxiani, majoritatea răniţi, şi ceva mai mulţi astreani. Măcar o dată, îi depăşim numeric.

— Theodosia.

Vocea lui Dragonsbane îmi întrerupe gândurile. Are glasul ameninţător, cu o notă de confuzie, dar deloc pe măsura furiei din ochii ei. Acesta însă este un lucru bun – înseamnă că, oricât de furioasă ar fi pentru că-l vede pe Søren în afara temniţei, încearcă să ascundă ceea ce simte. Să îşi arate emoţiile ar însemna să piardă din imagine în faţa echipajului şi a kalovaxianilor şi nu îşi poate permite asta. Aproape că văd cum îi funcţionează mintea: Søren a ieşit din temniţă, da, dar sunt destui membri ai echipajului înarmaţi în jurul lui, astfel încât este efectiv lipsit de orice putere. Are mai mult de câştigat lăsând jocul să se desfăşoare decât să mă confrunte şi să ne pună în opoziţie reciprocă. Ştie că, dacă am ajunge la asta, o parte din

echipajul ei ar urma o regină în locul căpitanului – nu mulţi, nu destui ca să fie vorba despre o rebeliune adevărată, dar prea mulţi după standardele ei.

Aşa că intră în joc. Stă pe prora ridicată a vasului, cu Eriel în spatele ei. În genunchi în faţa ei stă un kalovaxian mai în vârstă, cu umeri laţi, care presupun că este căpitanul. Dacă lungimea părului lui este un indiciu, au trecut mulţi ani de când a pierdut o bătălie. Acum, că a fost învins, îşi va pierde mai mult decât părul. Şi el ştie asta. În vreme ce majoritatea oamenilor din echipajul său se uită temători în jur, ochii lui sunt semideschişi şi goi – un om care deja s-a dat bătut.

Cel puţin până traversează Søren scândura şi vine să stea alături de mine.

— *Min Prinz,* spune bărbatul, cu vocea aspră ascuţind cuvintele kalovaxiane. *Prinţul meu.*

— Căpitane Rutgard, spune Søren, impasibil.

Mă uit puţin cu coada ochiului şi descopăr că ochii îi sunt la fel de lipsiţi de emoţie ca glasul. La fel de bine ar putea vorbi cu un străin, dar nu e aşa.

Dragonsbane îşi drege glasul. Ochii ei îl străpung pe Søren ca nişte cuţite.

— Tu, drăguţă, trebuia să stai pe navă, spune în astreană, şi-mi dau seama că vorbeşte cu mine, nu cu Søren, după cât de siropoasă i-a devenit vocea.

E modul în care îi vorbeşti unui copil sau unui invalid.

Îmi blestem decizia de a nu mă schimba de cămaşa de noapte. Ce apariţie trebuie să fiu în această haină gri imensă, cu cizmele prea mari şi părul desfăcut, sălbatic. Probabil că arăt ca un fel de fantomă, în niciun caz ca o regină. Lupt cu impulsul de a mă ghemui şi în schimb mă îndrept mai mult, îmi ridic bărbia şi îmi forţez glasul să rămână egal.

— Spiros m-a asigurat că totul e în siguranţă şi avea dreptate, spun, tot în astreană, de vreme ce kalovaxianii nu pot să înţeleagă.

Îmi trec privirea încet peste vas, la zecile de bărbaţi kalovaxiani care stau plecaţi în genunchi în faţa astreanilor cu tăişurile la gâturile lor. Nu e o privelişte cu care să fiu obişnuită şi o savurez. Încep să mă plimb pe punte, cu Søren şi gărzile lui urmându-ne cu un pas în spate, şi examinez fiecare kalovaxian pe lângă care trecem. Un băiat, în vârstă de cam 15 ani, se uită la mine cu frică pură. Îi susţin privirea până când pleacă ochii

— Ce veşti ne aduc din Astrea? întreb uitându-mă înapoi la Dragonsbane.

— Niciuna, recunoaşte ea printre dinţii încleştaţi *Deocamdată.*

— M-am gândit că ar putea fi puţin mai deschişi cu prinţul lor, spun arătând spre Søren.

Søren nu înţelege nici el ce spun, dar îşi recunoaşte numele, iar fruntea i se încreţeşte.

— Până la urmă ne vor spune ce vrem să ştim, spune Dragonsbane, fluturând dispreţuitor din mână.

— Chiar ne vor spune? o întreb. Eu aveam impresia că de obicei nu se prea întâmplă aşa.

Ochii lui Dragonsbane îi găsesc pe cei ai lui Spiros, în spatele meu, dar, înainte să-l poată mustra, aleg să continui:

— Søren este prinţul lor; lui îi vor spune adevărul dacă îi poate convinge să se întoarcă împotriva Kaiserului. Mulţi dintre aceşti oameni îl cunosc – sau cel puţin au auzit de priceperea lui legendară în luptă. S-ar putea să îi fie mai loiali lui decât tatălui său.

Îmi îndrept atenţia spre Søren, reducându-mi kaiovaxiana la o şoaptă.

— Avem nevoie de noutăţi din Astrea şi ei nu ne spun nimic, aşa că îi va omorî.

Tresare pentru o clipă, apoi redevine placid.

— Înţelept, recunoaşte el. De asta nu a putut nimeni să o descrie sau să-i descrie nava. De asta nu ştie nimeni cine e.

— Nimeni nu va putea să împrăştie veşti despre rebeliunea ta împotriva tatălui tău la o curte unde încă ai aliaţi adaug.

În expresia lui sclipeşte înţelegerea.

— Fă rost de informaţii şi îi vom putea cruţa pe câţiva dintre ei. Transformă-i în propriii tăi spioni.

Dă din cap şi se îndreaptă cu faţa spre Dragonsbane.

— Căpitane, spune încurcându-se în cuvântul astrean.

E o încercare admirabilă, dar doar atât poate, deci se întoarce la kalovaxiană.

— Dacă îmi permiteţi să ajut, îmi pot dovedi loialitatea.

Dragonsbane ezită, scrutând cu ochii mulţimea atentă.

— Să fie rapid, spune în kalovaxiană, după care trece la astreană. Oricum se va termina la fel.

Membrii echipajului astrean râd. Deşi Søren nu poate descifra exact ce a spus, înţelege destul. Inspiră adânc, apoi se uită în jur, la kalovaxianii îngenuncheaţi îmi dau seama după câteva clipe că e în căutarea unei feţe cunoscute. Mai durează alte câteva până găseşte una.

Søren se ghemuieşte în faţa unui bărbat de vreo 20 de ani, cu păr blond destul de lung ca să-i atingă clavicula. Bărbatul se uită în sus la el, cu ochi verzi furioşi. Braţele îi sunt răsucite la spate, legate cu frânghie uzată, iar un astrean pe care nu-l recunosc stă deasupra lui, ţinându-i un cuţit la gât.

— Mattin, spune Søren cu vocea joasă, blândă.

Presupun că vrea să pară liniştitor, dar bărbatul din faţa lui e departe de a fi liniştit.

— Ajută-mă ca să te ajut, Mattin.

Mattin rămâne tăcut, cu privirea fixată asupra punţii de la picioarele lui Søren.

— Vrei să îţi revezi soţia? îl întreabă Søren cu o voce mai tăioasă. Fiica ta... ce vârstă are acum? Patru ani?

Asta îi atrage atenţia lui Mattin şi se uită în sfârşit la Søren cu o figură şovăitoare, dar tot nu spune nimic.

Søren se ridică în picioare.

— Bine. Mai sunt şi alţii, începe, întorcându-se cu spatele la Mattin, deşi o face foarte încet.

— Stai, spune Mattin slab după câteva secunde. Voi vorbi cu tine. Dacă mă laşi în viaţă, voi vorbi cu tine.

Privirea lui Søren se îndreaptă spre mine pentru o clipă rapidă, cu o străfulgerare de nesiguranţă, după care se întoarce la Mattin şi dă din cap.

Ceilalţi kalovaxiani izbucnesc în huiduieli, strigându-i lui Mattin că e un trădător şi alte cuvinte mult mai puţin plăcute, pe care le înţeleg pe jumătate. Dar nu toţi, îmi dau seama. Sunt câţiva care se uită în tăcere în pământ, gânditori.

Mattin

E MAI DIFICIL SĂ OBŢINEM informaţii de la Mattin decât a anticipat Søren şi simt cum îi creşte frustrarea cu fiecare moment care trece. Şi eu încep să îmi pierd răbdarea, iar Dragonsbane nici măcar nu se deranjează să îşi ascundă iritarea când patrulează pe punte în faţa lui. Câţiva dintre membrii echipajului care au fost dispuşi să vorbească au fost duşi sub punte pentru ca informaţiile oferite de ei să poată fi puse cap la cap, dar mulţi kalovaxiani sunt încă aici, îngenuncheaţi în faţa astreanilor care i-au capturat, cu săbii şi cuţite apăsându-le gâtlejurile.

— Echipa de căutare a Kaiserului s-a întors în Astrea? întreabă Søren probabil pentru a cincea oară.

Din nou, Mattin ridică din umeri, atât cât poate cu încheieturile legate strâns la spate. Deşi el s-a oferit, huiduielile camarazilor săi îl fac să ezite.

Astreanul care îl păzeşte pe Mattin – al cărui nume am aflat că este Pavlos – apasă puţin mai tare lama pe gâtul lui Mattin, făcându-l să tresară.

— Vreau să zic că n-am fost foarte implicat în planurile Kaiserului privindu-i pe păgâna Prinţesă de Cenuşă şi pe prinţul răpit, spune Mattin cu ton egal.

Deşi nu e un răspuns care să spună ceva, câţiva dintre kalovaxiani îi strigă insulte, ignorându-i pe astreanii care îi ţin captivi şi care încearcă să-i facă să tacă.

Buzele lui Dragonsbane se curbează şi pentru o clipă mă aştept să se năpustească asupra bărbatului, în schimb se uită la el cu ochii mijiţi, de parcă ar fi o ecuaţie pe care nu îşi dă seama cum să o rezolve. Îi face semn unuia din echipajul ei, care îşi trece pumnalul de-a latul gâtului unui kalovaxian fără ezitare. Sângele şiroieşte din rană şi omul cade la pământ cu o bufnitură. Nici nu are timp să ţipe, iar eu trebuie să-mi muşc limba ca să nu strig de uimire.

Søren, în schimb, nici măcar nu clipeşte. Nu îşi ia ochii de pe Mattin.

După o clipă, Dragonsbane îşi mută privirea spre Søren.

— Te dovedeşti a fi inutil ca interogator, prinţule Søren, spune ea în kalovaxiană, pronunţând cuvintele rar, pentru ca toţi cei adunaţi să le poată auzi.

Søren scutură din cap şi deschide gura pentru a spune ceva, dar o închide rapid la loc.

— Nu inutil, spun eu făcând un pas în faţă. Nu răspunde la întrebările pe care i le-a pus Søren, dar spune extrem de multe.

Dragonsbane înclină din cap.

— Nu sunt sigură ce auzi tu…

— „Prinţesă de Cenuşă păgână şi prinţul răpit”, repet eu. Asta e povestea care s-a spus. Dar tu nu eşti prizonier, Søren, nu-i aşa? Nu eşti în lanţuri, eşti liber să te plimbi. Eşti de partea noastră de bunăvoie.

Søren îmi întâlneşte privirea, ochii îi sclipesc când înţelege.

— Nu am fost răpit, Mattin, minte, odihnindu-şi mâna pe umărul bărbatului.

Mattin îi îndepărtează mâna scuturându-se.

— Atunci te-o fi păcălit curva asta – şi-a folosit magia ca să te vrăjească, scuipă el destul de tare ca să-l audă toată lumea. Altfel, prinţul sub care am servit eu nu şi-ar trăda fraţii niciodată.

Se aud şoapte pe toată puntea, dar durează o clipă până să-mi dau seama că despre mine se vorbeşte. Søren tresare la cuvântul *curvă,* dar eu nu ştiu dacă ar trebui să râd sau să ripostez. Niciuna nu ar ajuta. Nimic din ce spun eu nu l-ar face pe Mattin să creadă că Søren e suficient de demn de încredere ca să-i vorbească. Nici Dragonsbane nu are ce să facă, cu excepţia torturii – deşi nu sunt sigură că ar ceda chiar şi atunci. Nu, Søren e singurul care-l poate face să vorbească, aşa că tac şi-l las să îşi facă treaba.

— Nu a fost vorba de magie, spune Søren. Doar de

adevărul pe care înainte îmi era prea frică să-l văd. Adevăr pe care cred că şi tu îl ştii: tatăl meu este un laş şi un tiran.

O clipă îndelungată, Mattin e tăcut.

— Kaiserul a mărit regatul de când domneşte şi a deschis mai multe căi de comerţ, spune în sfârşit.

— Nu, Mattin, spune Søren privind la mulţimea adunată şi vorbind mai tare, ca să-l poată auzi cu toţii. Tatăl meu a stat pe tron şi a devenit leneş. E mulţumit cu ospeţele şi să fie venerat ca un zeu. Dar ce fel de zeu îşi trimite oamenii să lupte într-un război pe care îi e prea frică să-l poarte el însuşi? Nu a mai fost la război de mai bine de două decenii pentru că el crede că viaţa lui e mai importantă decât ale voastre, dar eu nu cred asta. Nici soţia, nici fiica ta n-ar crede.

Mattin îşi îndreaptă spatele, apoi întoarce capul ca să se uite mai bine la Søren.

— Crezi că tu ai fi mai bun? Cum, când pui o curvă astreană deasupra propriilor oameni?

Înainte să apuc să simt iar înţepătura acelui cuvânt, pumnul lui Søren se ciocneşte de lateralul feţei lui Mattin, care se îndoaie, cu sângele picurându-i din gură. Søren îl apucă de încheieturile legate şi îl forţează să se ridice, întorcându-l cu faţa spre mine.

— Cere-ţi scuze, spune, trăgându-l de braţe până când aproape că i le dislocă.

Mattin se crispează. Când îmi întâlneşte privirea, în ochii lui nu e nimic în afară de ură.

— Nu, scuipă Mattin.

Søren încleştează din maxilar şi întoarce braţele bărbatului până când acesta ţipă.

— Numele ei este Regina Theodosia şi, dacă nu îţi ceri scuze pentru lipsa de respect pe care i-ai arătat-o, te voi da pe mâna oamenilor ei şi îi voi descrie soţiei tale ultimele tale clipe de viaţă, ca să ştie cât de penibil ai murit.

Mattin mormăie şi îşi fereşte privirea.

— Îmi cer iertare, spune printre dinţii încleştaţi.

Søren pare tentat să scoată ceva mai sincer de la el, dar n-ar fi prea productiv. Îmi dreg glasul.

— Îţi accept scuzele, spun cu răceală. Sper că vei ajunge să vezi că o femeie poate exercita puterea dincolo de ceea ce are între picioare – măcar pentru binele fiicei tale, dacă nu pentru altceva.

Tresare, apoi Søren îl forţează să se întoarcă iar cu faţa la el.

— Mattin, încerc să te ajut, spune Søren. Cât am fost la bordul *Pride,* ai avut mai multe nemulţumiri legate de Kaiser decât oricine altcineva. A crescut taxele şi părinţii tăi au trebuit să muncească mai mult la fermă ca să le plătească. Tatăl tău s-a epuizat până la moarte, ai spus, pentru că cei cinci fii ai lui au fost chemaţi să lupte în războaiele Kaiserului. Când ai primit vorbă că ţi s-a născut fiica, mi-ai spus că te bucuri că nu e băiat, ca să nu… cum ai zis atunci? „Să nu moară pentru egoismul unui bătrân”?

Mattin nu răspunde la început, dar văd cum şovăie.

— Nici tu n-ai fi mai bun, spune într-un final.

Søren se uită la mine, după care se uită iar la el.

— Eu nu mi-am dorit niciodată să fiu Kaiser – mereu am spus asta, chiar şi pe vremea când eram colegi de echipaj. Am vrut o ambarcaţiune şi o mare în jur şi nimic altceva – încă vreau asta. Dacă ar fi după mine, nu m-aş întoarce niciodată la curte, dar m-am aflat în fruntea unor oameni care au murit pentru egoismul tatălui meu – aşa cum s-a întâmplat cu fraţii tăi, cum a fost cu tatăl tău. Kaiserul nu se va opri până nu va pârjoli întregul pământ. Sau până nu-l opreşte cineva.

— Aşa că te alături *lor?* întreabă Mattin, uitându-se la Dragonsbane, la Pavlos şi la mine. Ei se vor asigura că moare fiecare kalovaxian.

Søren ezită, se uită în ochii mei. Îmi dau seama că nu poate minţi. Aşa că o fac eu.

— Vrem să ne luăm Astrea înapoi, spun. Asta e tot. Ne

unim forţele ca să-l îndepărtăm pe Kaiser, iar în schimbul ajutorului pe care îl oferim, Søren ne-a promis să îşi ia oamenii din ţara noastră.

Pentru o clipă mă aştept ca Dragonsbane – sau oricare alt astrean din adunare – să râdă sau să mă contrazică, dar toată lumea rămâne tăcută, din fericire. Søren dă din cap.

— Sunt vremuri grele, adaugă el. S-ar putea să nu fim partenerii ideali, dar suntem, de departe, mai buni împreună decât pe cont propriu.

Mattin se uită la noi, oftează, se apleacă înainte.

— Ţi-am spus: nu ştiu nimic despre planurile Kaiserului. Sunt prea departe de curte.

Lui Søren i se citeşte dezamăgirea pe faţă, dar dă din cap.

— Totuşi poţi să te duci înapoi acasă, îi spun. Şi să te asiguri că minciunile Kaiserului nu sunt singura poveste pe care o aud oamenii. Spune-le că Søren e viu şi nevătămat şi luptă împotriva tatălui lui.

— Dacă o fac, mă lăsaţi să plec? întreabă, uitându-se sceptic la Dragonsbane.

— Da, spun eu înainte să apuce ea să răspundă.

Ştiu, chiar când o spun, că nu e o promisiune pe care să fiu eu în măsură să o fac.

Dragonsbane îşi îngustează ochii.

— Pavlos, du-l jos, în temniţă, spune plictisită. Îi vom compara povestea cu a celorlalţi şi vom vedea pe cine e mai util să cruţăm.

Pavlos lasă în jos cuţitul şi păşeşte în faţă ca să-l apuce pe Mattin de umăr şi să-l ia de acolo, chiar în momentul în care Søren vine spre mine, cu o expresie în ochi pe care o recunosc doar cu o clipă înainte ca ţipătul lui Pavlos să străpungă aerul. Cum Søren îmi blochează vederea, nu pot să mai zăresc decât un fulger de argint şi pe Pavlos prăbuşindu-se la pământ cu o bufnitură, înainte ca Mattin să se întoarcă spre Dragonsbane.

Strigătele panicate ale echipajului străpung aerul, dar

Dragonsbane este mai rapidă decât am crezut şi se fereşte cu o clipă înainte ca Mattin să înfigă un pumnal în catargul de care se sprijinise ea. O secundă mai devreme şi lama ar fi nimerit-o în gât.

Înainte să pot procesa ce se întâmplă sau de unde a luat Mattin arma, Søren îmi apucă pumnalul din suportul de la şold şi, fără să ezite, îl aruncă în zbor prin aer. Se înfige în spatele gâtului lui Mattin, chiar în momentul în care era gata să o atace încă o dată pe Dragonsbane.

Se prăbuşeşte la pământ cu un gâlgâit slab şi moare la picioarele lui Dragonsbane.

Timp de câteva secunde, nimeni nu mişcă – nici Søren, nici eu, nici vreun membru din echipajul astrean, nici măcar kalovaxianii, care încă stau în genunchi. Singurul sunet care se aude e respiraţia noastră grea şi valurile care se sparg izbindu-se de carena vasului. Totul s-a întâmplat foarte repede, dar din ce îmi pot da eu seama, când Pavlos a pus mâna din nou pe Mattin, acesta a prins ocazia să-i apuce cumva pumnalul, să-şi taie propriile legături şi să-l înjunghie, apoi s-a întors spre Dragonsbane, chiar dacă eu şi Søren eram mai aproape. Søren i-a salvat viaţa lui Dragonsbane atunci când ar fi avut o mulţime de motive să nu o facă.

Şi un singur motiv bun să o facă.

Onoare

NU MAI EXISTĂ SALVARE PENTRU ceilalţi kalovaxiani după asta, iar morţile lor sunt rapide şi sângeroase, pătând puntea lui *Pride.* Dragonsbane cere unei părţi a echipajului ei să se ocupe de cadavre. Vocea nu-i ezită deloc. La fel de bine le-ar fi putut cere să cureţe berea vărsată.

Bărbaţii şi femeile fac aşa cum le-a cerut fără ezitare, după care alungă mulţimea rămasă. Anders vine de sub punte, cu ochii scanând cu detaşare rece puntea plină cu corpuri. Când îl vede pe Pavlos însă, îngheaţă. Îşi croieşte drum prin mulţime spre noi, oprindu-se mai aproape de Dragonsbane decât cred eu că este adecvat, cu fruntea încreţită de îngrijorare. Şi ea trebuie să se simtă inconfortabil din cauza apropierii lui, pentru că face un pas în spate.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine? întreabă el.

Flutură nepăsătoare din mână ca să-i îndepărteze îngrijorarea.

— Sunt bine, spune ea, după care face o pauză, îngustând privirea în direcţia lui Søren. Unul dintre ostatici m-a atacat, dar *Prinkiti* l-a oprit.

Este clar cât de greu îi este să-şi recunoască slăbiciunea în aceeaşi propoziţie în care îl laudă pe Søren.

Deşi Søren nu înţelege cuvintele, pare să ghicească. Dă din cap spre Dragonsbane, dar în mod înţelept alege să nu spună nimic.

— Te-a salvat, spune Anders încet, cu neîncrederea evidentă în fiecare cuvânt.

Dragonsbane se crispează când aude asta. Se uită la Søren şi curiozitatea e mai puternică.

— De ce? îl întreabă în kalovaxiană.

Søren ridică din umeri.

— Am vorbit serios când am spus că sunt de partea

voastră.

Dragonsbane se încruntă şi pot să spun sigur că încă nu îl crede.

— Îl putem folosi, spun din nou în astreană. Sentimentele lui de vinovăţie sunt reale şi îl controlează. Ne foloseşte mult mai mult ca aliat decât ca prizonier.

Nările lui Dragonsbane freamătă.

— E unul dintre ei. Nu ne poate fi niciodată aliat, spune ea înainte de a se întoarce la Anders. Voi avea nevoie să vorbeşti cât mai curând cu familia lui Pavlos. Ai primit informaţii de la vreunul dintre ostaticii pe care i-am dus sub punte?

Pentru un moment, cred că Anders o să-i ignore întrebarea şi că va insista pentru mai multe detalii despre încercarea de asasinare a lui Dragonsbane, dar, în cele din urmă dă din cap.

— Fiecare a vorbit destul de uşor, dar până la urmă, cea mai mare parte din informaţii nu a putut fi verificată cu ce am aflat de la ceilalţi prizonieri, ca de obicei

— Ce ar putea fi verificat? întreabă ea.

Anders aruncă o privire spre mine, apoi spre Søren, şi se întoarce către Dragonsbane.

— Nu sunt sigur că este înţelept să discutăm în faţa unei companii mixte, căpitane, spune el cu atenţie.

— *Prinkiti* vrea să ne fie de ajutor, spune ea în astreană. Poate că ar trebui să îl lăsăm pe el să confirme ce informaţii sunt adevărate. La urma urmei, el şi cu Theo îi ştiu cel mai bine pe kalovaxiani.

— *Prinkiti* sunt eu, nu-i aşa? îmi şopteşte Søren în kalovaxiană. Chiar nu-mi place porecla asta.

— Cred că nu ai de ales, îi şoptesc înapoi.

— Şşt!, ne aruncă Dragonsbane. Ce informaţie, Anders?

Acesta încă ezită, uitându-se nesigur la Søren.

— Povestea care umblă prin ţară este că *Prinkiti* a fost răpit de către regină după ce ea l-a ucis pe Theyn şi a fugit. Kaiserul oferă un milion de monede de aur pentru

capul ei şi cinci milioane, dacă este adusă în viaţă.

Mi se face pielea de găină. Îmi jur că îmi voi pune singură capăt vieţii înainte să las pe cineva să mă ducă vie la Kaiser.

— Am auzit la fel, mai mult sau mai puţin. Există recompense pentru *Prinkiti?* întreabă Dragonsbane.

Søren lasă să-i scape un pufăit enervat.

— Zece milioane pentru *Prinkiti,* spune Anders. Cu condiţia ca el să fie predat în viaţă şi nevătămat. Dacă are fie şi numai un deget ciuntit, recompensa este pierdută.

— Kaiserul nu-şi vrea cu adevărat fiul înapoi, dar oamenii îi iubesc pe Prinţ, aşa că creează această iluzie pentru a le păstra bunăvoinţa, asigurându-se, în acelaşi timp, că există prea multe riscuri ca să-i ispitească pe cei mai mulţi dintre vânătorii de recompense, spun eu.

Dragonsbane şi Anders se întorc să mă privească, surprinşi de faptul că am vorbit. Continui.

— Toată lumea ştie că Søren este un războinic. Dacă ar fi fost răpit, nu ar fi plecat fără luptă. Rănile sunt de la sine înţelese, deci, în ceea ce îi priveşte, Søren este o cauză pierdută. Îşi vor concentra eforturile asupra mea, exact aşa cum îşi doreşte Kaiserul.

Dragonsbane ridică din sprâncene, dar dă din cap, întorcându-se spre Anders.

— Există vreun zvon despre locurile în care caută mai intens?

— E un zvon care spune că ea a fugit într-o tabără de refugiaţi în Timmoree, spune el.

— Bun, răspunde Dragonsbane. Asta e la trei zile distanţă înspre nord faţă de Sta'Crivero, iar mie mi s-au dat asigurări că, odată ajunşi în oraş, regele Etristo o va proteja pe Theo cu preţul propriei sale vieţi.

— Uşor de spus, subliniez eu. Ai încredere în el?

Ridică din umeri.

— Am încredere că e motivat de bani, spune ea. Şi am încredere că partea care îi revine din zestrea ta îi va aduce

mult mai mult de cinci milioane de monede de aur.

Nu pot să mă cert cu logica asta, deşi stomacul mi se revoltă la auzul cuvântului zestre. Era un obicei şi la curtea kalovaxiană e obiceiul ca fetele să fie date împreună cu o grămadă de aur pentru a arăta care le este valoarea. M-a deranjat atunci, când era vorba despre fete pe care nu le cunoşteam cu adevărat şi pe care le displăceam din principiu. Acum însă eu sunt cea care este pusă la vânzare, aducând profit nu numai pentru Astrea, ci şi pentru regele Etristo şi, probabil, pentru Dragonsbane. Mă simt ca un obiect, aşa cum m-am simţit dintotdeauna în preajma Kaiserului în loc să mă simt ca o persoană.

— Ce-i cu ostaticii? îl întreb pe Anders încercând să alung sentimentul şi să mă concentrez asupra prezentului. Vor să spioneze pentru noi?

— Vor să nu fie executaţi, spune Anders sacadat, dar Dragonsbane deja scutură din cap.

— Nu, spune ea. A fost un plan ridicol de la început şi afacerea asta cu Pavlos doar a confirmat-o. Nu pot fi de încredere. Anders, dă ordinul.

Ordinul de a-i ucide. Mă uit la Søren, care nu înţelege nimic din ceea ce se întâmplă, dar care ar protesta dacă ar înţelege.

— Nu asta a fost înţelegerea, spun eu, privind înapoi la Dragonsbane. Au făcut o înţelegere pentru viaţa lor.

— O înţelegere este la fel de onorabilă ca oamenii care o fac, spune Dragonsbane. Şi ştim cu toţii că kalovaxianii nu au onoare.

— Va trebui să învăţ astreana foarte curând, mormăie Søren ca pentru el.

Îl ignor.

— Tu ai onoare? o întreb pe Dragonsbane.

Îşi arată dinţii în ceea ce ar putea trece drept zâmbet, dar nu este.

— Nu, îmi spune ea. De aceea am rămas în viaţă atâta timp. Bărbaţii ăştia nu merită riscul şi vor muri. De asta

Prinkiti se va întoarce în celulă, indiferent de cât de util crezi că ar putea fi.

Mă uit la Søren. Nu l-am scos afară şi nu-l pun să se uite cum sunt măcelăriţi doar ca să poată fi pus înapoi în lanţuri, îmi amintesc cuvintele Artemisiei: „Prin faptul că nu eşti încă de acord cu o căsătorie aranjată, ai ceva ce mama vrea şi deţii deci controlul.” Mi se face rău, dar ştiu ce trebuie să fac.

— Søren nu se va întoarce în temniţă, îi spun lui Dragonsbane, înghiţindu-mi îndoielile şi întâlnindu-i privirea surprinsă. Nu ştiu prea multe despre lumea din afara Astreei şi voi avea nevoie de ajutorul lui Søren în selectarea celui mai potrivit soţ când ajungem în Sta’Crivero.

Dragonsbane se uită la mine şocată.

— Mă ai pe mine pentru asta, Theo, îl ai şi pe Anders. Nu este nevoie să ai încredere în prinţul trădător.

— Am încredere în Søren, insist eu. Dacă vrei să particip la acest plan al tău, îl vreau scos din temniţă şi tratat ca un consilier al meu.

Îmi cântăreşte cuvintele, cu gura strânsă.

— Prea bine, spune după o clipă, cu vocea periculos de joasă. Presupun că azi a dat dovadă de o oarecare doză de loialitate, deşi eu am considerat dintotdeauna că loialitatea bărbaţilor este schimbătoare. E responsabilitatea ta, Theo, iar la primul semn de trădare îşi pierde viaţa, m-ai înţeles?

— La primul semn de trădare, îl ucid chiar eu, spun.

Expresia lui Dragonsbane e acră, dar dă din cap.

— A mai fost vreo informaţie? îl întreb pe Anders.

Îşi drege glasul, arătând de parcă ar prefera să păşească pe cuie ruginite în loc să se angajeze în conversaţie.

— Un singur lucru pe care l-am putut verifica. Despre Kaiser.

Chiar şi numai gândul la Kaiser mă face să mă crispez, deşi încerc să-mi păstrez expresia distantă şi egală. *Sunt pe ocean, departe,* îmi amintesc. Nu mă poate atinge, nici

măcar contra a cinci milioane de monede de aur.

Acesta este un alt cuvânt rar, pe care îl recunoaşte şi Søren, aşa că şi el înţepeneşte alături de mine, privind de la mine la Anders şi înapoi cu o expresie precaută.

— Şi-a luat o soţie după ce ai fugit – o căsătorie care a fost afectată de nişte zvonuri neplăcute.

Pentru o secundă nu mai pot să respir.

— Pe cine? reuşesc să-l întreb în cele din urmă.

— Fiica lui Theyn, spune Anders. Lady Crescentia.

Încredere

SØREN ESTE TĂCUT când mergem împreună pe holul care duce spre cabina mea. Abia de-l observ. Mintea mea este un vârtej, învârtindu-mi gândurile până când sunt zdrobite şi fără sens.

— A zis *Crescentia,* spune Søren în cele din urmă, când suntem aproape de camera mea. Şi culoarea ţi-a pierit brusc din obraji. Cumva a... şi se opreşte.

— Nu e moartă, îi spun, şi faţa i se relaxează.

Nu-i spun că eu cred că moartea ar fi o soartă preferabilă.

— Mă bucur, spune el. Când m-am întors la curte, tatăl meu îmi pregătise deja întreaga viaţă, inclusiv pe Crescentia. Am dispreţuit-o pentru asta, dar nu a fost niciodată vina ei. Ţii la ea, nu-i aşa?

Mă gândesc la Cress, când am văzut-o ultima oară de cealaltă parte a barelor celulei mele, cu ochii sălbăticiţi şi fragilă, cu pielea arsă şi părul alb şi cu o atingere care a făcut barele celulei insuportabil de fierbinţi. Prietena mea odată, sora inimii mele. Dar nu mai este cazul.

„Într-o zi, când voi fi împărătească, voi avea ţara ta la picioare şi oamenii din ea vor fi arşi până la ultimul", a spus ea atunci cu glasul hârşâit, îndurerat. Acum e împărătească şi nimic nu o poate împiedica să ducă la îndeplinire acel jurământ.

— Nu o cunosc, îi spun lui Søren. Şi nici ea nu mă cunoaşte pe mine.

Deschid uşa cabinei şi acolo îi găsesc pe Blaise, pe Heron şi pe Artemisia, care deja mă aşteaptă. Imediat ce mă văd, Blaise sare de unde stătea, pe patul meu.

— Eşti bine? întreabă în astreană. Noi eram sub punte, făceam interogatorii, dar am auzit că un ostatic a atacat...

— Suntem bine, îl asigur, trecând la kalovaxiană pentru

a ne înţelege şi Søren. L-a omorât pe Pavlos şi a încercat să o omoare pe Dragonsbane, dar l-a oprit Søren.

Toate cele trei perechi de ochi se îndreaptă spre Søren, care stă chiar în spatele meu. Niciunul dintre ei nu vorbeşte, dar pot auzi duzina de întrebări nerostite.

— I-a salvat viaţa lui Dragonsbane şi şi-a dovedit astfel loialitatea faţă de noi, spun eu.

Artemisia nu se lasă păcălită. Ochii i se îngustează, făcându-i privirea înspăimântătoare, ca a mamei ei.

— Şi? întreabă ea.

Îmi feresc privirea.

— Şi am subliniat că experienţa diplomatică a lui Søren m-ar ajuta dacă aş accepta să mă căsătoresc cu unul dintre aceşti peţitori din Sta'Crivero, spun eu, deşi cuvintele îmi ies strangulate.

Expresia lui Blaise este ca un tunet care se rostogoleşte.

— Eşti regină, nu poţi să te căsătoreşti cu un străin.

— S-ar fi întâmplat oricum, subliniez, aşezându-mă pe marginea patului. Dragonsbane m-ar fi tot îndemnat, ar fi insistat şi-ar fi insistat până când aş fi fost pusă la colţ, fără altă variantă. Ar părea ca şi cum m-ar controla.

Trag pătura şi mi-o pun peste umerii care îmi tremură.

— Dar, aşa, o fac în propriile mele condiţii.

Blaise scoate un zgomot dezaprobator din fundul gâtului, însă nu spune nimic. Mă uit la Søren, care încă stă în uşă. Vindecarea pe care i-a făcut-o Heron, deşi superficială, a fost de ajuns pentru a-l face să pară un oaspete, şi nu prizonier, dar departe de spectatori este clar că încă mai are dureri. Îşi menajează piciorul drept şi face câte o grimasă ori de câte ori îşi mişcă un braţ.

— Ostaticul ăsta nu a încercat să te atace pe tine? mă întreabă Artemisia, distrăgându-mi atenţia de la Søren.

Nu pot să nu pufnesc.

— Mulţumesc pentru asta, Art, dar nu.

Îşi dă ochii peste cap.

— Vreau să spun doar că este surprinzător, având în

vedere că kalovaxianul pe care l-am interogat a spus că există o recompensă pe capul tău.

— Nu-mi pot imagina ce gânduri i-au trecut prin minte. Presupun că ştia că nu va supravieţui, dar, dacă ar fi putut să o ucidă pe Dragonsbane, măcar ar fi murit erou. Nu cred că i-a trecut prin minte răsplata, spun eu, deşi începe să mă deranjeze ceva din această explicaţie.

— Mattin a avut mereu fantezii legate de eroism, dar niciodată nu a avut şi creierul necesar ca să ducă acţiunea la bun sfârşit, spune Søren, scuturând din cap.

Este o explicaţie plauzibilă, dar Søren este un mincinos uşor de citit, şi destul de sigur, aici e şpilul – nările îi freamătă.

— Deci există recompense puse pe amândouă capetele noastre, spun eu, întorcându-mă dinspre Søren. Şi sunt trupe kalovaxiane care ne caută în Timmoree. Şi Kaiserul s-a căsătorit cu Crescentia. Asta e tot ce ştim?

— S-a ce? întreabă Søren, cu faţa schimonosită de dezgust.

— Erau căsătoriţi la două zile după ce am plecat noi din Astrea, iar ea a fost încoronată în ziua imediat următoare, confirmă Blaise. Fiecare dintre prizonierii pe care i-am interogat a spus acelaşi lucru.

— Dar… el încerca să mă logodească pe mine cu ea, spune Søren părând ameţit.

— Eşti o cauză pierdută, îi spun.

Chiar dacă şi eu sunt cutremurată, las deoparte sentimentele şi încerc să rămân raţională.

— Theyn începuse să devină mai popular decât Kaiserul. Uciderea lui a adăugat şi mai multă simpatie, transformându-l într-un erou popular. Această popularitate se revărsă automat asupra fiicei lui – Cress va fi simpatizată la curte şi acea simpatie se va extinde acum şi la Kaiser, care are mare nevoie de ea.

— Să nu mai spunem că este şi frumoasă, adaugă Søren. Au fost zeci de bărbaţi care i-au cerut mâna. Tatălui meu îi

place să ia ceea ce vor ceilalţi.

Nu mai este frumoasă, totuşi, îmi vine să spun. Cel puţin nu într-un fel pe care să-l aprecieze Kaiserul. Poate că îl înspăimântă puterea ei. Poate că aspectul acela groaznic are propria sa frumuseţe, ceva ce Kaiserul şi-ar dori să deţină. Nu îmi dau voie să spun nimic din toate acestea cu voce tare. Chiar şi să mă gândesc la asta mă face să mă simt rău.

— De ce ar face-o totuşi? întreabă Søren, cu groaza încă în glas.

Din cauza mea, mă gândesc, deşi din nou ţin asta doar pentru mine.

— Cress a fost crescută ca să devină împărătească, spun eu în schimb. Sunt sigură că s-ar fi căsătorit mai degrabă cu tine, dar nu mai erai o opţiune. A făcut ceea ce trebuia să facă pentru a obţine ce îşi dorea.

— Nu poţi să-i plângi de milă, spune Art, deşi nu îmi pot da seama dacă o spune pentru că nu-i vine să creadă sau ca pe o poruncă.

— A fost prietena mea, răspund.

E pentru prima oară când recunosc asta în faţa lor, deşi trebuie să fi ştiut şi ei asta.

— Şi fiind eu însămi cineva care a ajuns periculos de aproape de o căsătorie cu Kaiserul, bineînţeles că mi-e milă de ea.

— Periculos de aproape de ce? întreabă Blaise, cu ochii mărindu-i-se de să-i iasă din cap.

Tresar. Am uitat că n-am împărtăşit această informaţie cu umbrele mele.

— Dacă aţi fi ştiut, aţi fi insistat să mă scoateţi prea devreme din palat, spun eu cu voce joasă. Nu v-am spus şi totuşi am ieşit de acolo înainte să se întâmple ceva.

Destul de adevărat, deşi nu pot să nu mă gândesc la ultimul banchet şi la mâna Kaiserului pe coapsa mea, la respiraţia lui atât de aproape de mine. Îmi reprim un tremur şi mă uit la Søren. Cred că-şi aminteşte şi el de

acea noapte. Dacă am fi plecat chiar şi cu o zi mai târziu… nu, nu mă mai gândesc la asta. Kaiserul nu o să mă mai atingă niciodată.

Dar o atinge pe Cress, îmi amintesc. Este soţia lui acum şi, deşi sunt sigură că s-a căsătorit cu el de bunăvoie, nu pot să-mi imaginez că era prea dornică de ceea ce a urmat.

Alung gândul ăsta din minte şi mă concentrez asupra prezentului, asupra lucrurilor pe care le pot controla.

— Søren, ai nevoie de somn, îi spun înainte de a mă întoarce la Heron.

Deşi detest să îi cer mai multe, o fac.

— Poţi termina vindecarea lui? Te rog?

Heron îşi încreţeşte fruntea şi deschide gura pentru a răspunde, dar Søren i-o ia înainte.

— Sunt bine, spune el, deşi îşi dă şi el seama cât de departe de adevăr pare. Voi fi bine, se corectează. Nu am nimic fatal, nimic din ce timpul nu poate vindeca.

Heron expiră încet, dând din cap.

— Le pot vindeca eu.

— Nu mai accept nimic de la tine, spune Søren. Sunt doar câteva coaste rupte, o gleznă sucită. Am păţit eu mai rău. Restul lumii se vindecă foarte bine de astfel de răni şi fără magie.

O clipă, Heron nu scoate un cuvânt, doar se uită la Søren de parcă n-ar fi sigur dacă înţelege ce hram poartă. Într-un final, ridică din umeri.

— O să ai nevoie de ajutor cu bandajele, spune. Să nu mai zic de haine curate. Ale mele sunt prea mari, iar ale lui Blaise sunt prea mici, deci va trebui să ne descurcăm cumva.

Søren dă din cap.

— Mulţumesc.

Art se uită la Søren câteva clipe, de parcă ar încerca să se decidă într-o privinţă.

— Ştiu unde îşi ţine mama schimburile de rezervă. Pot fura câte ceva pentru tine mâine şi nişte cizme.

— Mulţumesc, spune iar Søren.

Blaise nu se uită la Søren, nici măcar atunci când vorbeşte cu el.

— Poţi să iei patul meu. Eu oricum îmi petrec nopţile aici, cu Theo.

Vreau să-l pocnesc pe Blaise pentru modul în care spune asta, de parcă ar avea vreun drept asupra mea. Ca un câine care urinează pe copacul lui preferat. Deschid gura ca să spun chiar asta, dar mă întrerupe Søren.

— E înţelept aşa? întreabă îngrijorat.

Ochii lui se uită când la unul, când la altul, cu sprâncenele încruntate.

— Vreau să spun... având în vedere tot ce am vorbit, spune spre mine.

Îmi muşc buza, uitându-mă la Blaise, care pune încetişor piesele cap la cap, apoi la Artemisia şi la Heron. Îmi aduc aminte de discuţia mea cu Søren când eram pe drum spre *Smoke,* cum mi-a spus că el crede că Blaise e berserker şi eu i-am spus că se înşală, că nu e posibil aşa ceva, chiar dacă şi eu cred că ar putea fi. Heron a legat iţele de unul singur şi m-aş mira să nu fi făcut şi Artemisia la fel, dar nu e ceva de care să nu-şi fi dat seama mulţi.

— Greşeşti. Blaise nu e periculos, spun după o clipă, uitându-mă la Blaise când o spun.

Mă aştept ca Søren să protesteze, dar nu o face. Artemisia nu întreabă despre ce vorbim şi o privire rapidă pe care i-o arunc îmi confirmă că nu îşi va bate capul să descifreze despre ce se vorbeşte.

— Cu toţii am avut o zi lungă, spun după o clipă de tăcere deloc confortabilă. Heron, te rog să-i faci rost lui Søren de ceva în care să doarmă la noapte. Blaise, condu-l la tine în cameră. Art, vezi dacă poţi vrăji pe cineva de la bucătărie ca să-ţi dea câteva bucăţi de pesmet şi nişte apă în plus. Vom vorbi mâine mai multe.

Am destul timp să mă schimb în cămaşa de noapte şi să-mi

trec un prosop umed peste faţă până se întoarce Blaise, cu o expresie posomorâtă. Ar trebui să fie de nedescifrat, dar îl ştiu destul de bine ca să văd furia ascunsă în spatele privirii. E uşor de ghicit ce anume i-a pus-o acolo.

— Eu nu i-am spus nimic, îi zic înainte să mă poată acuza. A mai văzut înainte berserkeri de-aproape; ştie simptomele mai bine decât oricare dintre noi.

Gura i se strânge şi mai mult, dar dă din cap.

— Ştiu şi Heron şi Artemisia?

Ridic din umeri.

— Heron a menţionat ceva. Artemisia nu mi-a spus nimic mie, dar a părut să înţeleagă la ce făcea aluzie Søren şi nu s-a arătat deloc surprinsă.

— Atunci ştie toată lumea.

Râde, dar nu a bucurie. Pereţii şi podeaua cabinei se trezesc brusc la viaţă, vibrând ca o inimă, neregulat – ca inima lui Blaise acum, îmi imaginez. La început, cred că mi se pare, dar când pun o mână pe perete, vibraţia devine mai puternică şi bătăile propriei mele inimi se înteţesc. Darul de pământ al lui Blaise, îmi dau eu seama cu stomacul ghem. Se conectează cu lemnul navei, îl afectează, deşi nu vrea. El nici nu observă, are ochii fixaţi asupra mea.

Acum e un tremur destul de subtil, dar mai demult a pornit un cutremur. Cât de uşor i-ar fi să facă ambarcaţiunea bucăţi?

Îmi înghit panica şi încerc să-mi menţin vocea calmă şi liniştitoare.

— Blaise, spun privindu-l în ochi. Îşi dau seama şi ei că nu e chiar aşa. Ştiu că nu e cazul să le fie frică de tine.

Chiar în momentul în care spun cuvintele, ştiu că nu sunt adevărate. S-ar putea să-l cunosc pe Blaise mai bine decât oricine, dar în clipa asta îmi e teamă de el. Nu de Blaise – nu neapărat, ci de ce este el capabil. De ce poate face chiar fără să vrea. Mă forţez să respir, să vorbesc calm. Nu vreau să îmi fie frică de el, dar corpul mi-e

cuprins de teamă, oricum.

Nu m-ar răni niciodată, îmi reamintesc, dar frica nu-i un lucru pe care să-l controlezi cu raţionamente logice.

Blaise se stăpâneşte, închizând ochii şi inspirând adânc până când camera se linişteşte încă o dată. Chiar şi când se întâmplă asta, tot nu mă pot relaxa. Aud iar vocea lui Søren în minte, spunându-mi că Blaise este periculos. *Nu e,* mă cert cu mine însămi. Chiar dacă îşi pierde cumpătul din când în când, a avut întotdeauna suficient control ca să pună punct când totul devenea prea serios. A spus-o Blaise însuşi: s-ar putea ca darul lui să nu pară o binecuvântare, dar nici a nebunie căpătată în mină nu seamănă.

Îşi prinde buza de jos între dinţi şi ezită o clipă, după care tensiunea îi părăseşte corpul.

— Dacă află Dragonsbane, spune el după o secundă, cu vocea atât de joasă încât abia îl pot auzi, nu mă va mai lăsa să stau pe navă. Presupunând că nu m-ar omorî pe loc, m-ar exila.

— Nu o voi lăsa să facă nici una, nici alta, spun eu.

Blaise scutură din cap.

— Tocmai ţi-ai folosit singura pârghie pe care o aveai ca să-l eliberezi pe *Prinkiti,* subliniază el. Până dimineaţă, toată lumea de pe navă va şti că eşti îndrăgostită de el.

Mă întorc cu faţa spre pat, deşi are dreptate. Să fiu de acord să mă întâlnesc cu peţitorii a fost singura carte pe care am avut-o de folosit cu Dragonsbane, iar acum sunt în totalitate la mila ei. Trag păturile şi mă strecor sub ele, după care mă întorc cu faţa spre el, încercând să par impasibilă.

— Nu pot controla eu ce spun oamenii.

Sper că o va lăsa aşa, dar îl ştiu prea bine pe Blaise. Nici nu mă miră când întreabă:

— Nu poţi?

— Nu, spun pe loc. Dar nici nu apreciez că mă tratezi ca pe o jucărie în care îţi ciopleşti numele ca să o ţii departe de mâinile altcuiva.

— Nu am...

— Ba da, îl întrerup. I-ai spus că ne petrecem nopţile împreună.

— Păi, aşa facem.

— N-ai spus-o în sensul ăsta şi ştii bine asta, îi zic.

Nu spune nimic o clipă, stând în mijlocul cabinei mele, rănit şi furios.

— Eşti de acord să te măriţi cu un străin ca să-l salvezi pe el. Pe el. Un kalovaxian.

Stomacul mi se revoltă din nou, deşi îmi păstrez nivelul vocii.

— Sunt de acord să mă mărit cu un necunoscut pentru Astrea – pentru că e cea mai bună şansă pe care o avem ca să fim pe măsura kalovaxianilor în luptă, îi spun. Dar nu văd de ce n-aş obţine cât mai multe în urma acestui aranjament.

Blaise scutură din cap.

— Pui propriile dorinţe mai presus de dorinţelor oamenilor tăi, iar ei vor ţine minte asta.

Cuvintele sunt ca un pumnal în stomac.

— A fost corect să procedez aşa, spun, puţin mai tare decât o şoaptă. Şi pentru Søren, da, dar şi pentru Astrea. Era singura modalitate.

Se uită la mine îndelung, cu ochii luminoşi şi nemişcaţi.

— Continuă să te minţi aşa, Maiestate.

Fără vreun alt cuvânt, se întoarce şi iese pe uşă, lăsându-mă singură.

— Tu l-ai dezlegat pe Mattin, îi spun lui Søren în dimineaţa următoare când ne luăm micul dejun în cabina pe care o împarte cu Heron.

Ceilalţi sunt la posturi, dar eu şi cu Søren nu avem sarcini de făcut, aşa că, în schimb, încerc să-l învăţ ceva astreană înainte de a ajunge mâine în Sta'Crivero.

Ridică ochii din bucata de pergament pe care i-am dat-o, acolo unde i-am scris sunetele din care este alcătuită limba

noastră, transcrise în fonetica kalovaxiană.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spune el, dar nările îi freamătă iar şi îşi fereşte privirea, concentrându-se asupra pergamentului.

— Deştept ce-ai făcut. Şi a funcţionat – tu eşti liber, într-un fel. Nu în lanţuri, în orice caz. Pavlos e mort totuşi şi la fel sunt şi toţi ostaticii pe care am încercat să-i transformăm în spioni.

La început nu răspunde, deşi păleşte când aude de ostatici. Scutură din cap.

— Dacă l-aş fi dezlegat eu pe Mattin, ar fi fost un risc calculat, spune, în sfârşit, fără să ia ochii de pe pergament. L-aş fi ales pe cel mai prost spadasin din echipajul de pe *Pride,* dar unul cu o istorie de făcut lucruri prosteşti în numele curajului Aş fi ştiut că, dezlegându-l, i-aş spune că sunt de partea lui iar prin apărarea ta m-aş fi asigurat că protecţia aceea ţi se aplică şi ţie. Aş fi ştiut că avea să ia arma lui Pavlos şi să-l atace întâi pe el, dar pe cât de prost spadasin e Mattin, aş fi sperat să nu fie o rană mortală. M-aş fi asigurat că pot lua pumnalul tău ca să-l opresc înainte să o omoare pe Dragonsbane.

Chiar dacă vorbeşte la modul ipotetic, ştie că ştiu că acesta e adevărul.

— Ai omorât pe cineva din echipajul lui Dragonsbane pentru a-i dovedi ei că poate avea încredere în tine, spun încet. Îţi dai seama cât de întortocheată e situaţia? De ce ar trebui să-mi pese de ce ai *sperat* că s-ar putea întâmpla? Ai greşit şi un om a murit din cauza unui risc pe care el nu şi l-a asumat niciodată.

Nu spune nimic, doar se uită-n pământ, cu obrajii coloraţi de ruşine.

— Să sacrifici pe altcineva ca să ieşi tu mai bine – sună a ceva ce ar face tatăl tău, îi mai spun.

— Ştiu, recunoaşte el cu durere. Când stăteam pe punte, revăzând totul în minte, vocea lui o auzeam.

Mărturisirea aceasta pluteşte în aer, între noi, niciunul

neştiind ce să spună.

— Şi eu o aud uneori, îi spun după ce trece ceea ce pare o eternitate. De fiecare dată când o confrunt pe Dragonsbane sau folosesc cuvântul *Regină* ca pe o armă care să-mi facă rost de ceea ce vreau. I-am auzit vocea când l-am convins pe Spiros să te lase să ieşi din celulă.

Søren zâmbeşte fără pic de amuzament.

— Diferenţa este că tata m-ar fi lăsat să mor în celula aceea fără să stea pe gânduri.

Scutur din cap.

— Nu şi dacă, scoţându-te, ar fi obţinut un avantaj tactic, chiar dacă aşa i-ar fi rănit pe oamenii care depindeau de ajutorul lui, spun. A fost corect să te scot, ştiu asta, dar nu e corect motivul pentru care am făcut-o. *Asta* mă sperie.

Søren ezită.

— Multe lucruri îngrozitoare se pot spune despre tatăl meu – noi le-am spus pe cele mai multe dintre ele. Ideea de a împărţi ceva cu el, orice, este suficientă pentru a mă face să vreau să-mi rup pielea de pe mine. Dar nu poate fi negat faptul că el îşi câştigă bătăliile. Este un monstru, dar poate că singurul mod în care putem spera să-l învingem este să-l înţelegem.

Cuvintele lui mă liniştesc mai mult decât ar trebui. Încă mai urăsc ideea de a fi precum Kaiserul în orice fel şi nu sunt sigură că asta se va schimba vreodată, indiferent de felul în care încearcă Søren să o justifice. Totuşi înseamnă ceva ca o persoană să-ţi vadă părţile cele mai întunecate şi să te accepte oricum.

Etristo

SMOKE SE APROPIE de coasta din Sta'Crivero cât de mult poate fără riscul de a eşua. Majoritatea membrilor echipajului vor rămâne pe navă pe durata vizitei noastre, dar Dragonsbane şi cu mine ar trebui să stăm la palat ca

oaspeţi ai regelui Etristo. Nu pot nega faptul că abia aştept să dorm din nou pe teren solid – fără balansări violente, fără miros de mucegai, fără teama că ar putea veni vreo furtună.

În calitate de consilieri ai mei, lui Søren, Blaise, Artemisiei şi lui Heron li se permite să mi se alăture la palat, exact aşa cum o face şi consiliul lui Dragonsbane. Deşi aici nu va fi Dragonsbane. Va fi prinţesa Kallistrade, mătuşa mea iubită, care a ieşit din ascunzătoarea ei când am evadat şi de atunci m-a ajută. Aceasta este povestea pe care a conceput-o Dragonsbane pentru regele Etristo în corespondenţa lor, pentru a-şi păstra secretă identitatea de pirat. Trebuie să ne amintim cu toţii să-i spunem *mătuşă* sau *prinţesă,* dar niciodată *Căpitane.*

Deşi a fost un ordin, nu îmi scapă faptul că asta îmi dă un anume grad de putere asupra ei. Cu un singur cuvânt, i-aş putea dezvălui identitatea de pirat căutat şi i-aş putea schimba soarta pentru totdeauna.

Mă înghesui într-o barcă mică alături de consiliul meu, privind după Dragonsbane, Anders şi Eriel, care se află într-o altă barcă, înaintea noastră.

— Orice semn de necaz şi te scoatem imediat de acolo, spune Blaise în timp ce Heron şi Søren ne conduc spre ţărm.

Blaise s-a oferit şi el, dar Heron şi Søren sunt vizibil mai puternici şi Blaise a acceptat cu calm să-i lase să facă asta.

— Suntem în război, îi spun. Necazurile sunt inevitabile, iar eu sunt gata să mă descurc.

— Fuga este ultima opţiune, adaugă Artemisia. E totul bine şi frumos să te comporţi ca şi cum Theo e făcută din sticlă – prin toate mijloacele, păstraţi această iluzie după ce ajungem la curtea lui Etristo, dar nu este. Şi, oricât de mult nu am dori să recunoaştem, avem nevoie de Etristo. Avem nevoie de ajutorul lui mult mai mult decât are el nevoie de ceva de la noi şi este foarte conştient de asta.

Se întoarce spre mine.

— Eşti dulce, docilă şi idioată.

Mă intrigă.

— Poftim? o întreb şi îmi rânjeşte.

— Un alt rol de jucat. Eşti foarte bună la jucat roluri.

Sunt tentată să mă uit la Søren, care este prea ocupat cu vâslitul ca să vorbească, dar cu siguranţă poate auzi fiecare cuvânt.

— Lăsă-i să creadă că eşti proastă, continuă Artemisia. Regele, cei de la curtea lui, peţitorii tăi. Dacă te cred idioată, te vor subestima. Lasă-i să facă asta.

Înghit înainte de a da din cap. Ideea de a pretinde din nou că sunt altcineva mă enervează, dar ştiu că are dreptate.

Sta'Crivero este o ţară de nisip. Pe măsură ce ne apropiem de ţărm, scanez orizontul, dar nu există prea multe de văzut. Creste de dune înalte ca nişte valuri până la orizont, neîntrerupte de copaci sau de orice fel de frunziş. Nu arată ca un loc unde ar putea supravieţui ceva.

Când barca ajunge pe plajă, văd un semn de mişcare la orizont. Un şir de care albe se apropie, deşi soarele face ca forma lor să fie estompată şi neclară.

Primul lucru care mă izbeşte odată ce Blaise mă ajută să ies din barcă şi ajung pe ţărmul sta'criveran este căldura. A fost destul de cald pe barcă, dar apa din jurul nostru a răcit aerul într-o oarecare măsură. Pe mal nu există scăpare. Soarele este aşa de strălucitor încât trebuie să mă feresc şi să-mi protejez ochii pentru a vedea ceva.

Carele se opresc la o distanţă bună, formând un semicerc. Acum, că sunt mai aproape, pot vedea că sunt deschise deasupra şi că sunt acoperite numai de copertine albe. Fiecare trăsură este plină de bărbaţi şi femei îmbrăcaţi din cap până în picioare în vestimentaţie albă.

— Regele şi anturajul lui, spune Søren, venind să stea lângă mine.

— Albul are vreo semnificaţie culturală? întreb, trecându-mi dosul palmei peste frunte pentru a şterge

broboanele de sudoare.

— Nu, spuse Artemisia, apărând de partea cealaltă. Deviază razele soarelui pentru a menţine răcoarea cât sunt în afara palatului. Odată ajunşi înăuntru, vor purta mai multă culoare.

Pot înţelege preferinţa pentru îmbrăcăminte mai uşoară. Rochia mea violet-închis este fără mâneci şi din mătase vaporoasă, dar deja transpir în căldura soarelui Chiar dacă Heron i-a reparat poalele şi Artemisia şi-a folosit darul de apă pentru a o curăţa, tot îmi aminteşte de ultima oară când am purtat-o, atunci în temniţă. Art şi Heron au făcut o treabă bună reparând-o – arată la fel ca-n ziua în care mi-a dăruit-o Cress, lucru care pare cumva nedrept, dat fiind cât de mult m-am schimbat de atunci

— Nu se mişcă, subliniez eu, uitându-mă la sta’criveranii care se uită la mine.

— Se aşteaptă să mergem noi la ei, spune Dragonsbane, apropiindu-se dinspre barca ei, împreună cu Anders şi Eriel. E clar că nu îi este confortabil în rochie, care e din mătase neagră şi cu un guler atât de înalt, încât pare că o sufocă.

— Etristo vrea să ne amintim cine deţine controlul aici.

Nu pare mulţumită de asta, dar s-a resemnat. Artemisia se dă înapoi pe măsură ce mama ei se apropie, oferindu-i lui Dragonsbane spaţiu ca să-şi bage braţul pe după al meu şi să mă facă să ţin pasul cu ea.

— Mă laşi pe mine să vorbesc, îmi spune, fără să se deranjeze să atenueze ordinul printr-o cerere. Zâmbeşte, dă din cap şi păstrează-ţi răspunsurile scurte şi fermecătoare. Poţi să faci asta, nu-i aşa?

Îmi vine să-mi trag braţul de după al ei, dar sunt extrem de conştientă de faptul că toată lumea se uită. Ceea ce spune ea nu este atât de diferit de ce a spus Artemisia cu doar câteva momente în urmă, dar se simte o diferenţă ca de la cer la pământ. Artemisia mi-a cerut să fiu idioată; Dragonsbane mă tratează ca şi cum chiar aş fi proastă.

— Desigur, mătuşă, îi zic cu un zâmbet de zahăr.

La urma urmei, nu există niciun motiv pentru care nu ar trebui să joc rolul proastei şi faţă de Dragonsbane. Faptul că mă subestimează îmi va fi până la urmă folositor.

Pe măsură ce ne apropiem, mă uit mai bine la sta'criverani. Deşi îmbrăcămintea lor este similară, oamenii sunt cu toţii izbitor de diferiţi unul de celălalt. Spre deosebire de kalovaxiani, care au cu toţii păr blond şi piele palidă, sau de astreani, care au pielea de un brun roşiatic şi păr în nuanţe de maroniu şi negru, sta'criveranii au diferite tonuri de piele, de la negru ca tăciunele la culoarea nisipului din jurul nostru. Şi părul! Deşi e acoperit în mare parte de pălării pentru a bloca razele soarelui, şuviţele care le ies pe afară sunt în toate culorile imaginabile. Negru atât de profund că pare albăstrui, blond aproape alb, roşu ca focul şi toate combinaţiile dintre ele.

Pe măsură ce ne apropiem, îmi dau seama că toţi caii legaţi la trăsuri au bijuterii ţesute în coamă şi cozi care strălucesc în lumina soarelui. Primul meu gând este că sunt pietre de spirit pentru a-i ajuta să meargă mai repede, dar nu. Există prea multe culori diferite, niciuna dintre ele nu este indicatorul clar al vreunei pietre de aer. Sunt doar pentru decor.

Îmi amintesc ce a spus Artemisia despre sta'criverani – nu au nevoie de lucruri utile, deci preţuiesc, în schimb, lucrurile frumoase.

Când ajungem la jumătatea distanţei dintre ţărm şi care, Dragonsbane se opreşte şi eu îi urmez exemplul. Ceilalţi sunt chiar în spatele nostru.

— Nu putem părea prea nerăbdători, nu-i aşa? întreabă ea. Vor străbate ei restul drumului.

Aprob din cap, deşi nu sunt sigură că are dreptate. Pentru câteva momente inconfortabile, sta'criveranii stau cuminţi în trăsuri, uitându-ne la noi ca şi cum am fi un grup de bestii noi şi ciudate pe care le privesc cu

îngăduinţă. O parte dintre ei duc la ochi binocluri aurite pentru a vedea mai bine. Sub privirea lor curioasă şi soarele fierbinte de deasupra, încep să transpir şi mai mult pe sub rochie şi încerc să-mi impun să nu o fac. Asta nu e deloc prima impresie pe care vreau să i-o fac regelui Etristo.

Deschid gura ca să-i sugerez lui Dragonsbane să renunţăm la puţina mândrie rămasă şi să parcurgem tot noi restul drumului rămas, când atenţia sta'criveranilor este atrasă de ceva ce se întâmplă în lateral, în afara câmpului meu vizual.

— În sfârşit, mormăie Dragonsbane.

Patru bărbaţi îmbrăcaţi în alb se îndreaptă acum spre noi, cu o cutie de dimensiuni mari între ei. Se mişcă repede, cutia în echilibru pe tije metalice, mergând cu asemenea uşurinţă peste dunele de nisip, încât îmi imaginez că fac asta în mod regulat.

Restul sta'criveranilor se grăbesc în urma lor.

Când sunt la zece metri de noi, oamenii se opresc într-o sincronizare perfectă, apoi lasă jos încărcătura, cu o mişcare unitară. E impresionant – nu cred că unul dintre colţuri atinge nisipul cu o jumătate de secundă înainte de celălalt.

Pentru un moment lung, nu se întâmplă nimic. Dragonsbane şi sta'criveranii se uită toţi la cutie, aşa că fac şi eu acelaşi lucru. În cele din urmă, acoperitoarea albă se desface pe mijloc şi apare o mână arămie arsă de soare, care trage deoparte materialul. Apoi iese un baston de lapislazuli sculptat. Cu o grimasă de durere, apare o figură cocoşată şi îmbrăcată în acelaşi alb ca toţi ceilalţi. Singura diferenţă este coroana care îi înconjoară capul chel şi pătat, o chestie ornată cu încrengături de aur şi bijuterii de culori atât de diferite, încât nici nu le pot numi pe toate.

Omul însuşi este modest şi, dacă nu ar fi avut coroana, nu cred că l-aş fi remarcat într-o mulţime. Înfăşurat în alb şi aplecat peste bastonul sclipitor, aproape că mă duce cu

gândul la un preot dintr-una din mine, înainte de asediu.

Søren şi Artemisia au greşit în estimările lor – are cel puţin 80, poate chiar 90 de ani – şi, judecând după respiraţia chinuită şi cât de dureros pare fiecare pas, nu aş fi în întregime surprinsă dacă ar muri înainte să ajungă până la noi. Sta'criveranii care l-au purtat par să creadă acelaşi lucru, plasându-se în spatele lui ca şi cum ar putea să cadă în orice moment. Trebuie să fie gărzile lui personale, dar şi cărăuşii lui.

Cu un şuierat, îi îndepărtează şi face singur ultimii paşi, până când ajunge în faţa lui Dragonsbane şi a mea. Cocoşat cum este, abia de-mi ajunge până la umăr, iar Dragonsbane, în cizmele ei cu toc, e şi mai înaltă decât el.

— Înălţimea voastră, spune Dragonsbane în astreană, plecându-şi capul. Este o plăcere să vă cunosc personal. Arătaţi foarte bine.

Regele respiră şuierând din nou, deşi cred că sub această respiraţie este şi un pufăit de neîncredere. Întoarce ochii spre Dragonsbane pentru o secundă.

— N-am avut onoarea de a o întâlni pe sora ta, deşi mi s-a spus că eraţi gemene, spune el.

Dragonsbane ezită doar o secundă, dar este destul de lungă ca să lase să i se vadă disconfortul.

— Da, Înălţimea Voastră. Sunt prinţesa Kallistrade. După cum v-a spus Dragonsbane în scrisorile lui, am decis recent să ies din ascunzătoare pentru a-mi proteja nepoata, Regina Theodosia Eirene Houzzara de Astrea.

Şi arată spre mine. Numele meu întreg se aude ciudat când îl spune ea, de parcă mi-ar pune pe umeri o pelerină care se îndoieşte că îmi va fi vreodată pe măsură.

— Păcat că nu a ajuns el însuşi la ţărm, îi spune regele Etristo lui Dragonsbane. Mi-ar fi plăcut să-l întâlnesc pe piratul alunecos.

— Dar atunci n-ar mai fi alunecos, Înălţimea Voastră, spune Dragonsbane zâmbind.

Regele Etristo scoate un zgomot de supărare înainte să

se întoarcă la mine. Ochii lui apoşi mă analizează din cap până în picioare. Mă forţez să am o postură dreaptă şi mândră.

— Regina Theodosia, spune el după o clipă, cu vocea destul de liniştită încât să pară că aproape dispare în aer.

Deşi acţiunea îl costă, încearcă să facă o plecăciune.

— Rege Etristo, răspund, plecându-mă într-o reverenţă.

Decid să vorbesc şi eu în astreană, deoarece pare să o înţeleagă.

— Sunt foarte recunoscătoare pentru ospitalitatea generoasă şi interesul faţă de situaţia mea.

— Aţi trecut printr-o mare încercare, mi s-a spus, răspunde el.

Astreana sa este acceptabilă, dar prea stângace ca să treacă drept vorbitor nativ.

— Suntem bucuroşi să vă venim în ajutor împotriva acestor bestii de kalovaxiani, deşi văd că aduceţi pe unul dintre ei chiar în mijlocul nostru. Cât de ciudat.

Ochii lui se îndreaptă peste umărul meu spre locul unde Søren stă lângă Heron, Blaise şi Artemisia. Regele Etristo îl priveşte în acelaşi fel în care se uită la mine, ca şi cum ar încerca să decidă exact ce beneficiu ar putea scoate de la fiecare. Nu lasă să-i scape mai mult de o privire asupra celorlalţi consilieri ai mei – îmi imaginez că nu crede că merită nimic, fără un istoric care să îi propulseze şi pe ei.

— Cel mai bun aliat este cel care îşi înţelege duşmanul, nu credeţi? spun uitându-mă la rege cu zâmbetul pe care nu l-am mai folosit din Astrea – genul acela din care picură miere. Cine să-l înţeleagă pe Kaiser mai bine decât propriul său fiu?

— Mmm, spune regele Etristo, deşi ochii lui mai zăbovesc asupra lui Søren şi buzele i se strâng.

— Şi-a dovedit loialitatea, spune Dragonsbane, atrăgând asupra ei privirea regelui Etristo. Şi dacă această loialitate va înceta vreodată, va fi eliminat repede. Nu-i aşa, Theodosia?

Aş fi fraieră să nu remarc tonul vocii ei, zâmbetul condescendent, felul în care se uită la regele Etristo ca şi cum ar spune *Copiii sunt copii, ce le poţi face?* Vreau să ripostez, dar îmi ţin gura. Lasă-l să mă creadă un copil prost – las-o şi pe ea să mă creadă un copil prost.

— Bineînţeles, mătuşă, zic eu.

Regele Etristo se încruntă, se uită iar la Søren şi trece la kalovaxiană.

— Ultima dată când te-am văzut, Prinz Søren, erai jurat unui alt conducător. Bineînţeles, nu eşti primul om care să fie influenţat de o faţă frumoasă.

Îmi fac griji că Søren va spune ceva ce vom regreta cu toţii, dar regele Etristo nu-i dă şansa să răspundă şi continuă în astreană.

— Şi ce faţă frumoasă, draga mea, spune el, ridicându-mi mâna spre buzele lui uscate. E păcat ca o fată ca tine să fie singură în această lume, dar pentru asta suntem noi aici, nu? întreabă el, uitându-se în spate.

Se pare că este o întrebare retorică, dar mulţimea murmură în acord.

— Toţi ceilalţi oaspeţi de onoare vor veni mâine şi veţi sta cu toţii la mine în palat.

Fără vreun alt cuvânt, îmi dă drumul la mână, se îndreaptă, şchiopătând, spre vehicul şi se aşază înăuntru. De îndată ce pânza albă e poziţionată deasupra lui, e ridicat în aer şi noi suntem îndemnaţi spre o trăsură goală condusă de o pereche de cai împodobiţi. După ce ne aşezăm, conducătorul carului îşi fixează frâiele şi, cu un zvâcnet, ne începem călătoria peste nisipuri.

Sta’Crivero

ZIDUL CARE ÎNCONJOARĂ CAPITALA Sta’Crivero este atât de înalt încât nu-mi pot da seama clar unde e capătul lui şi unde începe cerul. O oră, cât a durat călătoria, n-am

văzut decât nisip. Se întindea în fiecare direcţie, aşezat în modele ca nişte valuri. Doar de două ori am văzut indiciile unor sate în depărtare, în care nu puteau locui mai mult de cincizeci de persoane.

— Opt din zece sta'criverani îşi fac casele în Capitală, a spus Søren în timpul lecţiei noastre. Condiţiile din afară sunt dure – veri fierbinţi, cu puţine ocazii de a găsi alimente şi apă, iar iarna nu este cu mult mai bună.

— De ce chiar şi doi din zece rămân afară? am întrebat.

Artemisia ridicase din umeri.

— E acasă, spusese ea.

Acum, uitându-mă la zid din exterior, mă întreb dacă nu cumva este mai mult de atât. Oraşul nu prea arată ca şi cum te-ar invita să intri şi ştiu că zidurile sunt, în general, construite dintr-un singur motiv principal – să-i ţină pe oameni afară.

Nu şi pe noi totuşi. Ne oprim în faţa porţilor grele, ornamentate şi acestea se deschid, ajutate de un şir elaborat de frânghii şi pârghii. E un proces lent, dar când începe să se vadă Capitala, mi se taie respiraţia.

Deşi capitala din Astrea, aşa cum există ea în amintirile din copilăria mea, este cel mai frumos loc din lume, chiar şi eu trebuie să recunosc că cea din Sta'Crivero ar putea să-i fie egală.

În călătoria făcută până aici, ochii mi s-au obişnuit cu lumina strălucitoare a soarelui, dar splendoarea Capitalei face ca ochii să mă doară din nou. Indiferent unde mă uit, totul este fie poleit cu aur, fie bogat colorat, o frumuseţe orbitoare, care este aproape vulgară prin felul în care te copleşeşte.

Zeci de turnuri fusiforme se ridică de-a lungul străzilor ca nişte lame, atât de delicate încât îmi fac griji că un vânt uşor le-ar putea face să se răstoarne. Nu sunt două de exact aceeaşi culoare, iar în partea de sus a fiecăruia stă atârnat câte un drapel în aerul nemişcat. Mai aproape de pământ sunt rândurile de case şi magazine cu acoperişuri

plate şi ferestre mari, cu fiecare perete pictat într-un stil diferit. Unul arată două figuri umane, îmbrăcate în haine sclipitoare, care dansează, în timp ce altul înfăţişează cerul nopţii, plin de stele strălucitoare. Unele sunt pictate mai simplu, cu culori amestecându-se pe toată suprafaţa.

Chiar şi drumurile arată ca şi cum ar trebui să fie expuse undeva – fiecare piatră albă luceşte, fără să aibă cel mai mic semn de uzură, în ciuda numărului mare de trăsuri şi a mulţimii de oameni care calcă peste ele.

— Au magie, spun eu, pentru că nu există altă explicaţie. Credeam că Astrea e singura ţară care are aşa ceva.

Râsul lui Dragonsbane este batjocoritor.

— Fără magie, spune ea, scuturând din cap.

— Dar străzile sunt atât de curate, replic, şi aerul e mai răcoros, iar turnurile acelea n-au cum să stea aşa acolo cu de la sine putere.

— Nici o altă ţară nu are magie aşa cum are Astrea, dacă nu punem la socoteală pietrele pe care le cumpără de la Kaiser, spune Anders. Dar pentru că le lipseşte magia, se străduiesc să aibă reproduceri ale efectelor acesteia prin avansul în ştiinţă şi... face o pauză, căutând un cuvânt astrean, însă după un moment, renunţă. *Tehnologie*, completează el.

Nu sunt sigură în ce limbă e acest cuvânt, dar sigur nu e astrean. Continuă.

— Străzile rămân curate pentru că sunt acoperite cu un compus care îndepărtează petele şi semnele. Aerul e mai rece pentru că această capitală a fost construită pe un izvor subteran. Turnurile sunt ţinute drepte pentru că au fost construite după indicaţiile exacte ale unei echipe de matematicieni pricepuţi.

— Ştiinţă şi *tehnologie,* repet încet, încercând sunetele ciudatului cuvânt.

Ştiinţa măcar îmi este un concept familiar, studiul materiei organice şi al chimiei şi medicinei, al plantelor şi al animalelor, deşi am senzaţia că acest gen de ştiinţă este

ceva cu totul diferit faţă de ce care îmi este cunoscut mie. Totuşi nu reuşesc să ghicesc ce înseamnă *tehnologie* şi mi-e prea ruşine să întreb. Pare ceva ce ar fi trebuit să ştiu. Una e să joc rolul unei proaste, dar sunt dureros de conştientă de cât de puţine ştiu despre lumea de dincolo de Astrea. Artemisia şi Søren m-au pregătit ei pentru peţitori, dar nu m-au pregătit şi pentru asta.

* * *

Nu-mi pot imagina cum ar putea fi palatul mai rafinat decât restul oraşului, dar este. În locul turnurilor singulare răspândite prin tot oraşul, aici este un grup de cel puţin două duzini de turnuri fusiforme de diferite înălţimi şi culori, fiecare cu un acoperiş conic cu un steag în vârf. Cel mai înalt turn este chiar în centru, pictat într-un roşu puternic, şi are un drapel care este de un alb strălucitor, cu un soare portocaliu.

Nu trebuie să întreb pe nimeni ca să înţeleg că sunt steagurile reprezentative pentru diferitele familii care trăiesc în acele turnuri şi că cel mai mare, prin urmare, trebuie să aparţină familiei regale.

— Este într-adevăr ceva, îi murmur lui Blaise.

Îmi persistă undeva, în minte, cearta noastră de mai devreme, deşi niciunul dintre noi nu a admis că s-a întâmplat. Nu cred că vreunul dintre noi *vrea* să recunoască acest lucru. Oricât de mult aş încerca însă, nu pot să uit vibraţia lemnului din jurul nostru, când Blaise şi-a pierdut firea, ca şi cum nava în întregime ar fi fost pe cale să se spulbere în bucăţi.

— Este foarte… ascuţit, spune el, ridicând din umeri. Îmi place mai mult acasă.

Acasă. Ce i-am spus lui Blaise când am plecat? *Sunt doar pereţi, acoperişuri şi podele.* Şi poate că acesta este adevărul, dar acum, că a spus-o, nu pot să nu tânjesc după palatul meu – nu aşa cum era ultima oară când mă aflam

acolo, cu grădina arsă şi cu vitraliile murdare şi crăpate şi Kaiserul stând pe tronul mamei mele, ci cum fusese înainte de asediu. Palatul sta'criveran l-ar fi eclipsat, dar Blaise are dreptate; îl prefer şi eu, cu camerele sale rotunde şi plafoanele cu tavan arcuit, cu aur, mozaic şi vitralii oriunde te-ai fi uitat. Sta'Crivero este frumoasă, dar nu se va compara niciodată cu amintirea casei, de care mă agăţ.

După ce coborâm toţi şapte din trăsură, suntem escortaţi prin intrarea arcuită în palat de un cvartet de paznici îmbrăcaţi în uniforme albastre cu epoleţi de aur. Intrarea este dominată de o scară mare, în spirală, cu trepte cu gresie, într-un curcubeu de culori, şi o balustradă de aur. Când mă uit în sus, scările spiralate sunt destul de mari încât să nu pot vedea unde se termină.

— Trebuie să fiţi oaspeţii noştri astreani, se aude vocea unei femei, iar ecoul ei răsună în spaţiul vast.

Mă uit în jur, dar este imposibil să îmi dau seama de unde vine vocea. În cele din urmă, ochii îmi cad pe o femeie care stă pe marginea scării, îmbrăcată într-o rochie drapată de bumbac de culoarea piersicii, prinsă în talie cu o panglică galbenă groasă. Este, poate, cu cinci ani mai mare decât mine, cu pielea de bronz şi părul brun-închis, care îi cade pe umeri în bucle lejere. Are o faţă blândă, dar am învăţat să nu am încredere în aparenţe.

Zâmbeşte, etalând două rânduri de dinţi albi strălucitori.

— Mă numesc Nesrina. Regele Etristo mi-a cerut să vă arăt drumul spre camerele voastre, astfel încât să vă puteţi instala înainte de cină. Ne dăm seama că palatul poate cauza destulă confuzie pentru nou-veniţi.

Nesrina chicoteşte uşor, cu un sunet care pare exersat, şi mă întreb de cât de multe ori a fost ghid pentru un astfel de tur.

Dragonsbane îşi drege glasul.

— Sunt prinţesa Kallistrade, spune ea, deşi nu reuşeşte să spună *prinţesa* fără să tresară. Aceştia sunt Anders şi Eriel, spune ea, făcând un semn cu mâna; fiecare înclină

din cap a salut. Artemisia. Blaise, Heron, Prinz Søren... şi, desigur, nepoata mea, Regina Theodosia.

Nesrina dă din cap spre fiecare dintre noi, pe măsură ce Dragonsbane ne arată cu mâna, dar când vine rândul meu, se lasă într-o reverenţă cu câteva înfloriturii încorporate.

— Maiestatea Voastră, spune ea. Dacă vreţi să veniţi cu mine, mergem sus.

Din nou, mă uit în sus la scara spiralată, aparent nesfârşită. Picioarele mă dor deja la gândul că trebuie să le urc. Perspectiva de a dormi pe vasul care se balansează nu mai este brusc atât de dezagreabilă ca în dimineaţa aceasta.

— Cât de sus este? întreb, sperând că nu sună nepoliticos.

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-mi insult gazda.

Nesrina râde şi îşi scutură capul.

— Nu vă face griji, Maiestate. Avem elevator – nu suntem sălbatici.

Se întoarce şi ne face semn să o urmăm.

Pare că eu sunt singura care nu ştie ce este un elevator şi nu vreau să-mi arăt ignoranţa prin întrebări. Preocupată, păşesc în spatele ei până când se opreşte în faţa unei cuşti mari de alamă, aflată la baza scării, în centrul spiralei. Înăuntru este un covor roşu de pluş şi un bărbat fără cămaşă, cu pielea de aceeaşi culoare ca barele din spatele lui, aşteptând un ordin. Are umerii largi şi cele mai mari braţe pe care le-am văzut – cred că fiecare s-ar putea să fie mai gros decât talia mea.

Nesrina pătrunde în cuşcă şi ne face semn să o urmăm, dar eu aştept în spate, analizând toate modurile în care acest lucru ar putea merge prost. E o capcană. Regele Etristo crede că sunt destul de proastă să intru într-o cuşcă, astfel încât să mă poată livra Kaiserului şi să-şi facă astfel rost de cinci milioane de monede de aur. Ştiu că ar trebui să joc rolul idioatei, dar nu chiar atât de idioată, cu

siguranţă.

Søren rămâne lângă mine.

— Elevatoarele sunt cel mai uşor mod de a ajunge în vârfurile turnurilor, murmură el. Omul foloseşte acea manivelă pentru a ridica în sus cuşca, puţin câte puţin.

Mă uit neîncrezătoare la el, incapabilă să nu-mi arăt dezaprobarea.

— Vom cădea şi vom muri, spun eu.

Ridică din umeri.

— Sta'criveranii le folosesc de decenii şi au vândut modelul în ţări din toată lumea. Chiar şi noi l-am adaptat pentru a fi folosit în minele din Astrea. Nu au fost raportate decese. Se spune că sunt mai multe şanse să cazi dacă urci pe scări.

Chiar dacă stomacul meu încă protestează, îi urmez pe ceilalţi în cuşcă. Când uşa se închide în spatele meu cu un zdrang, tot corpul îmi este tensionat. Mă forţez să respir profund, dar ştiu că va fi dificil până când voi ieşi din această maşinărie. Cu ceilalţi opt alături şi cu spaţiul de care are nevoie însoţitorul ca să ne ridice, nu mai e loc şi pentru mine ca să-mi mişc braţele.

— La etajul douăzeci şi cinci, te rog, Argos, spune Nesrina.

E perfect relaxată, ca şi când ar face asta tot timpul. Cel mai probabil aşa şi e.

Însoţitorul din elevator – Argos – dă din cap şi începe să manevreze manivela mare, începând să o rotească. Muşchii i se încordează de la efort.

— O să fie un zvâcnet la început, îmi şopteşte Søren cu o clipă înainte să simt smucitura.

Chiar şi cu avertismentul lui Søren, tot mă sperii şi sar, căutând să mă prind de orice aş putea, lucruri care se dovedesc a fi braţul lui Søren şi umărul Artemisiei. Art mă îndepărtează cu o mişcare din umeri şi la început cred că şi Søren face la fel, dar după o secundă îmi ia mâna, împletindu-şi degetele cu ale mele.

Elevatorul este prea plin ca să îl poată vedea cineva, dar tot simt nevoia să mă retrag. Deşi ştiu că aşa ar trebui, nu mă pot convinge să o fac.

Ne ridicăm încet la început, dar treptat prindem viteză până când ajungem să urcăm într-un ritm constant – mult mai rapid decât dacă am fi mers pe scări. Scările se văd într-un amestec de culori şi, deşi e mai uşor decât mă aşteptam, tot nu reuşesc să mă relaxez. Îmi simt umerii încordaţi până-n urechi şi îi strâng mâna lui Søren de parcă aş încerca să i-o rup.

Spre lauda lui, nu se îndepărtează şi nu pot să nu mă gândesc la ultima dată când am făcut asta, în temniţele întunecate de sub palatul astrean, fugind pe coridoare, cu gărzile kalovaxiane şi cu câinii lor apropiindu-se cu fiecare secundă care trecea. Nu vreau să mă gândesc la asta, dar presupun că este oarecum preferabil decât să îmi imaginez ce s-ar întâmpla în cazul în care mânerul ar ceda şi cuşca s-ar izbi de pământ.

— Ultima oară când am fost aici, spune Søren în linişte, deşi îmi imaginez că îl aud toţi cei din elevator, a fost când m-a trimis tata într-o expediţie diplomatică pentru a încerca să ni-i fac aliaţi pe cei din Sta'Crivero. A fost prima oară când eram într-un elevator şi cred că aproape am leşinat, lucru care nu a fost exact imaginea de putere pe care voia să o proiecteze tatăl meu. Desigur, sta'criveranii nu erau interesaţi de o alianţă, după cum am aflat. Dar au vrut să se asigure că eu – că tata – am înţeles cât de puternici erau şi cum, chiar dacă nu eram aliaţi, ar fi o greşeală să îi considerăm duşmani.

— Este adevărat, spune Nesrina, privindu-ne peste umăr. Kalovaxianii n-ar îndrăzni niciodată să invadeze Sta'Crivero. Şi tocmai de aceea este cel mai sigur loc pentru Maiestatea Voastră.

— Sunt atât de recunoscătoare, spun cu cel mai dulce zâmbet, ca şi cum mi-ar fi oferit un cadou spunându-mi ceea ce ar trebui să fie, de fapt, un gest elementar de

amabilitate între oameni. Bunătatea voastră faţă de mine nu va fi niciodată uitată.

Cu toate acestea, în timp ce elevatorul se opreşte atât de brusc încât îmi face stomacul să se rostogolească, nu mă pot abţine să mă întreb ce mă va costa bunătatea celor din Sta’Crivero.

Palat

NESRINA NE ÎNSOŢEŞTE PE UN HOL lung, trecând de vreo zece uşi înainte să ne oprim chiar la cea din capăt. Roteşte mânerul din aur şi cristale şi deschide uşa.

— Pentru Regină, spune ea înclinând din cap spre mine. Sperăm să vă fie plăcută şederea.

Păşesc înăuntru şi camera mă înghite. Este un spaţiu vast, cu tavane înalte şi boltite, pictate cu nori şi figuri angelice şi e atât de mare încât cred că doar mersul dintr-o parte în alta ar necesita un efort serios. În centru este cel mai mare pat pe care l-am văzut vreodată – o familie cu şase membri ar putea să doarmă în el chiar confortabil, învelit în satin de un roşu aprins, cu un aranjament de perne ca o cutie de bijuterii care acoperă cea mai mare parte a acestuia. Deasupra sunt metri întregi de mătase asortată, dansând în briza care pătrunde prin ferestrele deschise aflate pe trei dintre pereţi. Lumina soarelui de după-amiază se revarsă înăuntru, făcând podelele de lapislazuli să strălucească sub tălpile mele.

Într-un colţ este un grup de scaune cu pluş în jurul unei mese de mozaic, pe care se află o carafă de apă şi patru cupe. Pe partea cealaltă a camerei e un dulap lăcuit, cu uşi cu mânere din fildeş. Există, de asemenea, un birou de scris şi un scaun, o masă cu un bazin de apă şi un coş cu bureţi şi săpun sculptat în formă de păsări, care par atât de reale, încât mă aştept să iasă-n zbor pe ferestre. Lângă bazin e o oglindă mare cu şi mai multe păsări sculptate în rama de mahon.

Chiar şi Kaiserului i s-ar părea exagerată opulenţa din această cameră. Cu siguranţă nu mă simt în largul meu, ca o pisică vagaboandă adusă-n mijlocul invitaţilor la un bal. Deşi palatul din Astrea era opulent, nu era nici pe departe asemănător. Încerc să nu las să mi se vadă senzaţia de

disconfort.

— Vor fi aduse paturi de campanie pentru consilierii mei? o întreb pe Nesrina.

Fruntea i se încreţeşte şi scutură din cap.

— Nu m-aţi înţeles: aceasta e camera voastră, Maiestate. Ei vor fi aproape – pe acelaşi hol, dar palatul din Sta'Crivero este cu siguranţă destul de mare pentru a vă oferi un spaţiu personal.

Cuvintele mă şochează. Într-un palat ciudat dintr-o ţară ciudată, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu singură într-o cameră de asemenea dimensiuni – simt că m-aş putea pierde în ea şi nimeni nu m-ar mai putea găsi vreodată.

— Nu există paznici afară, spune Blaise, părând la fel de alarmat pe cât mă simt eu. Regele Etristo a garantat pentru siguranţa Reginei, dar fără paznici…

— Infracţiunile de orice fel nu sunt tolerate în Sta'Crivero, îl întrerupe Nesrina cu un zâmbet răbdător. Chiar şi găinăriile au fost pedepsite cu moartea timp de mai multe decenii deja. Ca rezultat, am eradicat complet infracţiunile. Pot să vă asigur că nu există un loc mai sigur decât acest palat.

— Nu cred că pe Kaiser l-ar preocupa legile voastre sau viaţa asasinilor pe care i-ar trimite după ea, ripostează Blaise.

Zâmbetul Nesrinei păleşte doar o clipă.

— Desigur, pot prezenta această preocupare regelui Etristo, spune ea.

— Nu este nevoie să îl deranjăm pe rege cu temerile neîntemeiate ale băiatului, spune Dragonsbane, aruncându-i lui Blaise o privire severă. Pentru ca un asasin să intre în camera lui Theo, ar trebui să treacă de gărzile de la poartă, de cele de la uşile palatului şi prin faţa operatorului elevatorului. După cum înţeleg eu, acesta este acelaşi nivel de siguranţă de care beneficiază chiar regele.

Nesrina dă din cap.

— Regele nu şi-ar dori pentru Regina Teodosia mai puţină pază decât cere pentru el însuşi, spune ea. Este pe mâini foarte bune aici cu noi.

Blaise pare gata să se certe, dar îl opresc punându-i o mână pe braţ. Deşi poate fi doar imaginaţia mea, pielea lui se simte chiar mai fierbinte decât de obicei îmi dau seama că am făcut ceva greşit când zâmbetul de pe faţa Nesrinei dispare cu totul. Ochii ei sunt blocaţi pe mâna mea, acolo unde se sprijină de braţul lui Blaise. Practic pot să-i văd gândurile rotindu-i-se prin cap.

Las să-mi cadă mâna, dar răul a fost deja făcut. Pe *Smoke* nu era nimic dacă îl atingeam pe Blaise – sau pe Heron sau pe oricine altcineva, la urma urmei, dar acum nu mai suntem pe *Smoke.* Acţiunile mele vor fi monitorizate mai atent aici şi trebuie să-mi amintesc asta. Este greu să nu simt că m-am întors în palatul din Astrea, acolo unde trebuia să fiu constant conştientă de felul în care sunt văzută.

— Această încăpere este numai bună, îi spun Nesrinei. Te rog să îi transmiţi recunoştinţa mea regelui Etristo.

Blaise vibrează lângă mine, dar nu spune nimic.

Nesrina dă din cap, are zâmbetul înapoi la locul lui, dar mai rigid în colţuri.

— Atunci vă vom lăsa să vă împrospătaţi, Maiestate, iar eu le voi arăta celorlalţi camerele lor.

În timp ce se îndreaptă spre ieşire, Blaise mă priveşte cu îngrijorare. Îi ofer un zâmbet liniştitor, dar nu pare să-i îmbunătăţească prea mult starea de spirit.

Îi urmăresc cum se înapoiază pe holul îngust către celelalte camere de oaspeţi, înainte să închid uşa şi să las să-mi scape un oftat de uşurare. Cel puţin nu există găuri în aceşti pereţi, nici spioni care să mă privească în camera mea. Ăsta este un pas înainte.

Străbat la pas camera şi examinez tot decorul şi mobilierul fin, trecându-mi degetele peste dulapul lăcuit şi peste baldachinul de mătase pluşată de deasupra patului.

Mă simt ca o mărgea care se rostogoleşte într-un spaţiu prea mare, dar nu pot nega această frumuseţe copleşitoare.

Sta'criveranii pun preţ pe lucrurile frumoase, mi-a spus Artemisia, aşa că nu ar trebui să fiu atât de surprinsă, dar... Curtenii kalovaxiani rareori întâlneau o suprafaţă pe care să nu-şi dorească să o poleiască cu aur sau să o înfrumuseţeze, dar acesta este un fel diferit de frumuseţe – mai efemeră, fără nicio putere sau scop în spatele ei. Este frumos de dragul frumosului, o floare de mătase fără viaţă şi fără parfum.

Înainte de a-mi da seama de ceea ce fac, mă arunc în munţii de perne, cu faţa în satin, cu rochia şi încălţămintea încă pe mine.

După o săptămână petrecută într-un pat îngust, pe o saltea subţire, acest pat se simte ca un nor. Nu vreau să mă mai ridic niciodată. Oare există un mod de a salva Astrea de aici?

Înainte să mă pot relaxa prea mult, se aude o bătaie ascuţită în uşă. Sar înapoi în sus şi îmi netezesc rochia, încercând să arăt întrucâtva prezentabilă. Nu-mi vine să mă ridic complet din pat, dar mă duc spre margine şi îmi pun cu afectare gleznele una peste alta şi mâinile în poală, aşa cum îmi aduc aminte că obişnuia să şadă împărăteasa Anke.

— Intră, spun, încercând să ignor remuşcarea pe care mi-o provoacă amintirea împărătesei.

Mă aştept să vină o singură femeie care să mă ajute să mă schimb, dar uşa se deschide şi în cameră se revarsă o mică armată. Trebuie să fie mai mult de zece persoane, dar se împrăştie atât de repede, încât nu le pot număra bine. Două femei trec la garderobă, în timp ce alte trei se aşază în apropierea oglinzii, scoţând diferite vase, pulberi şi perii din coşurile pe care le poartă. Celelalte zburdă înainte şi înapoi, câteva dintre ele mă înconjoară şi îmi piaptănă părul încurcat, trecându-mi prin jurul taliei, al pieptului şi

al braţelor o bandă de măsurare, înclinându-mi faţa spre lumina soarelui şi privindu-mă critic, fără să spună vreuna măcar un cuvânt.

— Regină Theodosia, spune o femeie în cele din urmă, oprindu-se în faţa mea pentru a se apleca într-o reverenţă.

Părul ei argintiu este prins la spate într-un coc sever, care îi scoate şi mai mult în evidenţă ridurile de pe frunte, din jurul ochilor şi al gurii. Are ochi ageri, căprui-închis, care mă analizează din vârful capului şi până la cizme şi care se îngustează cu cât se uită mai mult la mine.

— Mă numesc Marial şi conduc personalul care se ocupă de tine cât timp te afli aici.

— Este o plăcere să te cunosc, Marial, spun eu.

Îşi păstrează postura rigidă şi nu se deranjează să ofere un răspuns.

— Trebuie să participi la o cină cu regele şi familia lui astă-seară. O baie întâi, apoi vom încerca să facem ceva cu părul. Am înţeles bine că nu ţi-ai adus niciun articol de îmbrăcăminte?

Nu-mi las zâmbetul să se clintească.

— A trebuit să plec din Astrea în grabă, ca să evit să fiu executată, îi spun. Din păcate, nu am avut timp să iau nimic în plus faţă de rochia pe care o purtam. Asta.

Zâmbeşte cu buzele atât de strânse încât nu mai este deloc zâmbet.

— Da, ei bine, am fost prevăzători şi ne-am pregătit pentru o astfel de situaţie.

Se îndreaptă spre dulap, de unde femeile care mi-au luat măsurătorile scot acum diverse rochii drapate şi le atacă cu ace cu aţă, degetele lor mişcându-se mai repede decât credeam că este posibil.

— Vom avea gata câteva opţiuni până când vei ieşi din baie. Vino.

Pocneşte din degete şi apar două femei, una de fiecare parte a mea, trăgându-mă în picioare şi ajutându-mă să-mi scot rochia, în timp ce o altă femeie învârte un mâner de

pe cadă. După o clipă se aude un gâlgâit şi dintr-un tub curbat începe să curgă apă.

Este greu să nu te uiţi cu mirare, mai ales când din apă încep să se ridice aburi De unde vine apa? În Astrea, apa fierbinte se aducea într-o găleată, astfel încât, până când era plină cada, apa se răcea. Kalovaxianii foloseau pietre de foc pentru a menţine apa caldă, dar Kaiserul nu avea niciodată încredere în mine pentru a-mi permite aşa ceva prin preajmă, nu că le-aş fi folosit oricum. Gândul face să-mi reapară amintirea semnelor de arsură de pe cearşafurile de pat şi îndepărtez rapid amintirea. Este surprinzător de uşor să pretind că nu s-a întâmplat niciodată. De cele mai multe ori, persistă la marginile memoriei mele ca un vis bizar care doar a părut să se strecoare spre realitate. E imposibil să se fi întâmplat cu adevărat. Dar ştiu ce am văzut şi ce am atins cu mâinile mele.

Vreau să întreb ce fel de magie folosesc sta'criveranii ca să invoce apa de nicăieri, dar îmi amintesc ce a spus Anders mai devreme – ceea ce le lipseşte în magie compensează cu ştiinţă şi tehnologie. Ceva îmi spune că, dacă i-aş pune mai multe întrebări lui Marial, mi-aş atrage nişte priviri şi mai ciudate şi nerăbdătoare, aşa că îmi înghit curiozitatea şi mă hotărăsc să întreb pe altcineva mai târziu.

Femeile mă dezbracă şi o parte îndepărtată din mine ştie că ar trebui să mă simt inconfortabil să fiu goală în faţa străinilor, dar presupun că mi-am pierdut timiditatea cu mult timp în urmă.

Când în sfârşit intru în baie, apa caldă mă împresoară şi vreau doar să mă scufund şi să stau acolo pentru totdeauna, învelită în căldură. Sentimentul nu durează mult totuşi. De îndată ce am părul ud, trei femei încep să-l ia cu asalt, pieptănând prin încurcăturile şi cuiburile care şi-au făcut apariţia în el în săptămâna pe care am petrecut-o pe *Smoke.* Când termină, mă doare scalpul, dar părul ud

atârnă acum într-o masă groasă, neted în cele din urmă. Dar încă nu au terminat cu mine. Îşi îndreaptă atenţia asupra corpului meu, curăţând fiecare centimetru de piele cu bureţi duri şi săpun, până când apa devine murdară şi întunecată. Mă ajută să ies din baie şi mă şterg cu prosoapele, după care mă freacă cu uleiuri pentru a calma pielea pe care tocmai au exfoliat-o până când sunt la fel de netedă şi strălucitoare ca o perlă şi miros a iasomie şi grepfruit.

Marial se apropie din locul unde a inspectat lucrările de croitorie, cu mâinile prinse strâns în faţa ei şi cu fruntea şi mai nemişcată. Îşi strânge buzele şi mă fixează critic. Mi-oi fi pierdut eu timiditatea, dar tot simt nevoia să pun un prosop în jurul meu când mă aflu sub privirea ei

— Mai bine, proclamă. Dar tot mai sunt multe de făcut. Vino.

O urmez în zona garderobei, grăbindu-mă ca să ţin pasul cu ea.

— Cine mi se va mai alătura la această cină? o întreb, cu o voce pe care încerc să o fac să pară cât mai poruncitoare, chiar dacă Marial mă înspăimântă.

— Ţi-am spus deja, zice cu un oftat, deşi nu-şi iroseşte nicio privire pe mine.

Toată atenţia îi este concentrată pe una dintre cusăturile făcute de croitoreasă pe o rochie de un albastru de safir cu un corset bătut cu mărgele. După ce croitoreasa face nod şi taie firul, Marial o ia şi mi-o aduce.

— Regele şi familia lui.

— Şi consilierii mei?

Pufneşte dispreţuitor, în timp ce mă ajută să intru în rochia grea şi îmi trage baretele subţiri peste umeri. Cicatricile de pe jumătatea superioară a spatelui mi se văd în întregime, ivindu-se din mătasea rochiei ca nişte şerpi roşii şi albi. Nimeni nu se holbează direct, dar le simt privirile, oricum, şi cumva este şi mai rău.

— Prezenţa lor nu este necesară pentru un astfel de

eveniment, spune ea, asprind fiecare cuvânt. Dar o invitaţie a fost extinsă acum şi pentru prinţul kalovaxian, adaugă ea după un moment.

M-aş fi simţit mai bine dacă Blaise, Artemisia şi Heron ar fi fost acolo, dar cel puţin îl voi avea pe Søren.

— Şi mătuşa mea? întreb, deşi nici în momentul în care pun întrebarea nu ştiu ce răspuns prefer.

— Ea a precizat clar că prezenţa ei este necesară oriunde te afli, spune Marial, deşi nu face niciun efort să-şi ascundă dispreţul.

Îmi strânge tare spatele rochiei şi cu greu mai pot respira, ca să nu mai spun despre întreţinut o conversaţie.

PUR

SALA DE MESE REGALĂ este cumva şi mai elaborat decorată decât camera mea. Trei dintre cei patru pereţi sunt acoperiţi cu picturi murale ale unor figuri angelice care se relaxează întinse pe nori ca nişte perne pastelate, hrănindu-se cu struguri şi bând vin din pocaluri de aur. Cel de-al patrulea perete nu este deloc un zid – jumătatea superioară a acestuia este deschisă, iar draperiile violete sunt trase la o parte, pentru a dezvălui soarele care apune în depărtare. Un candelabru atârnă din tavan, dar, în loc de cristale, este decorat cu bucăţi de sticlă de mare albastră şi verde care aruncă o strălucire rece în cameră. Masa lungă, din lemn de stejar sculptat, este incrustată cu frunze de aur şi înconjurată cu şapte scaune asortate.

Şase dintre aceste scaune sunt deja ocupate. Regele Etristo stă la un capăt, cocoşat, cu coroana ornamentată alunecându-i în jos pe frunte, dar ceilalţi se ridică când intru. Etristo este flancat într-o parte de un bărbat de aproximativ 30 de ani, care presupun că este fiul lui, Avarie, iar de cealaltă parte de o femeie cu doar câţiva ani mai în vârstă decât mine, care este înaltă şi blondă ca o femeie kalovaxiană, dar cu o faţă mai rotundă şi mai blândă. Este, de asemenea, vizibil însărcinată. La dreapta lui Avarie stă o femeie cu piele de culoarea mierii şi cu părul negru prins în împletituri elaborate.

Dragonsbane stă alături de femeia blondă; Søren se află între cea cu părul întunecat la culoare şi un loc gol de la celălalt capăt al mesei, care presupun că este pentru mine. Sunt mulţumită să văd că Dragonsbane şi Søren au fost, de asemenea, îmbrăcaţi în veşmintele deloc confortabile, dar pline de ornamentele pe care par să le prefere cei din Sta’Crivero. Chiar au reuşit să o bage pe Dragonsbane într-o rochie din satin negru fără bretele.

Mă îndrept spre scaunul gol, deşi este greu să parcurg chiar şi acel mic spaţiu în papucii cu toc pe care mi i-a dat Marial. Poate că ar fi mai uşor dacă nu aş fi atât de îngrijorată să nu calc pe tivul rochiei mele grele şi încărcate cu pietre, aşa că merg cu paşi mici şi atenţi şi durează o eternitate până ajung la locul meu, între Søren şi Dragonsbane.

— Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi, spun când mă aşez.

Este la fel de greu să vorbeşti cum este şi să mergi în rochia asta, dar îmi dau seama că mă pot descurca dacă inspir superficial.

Ceilalţi îşi reiau locurile de îndată ce mă aşez şi eu pe al meu.

— Nu, draga mea, spune regele Etristo în astreană. Să aştepţi o astfel de frumuseţe este o onoare.

Pentru sta'criverani, eu sunt un obiect frumos într-o rochie strălucitoare, o investiţie din care aşteaptă un profit bun dacă este să credem teoria pe care o are Artemisia despre preţul meu ca mireasă. Sunt o unealtă pe care ei cred că o pot folosi, iar Art a avut dreptate când a spus că este mai uşor să-i las să creadă asta. Deocamdată.

Aşa că afişez un zâmbet. Nu pare deloc sincer, dar mă îndoiesc că cineva se uită cu destulă atenţie încât să observe asta. Este *drăguţ* şi asta e destul.

— Sunt foarte recunoscătoare pentru ospitalitatea voastră, rege Etristo, spun. E mai multă bunătate decât m-aş fi aşteptat să primesc vreodată din partea unor necunoscuţi.

— *Ieri* eram străini, draga mea, răspunde el ridicând cupa aurită cu vin pentru un toast pe care mă grăbesc să-l întâmpin cu propria cupă, deşi suntem prea departe unul de celălalt pentru ca acestea să se atingă. Azi suntem prieteni.

Ia o înghiţitură şi eu fac la fel, de vreme ce altfel s-ar considera o insultă. Vinul este mai negru decât cel pe care

îl beam noi în Astrea, mai mult condimentat decât fructat. Îmi arde gâtul când îl înghit.

Regele Etristo tuşeşte înainte să vorbească.

— Toţi cei din Sta'Crivero vorbesc astreană, desigur, pe lângă alte câteva limbi, deci sugerez să vorbim în astreană de vreme ce aceasta pare cea mai comună limbă pentru cei de la masa asta.

Mă uit la Søren, care nu pricepe o boabă din ce se spune. Ţine privirea înainte şi expresia neafectată.

— Vi-l prezint pe fiul meu, continuă Etristo, arătând în dreapta sa. Avarie şi soţia lui, Amiza, spune arătând spre fiul său şi spre femeia cu cozile împletite.

Apoi arată spre stânga.

— Şi soţia mea, Lilia.

Încerc să-mi ascund mirarea. Am presupus că femeia blondă era una dintre fiice, deşi nu seamănă deloc. Regele Etristo are cel puţin 80 de ani, iar Lilia e cam de vârsta mea. Trebuie să fie a doua lui soţie, dacă nu chiar a treia sau a patra. Nu are cum să fie însărcinată cu copilul lui.

— O bucurie să vă cunosc, spun zâmbindu-le celor trei. Mai aveţi şi alţi copii, nu-i aşa? îl întreb pe rege.

Flutură nepăsător din mână.

— Fiicele mele au plecat toate de-acasă când erau chiar mai mici decât tine, spune. S-au descurcat singure admirabil, asigurând alianţe şi contracte comerciale cu alte ţări din întreaga lume. Ne mai scriem din când în când, dar să ne vizităm este... dificil.

Aprob din cap şi fac ceea ce sper că este un zgomot de simpatie, deşi găsesc că am puţină milă faţă de un bărbat care îşi vinde fiicele în străinătate pentru a-şi uşura viaţa. Eu am fost o străină la o curte străină şi, deşi ştiu că a fost o experienţă diferită, îmi amintesc în continuare cum e să fii înconjurat de feţe nefamiliare, să nu comunici, să-ţi lipsească familia.

— Ei bine, să lăsăm formalităţile, spune regele Etristo înainte de a bate din palme de două ori. Sunt mort de

foame.

La sunetul chemării sale, slujitorii dau buzna prin uşa laterală, fiecare purtând un platou mare de aur. Mirosurile acelor feluri de mâncare nu seamănă cu nimic din ce am experimentat vreodată şi nu sunt sigură cum să le descriu. Picant, da, dar există şi o anume dulceaţă şi altceva ce nu pot indica clar. Când unul dintre slujitori aşază un platou plin în faţa mea, îmi lasă gura apă la vederea mâncării – o grămadă de legume frumos aranjate, orez condimentat de culoarea cerului nopţii şi carne prăjită.

— Muşcături mici, îmi şopteşte Søren. Îţi ia ceva timp să te obişnuieşti cu bucătăria din Sta'Crivero.

Îi mulţumesc cu un zâmbet, dar după câteva săptămâni de pesmeţi şi de carne uscată, este dificil să-i urmez sfatul. Vreau să devorez tot cât mai repede posibil, dar mă forţez să mănânc lent, savurând fiecare mirodenie şi textură. Se pare că nu mănânc destul de încet, totuşi, pentru că Avarie mă urmăreşte cu atenţie, înclinându-se spre mine cu ochi strălucitori şi curioşi.

— Te înfometau în Astrea? mă întreabă.

Înghit bucata de peşte pe care tocmai o luasem.

— Nu, niciodată, spun. Mâncam la fel ca oricare curtean kalovaxian, în schimb mare parte dintre consilierii mei şi-au petrecut mulţi ani în mină, făcând munci fizice groaznice pe mâncare puţină. Şi totul s-a înrăutăţit în ultimele câteva luni, din ce mi s-a spus.

— Desigur, spune Avarie, încercând şi eşuând în a părea empatic. Dar... bine, mătuşa ta ne-a spus atât de multe poveşti despre suferinţa ta în mâinile Kaiserului.

Trag de timp un moment, tamponându-mi gura cu un şerveţel, luptând cu dorinţa de a privi spre Dragonsbane.

— A fost un deceniu foarte dificil, zic încet, sperând că ne vom opri la asta.

Dar Avarie ignora aluzia.

— Ai fost bătută? întreabă el. Trebuie să fi fost groaznic. Cât de des s-a întâmplat?

— Da, zic, simţind cum mă cuprinde mânia.

Sunt mai conştientă decât oricând de cicatricile mele, complet la vedere, de cât de dure şi barbare par în mijlocul tuturor frumuseţilor din Sta'Crivero. Mi-aş dori ca rochia să fi avut nişte mâneci – un mod de a ascunde urmele, de a da deoparte povestea care îmi e scrisă pe piele. Braţele încep să mi se încălzească şi mă lupt cu dorinţa de a le scărpina. Mă simt ca atunci când m-am trezit din coşmar şi am găsit cearşafurile arse. E ca şi cum focul mi-ar presa pielea din interior, disperat să se scurgă afară. *Nu e real*, îmi spun, de parcă aş putea să mă conving să şi cred asta. Mă forţez să respir ca să îndepărtez mânia; îmi imaginez gheaţă curgându-mi prin vene.

Acestor oameni nu le pasă de mine. Le pasă doar de ceea ce mi s-a întâmplat, ca şi cum ar fi o poveste bolnavă scrisă pentru a şoca, a îngrozi şi a distra. Mă prind de braţele scaunului atât de strâns încât încheieturile mi se albesc, deşi asta măcar îmi distrage atenţia de la mâncărimea din mâini şi din braţe, îmi menţin expresia blândă, plecând capul şi uitându-mă la Prinţ printre genele coborâte.

— Îmi pare rău, spun, lăsând urma unei lacrimi să-şi croiască drum în vocea mea. Este încă atât de greu să vorbesc despre asta. Dar s-a întâmplat destul de des şi mă tem că voi purta întotdeauna cicatricile, atât fizic, cât şi mental, recunosc cu un oftat de tristeţe. Am supravieţuit, mulţumită în mare parte consiliului meu şi mătuşii mele.

Îi ofer mătuşii un zâmbet trist, care pe ea nu o mişcă deloc. Spre deosebire de sta'criverani, ea vede prin zâmbetul meu.

— E atât de îngrozitor, zice Lilia, strângând şirul de perle înfăşurat în jurul gâtului ei palid.

Astreana ei nu este la fel de fluentă ca a celorlalţi, încă e puţin ascuţită la consoane.

— Nu îmi pot imagina cât de oribil a fost.

Face o pauză scurtă

— Ce au folosit? întreabă ea, vorbind mai încet. Un bici? Un baston?

Mi se încleştează fălcile şi o privesc câteva secunde, înainte de a răspunde.

— Orice a fost la îndemână, îi spun. Deşi presupun că biciul era favoritul Kaiserului.

Simt o strălucire de satisfacţie când îşi ia ochii de pe mine şi se întoarce la mâncarea ei fără alt cuvânt.

— Şi, bineînţeles, continuă Avarie, mătuşa ta ne-a spus şi despre ceea ce te-a pus monstrul să faci... cum îl chema pe bărbatul care a murit?

— Ampelio, răspunde Dragonsbane fără ezitare în vocea egală. Păzitorul Ampelio.

Strâng şi mai tare scaunul, până mă tem că îi voi rupe braţele cu totul, şi se pare că nu-mi pot relaxa mâinile. Nu le pot vorbi despre Ampelio; nu le pot da acea bucată din inima mea, indiferent de ce-mi dau ei mie. Ce s-a întâmplat este între mine şi el; nici lui Blaise nu i-am spus altceva decât esenţialul. Nu pot folosi ce am făcut pentru a-i distra pe aceşti oameni.

Simt ceva cald pe mâna mea stângă şi când mă uit în jos văd degetele palide şi aspre ale lui Søren peste ale mele, deşi ochii îi rămân aţintiţi asupra mâncării. Nu înţelege majoritatea celor spuse, dar a auzit numele lui Ampelio şi cred că poate ghici restul. Era acolo, la urma urmei, când am băgat sabia în spatele lui Ampelio şi poate că tot nu înţelege ce fel de tortură a fost aceea şi poate că încă nu ştie că Ampelio era tatăl meu, dar a văzut cât de groaznic a fost pentru mine.

— Kaiserul a spus clar că fie muream eu, fie el, spun încet, încercând să-mi ţin vocea moale. Oricât de necesar ar fi fost să fac asta, nu cred că mă voi ierta vreodată.

Masa este tăcută pentru o clipă, deşi este o tăcere pregnantă care indică lucrurile şi mai rele care vor veni. Îmi văd de cină, sperând că mă înşel şi că subiectul va fi abandonat.

— Kaiserul este un demon încarnat, spune regele Etristo în cele din urmă. Pentru ceea ce ţi-a făcut va petrece cu siguranţă o eternitate suferind în lumea de dedesubt.

Se opreşte, dar există o greutate în această tăcere, ceea ce înseamnă că nu a terminat. Se uită la mine ca şi cum mi-ar măsura fiecare centimetru cu privirea.

— Încă mai eşti... ezită, căutând cuvântul. Probabil că nu-l găseşte în astreană, pentru că trece la kalovaxiană. Mai eşti virgină?

Îngheţ în mijlocul muşcăturii, forţându-mă să înghit chiar dacă sunt destul de sigură că îmi va veni totul înapoi. Lângă mine, Søren se încordează; înţelege acel cuvânt şi trebuie să fi dedus, prin urmare, contextul.

— Întrebi dacă m-a violat? întreb încet în astreană, susţinând privirea regelui Etristo. Avarie, Amiza şi Lilia tresar când aud cuvântul şi îşi pleacă privirea la platourile din faţa lor, dar Etristo este de neclintit.

— Da, spune el după o clipă. Presupun că asta întreb, deşi au fost şi zvonuri despre o legătură a ta cu prinţul Søren, despre care sunt la fel de curios.

La auzul numelui său, Søren pare chiar mai confuz. Îl mai privesc pe regele Etristo încă o clipă, apoi îmi mut privirea spre Søren.

— Regele Etristo se întreabă dacă tatăl tău m-a violat sau m-ai deflorat tu, îi explic în kalovaxiană, fără să mă deranjez să-mi reduc nivelul vocii.

Faţa lui Søren se înroşeşte, mai mult de furie decât de jenă, cred.

— Nu, îi spune el regelui Etristo într-o astreană muşcătoare. Trebuie să fie unul dintre puţinele cuvinte pe care le-a deprins.

Regele Etristo îşi aruncă mâinile în aer ca şi când ar fi atacat.

— Îmi cer scuze dacă vă ofensează întrebările mele, spune el, dar nu sună deloc a scuză. Dar înţelegi că trebuie să întreb înainte de a continua pe drumul nostru de a-ţi

găsi un soţ. Cei mai mulţi bărbaţi de viţă nobilă nu ar lua niciodată de soţie o femeie întinată.

Mă încrunt, neştiind sigur de unde să încep cu acest tip de logică. Mă hotărăsc la cel mai rău lucru.

— Aş fi considerată întinată şi dacă ar fi fost viol?

Regele Etristo zâmbeşte strâns şi ridică din umeri.

— Este ceea ce este, spune. Bărbaţii se însoară cu femei care sunt pure, iar pe cele impure le iau drept amante. Sigur că nu te miră informaţia asta – au acelaşi obicei şi la curtea kalovaxiană, din ce am înţeles.

— Da, recunosc. Dar cu siguranţă nu aţi luat nimic din ceea ce am spus ca pe o laudă a comportamentului lor?

În acest moment, chipul regelui Etristo se înroşeşte.

— Nu este nevoie să te simţi ofensată, draga mea, spune el. Dacă ceea ce spui este adevărat, nu ai de ce să te temi. La urma urmei, soţiile mele – şi cele plecate, şi cele care încă sunt cu noi – au trecut printr-o examinare înainte de a ne căsători, pentru a-şi dovedi virtutea. Fiicele mele au făcut-o înainte de nunţile lor. Amiza a făcut şi ea la fel, nu-i aşa? întreabă el.

— Aşa este tradiţia, spune Amiza, dar nu se uită la mine.

În schimb, îşi ţine privirea în farfurie.

— Examinarea este un lucru simplu, uşor de îndurat, spune regele Etristo, fluturând dispreţuitor o mână.

Aplic forţat un zâmbet dulce.

— Ai trecut şi tu prin examinarea aceasta, Înălţimea Ta? întreb eu. Are sens. Dacă bărbaţii de viţă nobilă ar trebui să se căsătorească numai cu femei pure, atunci femeile de viţă nobilă ar trebui să se căsătorească numai cu bărbaţi puri.

— Theodosia, şuieră la mine Dragonsbane, cu faţa crispată. Sunt tentată să-i spun cât de ipocrită e luându-i partea. La urma urmei, cu greu poate pretinde că este virgină, având doi copii. Dar îmi ţin gura şi zâmbesc nevinovat la regele Etristo.

— Îmi pare rău, Înălţimea Ta, îi spun, fluturând din

gene. Este un obicei atât de ciudat pentru o astfel de lume civilizată. Există un motiv pentru care nu se poate găsi cuvântul *virginitate* în astreană. Noi nu avem acest concept.

La masă se lasă tăcerea.

— Ei bine, aici nu suntem în Astrea, spune regele Etristo. Peţitorii vor începe să sosească mâine, aşa că sperăm că vei fi examinată înainte de a te întâlni cu ei.

Nu ştiu ce presupune *examinarea,* dar nu e nevoie să ştiu. Chiar dacă, orice ar fi asta, ar dovedi că nu am fost atinsă în acest fel, nu ar trebui să o dovedesc. Nu ar trebui să conteze. Ştiu că ar trebui să fiu dulce, pliabilă şi pură, pentru a păstra favorurile din Sta'Crivero, dar aceasta este o linie pe care nu o voi traversa nici măcar pentru Astrea.

— Dacă bărbaţii nu vor trece prin examinări similare înainte de a mă întâlni cu ei, nu o voi face nici eu, zic. Căsătoria cu mine le va aduce acestor oameni bogăţii nespuse când vom lua înapoi Astrea. Dacă doresc să renunţe la această bogăţie pentru că sunt prea preocupaţi de tradiţie, sunt bine-veniţi. Sunt sigură că vor fi destui care ar prefera banii.

Joc

DRAGONSBANE REUŞEŞTE SĂ ÎŞI ŢINĂ gura pentru cât a mai rămas din cina tăcută şi tensionată şi chiar pe durata transportului cu elevatorul înapoi spre camerele noastre. Gura îi rămâne perfect închisă tot timpul, cu ochii duri şi privind drept înainte. Odată ce ajungem în hol totuşi şi suntem numai eu, ea şi Søren, mă apucă de braţ şi mă întoarce spre ea, cu unghiile înfipte în pielea moale a braţului meu.

— Mâine îţi vei cere scuze regelui Etristo şi vei fi de acord cu toate examinările pe care le consideră necesare.

Søren păşeşte între noi.

— Dacă nu îţi îndepărtezi mâna, spune el în kalovaxiană, cu vocea joasă, o voi face eu în locul tău şi va fi o experienţă neplăcută pentru amândoi, dar cu siguranţă mai dureroasă pentru tine.

Dragonsbane îşi încleştează maxilarul şi se uită la el o clipă, ca şi cum ar fi dezbătut dacă onoarea lui îi va permite să rănească o femeie. Cu înţelepciune, decide să nu-şi asume riscul şi îmi eliberează braţul.

— Îţi vei cere scuze pentru izbucnirea pe care ai avut-o, spune ea din nou, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Bineînţeles, mătuşă, spun în cele din urmă, pe un ton mai înalt şi mai moale. Sunt sigură că regele Etristo va înţelege cât de alarmată am fost la gândul de a fi atinsă după toate abuzurile pe care le-am suferit din partea Kaiserului. Şi sunt sigură că va fi de acord că ar fi mai bine să aşteptăm cel puţin până când mă voi recupera mai mult. Dacă soţul pe care-l aleg insistă asupra acestei examinări, mă voi conforma chiar înainte de nuntă.

Se uită la mine cu ochii îngustaţi

— Jocul tău e periculos, spune ea.

E nevoie de efort pentru a mă abţine din râs.

— Am jucat şi jocuri mai rele.

Blaise, Heron şi Artemisia aşteaptă deja în camera mea. Presupun că ar fi trebuit să mă aştept la asta – desigur că vor să ştie ce s-a întâmplat la cină. Bineînţeles că va trebui să le spun, oricât m-ar umili gândul ăsta.

Dar mai întâi trebuie să scap de acest dispozitiv de tortură sub formă de rochie.

— Un pic de ajutor, te rog, Art, zic eu, apucând o cămaşă de noapte din dulap şi mergând în spatele paravanului vopsit. Şi ar trebui să-ţi aduci şi pumnalul.

Artemisia mă scoate din rochia în care m-a cusut croitoreasa, deşi ea o face cu mai puţină graţie, împrăştiind pe podea mărgelele de sticlă, cu un sunet ca de furtună.

Trag peste cap cămaşa de noapte, savurând câteva respiraţii adânci. Deşi am purtat doar câteva ore această rochie, uitasem deja cât de bine este să-mi umplu plămânii de aer dintr-odată, în loc de nişte inspiraţii mici ici şi colo. Poate de aceea au fost atât de tăcute la cină Amiza şi Lilia – nu puteau respira, ca să nu mai spun despre vorbit.

— În regulă, zic, întorcându-mă de după panouri.

Sunt conştientă de cât de ridicol trebuie să arăt acum, cu cămaşa de noapte din bumbac şi cu faţa toată vopsită, dar sunt alte lucruri mai urgente. Mă alătur celorlalţi în zona de şedere şi iau scaunul de lângă Blaise.

— Trebuie să vorbim în kalovaxiană, ca să înţeleagă şi Søren. E toată lumea de acord cu asta?

Ceilalţi mormăie, dar în cele din urmă acceptă. Nu pot să-i învinovăţesc – vorbind în kalovaxiană, mă simt ca şi cum m-aş fi întors la curtea Kaiserului.

— Dar trebuie să continuăm să te învăţăm astreană. Aşa vom economisi mult timp, cel puţin, îi spun lui Søren.

El dă din cap.

— Mă simt foarte prost, dar cred că încep să prind câte ceva. Încet.

— Ce s-a întâmplat în seara asta? mă întreabă Blaise în kalovaxiană. Am încercat să mergem cu voi, dar nu ni s-a permis.

— Sta'Criveranii îşi preţuiesc exclusivitatea, spune Søren. Am fost surprins că m-au invitat, deşi presupun că li s-a părut amuzant, deoarece nu am înţeles niciun cuvânt pe care l-au spus.

Le povestesc despre familia regală şi despre interesul lor pentru felul în care m-a tratat Kaiserul, cum păreau nu doar fascinaţi, ci şi entuziasmaţi de detaliile captivităţii şi ale pedepselor mele.

— Ca şi cum nu mă vedeau ca pe o persoană, ci ca pe un obiect rar de colecţie, cu o poveste ataşată, mă plâng.

— Sta'criveranii din capitală au o viaţă fermecată şi blândă, spune Søren. Mai ales familia regală. Îmi imaginez că simt o oarecare exaltare în legătură cu nefericirea ta, pentru că nu pot să realizeze până la capăt că este adevărat. E ca şi cum ai fi un personaj într-o piesă.

Mă încrunt, dar, înainte să pot răspunde, continuă.

— Ce a fost cearta de la final? întreabă el, deşi pare neliniştit. Am înţeles bucăţi şi fragmente, dar... părea important.

O parte din mine nu vrea să răspundă – mai ales de vreme ce va trebui să le explic lui Blaise, lui Heron şi Artemisiei ce înseamnă virginitate, dar Søren are dreptate. Este important. Discuţia nu e încheiată şi nu pot să păstrez din nou secrete faţă de ei.

Aşa că explic cât mai simplu conflictul, chiar dacă simt că obrajii mi se înroşesc. Fac tot ce pot ca să nu mă înfior când le spun despre examinarea propusă de rege. Deşi nu a detaliat procedura, e destul de uşor să presupui.

— Este o practică obişnuită, spune Søren când termin, părând un pic verde. Ai avut dreptate să refuzi totuşi.

Artemisia dă din cap, dar între sprâncene are o cută.

— Asta îi va da şi mai multă semnificaţie când vei consimţi în cele din urmă.

Mă uit la ea, cu gura deschisă.

— Nu accept aşa ceva, spun eu. Credeam că tu, dintre toţi oamenii, vei înţelege…

Mă opresc. Artemisia a avut încredere în mine când mi-a povestit despre abuzul din mină asupra ei, deşi şi Heron era acolo. Mă îndoiesc că vrea ca toată lumea să ştie.

— Eşti şi tu femeie, spun eu. I-ai lăsa să te examineze ca într-un fel de experiment?

— Nu, spune ea, ridicând din umeri. Dar, pe de altă parte, eu nu vreau să mă căsătoresc.

— Nici eu nu vreau! exclam, mai tare decât intenţionasem.

Artemisia nu e mişcată de izbucnirea mea, abia dacă îşi arcuieşte sprâncenele.

— Bine. Eu nu *trebuie* să mă căsătoresc pentru a folosi armata altei ţări ca să-mi recuperez tronul. E mai bine aşa? întreabă ea.

Dau ochii peste cap, dar nu răspund la întrebare.

— Asta e o altă problemă, pentru o altă zi, spun eu în schimb.

— Urmează să se adune câteva din acestea, spune Heron cu o voce liniştită şi destul de nesigură pe cuvintele kalovaxiane pe care probabil că mai mult le-a auzit decât le-a vorbit.

— Ştiu, spun, frecându-mi templele. Regele Etristo mi-a spus că peţitorii vor veni mâine, aşa că sunt sigură că vor apărea şi mai multe probleme.

Peste noi se lasă o tăcere apăsătoare. Mâine, peţitorii vor veni să liciteze pentru mine şi pentru ţara mea, iar eu voi fi expusă ca unul dintre suvenirele de război ale lui Theyn. Conversaţia de la cina din seara asta se va repeta de zece ori cu fiecare dintre ei, îmi imaginez, fiecare rege şi împărat jubilând la detaliile despre suferinţa mea, fiecare examinându-mă ca pe un animal pe care vor să-l sacrifice pentru sărbătoarea lor.

— În curând, spuse Artemisia cu un oftat, împingându-se

să se ridice. Dar nu în seara asta.

Trece prin cameră spre un mic dulăpior căruia nu i-am acordat mare atenţie. Când deschide uşile cu o smucitură a încheieturii, văd trei rafturi de sticle cu vin. Scoate una la întâmplare şi vine cu ea, folosindu-se de pumnal pentru a scoate dopul de plută de la gâtul sticlei.

— Am plecat din Astrea, spune ea, turnând vinul în cupele pentru apă de pe masă. Suntem în siguranţă, într-un palat frumos din Sta'Crivero, şi rebeliunea *e vie* datorită nouă. Acesta este un motiv de sărbătoare, nu credeţi?

Optimismul Artemisiei este neaşteptat, dar bine-venit şi zâmbesc când îmi dă o cupă. Le dă şi celorlalţi câte una, chiar şi lui Søren, care se arată surprins de gest.

— Pentru Astrea, spuse Artemisia ridicând sticla. Pentru ceea ce a fost odinioară. Şi ceea ce va fi din nou. Şi pentru tot ce sacrificăm noi pentru ea.

Şi, dintr-odată, vârful ascuţit al cuvintelor Artemisiei îmi înţeapă pielea. *Am sacrificat destule pentru Astrea,* vreau să spun, *nu pot da mai mult.* Dar nu este adevărat şi amândouă o ştim. Nu e nimic la care nu aş renunţa pentru a-mi salva ţara.

Voinţa mea.

Corpul meu.

Viaţa mea.

Nu se va ajunge la asta, îmi spun, dar în sinea mea ştiu că s-ar putea ajunge uşor. O lume echitabilă nu mi-ar mai cere nimic, dar aceasta nu este o lume echitabilă.

Ciocnim paharele împreună cu sticla lui Art şi bem.

— Nu o să vorbim despre cât de absurd este acest loc? întreabă Heron, surprinzându-mă.

A fost mai tăcut de când l-am scos pe Søren din celulă, dar pare că încearcă.

— Totul este acoperit cu aur, bijuterii şi culoare. Rochia pe care o purtai, Theo, trebuie să coste suficient pentru a hrăni o familie timp de un an în Astrea.

Nu pot să nu râd, lăsându-mă mai adânc în scaun şi sorbind iar din vin. La fel ca vinul de la cină, este negru şi condimentat şi nu e cel cu care sunt eu obişnuită, dar începe să-mi placă.

— Eşti norocos că nu a trebuit să o porţi. A fost sufocantă şi cântărea mai mult decât o grămadă de cărămizi. Şi maşinăria aia, adaug. Ce... ce era? Ridicător?

— Elevator, spune Søren, pufnind în râs. Oamenii care le manevrează – asta e unica lor ocupaţie. Şi majoritatea bărbaţilor nu au forţa necesară să o facă, aşa că cei care reuşesc sunt plătiţi frumuşel.

— Poartă vreodată cămăşi? întreabă Heron. Nu mă plâng, dar este foarte... e o uniformă ciudată.

— Se pare că îi deranjează la lucru cămăşile, spune Søren.

— O scuză posibilă, zice Artemisia cu un pufăit dispreţuitor. Am auzit de câteva chestii care se petrec între operatori şi femeile nobile. Este destul de obişnuit. Unul dintre avantajele slujbei, cam aşa ar veni.

— Cel puţin până când află soţii, adaugă Søren râzând. S-a întâmplat când am fost în vizită cu câţiva ani în urmă. Era un nobil furios şi a cerut executarea operatorului, dar regele a trebuit să îi refuze cererea, pentru că se pare că un operator de elevator este mai valoros decât un nobil.

— Aşteaptă câţiva ani, până când turnurile astea or să fie pline ochi cu copii cu piepturile goale care refuză să poarte cămăşi, spun cu un zâmbet.

Ceilalţi izbucnesc în râs şi continuăm aşa mult prea mult. Cum reuşim să ne oprim, ajunge ca unii dintre noi să facă iar contact vizual şi râsul reîncepe.

E o senzaţie plăcută să râzi atât de liber, cum facem noi cinci împreună. Să uiţi pentru câteva clipe de tot ce e în afara camerei – şi chiar de unele lucruri din cameră. Heron şi Søren nu vorbesc direct unul cu celălalt, dar nu mai sunt îngrijorată că Heron ar putea încerca să-l lovească şi presupun că la atâta pot spera, dată fiind situaţia.

Când terminăm prima sticlă, iau în calcul să punem punct serii şi să îi trimit pe ceilalţi în camerele lor, dar nu îmi găsesc curajul să o fac. Nu vreau să fiu singură. Nu vreau să mă opresc din râs. Imediat ce o fac, se va instala realitatea a ceea ce va aduce ziua de mâine şi nu vreau să mă gândesc încă la asta.

Mă ridic din scaun ca să mai iau o sticlă, un vin mai slab de data aceasta, dându-i sticla Artemisiei ca să o desfacă.

Ciocnim pentru operatorii de elevatoare.

Ciocnim pentru zei.

Ciocnim pentru ce am pierdut.

Ciocnim pentru noi înşine.

Ciocnim pentru trecut.

Ciocnim pentru viitor.

Când începe să intre prin ferestre lumina zorilor, abia mai sunt conştientă. Sunt întinsă pe pat, cu Artemisia de o parte şi cu Heron de cealaltă, amândoi sforăind destul de tare. Blaise e întins la picioare, bătându-se pentru loc cu picioarele lungi ale lui Heron. Nu doarme, ci doar se uită la tavan cu ochi sticloşi şi visători, dar nici nu l-am mai văzut atât de aproape de somn de când i-am pus ceva în ceai. În schimb, Søren doarme pe canapea, cu una dintre pernele decorative lipite pe faţă, pentru a bloca lumina soarelui şi zgomotele.

Ultimul lucru la care mă gândesc înainte să mă cufund în somn este dacă vom ajunge vreodată în punctul în care el chiar să fie unul dintre noi.

Peţitori

TOTUL PARE ÎNCEŢOŞAT, CU EXCEPŢIA capului meu, care bubuie, iar lumina soarelui care cade pe treptele palatului intensifică de zece ori senzaţia. Gura mi-e uscată şi nisipoasă şi, chiar dacă am fost din nou periată şi lustruită şi vopsită de Marial şi de echipa ei, mă simt de

parcă noaptea trecută mi-ar fi clar înscrisă pe faţă. Am mintea înceţoşată, dar într-un fel presupun că e un lucru bun – sunt prea epuizată ca să-mi amintesc să fiu îngrijorată.

Peţitorii sosesc într-o lungă procesiune de trăsuri cu baldachin care îşi fac drum pe străzile din piatră albă.

— Să nu-ţi faci griji, draga mea, spune regele Etristo din locul lui de lângă mine, citindu-mi greşit expresia. Sunt o mulţime, dar aceasta va fi doar o scurtă prezentare. Întregul eveniment ar trebui să dureze cam o oră – cel mult două.

O oră sau două. Îmi înăbuş un geamăt. Nu-mi pot imagina să stau aici mai mult de câteva minute, chiar dacă scaunele aduse pentru mine şi pentru familia regală sunt confortabil căptuşite şi cumva umbrite cu frunze de palmier. Prinsă între soarele fierbinte, durerea de cap şi rochia care mă împunge în coaste, simt că sunt pe punctul de a leşina.

Dar îi zâmbesc regelui Etristo într-un mod care sper să pară natural. Atitudinea lui faţă de mine s-a răcit de la izbucnirea mea de seara trecută, deşi aparent nu a fost altfel decât politicos. Când mi-am cerut scuze pentru cuvintele mele, le-a acceptat cu un zâmbet tensionat.

— Minunat, îi spun. Sunt atât de încântată să-i întâlnesc pe toţi. Mulţumesc foarte mult că aţi făcut toate acestea pentru mine.

Sună exagerat în urechile mele, dar regele Etristo doar îmi întoarce zâmbetul şi îmi bate mâna cu palma lui cu pielea încreţită şi înţepenită.

— Este o plăcere să ajut, draga mea, după tot ce ţi s-a întâmplat.

Mă aplec în scaun şi îl privesc pe Søren, care stă în spatele meu, uşor în lateral. Ceilalţi sunt mai departe în mulţimea de oameni din Sta’Crivero adunaţi în spatele nostru, chiar şi Dragonsbane, spre nemulţumirea ei. Dar Søren este pe deplin la vedere, deşi este neclar dacă este

arătat ca aliat sau doar ca trofeu. Din moment ce regele Etristo încă mai vorbeşte în astreană şi nu se deranjează să traducă, este greu să-ţi imaginezi că îl vede altfel decât ca pe un element decorativ.

Traduc ceea ce spune regele şi Søren dă din cap, dar faţa lui este mai palidă decât de obicei şi are umbre întunecate sub ochi. Şi eu le-am avut în dimineaţa asta, înainte de a fi pictate şi pudrate până la dispariţie.

— Noaptea trecută mi s-a părut că eram fluent în astreană, spune el. Dar nu-mi amintesc niciun cuvânt astăzi.

Râd, deşi asta îmi dă dureri de cap chiar mai rele.

— Orice ai vorbit aseară, nu a fost astreană, îi spun. Ai tot vorbit despre *amineti,* dar în afară de asta nu am auzit un singur cuvânt astrean.

I se înroşesc obrajii.

— Presupun că acela este singurul pe care mi-l amintesc, recunoaşte el.

Mi se încălzeşte şi mie faţa când îmi aduc aminte că eu l-am învăţat cuvântul, făcându-i demonstraţie cu mai multe *amineti* – sărutări – decât am putut număra.

— Ei bine, eşti treaz acum, subliniez. Poţi să-mi vorbeşti despre peţitori odată ce ajung aici? spun pe un ton coborât, aruncând o privire spre regele Etristo, care este adâncit în conversaţie cu fiul său. Am senzaţia că prezentarea mea oficială va fi mult mai înflorită decât adevărul.

Dă din cap, deşi îi apare o cută între sprâncene.

Mă întorc iar la regele Etristo, distrăgându-i atenţia de la fiul său.

— După ce se fac prezentările, mi-ar plăcea să vizitez tabăra de refugiaţi, îi spun.

Regele Etristo mă priveşte de parcă tocmai i-aş fi sugerat să sărim în lavă topită.

— De ce oare ţi-ai putea dori aşa ceva?

Este o luptă să îmi păstrez zâmbetul.

— Aţi fost atât de amabili să îi acceptaţi pe cei din poporul meu de-a lungul anilor şi pe cei din alte ţări cu probleme. Mi-ar plăcea să văd oameni din Astrea şi cred că i-ar ajuta să mă vadă, să ştie că fac tot ce pot ca să ajungem cu toţii acasă.

Din nou, regele Etristo îmi atinge mâna şi îmi zâmbeşte ca şi cum aş fi un căţeluş obraznic, dar fermecător.

— Eşti bunătatea întruchipată, draga mea, dar tabăra nu este un loc pentru o fată ca tine.

Deschid gura să-l contrazic şi o închid repede. După ce s-a întâmplat aseară, trebuie să fiu mai atentă la ce mişcări fac, chiar dacă tentaţia de a-i pocni mâna care stă pe a mea este copleşitoare.

Ce înseamnă asta, o fată ca mine? Şi poate să mă considere cu adevărat o fată, în timp ce îmi planifică, în acelaşi timp, căsătoria cu bărbaţi care, dacă e să credem ce spune Søren, sunt mult mai în vârstă decât mine? Kalovaxianii cred că devii adult la vârsta 15 ani, deşi cel puţin sunt consecvenţi în Sta'Crivero sunt infantilizată şi în acelaşi timp văzută ca un obiect sexual, şi nu sunt sigură ce să fac cu asta.

Şirul de trăsuri merge pe drumul şerpuit, până când prima se opreşte în faţa palatului. Mă îndrept în scaun, dându-mi seama că stăteam într-o poziţie foarte puţin regală. În cele din urmă, pare că începem.

Doi bărbaţi sar de la locul lor, de lângă regele Etristo, şi se duc să întâmpine oaspeţii. Unul derulează un covor roşu subţire, care duce de la treptele podiumului pe care stăm până la ieşirea din trăsură. Celălalt deschide uşa trăsurii cu o plecăciune adâncă, una care are mai multe înfloriturі decât ar fi practic.

Câteva secunde tensionate trec înainte ca un bărbat să iasă din trăsură, sărind peste trepte direct pe covor. Este înalt – mai înalt chiar decât Søren – şi cu umeri laţi cu pielea bronzată şi părul negru tăiat scurt, care se răreşte

deja în faţă, deşi nu poate să aibă mai mult de 25 de ani Are o faţă severă, cu oase ascuţite şi o gură care pare a fi în permanenţă posomorâtă. Ochii lui sunt căprui-închis şi ageri sub sprâncenele groase.

Înaintează pe covorul roşu şi urcă treptele spre podium, cu o mână sprijinită uşor de şold, acolo unde îmi închipui că se află de obicei o sabie. Probabil că i s-a spus să nu poarte aşa ceva astăzi – e împotriva legii din Sta'Crivero să te apropii de rege purtând o armă.

Lângă mine, Søren scoate un sunet din care deduc că-l recunoaşte pe bărbatul care se apropie.

— Arhiducele Etmond de Haptania, îmi şopteşte, cu vocea plină de mirare. Fratele regelui de acolo, dar toată lumea ştie că regele este steril. Etmond este următorul în linia succesiunii. Una dintre cele mai bune minţi militare pe care le-am întâlnit vreodată – a întors soarta unor bătălii în care era depăşit cu zece la unu.

Søren pare deja pe jumătate îndrăgostit de Etmond, dar există ceva la acest om care mă împiedică să-l plac. Pare să îi fie greu să privească pe cineva în ochi, chiar dacă se apropie de mine cu o plecăciune rigidă.

— Arhiducele Etmond, ţi-o prezint pe faimoasa frumuseţe din Astrea, Regina Theodosia, spune regele Etristo.

Ochii arhiducelui se îndreaptă spre Søren şi se îngustează înainte să se întoarcă la mine.

— Regină Theodosia, spune el, întinzându-se după mâna mea, pe care i-o ofer.

Face din nou o plecăciune, sărutându-mi încheieturile degetelor. Mustaţa lui groasă îmi zgârie pielea.

— Frumuseţea ta este într-adevăr legendară. Este o onoare să te cunosc.

Vorbeşte de parcă ar fi învăţat pe de rost ce vrea să spună, cu un ton plat, fără ca ochii lui să-i întâlnească pe ai mei.

— Şi pentru mine este o onoare să te cunosc, arhiduce

Etmond, spun eu. Sunt bucuroasă că ai străbătut atâta cale.

Sprâncenele lui dese înţepenesc.

— Haptania este la doar o zi distanţă, Maiestate, spune el. Nu a trebuit să bat foarte mult drum.

Pare să realizeze impoliteţea din cuvintele sale, pentru că se îndreaptă şi-şi drege glasul.

— Ceea ce vreau să spun este că orice călătorie după care să am şansa să te cunosc ar fi considerată scurtă şi aş fi călătorit bucuros şi mai mult dacă ar fi fost nevoie.

Arhiducele este trimis în palat, iar însoţitorii lui, curtenii haptanieni, merg în urma lui ca nişte răţuşte.

— Nu cred că-i pasă prea mult de mine, îi şoptesc lui Søren.

— N-aş lua-o personal. Mintea lui nu lucrează ca a ta sau ca a mea. Înţelege diagrame şi figuri şi tabele – e as la şah, dar îi este mai dificil să interacţioneze cu oamenii.

Rânjesc afectat.

— Poate că ar trebui să te căsătoreşti *tu* cu el, îi spun lui Søren. Pari destul de înamorat deja.

Søren ridică din umeri.

— Este genial, deşi eu personal nu cred că ar fi un soţ bun pentru nimeni, deci nici pentru mine şi nici pentru tine.

Oftez.

— Ei bine, nu ne uităm la asta dintr-un punct de vedere personal, nu-i aşa?

— Aşteaptă, spune Søren, dând din cap spre trăsura următoare. Sunt sigur că ce e mai rău nu a venit încă.

Este greu să nu-mi fugă privirea cât timp se fac prezentările, mai ales că mulţi dintre ei par identici şi nu-mi pot imagina să fiu de acord să mă căsătoresc cu oricare dintre aceşti bărbaţi.

Regele Wendell din Grania, de exemplu, are cincizeci de ani şi deja a acumulat trei soţii şi ceea ce, spune Søren, este cel mai mare harem din lume. E mic de înălţime, cu

părul subţiat şi deja încărunţit, cu pielea ca laptele vechi. Când face o reverenţă şi îmi sărută mâna cu buze umede, privirea lui libidinoasă mă face să vreau imediat să fac o baie, deşi mă descurc cum pot, ştergându-mi delicat dosul palmei de rochie. Grania are o armată mare, îmi spune Søren cu regret.

Sunt atât de mulţi regi! Din următoarea trăsură se revarsă zece, toţi certându-se între ei, luând doar o mică pauză pentru a se prezenta. Numele lor sunt totuşi neclare şi nu-mi amintesc nici măcar unul. Cu toţii au feţe dure şi au nevoie serioasă de un bărbierit bun. Când dispar în castel, curtenii din Sta'Crivero se ţin departe.

— Esstena este o naţiune de clanuri, îmi explică Søren după ce au plecat. Fiecare dintre aceşti bărbaţi este un mic rege care încearcă să preia controlul asupra întregii ţări. Toţi sunt în război de secole. Sigur se gândesc că cel care s-ar căsători cu tine va avea un avantaj asupra celorlalţi.

— Dificil să-ţi imaginezi că vor fi nerăbdători să preia controlul în Astrea când au atâtea de făcut cu ţara lor, şoptesc. O altă cauză pierdută. Arhiducele începe să pară o opţiune foarte atrăgătoare.

Prinţul Talin din Etralia este următorul, însoţit de tatăl său, ţarul Reymer – sau, cum spune Søren că este cunoscut, Reymer Frumosul. Trebuie să fi fost aşa – chiar şi acum, trecut de 40 de ani, e destul de atrăgător. Fiul lui mai puţin, în mod evident. El este cel despre care Søren spune că se zvoneşte că este ilegitim. Înţeleg de ce, privindu-i unul lângă celălalt: în timp ce ţarul are părul brun şi umeri laţi, cu un maxilar pătrat puternic şi cu pomeţi înalţi, prinţul Talin e mic şi slăbănog, cu păr de o culoare spălăcită şi cu o faţă rotundă. De asemenea, stă un pic în spate, privind în pământ, în timp ce tatăl său face prezentările şi îmi sărută mâna.

— E un copil, îi spun lui Søren după ce au plecat. Cât are, 10 ani?

— 11, cred, spune Søren, dar se luptă cu râsul. Nu îţi face griji, mă îndoiesc că va exista presiune pentru a consuma căsătoria timp de câţiva ani.

Lupt cu nevoia de a vomita.

— Nu, spun cu fermitate.

Următorul este un alt prinţ, acesta din Brakka. Prinţul Tyrarmius pare prea bătrân ca să mai fie prinţ – are 50 de ani sau cam aşa, cu pielea bătută de vreme şi păr argintiu. Potrivit lui Søren, exact aceasta este problema.

— Tatăl său nu renunţă la tron. Are peste 90 de ani şi rar mai coboară din pat, dar se ţine strâns de coroană. Se spune că Tyrannius intenţionează o lovitură de stat. Mi-aş imagina că eşti parte a acelui plan.

Pufnesc cu un zgomot dramatic şi urmăresc schimbul de amabilităţi dintre Tyrannius şi regele Etristo.

— Este extrem de nepoliticos din partea lor că vor să mă folosească pentru propriile scopuri când eu încerc să fac exact acelaşi lucru cu ei.

În momentul în care următoarea trăsură trage la baza scărilor şi se deschide uşa, trebuie să-mi înghit un sunet de surprindere. După parada bărbaţilor, femeia care iese este un şoc bine-venit pentru mine, apoi îmi amintesc că şi ea se luptă pentru mâna mea. Nu m-au interesat niciodată femeile în felul acesta, totuşi realizez că este frumoasă – puternică şi cu piele aurie, cu păr lung, castaniu prins în cozi elaborate. Chiar şi Søren pare puţin fermecat de ea.

— Împărăteasa Giosetta din Doraz, îmi şopteşte, părând la fel de surprins ca mine. Nu m-am gândit că va veni.

Am multe întrebări, dar înainte de a le putea pune, femeia se apropie şi îmi sărută mâna, făcând prezentările şi oferindu-mi linguşirea obişnuită – regele Etristo le-a trimis versuri pentru a fi recitate odată cu invitaţiile lui?, apoi îşi îndreaptă atenţia spre gazda noastră.

— O împărătească este ca o regină? îi şoptesc lui Søren.

— Doraz nu este matriarhat, deşi nu este nici patriarhat. Părinţii Giosettei nu au fost conducători – ultimul împărat

a ales-o când era mică şi a adoptat-o. A crescut-o ca să fie împărătească, aşa cum şi ea îşi va alege şi îşi va creşte succesorul.

Îmi strâng buzele.

— De fapt, este destul de sensibilă chestiunea, nu-i aşa? Alegerea unui conducător, în loc să laşi locul cuiva dintre rudele de sânge. Ce va dori de la mine?

Søren ridică din umeri.

— Căsătoria în Doraz nu e doar între bărbaţi şi femei..

— Nici în Astrea, îi spun.

— În acest caz anume, nu sunt sigur care ar fi protocolul. Ar rămâne, probabil, deschis discuţiei; ai putea să o convingi să fiţi amândouă conducători parteneri.

— Este cu siguranţă de preferat celorlalţi îi spun.

Ridică din umeri

— Sunt sigur că va dori totuşi o felie din Astrea. Oricât de faimoasă ai fi pentru frumuseţea ta, nu ar fi venit până aici numai pentru asta.

Urmează Bindor şi unul dintre marii preoţi pe care Søren i-a menţionat. E mai tânăr decât mă aşteptam, cu membre încă neformate pe deplin şi un cap de bronz ras, care străluceşte în lumina soarelui de după-amiază. Se uită la mine cu nervozitate clar întipărită pe faţă.

— Sfinţia Sa Marele Preot Batistius a fost crescut într-o mănăstire, îmi şopteşte Søren. Şi în capitala din Bindor femeile sunt strict interzise. Probabil că nu-şi aminteşte să mai fi văzut vreuna înainte.

Trebuie să îmi reprim un chicot în timp ce se apropie, nesigur, de mine. Spre deosebire de ceilalţi, nu îmi sărută mâna, ci face doar o plecăciune.

— Fie ca Dumnezeu să îţi zâmbească, Regină Theodosia, îmi spune el, cu vocea tremurând.

— Şi ţie, de asemenea, spun eu ceea ce pare a fi răspunsul potrivit.

Face un semn rapid din cap înainte de a se întoarce la regele Etristo.

— Totuşi nu, îi şoptesc lui Søren. Şi să încercăm să-l ducem acasă cât de repede putem – ceva îmi spune că Sta'Crivero ar putea foarte uşor să-l omoare.

Aproape că mă simt uşurată când îmi dau seama că am ajuns la ultima trăsură.

Din ea iese un bărbat îmbrăcat într-o jachetă şi nişte pantaloni care se potrivesc perfect cu violetul trăsurii. Trebuie să aibă în jur de 30 de ani, piele palidă ca de lapte şi păr închis la culoare, atât de plin de pomadă, încât pare dur la atingere. Are un fel de aer exersat, care pare ciudat, şi îmi ia un moment ca să-mi da seama exact de ce – se poartă ca un om care a trebuit să înveţe să pară puternic, nu unul pentru care puterea este un drept dobândit prin naştere. În timpul lecţiilor noastre de pe navă, Søren şi Artemisia au menţionat că există unele ţări ale căror lideri au fost aleşi chiar de cetăţeni şi aş spune că acesta este unul dintre ei.

— Cancelarul Marzen de Oriana, îmi şopteşte Søren, confirmându-mi bănuiala. Cancelarul ajunge la putere prin vot şi poate să apară de oriunde. Şi asta e sora lui, *Salla* Coltania.

Coltania îl urmează îndeaproape pe fratele ei, într-o rochie violet care îi îmbrăţişează silueta. E mai tânără decât el, dar mai mare decât mine, are 20 de ani, poate. Are o privire pătrunzătoare şi gravă, iar buzele îi sunt pictate într-o linie dreaptă.

Deschid gura să-l întreb pe Søren ce înseamnă *Salla,* dar înainte să apuc, cancelarul îşi aţinteşte privirea asupra mea. Are un zâmbet contagios, unul care cere altul la schimb. Chiar înainte să-şi deschidă gura, există ceva implicit convingător la el. Presupun că este o trăsătură utilă dacă e să îi convingi pe oameni să te voteze.

— Vecinii noştri de la vest, draga mea, îmi explică regele Etristo. De fapt, erau sub orânduirea noastră înainte să ceară să se conducă singuri, cu mai multe secole în urmă.

Se întoarce la cancelar.

— Din ce am auzit, Marzen, multora dintre conaţionalii tăi le lipseşte ţara noastră unită, după stresul alegerilor.

Deşi tonul său este destul de jovial, nu încearcă nicio clipă să mascheze muşcătura din cuvinte. Zâmbetul cancelarului îngheaţă, dar nu dispare nicio clipă.

— Nu îmi pot imagina acest lucru, decât dacă aş dubla taxele şi aş impune dări pe toate importurile şi exporturile, aşa cum a făcut bunicul tău, spune el.

Ambii bărbaţi tac şi mă aştept ca regele Etristo să sară din scaun – în ciuda oaselor fragile – şi să-l atace pe cancelar, în schimb, după un moment râde cu un zgomot puternic, şuierat. Cancelarul i se alătură şi mă forţez şi eu să râd, chiar dacă nu sunt sigură ce este amuzant.

— Ăsta are simţul umorului, spune regele Etristo. Şi farmec, de aceea *aproape* jumătate din poporul lui a votat ca să-l aleagă pe el.

Înţepătura este evidentă, dar, din nou, cancelarul continuă să zâmbească ca şi când toată lumea din ţară l-ar urmări.

— Asigură-te că te vei simţi ca acasă, Marzen, spune regele Etristo, întinzându-se să-i strângă mâna cancelarului O să pun pe cineva să-ţi explice cum se foloseşte baia. Ştiu că-n Orania e un concept străin.

— Ah, dar sunt pur şi simplu încântat să încerc vinul din Sta’Crivero, despre care am tot auzit, spune Marzen, potrivindu-şi tonul după al regelui. Este adevărat că poate fi folosit şi pentru curăţarea covoarelor? Cât de magnific să ai atât de multe utilizări pentru un singur produs!

Din nou, ambii bărbaţi râd şi îşi strâng mâinile, deşi li s-au albit la încheieturi.

Când Marzen dispare în palat, mă aplec spre Søren.

— Am adormit într-un anumit moment şi am pierdut partea în care şi-au comparat dimensiunea…

— Vezi tu, draga mea, mă întrerupe regele şi mă trage înapoi spre el, ţi-am găsit nişte peţitori foarte buni Ce părere ai până acum?

Mă gândesc cu atenţie la cuvintele mele înainte de a răspunde.

— Au fost minunaţi cu toţii asta cu siguranţă, spun cu un zâmbet. Şi sunt aşa de încântată că toţi şi-au lăsat casele ca să vină şi să se întâlnească cu mine.

— Îi vei cunoaşte mai bine pe unii dintre ei la cina din seara asta, spune el.

Fără să aştepte răspunsul meu, îşi flutură mâna şi un grup de asistenţi se grăbesc să-l scoată din scaun şi să-l pună într-un mijloc de transport similar celui pe care l-a folosit când l-am întâlnit prima oară, în deşert. Îl poartă înăuntru şi mulţimea din Sta'Crivero îi urmează.

— Păreri? mă întreabă Søren când ne ridicăm şi noi.

Cred că expresia mea reuşeşte să spună totul mai bine decât ar putea-o face vreodată cuvintele, deoarece Søren îşi înăbuşă râsul. Mă priveşte un lung moment.

— Oricât de tare aş vrea să mă întorc la mine în cameră şi să dorm până îmi trece durerea asta infernală de cap, se pare că tu ai alte planuri.

— Speram să vizitez tabăra de refugiaţi, recunosc. Dar regele Etristo a refuzat. A zis că nu-i un loc potrivit pentru o fată cămine.

— Ceva îmi spune că asta nu-i suficient ca să te facă să dai înapoi, spune Søren.

Zâmbesc.

— Spune-le şi celorlalţi. Plecăm într-o oră.

Pe furiş

MARIAL NU PARE DELOC SURPRINSĂ când îi spun că nu mă simt bine şi că mi-aş dori să mă odihnesc, lucru care mă face să mă gândesc că trebuie să arăt la fel de groaznic precum mă simt, după noaptea trecută. Ceea ce înseamnă că peţitorii au minţit groaznic când mi-au spus toată dimineaţa aceasta cât de drăguţ arăt.

După ce Marial şi celelalte însoţitoare mă ajută să ies din rochia sufocantă şi să-mi desfac părul din modul elaborat în care este prins, mă las băgată în pat într-o altă cămaşă de noapte străvezie. Când uşa se închide în spatele lor, aştept o clipă pentru a mă asigura că nimeni nu se întoarce, apoi arunc deoparte pătura din satin şi mă dau jos din pat. La cât de confortabil e, mă tem că, dacă mai stau în el încă un moment, voi adormi iar şi nu pot face asta.

Dulapul meu este atât de plin încât nu pot muta umeraşele mai deloc şi aproape toate rochiile sunt brodate şi grele, cu straturi peste straturi de material şi cu atât de multe clame şi nasturi şi panglici că niciodată nu le-aş putea îmbrăca de una singură. După o căutare de câteva minute, reuşesc în cele din urmă să găsesc una care ar putea fi descrisă ca simplă, dar doar după standardele din Sta'Crivero. Din mătase verde, cu mâneci bufante şi un corset care este oarecum mai lejer decât ale celorlalte rochii pe care le-am purtat. Fusta se desface ca un clopot într-o cascadă de şifon şi e împodobită cu bijuterii mici de-a lungul taliei şi al tivului. Chiar şi cu ornamente, este mult mai uşoară şi mai simplă decât orice altceva din dulap. Va trebui să mă descurc cu ea.

E o luptă să fixez fără ajutor închizătorile cu ochiuri care se întind pe tot spatele rochiei şi pentru o clipă aproape că strig după una dintre umbrele mele înainte să-mi amintesc

că acesta este un alt palat şi că e unul fără găuri în pereţi.

Tocmai am reuşit să închid ultimul ochi când se aude o lovitură uşoară în uşă şi fără să aştepte un răspuns, intră Artemisia. Poartă tunica şi pantalonii de pe *Smoke* din nou, iar părul ei albastru precum cerul este adunat într-o grămadă ciufulită în vârful capului. Sprâncenele întunecate i se arcuiesc până aproape de păr când mă priveşte din cap până-n picioare.

— Mergem în tabăra de refugiaţi, spune ea încet. Nu la bal.

Obrajii mi se încălzesc.

— Dacă găseşti ceva mai puţin strălucitor acolo, mă voi schimba bucuroasă, spun eu, indicând spre garderobă.

— Hmmm, spune ea cu ceea ce ar putea fi batjocură sau râs – este greu de spus. E aproape ca şi cum regele vrea să se asigure că nu te furişezi din palat ca să mergi în tabără. Nu ţi-ai adus îmbrăcămintea de pe *Smoke*?

— Nu mi-a dat prin cap, recunosc. Chiar şi rochia purpurie pe care am purtat-o la venire ar fi mai bună, dar cred că au trimis-o la spălătorie. Sau poate i-au dat foc, adaug gândindu-mă la dispreţul cu care însoţitoarele Marialei au atins rochia peticită şi rărită care trecuse prin mult prea multe.

— O să văd ce-ţi pot aduce pe viitor, dar de data asta...

Face o pauză când uşile se deschid iar şi înăuntru se strecoară Blaise, Søren şi Heron, îmbrăcaţi în haine simple şi cu mantii lungi.

— Ah, perfect, spune Artemisia înainte ca ei să apuce să zică ceva.

Se duce către Heron şi îi scoate mantia. Uimirea lui este clară, dar o lasă să o ia.

— O să mă înghită, spun când mi-o întinde.

Îi ajungea până la genunchi lui Heron şi el este cu aproape jumătate de metru mai înalt decât mine şi cu umerii de două ori mai largi.

— Ceea ce înseamnă că rochia va fi total acoperită,

răspunde ea.

Mi-o trag peste umeri, râzând când partea de jos se împrăştie pe pământ în jurul meu.

— Va trebui să mergi cu atenţie, spune ea cu un zâmbet. Deşi mă îndoiesc că va fi mai greu decât să încerci să îţi menţii echilibrul în şlapii aceia cu toc în care te-au băgat.

Are şi ea dreptate. Adun materialul mantiei în faţa mea şi fac câţiva paşi de încercare. Nu e prea rău, presupun. Cu siguranţă, gestionabil.

— În regulă, care-i planul? îi întreb.

Cum se dovedeşte, planul – dacă poate fi numit astfel – implică să ieşim din palat şi să luăm caii din grajdurile cele mai apropiate de porţi. E un subterfugiu de departe mai simplu decât cele cu care sunt obişnuită şi, în timp ce străbatem oraşul viu colorat şi plin de viaţă, nu mă pot abţine să mă simt foarte expusă, chiar şi sub mantia prea mare a lui Heron, care mă face să transpir.

— Aici nu e Astrea. Nu eşti prizonieră, îmi spune Blaise, văzându-mi disconfortul.

— Regele Etristo nu vrea să mă duc în tabără, îi reamintesc.

— Şi nu va şti, răspunde Blaise, scuturând o pungă de catifea cu monede, aceeaşi pe care o folosit-o pentru a-l mitui pe operatorul elevatorului ca să ne ducă la nivelul solului. Banii rezolvă majoritatea problemelor, aşa am descoperit.

— Şi presupun că n-o să-mi spui cum ai aflat atât de multe, atât de repede după ce am ajuns aici?

Blaise ridică din umeri şi îmi aruncă un zâmbet care îmi aminteşte de felul în care zâmbea în anii dinaintea asediului. E mai luminos aici, mai fericit decât l-am văzut de multă vreme. Nu că l-aş putea învinovăţi pentru asta – e mai uşor să te simţi fericit atunci când nu-ţi atârnă în permanenţă un topor deasupra capului. Sta'Crivero ar putea să nu fie locul ideal, eu sunt prima care recunoaşte

acest lucru, dar este infinit de preferat curţii Kaiserului.

Blaise pare să gândească în aceeaşi direcţie. Se uită la oraşul din jurul nostru cu o expresie ciudată pe faţă, pe jumătate admiraţie, pe jumătate frică.

— E ceva, nu-i aşa? spune el, cu glas scăzut. Toată culoarea şi arta şi oamenii fericiţi.. Înţeleg atracţia.

Dau din cap şi mă uit în jur.

— Aveai dreptate totuşi. Nu e acasă, spun eu.

Blaise tace o clipă.

— Pentru mine, tu eşti *acasă,* spune în cele din urmă, cu vocea puţin mai tare decât o şoaptă. Locul în care se întâmplă să fim este lipsit de importanţă.

Zâmbesc şi sunt tentată să-l prind de mână, dar, dat fiind că sunt şi ceilalţi aici, mă opresc. Nu e vorba doar de Søren – în cele trei zile de când a ieşit din celulă nu a spus nimic care să poată fi interpretat ca fiind romantic, este vorba şi de ceilalţi. Suntem o echipă. Trebuie să fim, dacă avem de gând să salvăm Astrea. Dacă eu şi Blaise vom forma singuri o echipă, asta ne va afecta cumva.

Totuşi, îmi las podul palmei să îi atingă uşor palma, iar căldura pielii lui îmi trimite o vibraţie prin tot corpul.

Blaise avea dreptate – imediat ce câteva monede ajung în mâinile care trebuie, băieţii de la grajduri ne aduc patru cai. Fiecare înalt şi intimidant şi graţios, variind de la un brun-roşcat palid până la negru precum cerul nopţii. Mă izbeşte din nou felul în care până şi caii din Sta’Crivero sunt înfrumuseţaţi cu bijuterii şi panglici împletite în coame şi cozi, ca şi cum s-ar pregăti să meargă la vreo petrecere.

Într-o altă viaţă, aş fi învăţat să călăresc un cal – poate că aş fi fost chiar la fel de bună ca mama dar în această viaţă nu ştiu de unde să încep. Am amintiri vagi despre Ampelio, care mă conducea în jurul palatului pe un cal, dar nu era acelaşi lucru.

Blaise, Artemisia şi Søren îşi înhamă caii în timp ce

Heron mă ridică în şaua pe care o vom împărţi. Am fost uşurată când s-a oferit să meargă cu mine, pentru că cel puţin cu el nu va trebui să mă îngrijorez în legătură cu locul unde să-mi pun mâna sau de cât de aproape să stăm sau de căldura pielii lui. Şi mă simt mult mai în siguranţă cu el decât m-aş simţi cu Artemisia, care sunt sigură că ar profita de orice ocazie pentru a galopa şi a sări şi a se da în spectacol.

Heron e în faţa mea şi îmi prind mâinile în jurul taliei lui, încercând să nu mă uit la pământ. Deşi caii păreau destul de mari când stăteam lângă ei, să stai pe spatele unuia este o cu totul altă poveste. Simt că sunt mult mai sus şi şansele de a cădea... Bine, nu mă voi gândi la asta. În schimb, îmi păstrez ochii ferm fixaţi pe spatele lui Heron şi pretind că sunt pe teren solid.

Dar, de îndată ce pornim, este imposibil să mai pretind. Simt până în oase fiecare pas pe care îl face calul şi mă ţin şi mai tare de Heron, sigură că o să zbor în orice moment. Vântul cald şi uscat îmi mişcă părul în timp ce intrăm în deşertul care înconjoară Capitala, iar nisipurile îmi muşcă pielea. Reuşesc să-mi pun mantia peste faţă fără să cad. Nu-mi pot imagina cum se descurcă ceilalţi, care nu-şi pot acoperi feţele fără a-şi bloca vederea.

Cumva, timpul trece şi reuşesc să nu cad. Nu cred că aş putea să mă obişnuiesc vreodată cu ritmul şi cu vântul, dar în cele din urmă devine aproape liniştitor în previzibilitatea sa. Drumul ni se întinde în faţă, dar fără să mă aştept, Heron opreşte calul.

Coboară şi îşi întinde braţele să mă ajute şi pe mine.

— *Prinkiti* spune că va fi mai uşor să intrăm în tabără dacă mergem pe jos.

Îl apuc de braţe şi îl las să mă ajute să mă dau jos, uitându-mă în zare, unde văd un alt zid – mult diferit de cel care înconjoară Capitala. Zidul acela era înalt şi aurit şi regal, o promisiune a ceea ce se afla înăuntru, în vreme ce zidul din jurul taberei, aproape la fel de înalt, este un haos

de pietre ciudate şi neuniforme care nu par să fi fost curăţate vreodată. Nu există nicio poartă mare şi ornamentată, ci doar o uşă mică de lemn într-un colţ care poate fi uşor de trecut cu vederea.

Zidul Capitalei a fost făcut pentru a ţine oamenii departe, îmi dau seama. Acest zid a fost făcut pentru a-i ţine pe oameni înăuntru.

Tabără

CEI DOI PAZNICI CARE STAU de fiecare parte a uşii ne fac semn să trecem fără să pună vreo întrebare, lucru care mi se pare ciudat până când îmi dau seama că săbiile pe care le poartă la şold nu sunt făcute pentru cei care încearcă să pătrundă în tabără.

— Vin destul de des vizitatori, îmi spune Heron, răspunzând la întrebarea pe care nu am pus-o. Noaptea trecută am mers, invizibil, prin palat şi i-am auzit pe unii vorbind despre asta. Refugiaţii sunt forţă de muncă ieftină, astfel încât oamenii îi angajează când au o anumită sarcină de făcut. Lucruri pe care nimeni altcineva nu vrea să le facă – lucrări în construcţii, confecţionarea de haine ieftine, curăţarea grajdurilor. Şi îi plătesc cu mai nimic, pur şi simplu pentru că pot.

Mi se strânge inima de groază.

Când ieşim de cealaltă parte a uşii, aproape că îmi pierd complet controlul asupra stomacului. După strălucirea şi ornamentele Capitalei, cu culorile ei luminoase şi spiralele elegante, starea decăzută a taberei de refugiaţi pare cu atât mai înspăimântătoare. Străzile sunt înghesuite şi murdare, cu şiruri de barăci de ambele părţi, dintre care niciuna nu poate să aibă mai mult de o singură cameră. Acoperişurile de paie sunt gata să se prăbuşească şi uşile din lemn sunt mucegăite şi atârnă din toate balamalele. În aer pluteşte un miros greu de murdărie şi de putreziciune. Sunt tentată să-mi înfăşor iar gura şi nasul cu mantia lui Heron, dar rezist, îngrijorată de cum ar vedea asta cei care trăiesc aici.

Şi oamenii! Bărbaţi şi femei şi o mână de copii aglomerează străzile şi ies prin uşile crăpate, cu toţii îmbrăcaţi în zdrenţe murdare care nu acoperă mai mult decât strictul necesar. Câţiva copii, care nu au cum să aibă

mai mult de 5 ani, sunt complet goi şi acoperiţi de jeg. Au părul încâlcit şi tăiat scurt sau ras complet, chiar şi femeile. *Forţă de muncă ieftină,* aşa i-a spus Heron, şi se vede. Cu toţii au degetele pline de bătături şi pielea aspră, arsă de soare, întinsă bine peste muşchi şi oase.

Modul în care se uită la noi mă dărâmă până când nu mai simt nimic, nici măcar pământul de sub picioare. Ochii lor sunt flămânzi, precauţi şi înspăimântaţi, ca şi când nu ar fi siguri dacă suntem aici ca să-i hrănim sau să îi scuipăm.

— Ar fi trebuit să aducem de mâncare, spun eu, mai mult pentru mine decât pentru oricine altcineva.

Ceilalţi nu răspund şi îmi dau seama că sunt la fel de şocaţi ca mine. Nu mă aşteptam să găsesc aici opulenţa din palat, dar nu mă aşteptam nici să fie aşa. Îmi dau seama cât de naivă am fost. Există un motiv pentru care sunt ţinuţi într-o tabără, chiar şi la zece ani sau mai mulţi de când au ajuns aici. Există un motiv pentru care nu au fost duşi în Capitală sau în satele din jurul acesteia. Simt consideraţi inferiori.

Las braţul lui Heron şi fac un pas şovăitor înainte, căutând din priviri un astrean, deşi e surprinzător de greu de spus cum arată oamenii de aici sub tot acest jeg. Îmi dreg glasul şi sper ca vocea să nu-mi tremure.

— Vrem să vorbim cu cineva aflat la conducere, spun în astreană, încercând să o imit pe mama.

Ea avea un mod de a vorbi care părea să se facă auzit până departe, deşi nici măcar nu ridica tonul.

Se aud şuşoteli, şoapte pe care nu le înţeleg, deşi bucăţi şi fragmente par astreane. În cele din urmă, un bărbat face un pas în faţă. Trebuie să aibă peste 45 de ani, are capul ras şi o faţă numai piele şi os. Sub murdărie, pielea lui arată asemănătoare cu a mea, dar cu câteva nuanţe mai întunecată.

— Vorbeşti bine astreană, spune el, în aceeaşi limbă, dar mai aspră, similară cu modul în care vorbeşte Heron. Ce

treabă ai cu noi?

Deşi vorbeşte cu mine, privirea lui aspră continuă să se îndrepte undeva în spatele meu. Ceilalţi nu sunt atât de subtili; privesc peste umărul meu cu o intensitate care poate fi descrisă drept ură. Cu stomacul greu, mă întorc să văd la ce se uită.

Imediat îmi dau seama de greşeala pe care am făcut-o aducându-l pe Søren. Cum pot să creadă că sunt aici ca prietenă când îl aduc cu mine pe duşmanul lor? Dar este prea târziu acum.

Mă întorc la om şi mă îndrept cât sunt de înaltă.

— Mă numesc Theodosia Eirene Houzzara, îi spun. Regina din Astrea. Vreau…

Mă opresc brusc, căci mă pierd. Ce *vreau*? Am crezut că vreau să văd tabăra, să vorbesc cu alţi astreani care nu sunt înrobiţi de Kaiser. Am vrut să vorbesc cu cei care au fost destul de norocoşi să scape, dar *norocoşi* nu pare a fi cuvântul potrivit acum.

— Vreau să ajut, spun în cele din urmă, deşi vocea îmi tremură când pronunţ ultimul cuvânt.

Bărbatul se holbează la mine un moment inconfortabil de lung, apoi îşi lasă capul pe spate şi râde, arătând o gură cu mai multe goluri decât dinţi. Sunetul e dogit şi după câteva secunde se transformă într-o tuse sacadată.

— *Regina din Astrea,* repetă el, scuturând din cap. Abia ce ai ieşit din copilărie.

Încerc să mă gândesc la o replică, dar nu pot. Are dreptate, la urma urmei, deşi eu abia de mă mai simt un copil. Într-o altă viaţă, aş fi, dar am încetat să mă mai simt ca un copil în momentul în care Theyn i-a tăiat gâtul mamei.

În loc să zic asta, ridic din umeri.

— Poate, sunt de acord. Dar mama e moartă, aşa că responsabilitatea pică pe umerii mei. Tu cine eşti?

Nu răspunde imediat; în schimb, se uită la mine cu o privire lungă, pe care o recunosc. Mă măsoară.

— Îmi aduc aminte de tine, Theodosia Eirene Houzzara, spune. Erai un bebeluş pe şoldul mamei tale când a venit să-mi viziteze satul, acum vreo paisprezece ani. Aveai degetul mare în gură şi ochii încăpăţânaţi şi sfidători, care provocau pe oricine încerca să-ţi spună să-l scoţi.

— Acum nu-mi mai sug degetul, îi spun. Dar cred că tot mă vei găsi încăpăţânată şi sfidătoare.

Râde din nou, dar de data aceasta ştiu că nu râde de mine.

— Presupun că trebuie să fii, dacă ai ajuns atât de departe, a spus el. Ultimele veşti pe care le-am auzit erau că ai fost păstrată drept jucăria Kaiserului. Aş întreba cum ai reuşit să scapi, dar mă tem că ar fi o poveste foarte lungă.

— Poate că în timp ţi-o voi spune în întregime, zic eu. Dar pentru moment e destul să spun că am fugit după ce l-am omorât pe Theyn şi l-am luat ostatic pe prinţ, spun arătând în spatele meu, spre Søren.

Nu pare corect să-mi asum atâtea merite. Elpis l-a omorât pe Theyn; eu doar i-am cerut să o facă. Şi Søren nu şi-a dat seama că era ostaticul meu decât după ce plecaserăm deja; nu e ca şi cum aş fi reuşit eu singură să-l prind. Şi n-aş fi putut face nimic din toate acestea fără Blaise, Artemisia şi Heron. Dar nu asta vrea să audă acest om sau nu asta e ce *are nevoie* să audă. Are nevoie să mă vadă drept cineva formidabil şi intimidant, deci chiar aşa voi fi.

Dă din cap spre Søren.

— Îl numeşti ostatic? întreabă bărbatul.

Ridic din umăr.

— Kaiserul e un om diabolic – mă îndoiesc că cineva de aici s-ar opune acestei caracterizări, incluzându-l şi pe fiul lui. S-a dovedit că prinţul e mai valoros de partea noastră decât în lanţuri.

Cu ochi circumspecţi, bărbatul scoate un zgomot din fundul gâtului pe care nu sunt sigură cum să-l interpretez.

— Nu mi se pare corect ca tu să ştii cine sunt, dar eu să nu te cunosc, îi spun.

Se uită la mine preţ de câteva secunde, după care scuipă pe suprafaţa dintre noi, nu destul de aproape ca să fie considerată o insultă, dar lipsa de respect este clară. Nu sunt regina lui, sunt doar o fată cu un nume lung.

— Sandrin, spune în sfârşit. Din Astrea. Nevarin, mai exact.

Heron îşi drege glasul.

— Am crescut la cinci mile distanţă de Nevarin, spune. În Vestra.

Un zâmbet sărăcit de dinţi se întinde pe faţa lui Sandrin.

— Ştiam o fată din Vestra, spune el. Cred că m-aş fi putut căsători cu ea dacă nu ar fi venit kalovaxianii

— Cred că am fi putut face multe lucruri dacă nu ar fi venit kalovaxianii, răspunde Heron.

Sandrin dă din cap, împreună cu majoritatea oamenilor din jurul lui.

— Tu cine eşti? întreabă el.

— Heron, răspunde, după care îi arată pe Blaise şi pe Artemisia şi le spune numele.

— Toţi trei am fost în mină ani de-a rândul, spune el, provocând murmure de surpriză în mulţime. Până când un om pe nume Ampelio ne-a salvat. El ne-a învăţat cum să ne folosim darurile şi ne-a spus că, dacă i se întâmpla ceva, să o găsim pe Regină, să o salvăm şi să o urmăm.

— Am făcut aşa cum ne-a cerut Ampelio, spune Artemisia, cu vocea neobişnuit de subţire.

Nu cred că am auzit-o vreodată să-i pronunţe numele.

— Şi ea ne-a adus aici

— Sunteţi păzitori, spuse Sandrin, cu ochii aprinşi brusc de înţelegere.

Mă aştept ca Blaise să nege, dar în schimb îşi înclină capul.

— Suntem păzitori. Şi ea este Regina noastră.

Sandrin se uită la noi încă un moment, cântărind. După

ceea ce pare o veşnicie, dă din cap.

— Haideţi atunci, spune el cu vocea ostenită. Să vă prezint celorlalţi.

Bătrâni

SANDRIN NE CONDUCE PE STRĂZILE strâmbe, acoperite de murdărie, şi când trecem văd figuri spectrale, sperioase, care se ivesc din spatele uşilor, până când ajungem la o casă de la capătul unuia dintre şiruri. Arată cam la fel ca celelalte: acoperişul de paie se prăbuşeşte pe alocuri, iar pereţii sunt un talmeş-balmeş de resturi de pietre care îmi imaginez că sunt rămase de la alte construcţii. Uşa de lemn este prea mică pentru cadru, lăsând goluri pe lângă. Abia dacă e o uşă, de fapt, din moment ce nu-mi pot imagina că ţine departe prea multe lucruri.

Uşa se deschide şi apare o femeie într-o rochie zdrenţuită, care a fost ruptă şi peticită de atâtea ori că e greu de imaginat cum arăta iniţial. Pielea ei este maroniu-roşcată, iar părul i-a fost împletit aproape de scalp, astfel încât i se văd rânduri de piele între numeroasele codiţe împletite. E greu să-ţi dai seama ce vârstă are, deşi dacă ar trebui să ghicesc aş spune că are în jur de 50 de ani. Faţa ei e compusă din unghiuri ascuţite şi are ochii înguşti, suspicioşi ai unei persoane care a văzut lucruri mult prea rele ca să se mai aştepte la altceva în viaţă.

— Tallah, spuse Sandrin, după care se apropie singur de ea şi se avântă într-un discurs pe care abia îl înţeleg, deşi reuşesc să prind câteva fragmente care sună a astreană. *Vizitator. Ajutor. Regină. Copil.* Altele îmi sună pe jumătate familiar – un cuvânt care sună de parcă ar putea fi *trădător,* dar a fost prea răsucit şi încurcat ca să pot fi sigură. Din majoritatea lucrurilor pe care le spune nu pricep, totuşi, mai nimic.

— Sunt cinci limbi, îmi spune Søren de-alături. Am auzit astreană, gorakiană şi kotană. Cred că şi tiavană şi lyriană.

— Şase, spune Artemisia, un pic înfumurată. Ai ratat

yoxiana. Cred că am auzit şi manadoliană, dar e aşa de apropiată de kotană încât e greu să le diferenţiezi când sunt atât de amestecate.

— Acestea toate sunt ţări care au fost cucerite de Kalovaxia, spun eu. Ţări care au refugiaţi aici.

Nu mă pot abţine să mă gândesc cât de mult i-ar fi plăcut lui Cress să audă asta. Mereu a avut aplecare către limbile străine şi putea învăţa singură o nouă limbă în doar câteva luni. Ar fi ca o petrecere pentru ea să disece şi să analizeze un limbaj alcătuit dintr-o reţea de limbi diferite.

Las deoparte gândul la Cress şi mă concentrez la Sandrin şi la femeie – Tallah? Ăsta e numele ei sau e ceva într-o altă limbă pe care nu o înţeleg? Cei doi sunt acum adânciţi într-o conversaţie discretă, marcată la fiecare secunde de o privire aruncată în direcţia noastră.

— Înţeleg doar astreana, admit. Ştie cineva ce spun ei acolo?

Artemisia scoate un „hmm”:

— Înţeleg doar baza majorităţii limbilor, dar *cred* că se ceartă dacă să aibă încredere în noi sau să ne fure orice avem valoros şi de mâncare şi apoi să ne scoată de aici.

— Încurajator, mormăi eu. Am adus ceva de mâncare?

— Doar prânzul, spune Heron. Dar eu mai pot aştepta câteva ore până să mănânc.

Stomacul meu protestează, dar îl ignor şi dau din cap.

— Şi eu.

Ceilalţi sunt de acord, deşi cu toţii ştim că nu va fi suficient. Prânzul pentru cinci oameni nu va face mare lucru pentru a hrăni miile de aici.

Păşesc spre Sandrin şi spre femeie.

— Avem puţină mâncare, dar sunteţi bine-veniţi, spun în astreană, făcându-i pe amândoi să se oprească din ceartă şi să se uite la mine. Cât despre obiecte de valoare, avem câteva monede şi rochia mea, deşi sper că nu mi-o veţi lua, de vreme ce mi-ar fi greu să-i explic regelui Etristo lipsa ei. Dacă află că am fost aici, mă va împiedica să revin. Mi-ar

plăcea să mă întorc şi să mai aduc mâncare.

Amândoi se uită la mine un timp inconfortabil de îndelungat înainte ca femeia să lase să-i scape un oftat lung şi iritat, după care îi spune iar ceva lui Sandrin. Nu înţeleg mare parte, dar aud iar cuvântul astrean pentru *copil.* Deschid gura să protestez, dar înainte să apuc intră înapoi la ea în casă, făcându-ne semn să o urmăm.

Casa femeii e doar o singură încăpere, un sfert cât camera mea din palat. Într-un colţ se află o sobă mică, patru saltele tocite pe jos şi cam atât. Cumva, totuşi în acel spaţiu sunt înghesuite şase persoane, trei bărbaţi şi trei femei, toţi cu părul tuns scurt sau împletit în cozi şi cu haine rupte. Niciunul dintre ei nu poartă încălţări, chiar dacă pe jos e doar puţin mai curat decât afară.

Femeia care ne-a cerut să intrăm face un semn către mine.

— Regina Theodosia din Astrea, salvatoarea noastră, spune într-o astreană decentă, dar cu un accent puternic.

Se aud câteva chicoteli de la ceilalţi, dar încerc să le ignor. Nu-i pot condamna pentru că mă văd drept o copilă naivă şi prea ambiţioasă, nu-i aşa? S-ar putea să nici nu fie prea departe de adevăr.

— Regele Etristo m-a invitat să stau în palatul lui ca musafir, le explic. Speră să-mi găsească un soţ cu armată ca să ne ajute să-i înfrângem pe kalovaxiani şi să ne luăm casa înapoi.

Râd şi mai tare, iar cel mai zgomotos râset e al lui Sandrin.

— Reginele nu se căsătoresc, spune el. Ai stat printre barbari atât de mult, încât ai uitat asta?

Mi se înfierbântă faţa.

— Unele tradiţii sunt greu de păstrat în vremuri de război, spun eu, alegându-mi cu grijă cuvintele.

Indiferent cât de adevărate ar fi cuvintele, Sandrin tot pufneşte.

— Unii ar spune că în vremuri dificile e cu atât mai

important să-ţi păstrezi tradiţiile.

Încep să mă enervez. Nici eu nu vreau să mă căsătoresc, dar cu siguranţă nu aleg să fac asta pentru că ar fi uşor.

— Dacă ai o armată ascunsă pe undeva, aş fi bucuroasă să o iau, dar mă îndoiesc că e cazul. Dacă ai vreo altă sugestie, de orice fel, mi-ar plăcea să o aud.

Asta, cel puţin, pare să-i reducă la tăcere pe toţi. Chiar şi Sandrin pare uşor intimidat. Din păcate, nimeni nu oferă vreo sugestie.

— Am auzit despre tabăra de refugiaţi şi bănuiesc că mi-am băgat în cap că aici voi găsi astreani fericiţi, pe cei care au avut destul noroc încât să scape de tirania Kaiserului.

— Tiranie este peste tot, spune Sandrin încet. Kalovaxianii nu au exclusivitate.

— Filosofică observaţie.

Ridică din umeri.

— Aşa eram înainte, recunoaşte cu voce subţire şi melancolică. Oamenii călătoreau sute de mile ca să mă asculte ţinând discursuri filosofice.

— Eşti Sandrin cel înţelept, spune Heron brusc. Mama te-a auzit o dată vorbind. Spunea că mintea ţi-a fost făurită de zei.

Sandrin pufneşte.

— Nu a fost singura, spune. Acum sunt Sandrin, Bătrânul din Astrea. Face un semn spre oamenii adunaţi în spatele lui. Aceştia sunt ceilalţi Bătrâni, fiecare din câte o ţară dintre cele prezente aici. Noi menţinem pacea şi facem tot ce putem pentru a uşura lucrurile.

— Nu cred că e simplu, recunosc eu.

— Nu e, spune un alt bărbat, cu pielea deschisă la culoare şi cu părul, de culoarea cuprului, tăiat aproape de scalp.

Mă uit înapoi, la prietenii mei, care arată cu toţii aşa cum mă simt eu. Zdruncinaţi, ca şi cum lumea s-ar fi cutremurat sub picioarele lor. Şi atât de plini de vinovăţie,

încât ne-am putea îneca în ea. Nu e vina noastră, îmi reamintesc, e *vina Kaiserului.* Dar ar fi trebuit ca eu să ştiu despre asta. Ar fi trebuit să fac ceva. Blaise îmi prinde privirea şi dă din cap, o mie de cuvinte trecând între noi fără să spunem măcar unul cu voce tare.

Mă întorc spre Bătrâni

— Ce putem face ca să vă ajutăm? întreb.

Este destul de clar de ce au nevoie. De hrană, în primul şi-n primul rând, şi prânzul nostru sărăcăcios e ca o picătură în ocean. Cei din Sta'Crivero aduc raţii săptămânal, resturi din Capitală, dar de cele mai multe ori mâncarea e stricată până să ajungă. Putem reveni noi cu mai multă, să luăm ceva care e încă proaspăt din bucătăriile palatului, dar tot nişte picături ar fi. Nici pe departe suficient ca să pună nişte carne pe oase sau ca burta să nu le mai chiorăie întruna. Ar fi un început totuşi, până ne-am putea gândi la o altă soluţie.

Au nevoie de haine noi, de săpun şi de apă curată – şi pe acestea le putem aduce tot în cantităţi mici, deşi există un lac în apropiere, iar Blaise, Heron şi Søren fac vreo şase călătorii pe cai, înainte şi înapoi, umplând toate containere improvizate pe care le pot găsi Bătrânii, astfel încât refugiaţii să aibă suficientă apă pentru cel puţin câteva zile.

În timp ce sunt plecaţi, Artemisia şi cu mine acoperim cu paie unul dintre acoperişurile care stau că cadă – un proces străin pentru mine, dar cu care Art pare a fi oarecum familiarizată. Se urcă pe colţul unei case, agilă ca o pisică, şi mă instruieşte să-i aduc pumni cu paie de pe pământul de dedesubt. Nu-şi ascunde bucuria că îmi poate da directive, dar de acum nu o mai iau personal şi nu durează mult până ne afundăm într-o discuţie confortabilă care ademeneşte şi vecinii, ascunşi, de la sosirea noastră, prin diverse locuri.

Copiii sunt cei mai curajoşi, cum se întâmplă adesea.

Mici şi fantomatici au o cantitate surprinzătoare de foc în interiorul lor. Un mic grup îi tot ademeneşte pe ceilalţi mai aproape, ca şi când eu şi cu Artemisia am fi periculoase. Cei mai mici nici măcar nu au nevoie de provocări; se împleticesc pe picioarele murdare şi goale şi se uită la Art şi la mine cu ochii care le ocupă mare parte din faţă.

Artemisia este prea preocupată de punerea paielor pentru a-i observa la început, dar eu o fac.

— Bună, îi spun unui copil care nu poate avea mai mult de 4 ani, cu braţe şi picioare osoase, dar cu burtă rotundă.

Pielea lui aurie şi părul negru mă fac să mă gândesc la Erik şi mă întreb dacă şi el e din Goraki – sau dacă de acolo sunt părinţii lui.

Nu răspunde, continuă doar să mă privească cu ochi solemni, cu mâinile strânse în pumn pe de lături. Pun deoparte mănunchiul de paie pe care-l am în mână şi pipăi mantia lui Heron, sperând să găsesc ceva ascuns în buzunare – un pic de pesmet, o bomboană, o monedă, dar nu găsesc nimic altceva decât un ghem de scame şi bile de praf. Când îmi trag mâinile din buzunare, aud totuşi un clinchet şi îmi amintesc de rochia pe care o port pe dedesubt. Cea decorată cu bijuterii.

Ridic mantia şi ajung la tivul brodat cu diamante. Fiecare piatră este de dimensiunea degetului meu mare. Trăgând puternic, rup un diamant şi i-l întind.

Îl priveşte ca şi cum ar fi o armă, lucru care îmi frânge inima. Pentru cineva atât de mic, a cunoscut prea multă cruzime. Dar după ce se uită la el timp de câteva secunde, pare să îşi dea seama că nu îl va răni. Îl ia, cu degetele murdare şi aspre frecându-se de ale mele. Luceşte în lumina soarelui când îl ridică, făcând să danseze curcubeie pe pământul de lângă noi înainte să apuc să-l opresc, îl bagă în gură.

— Nu, îi spun.

Pare să-şi dea seama că nu e de mâncare şi îl scuipă înapoi în mână, ştergând saliva de tunica lui aspră. Se uită

la mine şi zâmbeşte larg, cu dinţi galbeni şi ciobiţi, apoi fuge înapoi la o femeie care presupun că este mama lui. Îi zâmbesc şi, după o clipă, ţinându-şi copilul în braţe, îmi zâmbeşte şi ea timid, dând din cap o dată.

Din acel moment, celorlalţi copii le dispare orice reţinere. Toată ceata se împinge în jurul meu, cu chipuri dornice, cu mâini murdare şi cuvinte pe care în mare parte nu le înţeleg.

— O, mai încet, spun eu, deşi nu pot să nu râd.

Reuşesc să fac un pic de spaţiu între mine şi ei, apoi smulg mai multe bijuterii de la tivul rochiei şi îi dau câte una fiecărui copil.

— Va trebui să dai nişte explicaţii când îţi va găsi menajera rochia, spune Artemisia, privindu-mă de pe acoperiş cu o expresie amuzată, care nu-i e caracteristică. Privind la copii, totuşi, amuzamentul îi dispare.

— Cei din Sta'Crivero cred că refugiaţii sunt blestemaţi, spune ea, pronunţând cu dezgust cuvintele. Ca şi cum nenorocirea este contagioasă în vreun fel.

— Ăsta e cel mai idiot lucru pe care l-am auzit vreodată, spun eu.

— Aşa e, mă aprobă ea. Dar oamenii vor crede orice dacă asta le dă impresia că au mai mult control decât deţin în realitate. Mai dă-mi câteva paie şi am terminat, apoi te poţi întoarce la legiunea ta de adepţi.

Îi mai dau o mână plină cu paie, apoi revin la copii. Nu mai am nimic altceva să le dau, dar nu pare să le pese. Degetele lor trag de materialul mantiei lui Heron sau mă apucă de mâini, fac tot ce pot pentru a-mi atrage atenţia. Râd, întorcându-mă de la unul la altul şi la altul şi la altul. Nu înţeleg mare parte din ceea ce spun, dar nu contează. Vor doar să fie auziţi şi eu sunt bucuroasă să ascult.

— Păcat că sunt prea mici pentru a mânui arme, spune Artemisia înainte de a sări de pe acoperiş, aterizând uşor lângă mine. Încă vreo câţiva ani şi ar fi începutul unei armate feroce şi devotate.

Ştiu că e bine intenţionată, dar cuvintele ei mă rănesc. Ideea că aceşti copii ar creşte pentru a lupta în bătălii, pentru a simţi sângele altora pe pielea lor, pentru a cunoaşte muşcătura unei săbii – nu vreau asta pentru ei. Nici în serviciul meu, nici în al altora.

Marial

DRUMUL ÎNAPOI SPRE ORAŞ e parcurs în tăcere, dar nu e genul de linişte inconfortabilă. Cred că suntem cu toţii prea obosiţi şi flămânzi ca să mai şi vorbim, dar, pe lângă asta, ştiu că gândurile mele au rămas în tabăra de refugiaţi şi sunt sigură că şi ceilalţi simt la fel. Chiar şi faţa lui Søren este trasă şi palidă, deşi o parte din mine vrea să-l plesnească. Nu poate fi îngrozit de modul în care cei din Sta'Crivero îi tratează pe aceşti oameni în condiţiile în care e vina kalovaxianilor că au trebuit să se refugieze.

Nu este vina lui Søren, ştiu asta, dar este o distincţie uşor de trecut cu vederea uneori.

Când ne întoarcem în oraş, înapoiem caii la grajduri şi străbatem străzile aglomerate în cea mai mare linişte posibilă. Soarele începe să se retragă de pe cer de-acum – am stat mai mult decât intenţionam – şi mă rog tuturor zeilor care ne-ar fi putut urma peste Marea Caledoniană ca absenţa noastră să fi trecut neobservată.

Şi dacă nu e aşa?

Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-i spun regelui Etristo exact unde am fost şi cât de ticălos cred eu că este pentru modul în care îi tratează pe refugiaţii care vin pe pământurile lui în căutarea siguranţei. Vreau să-i spun că eu cred că este un monstru şi că, dacă nu le trimite mâncare şi apă potabilă imediat, voi pleca şi la naiba cu căsătoria. Dar, chiar şi când o gândesc, ştiu că e ceva ce nu aş putea face. Oricâtă silă mi-ar provoca, am nevoie de ajutorul lui pentru a salva Astrea, pentru a le da acestor

oameni un acasă la care să se întoarcă.

Dar în secunda în care ajung pe tronul din Astrea, mă voi asigura că ştie exact ce cred despre el.

Până nu ajungem în elevator, în drum spre etajul nostru, Heron nu rupe tăcerea.

— Pot fura mâncare în următoarele câteva zile dacă îmi folosesc darul, şopteşte el, aruncând o privire preocupată asupra operatorului elevatorului, care nu pare să ne asculte. Adun mai multă puţin câte puţin decât aş putea dintr-odată. Atunci ne vom întoarce. Sau o voi face eu. Nu trebuie...

— Vin şi eu, spun. Dacă cineva vrea să rămână în urmă, poate să o facă, dar după ce am văzut astăzi nu-mi pot imagina că va fi cazul.

Ceilalţi nu spun nimic şi iau asta drept aprobare.

Când mă strecor înapoi în camera mea, timp de o secundă binecuvântată mă gândesc că absenţa mea a trecut neobservată. Toate arată exact aşa cum le-am lăsat – patul şifonat, cămaşa mea de noapte aruncată pe podea, uşa dulapului deschisă. Dar Marial este atât de nemişcată pe scaunul de lângă şemineu, încât nu o observ până nu se ridică în picioare.

— Fată proastă, spune ea, cu vocea joasă şi expresia furioasă.

Fac un pas înapoi spre uşă, dar nu am unde să merg. Nu e ceva de care să pot fugi.

— M-am simţit mai bine, îi spun în schimb. M-am gândit că o plimbare mi-ar face bine.

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare, cu o sprânceană ridicată într-un arc perfect.

— Plimbare? spune sec. Presupun că de asta miroşi ca un canal şi eşti acoperită din cap până în picioare de murdărie?

Pentru asta nu mă pot gândi destul de repede la un răspuns.

— După cât de bine te-am tratat, după toate fineţurile pe care ţi le-am oferit, ne răsplăteşti minţind şi acţionând pe la spatele regelui? mă întreabă încet şi ameninţător.

Ceva se rupe în mine şi, înainte să apuc să le opresc, cuvintele mi se revarsă de pe buze.

— Nu-mi pasă de fineţurile voastre. Sunt recunoscătoare pentru bunătatea pe care mi-a arătat-o regele când mi-a permis să rămân, dar eu sunt aici pentru oamenii mei – cei care sunt în lanţuri în Astrea şi cei înfometaţi şi încuiaţi în ceea ce aveţi tupeul să numiţi tabără de refugiaţi. Refugiu înseamnă siguranţă, iar ce am văzut eu azi nu poate fi numit astfel.

Abia când văd cât e de oripilată Marial, îmi dau seama că am spus prea multe.

— Ai fost în tabără? întreabă încet, cu vocea tremurând.

Deşi mereu mi s-a părut că e neînfricată, acum, pentru prima dată, pare că îi e teamă.

Vreau să neg, dar nu mai am cum să o fac. Nu pot să cred că am lăsat să-mi scape asta.

— L-am rugat pe rege să mă ducă acolo, îi spun, decizând că, dacă nu-mi pot lua înapoi cuvintele, măcar le pot întări. A refuzat. A spus că nu e un loc potrivit pentru o fată ca mine şi avea dreptate. Nu e un loc potrivit pentru nimeni.

Marial scutură din cap.

— Sunt blestemaţi, spune. Destul ne-a fost milă de ei, dar nu ne vom mai expune riscului pentru nişte străini. Acum aduci cu tine mizeria şi ghinionul lor.

Spune asta ca pe o replică pe care a auzit-o rostită de atâtea ori, încât a memorat-o.

— Dacă crezi asta, eşti o proastă, îi spun. Dacă vrei, poţi să-i spui regelui, dar îmi imaginez că asta ţi-ar cauza mai multe probleme decât mie. La urma urmei, am plecat de sub ochii tăi. Şi sunt sigură că găseşte o altă menajeră mai uşor decât ar găsi o nouă regină pe care să o mărite în propriul avantaj.

Cuvintele nu par ale mele, dar când Marial face un pas înapoi, arătând de parcă aş fi lovit-o fizic, sunt cuprinsă de vinovăţie. Îmi amintesc ce a spus despre refugiaţi şi că va găsi o cale să mă împiedice să mă întorc în tabără, dar acest fir logic nu mă face să mă simt mai bine. Din nou, nu mă pot abţine să-l aud pe Kaiser în mintea mea, ghidându-mi acţiunile. Vreau să-mi cer scuze, dar nu mă pot convinge să rostesc cuvintele.

În schimb, ne uităm una la cealaltă o clipă îndelungată. Expresia lui Marial este de nepătruns. Chiar când liniştea începe să devină de nesuportat, vorbeşte, în sfârşit.

— Ai nevoie de o baie, spune. Nu are rost să te vadă fetele aşa. Tot eu va trebui să suport urmările.

Farmec

SUNT ÎN ELEVATOR CU DRAGONSBANE, în drum spre cina cu câţiva dintre peţitori şi fac greşeala să casc. Nu mă pot abţine: după seara trecută şi orele petrecute lucrând în soarele din tabără, sunt surprinsă că mai pot sta în picioare. Dragonsbane, totuşi, nu ştie nimic din toate astea şi, când mă vede căscând, îşi mijeşte ochii.

— Seara asta e importantă.

Spune rar fiecare cuvânt, de parcă ar vorbi cu un copil. E îmbrăcată într-o altă rochie neagră, de această dată fixă ca o teacă şi brodată cu perle negre.

Este un contrast perfect cu rochia mea de şifon alb cu volane. În Astrea, albul este culoarea doliului, dar Marial mi-a spus destul de clar că în Sta'Crivero simbolizează virginitatea. Lucru care nu este deloc subtil, dar nimic la cei din Sta'Crivero nu pare să fie subtil.

— Ştiu că este important, spun eu. Dar să mă scuzi dacă am ritmul meu. Vor exista mult mai multe astfel de întâlniri în zilele viitoare, dacă vreau să îi cunosc pe toţi peţitorii.

— Aceştia trei, primii, vor fi cele mai bune opţiuni ale noastre, spune ea.

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

Dragonsbane ridică din umeri.

— Fiecare ţară din lume a fost invitată să îţi ceară mâna, cu excepţia Elcourt, care e prea apropiată de Kalovaxia. Etristo strânge o anumită sumă de la fiecare peţitor, aşa că nu a fost în mod special motivat să-i păstreze pe listă doar pe cei care chiar au forţa necesară de a-i ataca pe kalovaxiani. Multe dintre ţări sunt prea slabe ca să fie de real ajutor, deşi presupun că prezenţa lor te face să arăţi şi mai dezirabilă.

Face o pauză, lăsând informaţia să se sedimenteze, deşi nu mă surprinde neapărat.

— Haptania, Oriana şi Etralia sunt, de departe, cele mai puternice ţări din lume după Sta'Crivero, continuă ea. Oricare dintre cele trei are puterea de a prelua Astrea. Ceilalţi e *posibil* să aibă această putere, dar cel mai probabil doar ar prelungi momentul până la inevitabila noastră înfrângere.

— Dacă Sta'Crivero e cea mai puternică ţară din lume, de ce nu ne ajută direct ei?

Dragonsbane îmi zâmbeşte ca unui animăluţ de companie care tocmai a făcut un truc drăguţ.

— Pentru că, dacă te ajută direct, nu primesc nimic. Nu vor magia din Astrea – ai văzut cum trăiesc, la ce le-ar folosi? Vor bani, iar aceştia sunt mai uşor de obţinut din alte părţi, cu mult mai puţină vărsare de sânge.

Îmi înghit frustrarea. Nimeni nu pare să înţeleagă că în mină mor astreani. Cu toţii sunt preocupaţi doar de bani, de pietre şi de propria siguranţă. Dacă toată lumea şi-ar lăsa deoparte egoismul, kalovaxianii ar putea fi zdrobiţi la fel de uşor ca o furnică sub talpa unei cizme, cu efort şi risc minime. Dar din asta nu se câştigă bani, deci nu se deranjează nimeni.

* * *

Mă aştept să luăm cina în aceeaşi încăpere ca seara trecută, dar în schimb suntem duse într-un pavilion mare, în aer liber, fără mese – doar canapele de pluş, scaune şi mese mici pe care sunt întinse platouri aurii cu gustări şi pahare cu vin roşu.

Suntem ultimele care sosesc. Regele Etristo e deja aşezat într-un scaun cu spătar înalt, cu umerii fragili aplecaţi în ceea ce pare postura lui obişnuită, un servitor ţinându-i un pahar cu vin alături. Cei trei peţitori sunt înşiraţi prin pavilion, fiecare vorbind cu cei din jurul său. O

recunosc pe sora cancelarului Marzen – *Salla* Coltania, cum i-a spus Søren – şi pe tatăl prinţului Talin, ţarul Reymer.

Când mă observă, se ridică cu toţii – cu excepţia regelui Etristo, care rămâne aşezat, deşi nu iau asta drept lipsă de respect. Nu cred că ar putea să se ridice fără ajutor nici dacă ar vrea.

— V-am spus eu că va merita aşteptarea, nu-i aşa? strigă râzând regele Etristo către peţitori, apoi apucă paharul cu vin, ia o înghiţitură şi îl împinge iar spre servitor, fără să-i arunce nici măcar o privire.

— Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi prea mult, spun, observând că Søren lipseşte.

Prezenţa i-a fost solicitată la toate celelalte evenimente oficiale, dar înţeleg de ce este lăsat pe dinafară la acesta. Regele Etristo a menţionat zvonurile despre mine şi Søren; ultimul lucru pe care şi-l doreşte este ca această seară să fie umbrită de acest zvon, mai ales că am refuzat examinarea purităţii. Brusc, rochia albă pare şi mai bătătoare la ochi.

— Deloc, deloc. M-am gândit că ar fi mai bine pentru toţi să ajungeţi să vă cunoaşteţi într-o atmosferă mai confortabilă. Fără formalităţi doar o seară uşoară, conversaţie. Cum vi se pare?

Mi se pare că totul poate fi oricum, numai confortabil nu.

— Sună grozav, Înălţimea Ta, spun cu ceea ce sper că este un zâmbet graţios. Mulţumesc.

Îşi înclină capul, apoi se întinde iar după paharul de vin.

Mă uit prin pavilion, simţind cum mă apasă pe umeri privirile peţitorilor şi ale oaspeţilor. Cancelarul Marzen şi sora lui se află cel mai aproape de mine, aşa că mă îndrept spre ei mai întâi, cu Dragonsbane în urma mea ca o umbră.

— Bună, domnule cancelar, spun eu, întinzându-i o mână.

Stă în picioare şi se apleacă să o sărute cu o înfloritură

graţioasă, apoi îi dă drumul şi arată spre sora lui. În seara asta, părul ei negru lucios este strâns într-un ciorchine împletit pe cap. Gura îi este vopsită cu roşu-aprins, iar ochii sunt conturaţi cu kohl. Arată ca genul de femeie care te-ar muşca la fel de uşor cum ţi-ar zâmbi.

— Regină Theodosia, ţi-o prezint pe sora mea, Coltania, spune el într-o astreană care este bună, dar rigidă.

Gura ei roşie se arcuieşte într-o aproximare rece a unui zâmbet.

— Ce plăcere, spune ea. Am auzit atâtea.

Astreana ei este puţin mai ciudată decât a fratelui ei, dar nu am probleme să o înţeleg.

— Atunci mă aflu în dezavantaj, spun uşor. Dar e minunat să te cunosc. Aceasta este mătuşa mea, prinţesa Kallistrade, adaug eu, făcând semn spre Dragonsbane.

Oricât de meschin ar fi, îmi dă o anumită satisfacţie să văd cum tresare când îşi aude titlul oficial.

Eu şi Dragonsbane ne aşezăm în vreme ce cancelarul ne toarnă fiecăreia câte un pahar de vin.

— Cum ţi se pare Sta’Crivero? întreabă când îmi oferă paharul.

Gândul de a bea după noaptea trecută îmi provoacă greaţă, dar mă forţez să iau o mică înghiţitură.

— E frumos, spun fără să mă străduiesc prea mult.

Nu prea contează totuşi – un răspuns superficial la o întrebare superficială este tot ce se aşteaptă de la mine.

— Este foarte strălucitor, spune Coltania, deşi din gura ei nu sună deloc a compliment.

Cancelarul Marzen pufneşte batjocoritor.

— Cei din Sta’Crivero sunt exageraţi şi…

Se opreşte, spunându-i surorii lui ceva în ceea ce-mi imaginez că este limba orianică.

— De prost gust, termină ea, afişând un zâmbet larg.

— De prost gust, răspunde chicotind cancelarul Marzen. Asta voiam să spun.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, spune o voce groasă şi,

când mă uit în sus, îl văd pe ţarul Reymer, cu prinţul Talin ghemuit alături de parcă ar încerca să se facă nevăzut. Maiestate, ţi-am putea fura atenţia pentru un moment?

Mă uit la cancelar şi la sora lui, dar chiar dacă vor să se împotrivească, dau amândoi din cap.

— Vom vorbi iar curând, Maiestate, spune cancelarul cu un zâmbet care nu poate fi descris altfel decât uleios.

— Abia aştept, îi spun înainte să accept mâna oferită de ţarul Reymer, care mă ajută să mă ridic în picioare şi ne conduce – pe mine şi pe Dragonsbane – spre alt colţ al camerei.

* * *

Restul nopţii se scurge încet, în timp ce sunt pasată între cei trei peţitori, cu care mă străduiesc să fac o conversaţie plăcută, astfel încât să mă găsească fermecătoare, ceea ce pare a fi mai uşor decât am crezut.

Devine repede clar că Marzen vede drept inevitabilă o uniune între ţările noastre – pe măsură ce vorbesc cu el şi cu sora lui, se poartă de parcă propunerea ar fi fost deja făcută şi acceptată, lucru de care descopăr că nu-mi pasă. Atât de multe s-au întâmplat în viaţa mea fără să-mi dau consimţământul. Senzaţia că nu am control nici chiar acum mă face să mă sufoc. Presupun că îşi închipuie că aroganţa lui este fermecătoare, mai ales când e asociată cu charisma şi cu zâmbetul lui uleios, dar îmi dau seama că simt o aversiune atât de puternică faţă de el încât Dragonsbane mă ciupeşte de mână.

— Zâmbeşte, şopteşte ea, aplecându-se spre mine ca şi cum mi-ar aşeza părul. Arăţi de parcă ai fi înghiţit o broască.

Oricât de multă repulsie mi-ar provoca Marzen, prefer compania lui şi a surorii sale în locul celei a ţarului Reymer şi a prinţului Talin. Am senzaţia că prinţul şi cu mine ne-am putea descurca decent fără ca tatăl său să fie prezent,

dar nu prea există şanse să se întâmple asta. Ţarul atârnă peste fiecare conversaţie ca soarele, orbindu-ne şi dezorientându-ne pe amândoi cu zâmbetele lui frumoase şi cu aerul prea încrezător. Începe să-mi fie milă de prinţul Talin – deşi trebuie să fie obişnuit cu prezenţa tatălui său, încă se veştejeşte sub el, un copac condamnat să crească slab în umbra unui stejar mare.

Şi dacă de tatăl lui e intimidat, de mine e absolut îngrozit. De-a lungul conversaţiei noastre, ochii îi rătăcesc prin încăpere de parcă ar căuta vreun fel de scăpare şi ar face orice numai să nu fie nevoit să mă privească.

Dacă am fi singuri, l-aş linişti şi i-aş spune că nici eu nu am vreo dorinţă să mă căsătoresc, dar dacă regele Etristo ar afla aşa ceva, mă tem că răbdarea lui cu mine ar ajunge la final.

Presupun că arhiducele Etmond este cel mai plăcut dintre toţi, deşi acest titlu cu greu îi revine în mod implicit. Cea mai mare parte a timpului o petrecem într-o tăcere incomodă pentru care sunt, de fapt, recunoscătoare – îmi oferă o clipă de linişte în ceea ce a fost o zi foarte haotică, dar sunt câteva momente când mă surprinde, ca atunci când întreabă foarte timid cum am evadat din palatul din Astrea şi pare chiar să-i pese de răspuns.

Îi spun povestea, surprinsă când îmi dau seama că a avut loc acum nu mai mult de două săptămâni, deşi pare că s-a petrecut într-o altă viaţă. Las deoparte părţile despre Søren, prea conştientă de ceea ce alţii ar putea gândi despre relaţia noastră, dar îi spun restul.

Ochii lui sunt larg deschişi şi uimiţi, aşa că am ocazia să-mi îndepărtez mănuşile de satin alb, pe care m-a pus Marial să le port, şi să-i arăt cicatricile subţiri de pe palme, cele care mi-au rămas după ce m-am căţărat pe stânci. Heron a încercat, dar nu a reuşit să mă vindece complet. Le credeam urâte, dar modul în care le priveşte arhiducele Etmond mă face să cred că e ceva minunat la ele. Cu siguranţă, le prefer cicatricilor de pe spate, deşi presupun

că au aceeaşi însemnătate acum – am trecut prin iad şi am supravieţuit ca să spun povestea.

Din păcate, timpul meu cu arhiducele este prea scurt. Ţarul şi cancelarul par să-şi dea seama că este uşor să profite de el – dacă nu pe câmpul de luptă, atunci în situaţii sociale – şi, de fiecare dată când îmi fac drum ca să vorbesc cu el, trec doar câteva minute până când unul dintre ei apare şi-mi cere să vorbească în privat cu mine. Când se întâmplă asta a treia oară, aproape că refuz, dar prezenţa lui Dragonsbane alături de mine este o continuă reamintire a faptului că, dacă aş face asta, aş deranja.

Fă-i să te placă, mi-a spus ea în elevator, dar în privinţa aceasta nu par să existe probleme. Mă plac destul cu un efort minim din partea mea. Mă plac pentru că, atunci când se uită la mine, văd magie şi bani şi asta e destul ca să îi farmece. Arhiducele e singurul care mă priveşte de parcă chiar mă vede, deşi nu e nimic romantic în privirea lui. Presupun că e similar felului în care se uită la soldaţii pe care îi conduce – cu respect.

Conştientizarea acestui lucru mă plesneşte ca o palmă – e singura persoană pe care am întâlnit-o în Sta'Crivero care mă priveşte astfel. Toţi ceilalţi mă tratează ca pe o păpuşă fragilă de păstrat sus, pe un raft, cu care să te joci la anumite ocazii, protejată cu orice mijloace, dar niciodată respectată ca un egal.

Goraki

PE MĂSURĂ CE SE SCURGE NOAPTEA, membrele îmi sunt tot mai grele şi devine o luptă să-mi ţin ochii deschişi, deşi am avut grijă să iau doar guri mici de vin. Mă simt ca un ghem de lână cu care se joacă un grup de pisici, deşirându-mă tot mai mult şi mai mult cu fiecare clipă care trece. Orice farmec aş fi putut manifesta mai devreme în seara asta se subţiază acum şi nu sunt singura care observă.

— Adună-te, şuieră Dragonsbane la mine când mă conduce înapoi la ţarul Reymer şi la prinţul Talin.

— Dacă ţarul îmi povesteşte din nou despre caii lui de rasă premiată, voi adormi cu totul, avertizez eu.

— Nu o vei face, se răsteşte ea. Vei zâmbi şi vei aproba din cap şi îi vei spune cât de fascinant este, apoi vei face pe dracu-n patru pentru a scoate de la pe fiul lui mai mult de două cuvinte. Trebuie să îţi reamintesc că este în joc Astrea?

Cuvintele ei mă umplu de ruşine. Deşi nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să-mi scot braţul de după al ei şi să fug din pavilion cât de repede mă pot purta picioarele obosite, ştiu că are dreptate. Nu ştiu dacă pot spune despre Dragonsbane că-mi este cu adevărat aliată, dar cu siguranţă nu-mi este nici duşman. Suntem de aceeaşi parte – de partea Astreei.

— Bine, îi spun, reafişând un zâmbet cât mai larg şi cu cât mai mulţi dinţi expuşi, deşi asta înseamnă că încep să mă doară obrajii.

Totuşi, înainte să ajung la ţar şi la prinţ, uşile din alamă se deschid cu un sunet care face pe toată lumea să sară surprinsă. Intrarea e de cealaltă parte a pavilionului, cu o duzină de plante în ghiveci între, deci nu pot vedea cine a sosit. Un alt peţitor, cel mai probabil, deşi ideea că încă

cineva trebuie fermecat şi impresionat îmi stoarce un geamăt silenţios. Din fericire, Dragonsbane e singura care observă şi mă pune la locul meu cu o privire aspră.

Regele Etristo, care a aţipit în scaun, se trezeşte, uitându-se spre intrare cu ochi obosiţi, dar atenţi.

— Cine-i acolo? întreabă înălţându-şi gâtul ca să vadă de unde vine întreruperea. Asta e o cină privată. Cine eşti?

— Scuzele mele, spune un glas.

Ceva din vocea asta îmi stimulează memoria, dar nu-mi dau seama ce anume. Mă încrunt, făcând un pas mai aproape şi trăgând-o pe Dragonsbane după mine, deşi încă nu pot vedea cine este. O bucată de brocart violet şi auriu, un petic de păr negru, dar tot nu-i pot vedea bine faţa.

— Ştiu că am întârziat, dar mi s-a spus că primiţi aici nişte peţitori.

La urma urmei, se pare că e doar un alt peţitor, dar sunt sigură că ştiu acea voce. Acea bravadă atât de zgomotoasă încât distrage atenţia de la nesiguranţă, farmecul pictat atât de grosier încât nu observi îndoiala care se întinde pe dedesubt. Cunosc acea voce.

Dau drumul braţului lui Dragonsbane şi mă îndrept spre intrare, ocolind plantele în ghiveci până când pot să mă uit cum trebuie la intrus.

— Erik, spun, doar puţin mai tare decât o expiraţie.

O clipă, tot ce pot face este să mă uit la el şi să clipesc, aşteptând să-mi dispară din faţa ochilor. Trebuie să fie doar o iluzie, mintea mea epuizată, plictisită, pentru că Erik nu poate să fie aici, dându-se drept unul dintre peţitorii mei. Dar nu dispare.

În schimb, stă drept lângă intrare, îmbrăcat în haine atât de ciudate că aproape îl fac de nerecunoscut. L-am văzut doar în haine kalovaxiane – pantaloni şi jachete strâmte de catifea, dar acum poartă o tunică de brocart lungă până la gleznă, cu mâneci ample, largi. E imprimată cu un model complicat cu animale şi copaci care arată ca şi cum ar fi fost pictate manual. O eşarfă groasă îi este legată în jurul

taliei. Părul lui – mereu lung şi obraznic – a fost întins spre spate, fixat într-un coc la baza gâtului.

Dar când ochii i se îndreaptă spre mine, zâmbeşte şi deodată arată exact ca Erik pe care mi-l amintesc.

Face o lungă plecăciune.

— Regină Theodosia.

Nu este prima dată când îmi spune pe numele adevărat. Mi-a spus-o şi în grădină, după ce i-am cerut să-şi ia mama – pe Hoa – şi să plece din Capitală. În mod clar, m-a ascultat.

— Ce cauţi aici? întreb eu, mergând spre el.

Vreau să-l îmbrăţişez, dar ştiu că nu se cuvine, având în vedere compania noastră actuală.

— Am crezut că este evident, spune el. Sunt aici să concurez pentru mâna ta.

Deşi o spune cu uşurinţă, îi pot vedea îndoiala din privire, disconfortul care se ghiceşte sub această suprafaţă lustruită şi încrezătoare. Privit din unghiul corect, iluziile pe care le proiectează pălesc, lăsând doar un băiat care se joacă de-a moda şi recită replici scrise de alţii.

— Domnule, bodogăneşte regele Etristo din scaunul lui, cine eşti dumneata *exact?*

— Oh, unde-mi sunt manierele? spune Erik întorcându-se spre rege în timp ce scoate un plic din buzunarul tunicii. Tocmai am sosit din Goraki.

Regele Etristo pufneşte, dar ia plicul.

— Goraki e o ruină, spune rupând plicul ca să-l deschidă, scanând cu privirea bucata de pergament. Am trimis o invitaţie şi acolo ca o formalitate, dar toată lumea ştie că nu a mai existat familie conducătoare de când kalovaxianii i-au măcelărit pe ultimul împărat şi pe copiii lui.

— Asta a crezut *toată lumea,* spune Erik, luând absent un pahar de vin roşu de pe unul dintre suporturi.

Mă întreb dacă altcineva se uită destul de atent pentru a vedea cum i se mişcă paharul în mână, lichidul întunecat tremurând ca suprafaţa unui iaz sub care înoată un banc

de peşti.

— Imaginaţi-vă surpriza lor când cea mai tânără fiică a ultimului împărat s-a întors la ei după ce a fost ţinută prizonieră de kalovaxiani timp de două decenii. Şi imaginaţi-vă surprinderea fiului ei, când aceasta a trecut asupra lui dreptul la tron.

Face o pauză, dar nimeni nu vorbeşte.

— Fiul sunt eu, adaugă el. În cazul în care nu a fost clar.

— Felicitările mele, spune regele Etristo sec. Dar rămâne valabil faptul că Goraki este un tărâm al nimănui, fără bani şi fără trupe. Vă bateţi joc de timpul nostru.

Erik ridică din umeri, deşi ochii lui dansează prin cameră.

— Suma cerută a fost adusă, Înălţimea Ta, spune el, privind la rândul lui la regele Etristo. Am lăsat-o fiului tău când m-a întâmpinat cu aceleaşi întrebări care mi se pun acum. I-a numărat el însuşi înainte să mă lase să intru în palat. Am acelaşi drept să fiu aici ca oricare alt pretendent.

Regele Etristo ridică o sprânceană grizonantă.

— Şi cât v-a mai rămas în vistierie după cheltuiala asta, împărate?

Buzele lui Erik zvâcnesc.

— Destul, spune fără să dezvolte.

În schimb, se întoarce spre mine şi îmi oferă braţul lui liber.

— Aş putea să vă răpesc un moment, Regină Theodosia?

Am nevoie de tot efortul de care sunt capabilă să nu par nerăbdătoare când accept, deşi entuziasmul meu se înmoaie rapid când Dragonsbane ne urmează într-un colţ retras al pavilionului. Ochii celorlalţi pretendenţi ne urmăresc, dar niciuna dintre privirile lor nu este mai întunecată decât cea a regelui Etristo.

— Îmi pare bine să te revăd, Erik, îi spun, uitându-mă la Dragonsbane, care este cu un pas în spatele nostru.

Nu face niciun efort să-şi ascundă dezaprobarea. Mă întorc la Erik.

— Sau ar trebui să îţi spun *împărate* de-acum?

— Poţi să-mi spui Erik, dacă eu te pot numi Theodosia, spune el cu un surâs sumbru. Toată această chestiune cu titlurile este obositoare, nu-i aşa?

— Numai când este vorba despre prieteni, spun eu. Poţi să-mi spui Theo.

— Din păcate, eu nu mai pot prescurta din *Erik* fără să ajungă să sune ridicol, spune cu un oftat dramatic.

Când ajungem la canapelele din colţ, las braţul lui Erik pentru a mă cufunda într-una dintre ele.

— Dacă am terminat de făcut pe deştepţii, spun eu, vrei să-mi spui ce faci cu adevărat aici?

Bravada lui Erik păleşte când se aşază vizavi de mine, aplecându-se în faţă, cu coatele pe genunchi. Priveşte cu precauţie la Dragonsbane când aceasta se aşază alături de mine.

— Putem avea încredere în ea? întreabă el.

E o întrebare-capcană, dar nu-mi pot imagina că Erik ar avea să-mi spună ceva ce n-ar trebui să audă Dragonsbane. În plus, dacă ea crede că am încredere în ea, va fi mai uşor să păstrez secrete alte lucruri.

Aprob din cap.

— Cum o scoate la capăt Søren? întreabă el, coborând vocea, îmi imaginez că nu este obişnuit să fie prizonier.

Chiar dacă încearcă să vorbească cu indiferenţă, în spatele cuvintelor lui există o urmă de îngrijorare reală. Sunt fraţi, la urma urmei, şi prieteni.

— De fapt, a fost un deţinut excepţional, îi spun, lăsându-mă pe spate, pe pernele de pluş.

— A fost? întreabă Erik, cu ochii măriţi.

Masca lui nepăsătoare mai alunecă un centimetru.

— Nu este...

— Nu mai este prizonier, clarific.

I se citeşte uşurarea pe faţă.

— Are camera lui aici fără lanţuri. Nu i-aş recomanda să încerce să plece, dar nu cred că vrea.

Dacă ştirea despre schimbarea situaţiei lui Søren îl surprinde, nu o arată.

— Vecturia l-a schimbat, spune el. I-a schimbat pe mulţi dintre noi, dar cred că mai mult pe Søren. Majoritatea kalovaxianilor nu i-au văzut pe astreani ca pe nişte oameni – au văzut arme. Când Søren a dat ordinul…

Se opreşte când vede că tresar. Nu mă pot abţine. Nu vreau să ştiu ce s-a întâmplat în continuare. Nu vreau să aud detalii despre cât de teribil au fost ucişi oamenii mei. Nu vreau să aflu cât de rău s-a simţit Søren când a dat ordin să ucidă sute de oameni şi mii de vecturieni nevinovaţi, care doar îşi protejau casa.

— Dar tu cum te-ai simţit, Erik, când ai văzut bărbaţii şi femeile din Astrea obligaţi să se autodistrugă pentru a vă proteja pe voi? întreb în schimb, cu vocea sunând ca iasca în aşteptarea unei scântei.

Nu răspunde imediat.

— Mă bucur că în sfârşit putem vorbi sincer, Theo, spune în cele din urmă foarte încet. Sinceritatea nu-mi vine natural după atâţia ani cu kalovaxianii, dar voi încerca.

Inspiră.

— Până când s-a întâmplat Vecturia, cred că eram deja amorţit la suferinţa celorlalţi. Aveam 9 ani când am părăsit Goraki, când am văzut cum casa mea ardea din temelii. Chiar şi înainte de asta, am văzut cum kalovaxianii îi tratau pe oamenii mei în acelaşi fel în care îi tratează acum pe sclavii lor astreani. Kaiserul a bătut-o pe mama în faţa mea şi, când a încercat să se revolte împotriva lui, m-a pus să mă uit în timp ce un bărbat i-a cusut gura. Nu este un răspuns bun acesta, că eram prea amorţit, dar este adevărul. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, cu adevărat îmi pare, şi voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a nu se mai întâmpla din nou.

Sunt uluită şi tac, dar Dragonsbane nu este.

— Şi ce putere este asta? îl întreabă ea. Regele Etristo

are dreptate – Goraki nu mai are nimic. Nu mai simt mătăsuri scumpe de vândut, nu mai sunt deloc produse, din ce am auzit. Nici nu puteţi avea o armată. Se estimează că mai puţin de două mii de gorakieni au supravieţuit invaziei kalovaxiane. Este fals numărul acesta?

Erik, spre lauda sa, nu se clatină sub privirea lui Dragonsbane.

— Nu i-am numărat eu însumi, spune el. Dar această estimare pare a fi exactă.

— Şi atunci? insistă ea.

Dar Erik nu are un răspuns.

— Suntem mai puternici împreună, spune adresându-mi-se mie în schimb. Ţările noastre unite împotriva kalovaxianilor sunt mai puternice decât am fi de unii singuri.

— Da, spun cu un zâmbet trist. Dar tot nu suficient de puternice.

Phiren

ÎNAPOI, LA MINE ÎN CAMERĂ, sun din clopoţelul care o cheamă pe Marial şi ea soseşte câteva clipe mai târziu. Când mă schimbă în cămaşa de noapte, îmi aruncă o privire ameninţătoare, de parcă ar avea suspiciunea că aş încălca regulile încă o dată. Zâmbesc inocent, dar nu cred că asta o păcăleşte. După ceea ce pare o eternitate, în sfârşit pleacă după ce face o reverenţă ţeapănă. Aştept câteva minute până să ies iar pe hol, unde îl găsesc pe Erik, care mă aşteaptă. Se sprijină de peretele opus uşii mele, cu braţele încrucişate la piept, încă îmbrăcat în tunica lui de brocart de la cină, deşi acum pare a fi mai dezordonat. Părul îi atârnă din coc şi se întinde pe umeri.

— Îngrozitor de emancipată, Theo, spune el cu un surâs. Îi ceri peţitorului să vă întâlniţi la tine în dormitor.

— *Lângă* dormitorul meu, îl corectez. Credeam că vrei să-l vezi pe Søren.

Zâmbetul infatuat îi alunecă de pe faţă.

— Mulţumesc, spune el, dar există o notă de frică în vocea lui.

— Ce este? îl întreb, conducându-l pe hol spre camera lui Søren.

— Parcă ar fi trecut o viaţă de când l-am văzut ultima oară, chiar dacă au trecut doar vreo două săptămâni. Aş putea, la fel de bine, să fiu un om cu totul diferit, recunoaşte el.

— Mie îmi pari tot tu însuţi, spun. În plus, Søren a trecut şi el prin nişte schimbări.

— Asta mă îngrijorează şi mai mult, recunoaşte Erik. Îl ştiu pe Søren din ziua în care s-a născut. Nu-mi place ideea ca noi să ne fi înstrăinat.

Îmi amintesc cum a apărut Blaise de nicăieri la banchetul de acum câteva luni, prima dată când l-am văzut

într-un deceniu, îmi era străin, chiar dacă odată am fost apropiaţi.

— E uşor să scapi de înstrăinare, spun eu, strângându-l de braţ. Dar trebuie să începi de undeva.

În faţa uşii lui Søren este un paznic care nici măcar nu încearcă să-şi ascundă dezaprobarea faţă de vizita mea târzie.

— Împăratul este aici pentru a-l vedea pe prinţul Søren, îi spun cu un zâmbet dulce pazniculuі. Au fost crescuţi împreună, înţelegi?

Paznicul scoate un plescăit sceptic, dar se dă deoparte pentru a ne lăsa să trecem. Îmi ridic mâna şi bat.

— Intră, spune Søren de după uşă.

Împing uşa şi intru mai întâi eu. Søren stă culcat în vârful patului cu o carte legată în piele în mâini. Când mă vede, o lasă deoparte şi se aşază, încruntându-se confuz.

— Theo? Ce faci...

Se opreşte când Erik apare în spatele meu, trecând de la confuzie la uimire. Se ridică precipitat.

— Erik?

Are o voce e ezitantă, de parcă ar putea fi doar imaginaţia lui.

Erik zâmbeşte timid, frecându-şi ceafa cu mâna.

— Bună, Søren.

— Ce faci aici? întreabă Søren, păşind spre el.

Nu aşteaptă un răspuns. În schimb, îl îmbrăţişează pe Erik atât de strâns că i-ar putea rupe oasele. După un moment, Søren se retrage, ţinându-l pe Erik la un braţ distanţă.

— Şi cu ce eşti îmbrăcat?

Erik râde.

— E o poveste lungă, spune, dar se apucă să i-o spună oricum.

Când încerc să o iau din loc ca să-i las să vorbească, Erik mă urmează până la uşă.

— Mama vrea să îţi vorbească, îmi spune.

— Hoa e aici? întreb uimită. De ce n-ai spus aşa de la început?

Ridică din umeri, deşi pare că nu se simte confortabil.

— M-am gândit că regele Etristo ar putea să vrea să o vadă, concubina evadată a KaiseruluL Nu am vrut să o expun acelui tip de atenţie mai devreme decât era necesar.

Mă gândesc la modul în care regele Etristo şi familia lui m-au tratat la cină, prima dată când am ajuns aici.

— Sunt oameni cărora le place să se bălăcească în dramele altora, recunosc eu.

— Majoritatea sunt aşa, am descoperit. Pare o caracteristică a oamenilor.

Ezită un moment.

— Am desfăcut cusăturile, aşa că poate vorbi din nou. Dar a trecut atât de mult de când a vorbit ultima oară încât e greu să o înţelegi uneori. Şi încă e puţin...

Se opreşte şi scutură din cap.

— Zece ani sub mâna Kaiserului au fost un coşmar de nedescris, spun. Nici nu-mi pot imagina cum a reuşit ea să reziste douăzeci.

* * *

Când deschid uşa, Hoa mă aşteaptă în cameră. Stă aşezată delicat pe marginea unui scaun lângă şemineul gol de mozaic care presupun că e doar ornamental, cu spatele perfect drept şi cu mâinile împreunate în poală. La fel ca Erik este îmbrăcată într-o haină de brocart lungă, dar a ei este de culoarea piersicii palide, legată în jurul taliei cu o bucată de mătase roşie. Mânecile largi îi înghit braţele subţiri, astfel încât numai mâinile osoase şi palide sunt vizibile. Părul negru îi este străbătut de argintiu, deşi acum îl poartă lăsat pe umeri în loc de cocul strâns cu care am văzut-o întotdeauna. Cusăturile de pe gură au dispărut, dar găurile rămân, trei în partea de sus şi trei în partea de

jos. Mă îndoiesc că se vor închide complet vreodată.

Probabil că mă aude când intru, dar nu ridică privirea, rămâne cu ochii fixaţi pe şemineul gol, ca şi când s-ar aştepta ca un foc să se aprindă acolo în orice moment.

— Hoa, spun cu grijă.

Deşi ştiu că e aici, în faţa mea, îmi pare efemeră şi aproape că mă aştept să dispară dacă o sperii.

Nu o face. În schimb, se întoarce ca să se uite la mine. Deşi nu are încă 40 de ani, pare mult mai în vârstă, de parcă zeci de vieţi ar fi fost stoarse din ea. Şi împărăteasa arăta la fel înainte să moară. Presupun că Kaiserul are un mod de a face asta femeilor, le stoarce de tot ce e viu.

Zâmbetul lui Hoa mă dărâmă, pentru că nu l-am văzut niciodată. Nu cred că putea să o facă atunci când avea gura cusută şi, chiar dacă ar fi făcut-o, nu prea avea multe motive să zâmbească. E păcat, pentru că zâmbetul ei e destul de luminos pentru a însenina cerul pe timp de furtună.

— *Phiren* a mea, şopteşte ridicându-se.

Cuvântul e ciudat, dar abia îl aud. Am trupul împietrit, chiar şi atunci când vine spre mine şi îşi pune mâinile pe fiecare parte a feţei mele. Îmi sărută unul dintre obraji, apoi pe celălalt.

Îmi dau seama că nu m-am aşteptat să o văd din nou. În mintea mea, ea e o fantomă, deja moartă şi îngropată. Doar că nu este aşa... este aici, în carne şi oase, şi nu ştiu ce să-i spun.

— Urăsc această limbă, spune ea în kalovaxiană. Are gust de înmormântare, dar este singura pe care o ştim amândouă, nu-i aşa?

— Nu ar fi trebuit să vii aici, spun eu. Ar fi trebuit să pleci departe, undeva unde să nu te găsească Kaiserul.

Ridică din sprâncenele subţiri.

— Dacă este suficient de sigur pentru tine, este destul de sigur şi pentru mine.

— Şi dacă nu este sigur pentru mine? întreb. Kaiserul

oferă o recompensă atrăgătoare pentru moartea mea sau pentru a fi dusă la el. Regele Etristo mi-a promis siguranţă, dar nu sunt atât de proastă încât să cred că o astfel de promisiune este o garanţie. Poţi să te duci în altă parte, unde Kaiserul să nu te caute niciodată.

Hoa este tăcută o clipă.

— Frica le dă putere monştrilor, spune ea în cele din urmă. Nu mi-e frică de el; nu are această putere asupra mea. Nu o mai are, *Phiren.*

Mă încrunt. E a doua oară când foloseşte cuvântul ăsta pe care nu-l cunosc. Erik a spus că uneori e greu să o înţelegi. Poate că nu aud bine.

— *Phiren,* repet, încercând să înţeleg.

— Mereu ţi-am spus aşa, în mintea mea, îmi explică ea. Am uitat că nu mă auzeai. Am avut atât de multe discuţii cu tine în toţi aceşti ani, dar nu ai auzit niciodată vreuna dintre ele.

Mă conduce la canapea şi se aşază lângă mine.

— În Goraki există o legendă despre o pasăre de foc, care nu moare niciodată. *Phiren.* Este făcută din tăciune şi străluceşte puternic înainte de a izbucni în flăcări. Arde mulţi ani, dar niciun foc nu arde pentru totdeauna – dispare prefăcându-se într-o pasăre de fum, subţire şi întunecată. Rămâne aşa o perioadă – câteodată câteva secole, însă vine întotdeauna ziua când o scânteie din ea se aprinde şi îşi începe din nou viaţa.

— Este o pasăre adevărată? întreb.

Râde.

— Asta nu pot spune, recunoaşte ea. Este o poveste pe care o spunem copiilor ca să îi ţină ocupaţi. *Căutaţi un Phiren în timp ce adulţii vorbesc despre lucrurile de adulţi – dacă dai de unul, poţi să-ţi pui o dorinţă!* Sau o modalitate de a ne explica vremea rea ori culturile slabe. Spunem că Phiren-ul s-a făcut fum, dar se va întoarce din nou sub formă de flacără şi norocul lui Goraki se va întoarce odată cu el. Câteodată oamenii pretindeau că l-au

văzut, dar cred că majoritatea nu cred că este mai mult decât un mit.

Se opreşte, privindu-mă cu grijă.

— Totuşi mi-ai amintit de această legendă. Cu ochii tăi strălucitori, coroana de cenuşă şi Regina de Foc ca mamă. *Lady Thera,* aşa îţi spunea toată lumea, dar eu m-am gândit mereu la tine ca la *Lady Smoke.* Ştiam că va fi doar o chestiune de timp înainte ca scânteia ta să se aprindă din nou, până când vei fi ars suficient de mult ca să scapi de el.

Nodul din gât mi se umflă şi lacrimile îmi înţeapă ochii.

— Uneori am simţit că te urăsc, recunosc. Voiam să faci ceva, să mă ajuţi, să mă salvezi. Nu cred că mi-am dat seama în ce măsură erai şi tu prizonieră. Până nu mi-a spus Erik, nu mi-am dat seama că Kaiserul avea…

Mă opresc, incapabilă să o spun. Totuşi înţelege.

— Că am împărţit patul, spune ea, după care scutură din cap. Nu, nu este corect. Asta sună de parcă aş fi avut de ales, dar presupun că înţelegi mai bine decât majoritatea ce vreau să spun.

— Nu m-a atins, îi spun. Nu aşa.

Expiră lent.

— Voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru asta, spune ea. M-am temut de ziua în care avea să se întâmple. Îmi place să cred că l-aş fi oprit cumva, că aş fi găsit o cale să te scot de acolo înainte să se întâmple, dar nu sunt sigură că e adevărat. Nu a existat nicio cale de ieşire pentru noi până în momentul în care ţi-ai croit singură drumul.

Mă strânge uşor de mână. Degetele ei sunt numai oase, cum erau ale împărătesei, dar Hoa e caldă la atingere. E în viaţă, eu sunt în viaţă, iar uneori împărăteasa are dreptate, asta este suficient.

— Sunt mândră de tine, *Phiren.* S-ar putea să fii destul de curajoasă – şi de nesăbuită – pentru a învinge.

Picnic

CUVÂNTUL PICNIC ÎNSEAMNĂ CEVA diferit în Sta'Crivero faţă de ceea ce însemna în Astrea. În Astrea, picnic însemna o pătură afară, la umbra unui copac; un coş cu gustări şi un urcior cu suc de fructe; însemna o zi de zăcut la soare.

În Sta'Crivero totuşi este la fel de elaborat ca orice altceva. Faptul că se petrece afară este singura deosebire faţă de un banchet în toată regula.

Pe o dună de nisip chiar în faţa zidurilor Capitalei e montată o masă aurită grea, înconjurată de scaune de pluş. O copertină mare ne protejează de soarele neiertător şi doi servitori stau lângă noi, fluturând ventilatoare mari de pânză pentru a menţine aerul la o temperatură tolerabilă. Farfuriile şi tacâmurile sunt din aur, ornate cu bijuterii Meniul cuprinde cinci feluri de mâncare la care se adaugă un curcan întreg – ceea ce pare excesiv, având în vedere că suntem doar patru persoane şi trei dintre noi sunt femei cu taliile încorsetate atât de strâns în rochii sta'criverane, încât cu greu putem respira.

Cancelarul Marzen a aranjat această ieşire privată, deşi mă întreb cât de mult i-a plătit regelui Etristo pentru compania mea. Dacă nu ar fi prezenţa lui Dragonsbane şi a *Sallei* Coltania ca însoţitoare, m-aş simţi ca o curtezană a cărei companie poate fi cumpărată cu ora.

— Arăţi foarte bine în această culoare, Regină Theodosia, spune cancelarul, în timp ce îmi umple din nou paharul cu apă, chiar dacă am luat doar câteva guri.

Mă uit la îmbrăcămintea pe care mi-a ales-o astăzi Marial, şifon albastru-deschis. Nu a fost niciodată culoarea potrivită pentru mine. Cress obişnuia să spună că am fost făcută din foc şi ea a fost făcută din gheaţă după modul în care ne îmbrăcam – eu în culori calde, ea în culori reci.

— Mulţumesc, îi spun, acesta fiind singurul răspuns care îmi vine în minte.

Dragonsbane mă loveşte cu cotul, mai puternic decât pare necesar, şi dă din cap spre cancelarul care aşteaptă ceva mai mult.

— Oh, zic, dându-mi seama în ultimul ceas. Şi tu arăţi ameţitor, domnule cancelar Marzen.

Dar, desigur, e prea târziu şi spus prea cu jumătate de gură ca să mai sune adevărat. Totuşi nu cred că ar conta; cancelarul este destul de fermecat de propria companie. Abia dacă are nevoie de mine aici. Îşi drege glasul, uitându-se la mătuşa mea şi la sora lui, înainte de a-şi întoarce atenţia spre mine şi a coborî nivelul vocii.

— Aştept cu nerăbdare să te cunosc mai bine, spune el într-un fel care alunecă peste pielea mea ca grăsimea.

— Şi eu, de asemenea, repet, cu glas egal. Nu asta e ideea acestor ieşiri, cancelare? Să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt?

— Bineînţeles, spune Coltania, cu un zâmbet orbitor, numai dinţi albi şi buze roşii.

Îşi trece absentă degetele cu manichiura făcută pe marginea farfuriei de aur din faţa ei.

— Vezi tu, eu şi Marzen nu am avut astfel de lucruri când eram mici.

— Coltania, spune cancelarul cu un avertisment în voce.

Ea doar râde, oferindu-i fratelui ei un ghiont amical.

— Oh, haide, faptul că oamenii s-au putut identifica uşor cu tine este ceea ce a dus la alegerea ta, îi spune ea înainte de a se întoarce spre mine. Am crescut la o fermă, dacă se poate numi aşa cu adevărat. Erau animale acolo, deşi majoritatea erau prea bătrâne sau bolnave pentru a fi de folos.

— Îmi pare rău, zic, pentru că pare să fie singurul lucru care se poate spune.

Ridică din umeri.

— Era singura viaţă pe care am ştiut-o, spune ea. Era

normal. Mama mea a murit dând naştere unui al treilea bastard, care s-a dovedit a fi cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat.

— Coltania, spune cancelarul, cu vocea tot mai ascuţită.

Îl ignoră.

— Nu spune asta în discursurile sale sincere, dar este adevărat, zice ea. După ce a murit ea, Marzen şi cu mine – trebuie să fi avut 9 şi 10 ani la vremea aceea – ne-am lăsat în urmă baraca şi ne-am dus în oraş pentru a ne încerca norocul acolo. Marzen a avut întotdeauna mai mult farmec decât a ştiut să folosească. A reuşit, prin persuasiune, să se bage în ucenicie la un nivel mult deasupra băieţilor mai calificaţi. Mai întâi a fost fierar, nu-i aşa? întrebă ea. Obişnuiai să vii acasă acoperit de sudoare şi de cărbune.

Cancelarul dă din cap, deşi privirea i s-a răcit.

— Apoi argintar, adaugă el.

— Nici la asta nu erai foarte bun, spune ea râzând. Dar ţi-ai făcut prieteni. Mereu a fost foarte priceput la a-şi face prieteni, ne spune ea mie şi lui Dragonsbane. Eu, nu. Oamenii au tendinţa să nu mă placă.

— Tu îi îndepărtezi, spune Marzen amabil. Spui ceea ce gândeşti şi asta nu îi face să se simtă confortabil.

Coltania se gândeşte întâi la asta, apoi ridică din umeri.

— Păi, spune ea, majoritatea oamenilor nu-mi plac pentru că nu spun ce gândesc. Dar nu asta e ideea.

— Dar care e ideea? întreabă Dragonsbane, părând plictisită.

Coltania zâmbeşte din nou, dar de data aceasta are ceva greu şi brutal în zâmbet. Nici măcar nu se uită la Dragonsbane – toată atenţia ei este concentrată asupra mea.

— Celorlalţi conducători de aici li s-a dat totul de-a gata, spune ea. Coroanele sunt dreptul lor din naştere, nu au fost câştigate. Niciunul dintre ei nu a suferit aşa cum am suferit noi, astfel că nimeni nu te poate înţelege ca noi.

Nu mă feresc de intensitatea privirii ei, deşi îmi doresc

foarte mult. Are o foame în ochi, de parcă m-ar înghiţi în întregime dacă asta ar însemna că nu ar mai trebui să cunoască iarăşi foamea. Ar trebui să mă sperie, dar nu o face. Recunosc această privire – sunt sigură că am avut-o şi eu de prea multe ori ca să pot ţine evidenţa.

— Suntem ca nişte surori, nu crezi? întreabă ea.

Având în vedere că nu am vorbit mai mult de cinci minute în total, cuvântul *surori* pare un pic prea mult, dar îi respect tactica. Nu poate să ştie că acest cuvânt îmi irită pielea, că îmi aminteşte de ultima fată care m-a numit sora ei.

Mă forţez să nu mă gândesc la Cress, nu aici şi nu acum. Nu se poate să-mi fie dor de ea, nu pot să mă simt vinovată. Oriunde ar fi, ei cu siguranţă nu îi este dor de mine.

— Ce înseamnă titlul tău, *Salla* Coltania? o întreb ca să schimb subiectul. I-am auzit pe alţii folosindu-l, dar teamă mi-e că nu-i cunosc originea.

Coltania zâmbeşte.

— E doar un mod de adresare, ca *doamnă* sau *domnişoară,* explică ea.

— Ceva mai mult de-atât, râde Dragonsbane. E un titlu onorific. Înseamnă că e expertă în domeniul ei.

— Oh, spun surprinsă. Nu ştiam, *Salla* Coltania.

Scutură din cap, iar obrajii i se înroşesc.

— E o formalitate prostească.

— În ce domeniu eşti expertă? întreb.

— Ştiinţă, spune cancelarul Marzen. A studiat cu cele mai bune minţi din lume pentru a învăţa totul despre biologie şi chimie şi lucruri pe care nici nu le pot pronunţa.

Zâmbetul său autodezaprobator este la fel de fermecător şi de exersat ca tot ce ţine de el.

— Recunosc, nici eu nu ştiu multe despre ştiinţă, spun aplecându-mă în faţă.

— E destul de plictisitoare, râde cancelarul Marzen. I-a îndepărtat pe toţi peţitorii ei cu discuţiile despre compuşii

chimici. E un talent, serios.

— Unul pe care-l folosesc intenţionat, răspunde ea, dar cu un zâmbet mai cald de această dată. Noi, femeile, trebuie să avem propriile arme în această lume, fie că sunt minţile noastre sau pumnii sau viclenia sau lacrimile.

Ridicând paharul cu vin, şi zâmbetul meu pare mai real.

— Sunt întru totul de acord, spun.

* * *

— Nu-mi place de el, îi spun lui Søren mai târziu, în acea după-amiază, în timp ce mergem împreună prin grădina de pe acoperişul palatului, despre care Søren spune că este renumită peste tot în lume.

Îmi dau seama şi de ce – aici sunt mai multe flori decât pot eu numi, într-o varietate de culori care nu ştiam că pot exista în natură. Alei pavate cu aur îşi fac drum printr-un adevărat labirint de frunziş, în timp ce dârele de lumină se strecoară printre ramurile de deasupra noastră. O reţea complexă de conducte se întinde peste grădină ca un baldachin, împrăştiind un curent constant de ceaţă uşoară pentru a contracara aerul uscat din Sta'Crivero. Nu se vede nimeni altcineva.

— De cancelar? întreabă Søren, cu fruntea încreţită. Nu pare prea groaznic. Este cu siguranţă ambiţios, dar asta nu e neapărat rău.

— Nu în sine, recunosc, oprindu-mă să examinez o aglomerare de flori albe în formă de stele.

Oricât de frumoase sunt, nu miros a nimic. Mă îndrept şi iau din nou braţul lui Søren.

— Ceva mă deranjează la el şi la sora lui. Sunt o echipă – el este blând şi manierat, dar ea e câinele de atac când farmecul lui nu este suficient. Nu cred că unul ştie cum să funcţioneze fără celălalt.

— Crezi că e ceva neobişnuit între ei?

Îmi ia o clipă să-mi dau seama ce insinuează. Îmi

încreţesc nasul.

— Zeilor, nu am vrut să spun *asta.* Doar că sunt ca două jumătăţi ale unei persoane.

Tace o clipă.

— Au existat zvonuri legate de alegerile pe care le-a câştigat, deşi sunt sigur că au fost distorsionate până în momentul în care au ajuns la mine, spune el cu atenţie.

— Ce fel de zvonuri?

Søren ridică din umeri.

— Mite. Ameninţări. Asasini plătiţi, în unele dintre poveştile mai bizare. Se spune drumul lui spre poziţia de cancelar e pavat cu sânge şi lăcomie. Mă îndoiesc de veridicitatea majorităţii acestor insinuări – au mulţi duşmani în Oriana. Multe familii vechi şi bogate încă se enervează la gândul că un nou venit le ia locul cel mai înalt. Zvonurile, de obicei, au numai un grăunte de adevăr în ele, dacă au şi atât.

— Cred că ştim asta mai bine decât majoritatea, având în vedere ce spun oamenii despre noi, subliniez eu râzând.

Pentru o clipă, Søren pare că vrea să spună ceva, dar se mulţumeşte să scuture din cap, ca şi cum şi-ar îndepărta gândurile.

— Ai deja un favorit? întreabă el în schimb.

Las să-mi scape un geamăt şi reformulează repede.

— Există oameni care nu sunt atât de îngrozitori cum te-ai fi aşteptat?

Mă gândesc.

— Îl cunosc pe Erik, am încredere în el mai mult decât în ceilalţi şi el ar accepta o alianţă fără căsătorie, dar acea alianţă nu ne-ar da nimic. Goraki este prea slab după invazia kalovaxiană. Nu se pot proteja pe ei, să nu mai vorbim de război contra unei alte ţări.

Deşi ştiu că ăsta este adevărul, inima mi se frânge când Søren nu mă contrazice.

— Dintre peţitorii cu suficientă putere pentru a mă ajuta să iau Astrea înapoi, îl prefer pe arhiduce, îi spun, deşi

simplul fapt că rostesc aceste cuvinte îmi provoacă greaţă. Haptania are o armată suficient de mare pentru a fi de ajutor, iar el mă tratează cu mai mult respect decât oricare altul. Cred că am putea fi prieteni pe termen lung.

Nici nu mă pot gândi ce ar însemna să ne unim ţările, să-i dau lui şi ţării sale fie şi o fărâmă de control asupra ţării mele.

Søren se gândeşte o clipă, cu fruntea ridată adânc de concentrare. *Aşa arată pe câmpul de luptă,* mă gândesc, *analizând terenul şi venind cu strategii.* Când îşi întoarce capul şi se uită la mine cu aceeaşi intensitate, îmi tresaltă stomacul. Pentru un moment, mă simt ca şi cum am fi înapoi în Astrea, înainte să ne trădăm reciproc şi să sărăm pământul între noi.

Aşa arăta el în Vecturia, înainte să dea ordinul de a folosi poporul meu drept armă. Îmi feresc privirea.

— Există o opţiune care să nu includă căsătoria? îl întreb, deşi ştiu că, dacă ar exista, ar fi spus deja.

Totuşi sper.

Se gândeşte, întinzându-se ca să atingă frunzele dintr-un copac cu ramurile lăsate, pe măsură ce trecem pe sub umbra lui.

— Ipotetic, spune el, dacă ar fi să iei cei câţiva războinici pe care Erik i-ar putea oferi, plus poate şaizeci de procente din echipajul lui Dragonsbane, care ar putea fi convins să te urmeze – şi asta e optimist… Nu, nu este suficient. Nici pe jumătate. Nici pe sfert.

Îmi frec tâmplele şi închid ochii strâns, ca şi cum aş putea bloca realitatea.

— Atunci presupun că arhiducele e alegerea, dacă nu se întâmplă să apară o altă opţiune.

Ezită.

— Ce-ar fi dacă… dacă aş apărea eu? întreabă el.

Râd.

— Søren, fii serios, zic.

Se opreşte scurt şi mă apucă de braţ cu degetele bătătorite, astfel încât să nu am de ales decât să mă uit la el.

— Vorbesc serios. Acela era planul tău iniţial, când eram în Astrea, nu? Să creezi diviziune între kalovaxiani astfel încât unii să mă urmeze pe mine şi alţii, pe tata.

— Era mai complicat de atât, spun. Şi restul planului era să te omor, ca să înceapă un război civil, în caz că ai uitat.

Tresare.

— Nu ţin neapărat la partea aceea.

Scutur din cap.

— Jumătate dintre kalovaxiani cred că eşti trădător. Cealaltă jumătate crede că ai fost suficient de slab ca să te laşi luat prizonier de o fată. Îţi aduci aminte ce a spus Mattin pe navă? Crezuse că te-am fermecat cu o vrajă. Sunt sigură că nu doar el crede asta.

Analizează ce spun cu aceeaşi intensitate întipărită pe faţă.

— Sunt oameni alături de care am luptat mulţi ani care s-ar putea să-mi fie mai loiali mie decât tatălui meu, spune el. Nu poate face rău să scriu o scrisoare.

— Poate, dacă le arată duşmanilor noştri unde suntem şi ce facem aici, subliniez. Există un preţ pus pe capul meu, Søren, şi dacă află Kaiserul că sunt aici, cred că nici măcar Etristo nu mă va putea proteja, mai ales dacă află că intenţionăm să-l lăsăm fără partea la care speră din zestrea mea.

— Putem lucra prin alte canale, spune el. Trimitem scrisorile prin mai mulţi mesageri, astfel încât să nu le poată fi detectată urma.

— Şi ce ne-ar aduce toate aceste eforturi? Câteva zeci de războinici în plus? Tot nu va fi de ajuns.

Rămâne tăcut preţ de un moment, dar intensitatea nu i se estompează din privire.

— Nu vreau să fii nevoită să faci asta, spune el în cele din urmă. Nu vreau să te căsătoreşti cu niciunul dintre ei.

— Şi eu care credeam că-ţi place arhiducele, spun cu vocea uşoară, provocatoare. Îl idolatrizezi.

— E un luptător excepţional, spune Søren, după care vorbeşte mai încet. Dar asta nu înseamnă că te merită.

Cuvintele lui mă lasă fără aer în plămâni, înmuindu-mă şi enervându-mă în acelaşi timp. Câştigă furia, pentru că e mult mai uşor aşa.

— Nu sunt un premiu care să fie meritat, îi spun tăios. Regele Etristo mă poate trata astfel, dar mă aşteptam la altceva de la tine.

— Nu am vrut să sune aşa, spune oftând. Dar e... greu să urmăresc cum se încaieră pentru tine, deşi ştiu că de fapt luptă pentru o ţară îndepărtată, pentru pietrele preţioase, pentru bani. Mi-am ţinut gura, Theo, şi nu voi mai spune niciun cuvânt despre asta, îţi promit, dar trebuie să ştii că mă scoate din minţi.

Un moment îndelungat nu ştiu ce să spun. Credeam că suntem amândoi în aceeaşi tabără, că orice a fost între noi e îngropat atât de adânc acum încât putem pretinde că nu s-a întâmplat. Nu-mi place să mi se reamintească faptul că în urmă cu puţin timp credeam că mă îndrăgostesc de el, cum chiar şi acum are puterea de a-mi înteţi bătăile inimii, de a-mi întoarce gândurile cu susul în jos.

Pentru că nu răspund imediat, Søren se apropie mai mult de mine, înteţind strânsoarea asupra braţului meu. Miroase în continuare a plută şi, în ciuda tuturor motivelor pentru care ar trebui să mă abţin, mă înclin spre el. Gura lui e atât de aproape încât îi simt respiraţia de cafea, atât de aproape încât, dacă aş ridica puţin capul, buzele mele le-ar găsi pe ale lui. Dorinţa de a face asta este copleşitoare, dar în schimb îmi pun mâna liberă pe umărul lui şi îl împing înapoi.

— A fost un rol, Søren, zic încet, deşi nu-i pot întâlni privirea. Totul. Te-am văzut, am ştiut ce voiai şi *am devenit* ce îţi doreai. Dar nu eram eu eu. Fata aia era doar fum şi oglinzi.

Søren tresare, după care îşi repune masca. Face un pas înapoi şi îmi eliberează braţul. Dintr-odată pielea pe care o atingea se simte prea rece, chiar şi în căldura sta'criverană.

— Aşa cum am spus înainte, zice el clar, de-acum îmi voi ţine gura.

Mă lasă singură în grădină. Toată furia pe care am simţit faţă de el se duce repede, dar nu sunt sigură cum să descriu sentimentul lăsat în urmă. Este ca atunci când coborî nişte scări şi te aştepţi să existe o treaptă în plus faţă de câte sunt de fapt. Întreaga mea lume pare brusc în dezechilibru. Nimic din ce am spus nu era o minciună – ar putea fi chiar cel mai cinstit lucru pe care i l-am spus vreodată lui Søren, dar cuvintele au gust de greşeală.

Antrenament

SABIA CARE MI SE LEAGĂNĂ ÎN FAŢĂ este boantă, dar tot o să doară din plin când mă va lovi. Feresc capul, aruncând un braţ în faţă ca să mă protejez. Lama mă loveşte cu un bufnet dur, care sunt sigură că-mi va lăsa o vânătaie.

— Au, îi spun Artemisiei, împingându-i sabia.

Suntem în camera mea, după prânz, având în sfârşit unul dintre acele antrenamente despre care am discutat pe *Smoke.* E dificil să facem asta la mine în cameră, cu toată mobila grea, supradimensionată, dar am reuşit să eliberăm un spaţiu destul de mare pentru a ne putea mişca amândouă. N-am avut iluzii cu privire la abilităţile mele cu o sabie, dar m-am aşteptat ca, pentru început, Artemisia să mă ia uşor.

Nu am acest noroc. Nici măcar nu voia să folosească săbiile de antrenament, deşi mă bucur că am insistat – dacă săbiile noastre ar fi fost ascuţite, m-ar fi ucis până acum. Sunt pe podea lângă şemineu şi ea stă în picioare peste mine, cu o mână pe şold, iar cu cealaltă ţine încă arma ca pe o extensie a braţului.

— Ai rămas fără o mână acum, spune ea plictisită. Dar nu cea dominantă, aşa că presupun că încă mai ai o şansă, tehnic vorbind.

O şansă. Aş putea avea patru braţe şi tot n-aş avea vreo şansă.

— Mă predau, îi spun. Putem să o luăm de la început? Să-mi arăţi cum să stau? Care e modul corect de a ţine o armă?

Artemisia ridică dispreţuitor o sprânceană.

— Cred că da, spune şi fiecare cuvânt e plin de dispreţ. Ridică-te.

Nu e atât de uşor pe cât sună. Deja m-a însemnat pe

ambele picioare şi pe braţul stâng şi fiecare muşchi urlă când încerc să mă ridic. Măcar mi-a adus un rând de haine de pe *Smoke*; nu sunt sigură că aş fi putut să ridic sabia în hainele sta'criverane ţepene şi împopoţonate. E mai uşor să mă mişc în pantaloni şi tunică, deşi e greu de imaginat că aş putea să lupt mai prost decât o fac deja.

— Picioarele la aceeaşi distanţă cu umerii, spune Artemisia, lovindu-mă la interiorul gambelor până când picioarele mele sunt suficient de depărtate. Unul uşor în faţa celuilalt pentru echilibru.

Mă supun, chiar dacă mă simt oarecum ridicol. Artemisia mă examinează cu un ochi critic înainte de a-mi da o lovitură fermă cu mâna liberă. Mă clatin, dar reuşesc să-mi menţin echilibrul. Aprobă din cap.

— Destul de bine, îmi spune. Ridică-ţi sabia.

O fac şi ea mă apucă de mână, ajustându-mi degetele. Se simte ciudat, dar e mai stabil decât înainte. E mai mare decât pumnalul meu şi mult mai grea, dar Art spune că este bună pentru început.

— Când te aperi, va trebui să îţi acoperi tot corpul cu sabia. Să presupunem că atacul vine de deasupra.

Îmi aşază braţul astfel încât sabia ajunge deasupra capului meu, paralel cu solul.

— Apoi te atacă la picior, continuă ea, mutându-mi sabia în jos pe trup până ce ajunge în faţa piciorului meu stâng, uşor în lateral. Să ataci din exterior îi va permite adversarului tău să te străpungă – şi nu-ţi doreşti asta.

— Nu puteai să-mi spui asta înainte să mă acoperi cu vânătăi?

Zâmbeşte răutăcios.

— M-am gândit că aşa aş adăuga puţin mai multă greutate lecţiei. O luăm de la capăt?

— Bănuiesc că n-am încotro, spun oftând. N-ai de gând să mă înveţi cum să ripostez?

— Ba sigur că da, spune Artemisia ridicând din umeri. Imediat ce te prinzi cum să te aperi. Pe rând.

De data aceasta reuşesc să mă descurc cu câteva lovituri înainte ca sabia ei să-mi lovească cotul destul de tare încât să-mi trimită o vibraţie dureroasă în tot corpul. Dau drumul sabiei şi aceasta se izbeşte de pământ.

— Am senzaţia că îţi face plăcere, mormăi, ţinându-mă de cot.

Artemisia nu neagă, iar ochii îi sclipesc când îmi ridică sabia şi mi-o dă, cu mânerul înainte.

— Mama mea nu a fost un profesor care să te menajeze. Am învăţat, în mare măsură, din propriile mele erori.

— Ei bine, dacă abilităţile tale sunt o dovadă, atunci funcţionează, spun eu. Eşti unul dintre cei mai buni luptători pe care i-am văzut vreodată.

Ar putea fi prima dată când o fac pe Artemisia să zâmbească într-un mod care pare complet autentic, nu batjocoritor sau sarcastic ori pe seama ghinionului cuiva. Este un zâmbet mic, fragil, aproape timid, deşi acesta nu a fost niciodată un cuvânt pe care l-aş folosi pentru a o descrie pe Art.

— Mama nu a prea ştiut niciodată ce să facă cu mine, recunoaşte ea. M-am gândit că, dacă aş putea deveni destul de bună, destul de puternică, ar fi mândră de mine, deşi cred că acea posibilitate a murit odată cu fratele meu.

Fratele ei, cel care a murit în mină. Paznicul care l-a omorât a fost primul om pe care l-a ucis Artemisia, deşi cu siguranţă nu şi ultimul.

— Îmi pare rău, îi zic.

Ridică iar din umeri, dar e prea încordată şi mişcarea pare ascuţită şi violentă.

— La acea vreme, încetasem deja să îmi mai doresc aprobarea mamei, aşa că am ajuns într-un impas.

Se încruntă.

— Dacă doar vorbim, nu devii mai bună, să ştii. Începem iar.

Aş prefera să o aud vorbind, dar îmi ridic sabia şi îmi reiau poziţia, deşi braţul începe să-mi tremure de la

greutate.

De data aceasta, când loveşte, pare că există o doză suplimentară de putere în spatele loviturii şi, chiar dacă o blochez, forţa ei mă face să păşesc în spate. Nu-mi dă şansa să-mi revin, în schimb îşi potriveşte pasul cu al meu şi loveşte din nou, de data aceasta spre şoldul meu drept. Parez, împiedicându-mă cu încă un pas înapoi, dar piciorul mi se încurcă în marginea covorului şi cad la pământ, aterizând dur pe spate.

— Ajută? întreb, împleticindu-mă să mă ridic înapoi în picioare. Să loveşti pe cineva în loc să vorbeşti?

Artemisia pur şi simplu jubilează.

— Ai vrea să încerci? Dacă ai lupta pe jumătate cât vorbeşti, chiar ai ajunge undeva.

Simt că mi se încălzeşte faţa.

— Reginele trebuie să vorbească mai bine decât luptă, subliniez. Într-o zi, Astrea nu va mai fi în război şi atunci va avea nevoie de un lider.

— Mai bine tu decât eu, spune. Reluăm.

Mormăi.

— Am nevoie de o pauză şi de apă, spun. Zece minute.

Artemisia strânge din buze.

— Cinci, spune, deşi lasă cu milostenie sabia jos şi se aşază pe canapeaua care a fost lipită de perete.

Merg spre chiuvetă şi torn fiecăreia dintre noi câte un pahar cu apă. După ce îi dau unul, mă aşez lângă ea.

— Søren e dificil.

Cuvintele îşi croiesc drum înainte, chiar dacă nu vreau să le spun. Mărturisirea lui din grădină cântăreşte mult pe umerii mei şi nu mai am pe nimeni cu care să vorbesc. Blaise şi Heron sunt în afara chestiunii, iar ideea de a-i mărturisi aşa ceva lui Dragonsbane este ridicolă. Mai iau o gură de apă şi continui.

— Am crezut că totul este în regulă între noi, dar ieri a spus că nu vrea să mă căsătoresc cu altcineva, pentru că are încă sentimente pentru mine.

Artemisia soarbe lung din apă, privindu-mă peste marginea paharului.

— Şi? mă întreabă când a terminat, ştergându-şi picăturile de pe buza superioară cu mâneca. Te aştepţi să te întreb cum te simţi în legătură cu asta? Nu pot să spun cât de puţin îmi pasă de sentimentele tale, Theo, spune ea.

— Vorbeam şi eu, îi zic, încercând să ascund faptul că m-a rănit. Aşa fac prietenii

Ea pufneşte în râs.

— Nu suntem genul acela de prietene, spune ea înainte de a-mi arunca o privire, de parcă ar putea vedea direct în inima mea. Eu nu sunt, ştii tu. Nu sunt prietena ta kalovaxiană.

Artemisia ştie numele lui Cress, dar nu îl va spune cu voce tare. Aproape mă bucur că nu o face, pentru că nu cred că aş putea menţine o expresie neutră. Chiar şi acum, şovăi.

— N-am zis că ai fi, îi spun. Voiam doar să zic...

— Îmi pasă de Søren în măsura în care îmi este folositor, îmi spune. Dacă vrei să vorbeşti despre alianţe pe care ar putea să le aibă cu alte ţări sau despre informaţii pe care ar putea să le deţină în legătură cu strategia de luptă kalovaxiană, mă bucur să te ascult. Dar dacă vrei să o ardem poetic despre muşchii sau ochii lui sau orice altă prostie pe care o găseşti frumoasă la el, îţi recomand să găseşti pe altcineva. Sau, mai bine, păstrează totul pentru tine. Te face să pari ca o adolescentă slabă de 16 ani şi asta nu prea e imaginea pe care vrei să o prezinţi celor care te-ar vedea potrivită să conduci.

Cuvintele ei mă înţeapă şi mă ard. Las jos paharul cu apă şi ridic sabia.

— Să reluăm, îi spun.

Rânjeşte şi se ridică în picioare, luându-şi sabia.

Tot pierd, dar de data asta reuşesc să îi aplic şi eu câteva lovituri înainte să mă lovească puternic peste umăr.

— Aşa mai vii de-acasă, spune ea dând cu satisfacţie din

cap. Va trebui să te irit mai des.

Pufnesc.

— Nu sunt sigură că este posibil aşa ceva, îi spun eu.

Suntem întrerupte de o lovitură puternică în uşă. Îngheţ şi panica începe să-mi curgă prin vene, dar Artemisia râde.

— Relaxează-te, spune ea. Nu suntem în Astrea. Nu facem ceva greşit.

Zâmbesc uşor.

— Totuşi, mă îndoiesc că lupta cu sabia este ceea ce regele Etristo consideră drept comportament demn de o femeie.

Art scutură din cap.

— Zeilor, mă bucur că nu trebuie să fiu în preajma lui atât de des ca tine. Cred că l-aş ucide.

O spune destul de relaxat, dar nu mă pot abţine să mă întreb cât de serios vorbeşte.

— Probabil că are vreo 80 de ani, îi spun traversând camera. Nu ar fi o luptă dreaptă.

Deschid uşa şi descopăr o tânără, îmbrăcată într-o uniformă în culorile regelui, alb şi portocaliu, care probabil costă mai mult decât câştigă ea într-un an. Ochii i se măresc pe măsură ce vede cu ce sunt îmbrăcată.

— Regina Theodosia? întreabă ea, tulburată.

— Da, eu simt, îi spun cu un zâmbet care sper că o va relaxa, dar se pare că are efectul opus.

Întinde o scrisoare cu mâinile tremurânde, cu ochii plecaţi în podea.

— De la Înălţimea Sa, regele Etristo.

— Mulţumesc, spun, luând scrisoarea.

Înainte să o pot întreba dacă mai are altceva să-mi transmită, se retrage în hol.

— Sperioasă mică, zice Artemisia din spatele meu.

O ignor, deschizând scrisoarea cu unghiile.

— Ei bine? insistă ea.

Scanez repede scrisoarea – este destul de scurtă.

— *Dragă Regină Theodosya* – mi-a scris greşit numele,

spun eu.

Artemisia ridică din umeri.

— Probabil că nu el; îmi închipui că a dictat cuiva.

Ştiu că este un lucru minor şi că nu ar trebui să mă deranjeze, dar am fost deposedată de numele meu timp de zece ani Acum, că este din nou al meu, să-l văd măcelărit doare mai mult decât am crezut. Continui.

— *A mai sosit un pretendent în speranţa de a te peţi. La cina din această seară îl vei cunoaşte pe Conducătorul Kapil al Insulelor Vecturiene.*

— Conducătorul din Vecturia? întreabă Artemisia încruntându-se. Dar trebuie să aibă peste 100 de ani. Poate unul dintre fiii săi?

— Nu spune asta, îi răspund, încreţindu-mi nasul. Pare să fie însuşi conducătorul.

Artemisia se gândeşte un moment.

— Ei bine, spune în cele din urmă. Presupun că e cam la fel ca băieţelul prinţ, nu-i aşa? Mă îndoiesc că bărbatul ăsta este capabil să şi consume căsătoria, aşa că ai noroc.

Reuşeşte să o spună fără vreo expresie, dar îmi dau seama că se abţine să râdă.

Iau o pernă mică de pe o canapea şi o arunc spre ea, dar sigur că se fereşte, râzând.

— Nu că m-ar ajuta cu ceva, spun eu. Vecturia nu are resursele necesare ca să-i învingă pe kalovaxiani Mai ales după bătălia de acum câteva săptămâni, abia pot să-şi permită mâncarea, nici vorbă de armate.

— Conducătorul lor ştie asta, cu siguranţă, subliniază Artemisia. De ce să fi venit atâta drum dacă nu are nicio şansă?

— Nu ştiu, recunosc eu. Dar presupun că voi afla.

Crimă

LUI MARIAL I-A FOST GREU să acopere semnele pe care mi le-a lăsat antrenamentul cu Artemisia, dar acum sunt abia vizibile, îngropate sub atât de multe creme şi pudre încât pielea mea pare nenaturală, pictată ca a unei păpuşi. Şi mă şi mănâncă teribil.

— Nu te mai tot foi, trânteşte Dragonsbane când mergem pe hol spre pavilionul de luat masa. Şi, în numele Zeilor, încearcă să te controlezi în preajma împăratului.

Obrajii mi se înfierbântă.

— Erik îmi este prieten.

— Un prieten inutil, îl clasifică ea. Ar fi mai bine să-ţi petreci timpul încercând să îţi faci unii noi.

Mă forţez să îmi înghit replica.

— Ce ştii despre conducătorul vecturian? o întreb pentru a schimba subiectul.

Pufneşte.

— E un boşorog nebun. Nu vrei să te căsătoreşti cu el.

— Nu vreau să mă căsătoresc cu *nimeni,* îi amintesc. Dar o să fac ceea ce trebuie pentru Astrea.

Dragonsbane se uită pieziş la mine, cu un zâmbet de surprindere pe buze.

— Fată cuminte, spune ea, după care deschide uşa spre pavilion.

Nu vede efectul pe care îl au asupra mea aceste două cuvinte. Nu are de unde să ştie că erau aceleaşi pe care mi le spunea Kaiserul când făceam ceva ce aproba. Nu este acelaşi lucru, ştiu, dar pare un pic similar.

Dau deoparte senzaţia şi o urmez în lumina lumânărilor din pavilion, care arată la fel ca noaptea trecută, cu canapelele şi scaunele aranjate artistic, nenumărate perne mici şi felinare de hârtie agăţate de materialul din tavan.

Peţitorii se află şi ei la locurile lor obişnuite, dar acum

sunt mai mulţi împărăteasa Giosetta este aici în această seară, şezând într-un colţ cu o tânără cu păr împletit. Mai sunt şi câţiva regi essteniani cu părul roşcat care se ceartă pe ultimele picături de vin din sticlă şi care abordează discuţia cu atât de multă ferocitate încât mă tem că se va ajunge la lovituri. Erik şi Hoa stau împreună în cealaltă parte a camerei, ambii îmbrăcaţi în hainele lor tradiţionale gorakiane, iar în apropierea lor se află un bătrân ciudat cu piele arămie, cu capul chel şi nas de uliu, îmbrăcat într-un chiton maro asemănător celor din Astrea, dar mult mai simplu, fără ornamentare şi fără atât de multe culori. Conducătorul Kapil, îmi imaginez. E la fel de bătrân precum mi-a spus Artemisia, dar nu îşi poartă anii la fel ca regele Etristo. Deşi trebuie să fie cu cel puţin un deceniu mai în vârstă, are o voioşie a mişcărilor pe care regele nu o posedă.

Toţi peţitorii se ridică atunci când mă văd chiar şi conducătorul Kapil, deşi trebuie să se sprijine cu putere în baston pentru a face acest lucru. Singurul care nu se ridică este regele Etristo, care moţăie în scaunul său. Dacă va trebui să-l aud şi-n seara asta adresându-mi-se cu *draga mea,* s-ar putea să izbucnesc.

— Vă rog, luaţi loc, spun zâmbindu-i fiecăruia. Aceia dintre voi care au fost aici seara trecută ştiu că această întâlnire este una mai degrabă relaxată – doar o oportunitate să ne cunoaştem unii pe alţii un pic mai bine, să ne asigurăm că interesele noastre se aseamănă.

Arăt spre Dragonsbane.

— Mătuşa mea şi cu mine vom petrece timp cu toată lumea, deşi sunteţi foarte mulţi şi eu sunt doar una, aşa că ar putea dura ceva timp. Din fericire, regele Etristo a fost suficient de bun pentru a oferi ceea ce pare a fi un şir delicios de mâncăruri şi multe vinuri.

Regele Etristo se agită o clipă când îşi aude numele, apoi se afundă la loc în somn. Se râde puţin de situaţia asta, iar Erik îşi ridică paharul cu vin.

— Să-l salutăm mai întâi pe comandantul Kapil? o întreb pe Dragonsbane. El este singurul cu care nu am făcut cunoştinţă.

— Nu, nu, spune ea, dând din mână. Vom începe cu cei mai importanţi. Hai să o salutăm pe împărăteasă.

O urmez fără să mă plâng. Deşi aş prefera să vorbesc cu comandantul vecturian şi să aflu de ce a bătut atâta drum, vreau şi să stau de vorbă mai mult cu împărăteasa Giosetta.

Când ne îndreptăm spre ea, împărăteasa zâmbeşte şi se ridică în picioare, iar tânăra de lângă ea se ridică o clipă mai târziu. Poartă rochii asortate din voal de mătase care le cad elegant peste un umăr, lăsându-l pe celălalt gol într-un stil similar rochiilor astreane. Dar în vreme ce rochiile astreane sunt mai largi şi mai uşoare, acestea sunt mai strânse şi împodobite atât de mult încât seamănă mai degrabă cu nişte armuri decât cu nişte rochii. Părul împărătesei este lăsat să cadă în bucle castanii care au fost împodobite cu bijuterii.

— Regină Theodosia, îmi spune făcând o reverenţă pe care fata încearcă să o copieze. Ţi-o prezint pe fiica şi urmaşa mea, Fabienne.

Îi zâmbesc fetei, care la rândul ei îmi întoarce zâmbetul.

— Aşteptam cu nerăbdare să vorbesc cu un alt conducător de sex feminin, îi spun împărătesei când suntem toate aşezate.

— Da, sunt copleşitor de mulţi bărbaţi aici nu-i aşa? întreabă ea. Cred că asta înseamnă că ne-am potrivi excelent. Îndrăznesc să spun că te respect mai mult decât oricine altcineva de aici

— Nu mă îndoiesc, îi spun eu. Deşi am câteva întrebări.

Împărăteasa zâmbeşte.

— Ai dori să ştii dacă parteneriatul nostru va fi şi de natură romantică? încearcă ea să ghicească.

Dau din cap, uitându-mă nesigur la Fabienne, care nu pare intrigată.

— Ei bine, eu sunt atrasă şi de bărbaţi, şi de femei, în mod egal.

— Oh, spun eu. Eu... nu sunt.

— Păcat, spune ea. Dar nu am avut niciodată probleme în a-mi găsi iubirea şi aş fi mai mult decât fericită să fiu de acord cu un parteneriat platonic, dacă asta îţi doreşti.

Zâmbesc şi dau din cap, chiar dacă adevărul este că, şi dacă ar putea fi de acord să nu împart patul cu ea, mă îndoiesc că ar fi la fel de înţelegătoare dacă i-aş cere să păstrez eu singură domnia asupra Astreei.

Dragonsbane se ridică, spunând că trebuie să trecem şi pe la ceilalţi, aşa că ne luăm politicos rămas-bun de la Giosetta şi Fabienne.

Dragonsbane mă surprinde. În loc să mă conducă spre arhiducele Etmond, regii essteniani sau spre ţarul Reymer, aşa cum mă aştept, se îndreaptă spre comandantul Kapil. Acesta arată la fel de surprins ca mine când vede că ne apropiem de el. Face un efort pentru a se întinde după baston ca să se ridice, dar eu îl opresc.

— Serios, nu este nevoie, conducător Kapil, spun eu, aşezându-mă vizavi de el. Nu-mi plac foarte mult reverenţele şi pot să mă descurc oricum fără încă una.

Uşurarea îi este evidentă în ochi, când îmi ia mâna şi o sărută.

— Este o plăcere să te cunosc, Regină Theodosia. Am auzit atâtea despre tine, că mă simt ca şi când ne cunoaştem deja.

Am din nou acel sentiment incomod. A auzit atât de multe despre mine, însă eu nu ştiu despre el nimic în afară de nume. Dar spre deosebire de ceilalţi, el nu mă priveşte cu milă.

— Eşti o femeie curajoasă, spune el, surprinzându-mă. Şi înţeleg că îţi datorez recunoştinţă.

Îmi ia o clipă ca să înţeleg la ce se referă – am intervenit când kalovaxianii au început să invadeze Vecturia.

— Îmi pare rău că nu am putut face mai mult, îi spun. Am auzit despre arderea depozitelor cu alimente din ţara voastră. Cum se descurcă oamenii?

Faţa i se întunecă, dar îşi scutură capul.

— Vecturia s-a confruntat cu lucruri mai rele decât foametea; va supravieţui.

Vecturia va supravieţui, poate, dar nu şi toţi oamenii ei. Iar ordinul acela a fost dat de Søren. Poate că i-am iertat multe dintre păcate, dar pe unele dintre ele nu eu trebuie să le iert.

— Mi-ar plăcea să se poată face ceva, îi spun.

— Pfui! face el, lăsându-se pe spate pe canapea. Sunt mai preocupat de ce pot face eu pentru tine.

Înghit, îngrijorată de direcţia în care se îndreaptă discuţia. E destul de bătrân ca să-mi poată fi bunic, iar o alianţă cu Vecturia nu ar fi suficientă pentru a recuceri Astrea.

— Nu mă pot căsători cu tine, spun cu câtă blândeţe pot.

Râde încet şi-mi bate mâna cu a lui, bătătorită şi plină de pete.

— Ştiu, Maiestate, răspunde. Nu toţi bătrânii caută mirese-copii care să le redea tinereţile pierdute. Tinereţea mi-am petrecut-o frumos, dar a apus de mult. Nu am vreo intenţie să o fur pe a ta.

— Atunci de ce eşti aici? îl întrerupe Dragonsbane.

Nu se uită la ea, toată atenţia îi este concentrată asupra mea.

— Trebuia să te întâlnesc, spune el. Trebuia să te privesc în ochi şi să îţi spun cât de rău îmi pare că Vecturia nu a putut să ajute Astrea când au atacat kalovaxianii Voi petrece ce mi-a mai rămas din viaţă încercând să îmi ispăşesc acel păcat. Sunt recunoscător că tu ai fost mai curajoasă şi mai bună decât am fost eu.

— A fost mişcarea corectă din punct de vedere strategic, îi spun, şi felul în care se uită la mine, de parcă aş fi vreun fel de salvatoare, mă face să nu mă simt confortabil.

— Atunci ce ai făcut a fost curajos şi bun şi înţelept deopotrivă, spune cu un zâmbet. Nu am dorinţa de a mă căsători cu tine, Regină Theodosia, dar ai un aliat în Vecturia, dacă îţi doreşti. Ai la dispoziţie armatele noastre, oricât de nimicite ar fi ele.

Nu trebuie să mă mai consult cu Søren ca să ştiu că într-adevăr sunt reduse. Destul de puternice pentru a învinge o facţiune de războinici kalovaxiani având avantajul solului vecturian, dar nu suficient de puternice pentru a iniţia un atac. Totuşi gestul înseamnă mai mult pentru mine decât pot spune în cuvinte.

Conducătorul Kapil îşi ia tălpăşiţa la scurt timp după aceea – situaţia ţarii lui nu-i permite să petreacă mai mult de o noapte în Sta'Crivero. Îmi pare rău că a trebuit să cheltuiască bani pentru o conversaţie, dar nici nu vrea să audă despre asta. Vom ţine legătura, îmi promite, ridicându-mi mâna spre buze pentru un scurt sărut.

Descopăr că sunt tristă să-l văd plecând. Mă îndrept spre arhiducele Etmond, iar Dragonsbane nu încearcă să mă conducă în altă parte. Ar aproba căsătoria, sunt sigură. Etralia este o ţară bogată, cu o prezenţă militară puternică. Faptul că nu mă sufocă nici compania lui este doar un bonus, cred.

— Speram să am şansa să vorbesc cu tine în seara asta, Maiestate, spune arhiducele Etmond, cu vocea scăzută. Mă tem că întreaga chestiune este... Ei bine, pe mine mă pune la încercare şi sunt sigur că pentru tine este de două ori mai greu.

Zâmbesc uşor.

— *Este* copleşitor, recunosc.

Zâmbetul lui devine mai larg.

— Fratele meu m-a trimis aici, recunoaşte el. Şi cred că a vrut ca asta să fie mai mult o glumă decât orice altceva. Nu sunt... Nu am fost niciodată foarte bun la a vorbi cu oamenii, ştii? Şi femeile...

Se întrerupe, scuturând din cap.

— Sunt sigur că îşi imaginează că mă voi întoarce acasă jenat şi respins.

Nu o spune ca şi cum ar căuta milă. Pur şi simplu enunţă un fapt. Înainte să pot spune ceva care să-l consoleze puţin, continuă.

— Dar… ar fi corect să presupun că nu cauţi un partener romantic? întreabă el.

Alături de mine, Dragonsbane încremeneşte. O ignor. În schimb, mă apropii de arhiduce.

— Da, îi spun, e corect. Când căsătoria pare să fie singura cale de a lua Astrea înapoi, voi face ceea ce trebuie.

Pentru prima oară de când l-am întâlnit, arhiducele îmi susţine privirea, dând din cap înainte de a privi în gol.

— Cred că ne putem ajuta reciproc, spune el, cu voce mai scăzută. Ai nevoie de o armată care să învingă kalovaxianii Am o armată.

— *Fratele* tău are o armată, intervine Dragonsbane.

Arhiducele îşi scutură capul.

— Fratele meu poartă coroana, dar armata lui mă ascultă. El ştie acest lucru la fel ca toată lumea şi e mulţumit de aranjament. La urma urmei, rareori avem nevoie de armata noastră. Nu ne-am luptat de ani întregi. Pot să obţin trupe care să lupte pentru tine.

— Câţi oameni? îl întreb eu.

— Destui, spune el.

Încerc să-mi temperez aşteptările pe moment, dar o speranţă idioată îmi tresare oricum în piept.

— Şi de ce ai avea nevoie în schimb? îl întreb. Suveranitatea în Astrea?

Scutură din cap.

— Nu, nu. Nimic de genul ăsta. Ideea că aş putea moşteni Etralia dacă fratele meu nu reuşeşte să producă un moştenitor mă îngrozeşte destul. Nu. Acum câţiva ani, Theyn a venit în vizită în Etralia şi fratele meu i-a făcut cadou setul meu preferat de şah. Vechi de secole, sculptat

din onix şi os.

Îmi aduc aminte de setul de şah. L-am văzut adesea când o vizitam pe Crescentia; era ţinut pe un raft ca un obiect de decor, niciodată folosit.

— Fratele meu i l-a dat ca să mă sfideze, continuă arhiducele. Dar întotdeauna mi-am plâns pierderea. Înţeleg că Theynul este mort acum.

— Îţi vrei înapoi setul de şah, spune Dragonsbane încet, cu neîncrederea evidentă în fiecare cuvânt.

— O moştenire de familie, spune el. Este mai preţios pentru mine decât orice altceva.

Se îndreaptă şi în colţul gurii îi apare un zâmbet timid.

— Şi, în plus, au trecut mulţi ani de când Etralia a luptat într-un război. Ar putea reprezenta o provocare interesantă.

Schimb o privire sceptică cu Dragonsbane înainte de a da din cap.

— Cred că putem fi de acord cu acest parteneriat, îi spun.

Zâmbeşte larg şi îi face semn unei fetiţe care aduce o sticlă de vin. Este aceeaşi fată sperioasă care mi-a dat mesajul regelui mai devreme. E şi mai speriată aici, cu mâinile tremurând în timp ce toarnă două pahare de lichid roşu bogat. Dragonsbane o îndepărtează înainte să îl toarne şi pe al treilea, din moment ce paharul ei este încă pe jumătate plin. Când arhiducele îmi dă un pahar, mă forţez să zâmbesc. Ştiu că nu mai pot să beau nimic. Nu am mâncat toată noaptea, pentru că rochia e prea strâmtă şi deja simt puţinul vin pe care l-am băut.

— Pentru noi prieteni, spune arhiducele Etmond, ridicându-şi paharul spre al meu.

Îmi ridic şi eu paharul pentru a-l întâlni pe al lui, dar în timp ce el ia o gură, eu doar mă prefac. Vreau să sar în picioare şi să strig de bucurie. Vreau să-mi arunc vinul în faţa regelui Etristo şi să-i spun exact ce cred despre el. Vreau să dansez până mi-ar sângera tălpile. Pentru prima

dată după multă vreme, speranţa din mine nu mai este ceva fragil. Creşte mai fermă, mai vizibilă.

Deschid gura pentru a-i mulţumi arhiducelui, dar înainte să pot scoate vreun cuvânt, o expresie şocată i se întipăreşte pe faţă. Mâinile i se ridică la gât şi ochii i se deschid larg şi cuprinşi de panică. Se împleticeşte, izbindu-se de masa noastră şi răsturnând ambele pahare, apoi se prăbuşeşte lângă ele.

Toată lumea este în picioare, dar mintea mea este încă într-o ceaţă de uluire. Dragonsbane mă apucă strâns de încheietura mâinii şi mă trage de acolo.

— Îndepărtaţi-vă! strigă o voce prin murmurul de panică.

Coltania se îndreaptă spre el, mergând surprinzător de repede în rochia ei grea. Se aruncă lângă el fără graţie, rostogolindu-l pe spate şi punându-i mâna pe piept.

— Nu respiră, o să trebuiască să o fac eu în locul lui.

Se apleacă deasupra arhiducelui, lipindu-şi buzele de ale lui în ceea ce la început pare un sărut, dar nu este. Obrajii i se umflă, apoi se umflă ai lui şi repetă procedura.

Îmi scot braţul de după mâna lui Dragonsbane şi mă îndrept spre el, cuprinsă de groază când pielea arhiducelui începe să capete o nuanţă purpurie. Mă simt de parcă aş merge printr-un vis, cu mintea incapabilă să înţeleagă ce se întâmplă chiar în faţa ochilor mei.

— Theo, zise o voce străbătând prin ceaţă.

Erik păşeşte în faţa mea, blocându-mi vederea spre arhiduce. Mă apucă de umeri, scuturându-mă blând, dar abia îl simt. Abia de mai simt ceva.

— Theo, trebuie să pleci E otravă şi e posibil să fie mai multă. Vinul... ai băut din el?

Îmi recapăt glasul.

— Nu, spun, deşi vocea mea îmi pare străină. Nu am băut deloc.

Erik dă din cap, părând uşurat.

— Trebuie să te scoatem de aici până când locul

redevine sigur.

În sfârşit mă uit la el şi îmi dau seama de ceea ce spune şi de ceea ce nu spune. Otravă, dar s-ar putea să nu fi fost pusă pentru arhiduce. Nu el e cel cu un milion de monede de aur preţ pe cap. Nu pe el îl vrea Kaiserul, mort sau viu. Erik înghite, cu ochii măriţi. Ştim amândoi cum Kaiserul obţine întotdeauna ce îşi doreşte, mai devreme sau mai târziu, şi că niciun decret de-ale regelui Etristo nu îl poate împiedica.

Fără să aştepte vreun răspuns, Erik mă conduce afară din cameră şi apoi pe hol, lăsând în urma noastră agitaţie şi panică.

Protecţie

PARCURG DRUMUL SPRE CAMERA MEA sub ceaţa şocului. Nici măcar nu îmi amintesc când am urcat cu elevatorul. Singurul lucru de care sunt conştientă este bătaia nebunească a inimii care îmi bubuie în urechi. Până ajungem la mine în cameră, îmi revine treptat în minte ce s-a întâmplat, ca nişte raze de lumină printr-o pădure deasă.

— E mort, nu-i aşa? îl întreb pe Erik, deşi propria voce îmi sună îndepărtată.

Zăboveşte nesigur în prag.

— Poate l-a salvat sora cancelarului, spune, dar nu cred că vreunul dintre noi doi crede cu adevărat asta.

Amândoi am văzut faţa arhiducelui învineţindu-se, iar Coltania a spus că nu respira. Când am văzut-o pe împărătească căzând de la fereastră după Maskentanz, o parte din mine a sperat, prosteşte, că a supravieţuit, până i-am văzut faţa. Dar, la fel ca încrederea, speranţa prostească e un lucru pe care nu mi-l mai pot permite.

Numai atunci îmi dau seama că şi Erik este destul de afectat. Ascunde bine asta – presupun că a văzut moartea destul de des pe câmpul de luptă. Dar acum este diferit; palatul trebuia să fie un loc sigur. Dacă Kaiserul poate ajunge la mine şi aici, există vreun loc care să fie cu adevărat sigur, atâta timp cât el respiră?

S-ar putea să nu fie Kaiserul. Camera era plină de feţe regale, fiecare cu propriile conflicte şi cu proprii duşmani. Otrava nu era neapărat pentru mine. Dar, chiar când mă gândesc la asta, îmi apare în minte faţa Kaiserului şi îi simt pe piele respiraţia fierbinte, care duhneşte a alcool. Cinci milioane de monede de aur pentru mine în viaţă, dar doar un milion pentru mine moartă. Un milion este totuşi mult.

— Ar trebui să rămân o vreme, până când ştim că

ameninţarea a dispărut, spune Erik.

Mă întreb brusc dacă ştie despre recompensă.

Pentru o clipă înşelătoare, mă întreb dacă pot avea încredere în el, dar alung rapid gândul. Dacă Erik i-ar fi loial Kaiserului, nu m-ar fi adus înapoi în camera mea. Ar fi profitat de haos şi m-ar fi scos din Sta'Crivero. Ar fi luat cele cinci milioane de monede de aur.

Mă cufund în canapea, materialul rigid al rochiei mele strivindu-se sub mine.

— Îmi plăcea, îi zic lui Erik. Cel puţin mi-a plăcut mai mult decât ceilalţi. Era... ciudat, dar era bun. El nu s-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost o friptură frumos aşezată pentru el pe masă. Şi el doar... mi-a oferit armata lui. Fără ataşamente, fără să vrea magie, fără căsătorie, voia doar un set de şah care ajunsese la Theyn.

Doar după ce spun aceste cuvinte îmi dau seama că deja folosesc timpul trecut.

Erik îşi scutură capul, ferindu-şi privirea de a mea.

— Cu puterea armatei haptaniene am fi putut elimina kalovaxianii într-o lună.

O lună. Inima mi se zbate în piept. Într-o lună aş fi putut să mă întorc în Astrea, aşezată pe tronul mamei mele. Într-o lună, ţara mea ar fi fost eliberată şi aş fi făcut astfel încât Kaiserul să plătească pentru tot ce ne-a făcut. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost atât de aproape, doar pentru a-mi fi iarăşi luat.

Închid ochii, dar nu-mi pot ascunde lacrimile care izvorăsc.

Îmi apăs ochii cu podurile palmelor şi las suspinele să se scurgă prin mine.

Plângi pentru propria pierdere în vreme ce un bărbat zace fără suflare, mă mustru. *Eşti la fel de egoistă cum e Kaiserul.* Asta mă face să plâng şi mai tare.

Erik se pierde – îmi imaginez că nu a văzut multe femei plângând pe durata antrenamentului său dar după o clipă se întinde să mă bată, jenat, pe spate. Totuşi sunt

recunoscătoare pentru că a încercat.

Afară se aud paşi tropăitori, urmaţi de ţipete panicate. Trebuie să fie agitaţie în tot palatul.

— Ai vreo armă? mă întreabă Erik încet.

Nu îşi ridică privirea din podea. Dau din cap, mă ridic şi mă îndrept spre pat. Scot pumnalul pe care l-am ascuns sub saltea şi i-l arăt lui Erik, care îl priveşte cu admiraţie.

— Foarte drăguţ, spune. Ştii să-l foloseşti?

Mă gândesc la lecţiile de mai devreme cu Artemisia, dar brusc totul mi se pare foarte îndepărtat. Aceea era o lamă de dimensiuni diferite şi nici măcar nu era ascuţită. Puţinul pe care am reuşit să-l învăţ într-o singură lecţie pare brusc inutil – Erik mă întreabă dacă mă pot apăra singură în caz că suntem atacaţi. Nu e vorba despre un antrenament cu săbii lungi şi boante, aici e vorba despre viaţă şi moarte.

— Ar trebui să-l iei tu, îi spun dându-i pumnalul şi reluându-mi locul pe canapea.

Întoarce lama în mâini, îşi trece degetele peste mânerul filigranat.

— E atât de delicat – cred că l-aş rupe în două dacă aş încerca să-l folosesc.

Zâmbetul meu tremură.

— E mai puternic decât pare, spun.

Mai mulţi paşi se aud cu ecou pe hol, dar de această dată nu trec mai departe. Erik stă în picioare între mine şi uşă, cu arma pregătită; în clipa în care se deschide uşa, se dă la o parte.

În cameră năvăleşte Søren, cu Blaise, Heron şi Artemisia în spatele lui. Când mă văd, se aude o expiraţie colectivă de uşurare.

— Am auzit că cineva a fost otrăvit la cină, spune Blaise, gâfâind. Ne-am gândit…

Nu termină, dar nu e nevoie.

— A fost arhiducele Etmond, spun, povestind tot ce s-a întâmplat.

Søren înghite, cu ochii aţintiţi asupra mea.

— Nu are sens, spune el încet. Haptania nu are mulţi duşmani şi, chiar dacă ar avea, uciderea lui Etmond nu ar schimba mare lucru. Şi dacă cineva l-ar fi dorit mort, i-ar fi fost mai uşor să-l ucidă în Haptania, în lunile pe care le-a petrecut în garnizoană. Nivelul de securitate din Sta'Crivero este mai mare.

— Nimeni nu a spus că ar fi fost asasinat, spune Heron, ridicând mâinile. Nu ar trebui să tragem concluzii pripite. Puteau fi cauze naturale.

— Sau otrava îi era destinată lui Theo, spune Artemisia. Ea este singura pe al cărei cap s-a pus un preţ.

Erik se încruntă, uitându-se când la ei, când la mine.

— Cine sunt aceşti oameni? mă întreabă el.

— Ah, chiar, zic eu, realizând că Erik nu s-a întâlnit niciodată cu Heron, cu Art sau cu Blaise, deşi ei l-au văzut de la distanţă.

Fac rapid prezentările şi le explic ce face Erik în Sta'Crivero.

— Otrava este un element nou pentru mine, îi spune Erik lui Heron când termin. Dar ştiu ce am văzut şi nu a fost nimic natural la moartea aceea.

Ochii lui Heron se lărgesc, dar dă din cap solemn.

— Şi nu-mi pot imagina că îi era destinată lui Etmond, spune Søren, privind la mine. Artemisia are dreptate. Dintre toţi cei din camera respectivă, cel mai probabil este ca tu să fi fost ţinta.

— Fiecare om din acea cameră este unul important în ţara lui, spun eu, deşi vocea îmi tremură.

— Important, da, spune Artemisia. Dar nu stă în calea nimănui. Niciunul nu a avut parte de ameninţări serioase, ca să nu mai vorbim de o recompensă pusă pe capul vreunuia.

— S-ar putea să nu ştim cine a pus otrava, dar ştim cine a dat ordinul, spune Blaise încetişor.

Deşi nu am mâncat nimic la cină, stomacul meu încă se învârte şi se răsuceşte, mintea mea înoată în gânduri pe

care nu vreau – şi nu pot – să le duc până la capăt. Am crezut că sunt în siguranţă aici, am crezut că mă aflu departe de influenţa Kaiserului, am crezut că nu mă va mai putea atinge niciodată. A fost o speranţă prostească şi acum un om este mort din cauza asta. Din cauza mea.

Abia după miezul nopţii se aude în uşă o bătaie ascuţită, oficială. Cu toţii am fost prea încordaţi ca să vorbim, iar Artemisia a insistat să profităm de acest timp ca să ne mai antrenăm un pic. A fost deosebit de distractiv, cu toată lumea uitându-se şi adăugând propriile critici la poziţia şi tehnica mea, dar cel puţin mi-a distras atenţia de la emoţiile mele.

La sunetul bătăii în uşă, intrăm toţi în alertă, cu armele pregătite. Artemisia îşi lasă sabia de antrenament şi o ia pe cea adevărată.

— Colţul din spate al camerei, îmi spune Blaise şi mă grăbesc să mă conformez, cu inima bubuind în piept, chiar dacă îmi dau seama că un asasin nu s-ar deranja să bată la uşă.

Desigur, când Heron deschide uşa, este doar una dintre gărzile regelui. Chiar şi el e foarte agitat, cu ochii peste tot prin cameră ca şi cum s-ar aştepta la un atac în orice moment.

— Regină Theodosia, zice el, privindu-mă.

Dacă i se pare ciudat că mă ascund într-un colţ, nu o arată.

— Ameninţarea a fost îndepărtată. Dacă te vei alătura regelui Etristo în sala tronului, îl vei vedea tu însăţi pe vinovat.

Interogatoriu

PAZNICUL MĂ CONDUCE în sala tronului; Søren, Erik şi umbrele mele mă urmează. Cred că am început să mă obişnuiesc cu opulenţa sta'criverană, pentru că abia observ pereţii cu fresce ai camerei, podelele de marmură şi candelabrele de aur ornamentate. Tot ceea ce văd este tronul din centru, atât de mare încât, la început, nici măcar nu văd forma fragilă a regelui Etristo. Practic, se pierde în perna de catifea pluşată.

Înaintez pe culoarul dintre rândurile de scaune, simţind privirile peţitorilor asupra mea. Probabil că suntem ultimii aici, pentru că fiecare loc din camera de audienţă este ocupat, cu excepţia câtorva scaune din faţă şi al unuia pentru delegaţia gorakiană, pe care se aşază Erik. Ce caută oamenii ăştia? Durere? Frică? Deşi le simt pe amândouă, sunt mai mult amorţită. Toţi par îngrijoraţi şi suspicioşi, ca şi cum cine l-a otrăvit pe arhiduce stă chiar lângă ei. Un gând îngrozitor pe care încerc să îl îndepărtez.

Paznicul ne însoţeşte pe rândul de scaune din faţă şi ne aşezăm, Søren de o parte, Artemisia de cealaltă parte a mea.

— Ai venit, draga mea, spune regele Etristo cu obişnuitul său zâmbet condescendent, îndreptându-se un pic mai mult pe tron. Mă bucur să te informez că am prins persoana responsabilă pentru asasinarea arhiducelui.

Asasinare. Deci este mort. Fărâma de speranţă de care mă agăţam se ofileşte şi moare. Nu îl cunoşteam suficient de bine ca să-l jelesc, nu după atâţia alţii care mi-au fost luaţi, dar tot îi simt moartea ca pe o împunsătură ascuţită între coaste. Deşi mă urăsc pentru asta, jelesc mai mult pierderea promisiunii făcute de el. Jelesc cât de aproape am fost de a redobândi Astrea, doar ca să-mi fie iar furată.

— Cine e responsabil? întreb.

Regele Etristo bate de două ori din palme. Un alt paznic intră prin uşa din spatele tronului, însoţind o fată încătuşată, îmi ia o clipă să o recunosc pe cea care ne-a servit mai devreme, sperioasa care mi-a adus scrisoarea în această după-amiază, cea care a turnat vin pentru mine şi arhiduce. Ochii ei sunt şi mai îngroziţi acum, scrutând rapid camera, căutând o faţă prietenoasă. Nu găseşte.

Îmi dreg glasul şi mă uit iar la regele Etristo.

— Desigur că mă încred în judecata ta, Înălţime, dar ce să fi avut această fată împotriva arhiducelui?

Zâmbetul regelui e subtil.

— Asta, draga mea, este exact ceea ce vrem să aflăm.

Se întoarce spre locul unde stau cancelarul Marzen şi sora lui.

— *Salla* Coltania, spune. Înţeleg că ne-ai adus serul adevărului din Oriana.

Coltania se ridică de la locul de lângă fratele ei de pe acelaşi rând cu mine. Faţa îi e palidă şi e extrem de încordată.

— Da, Înălţimea Ta, spune ezitant. Mereu îl ţinem la îndemână când călătorim, în caz că trebuie să aflăm dacă vreun străin vrea să ne facă rău. Desigur, nu ne-am aşteptat nicio clipă la ce s-a întâmplat.

— Nimeni nu s-a aşteptat, draga mea, spune el oftând, după care îi face semn să se apropie. Voi lăsa asta în seama ta, de vreme ce tu eşti specialista.

Coltania păşeşte spre fată cu o fiolă în mână, iar aceasta începe imediat să se zbată în mâinile paznicului, de parcă ar exista vreun mod prin care să se sustragă. Îmi vine imediat în minte Elpis, care a fost într-o situaţie similară. Numai că Elpis nu merita ceea ce era în fiolă, spre deosebire de această fată. Serul nu o va ucide, doar va aduce adevărul la suprafaţă. De ce s-ar împotrivi aşa de tare dacă nu are nimic de ascuns?

Coltania îi bagă poţiunea pe gât cu forţa şi fata nu se

mai zbate. Se prăbuşeşte pe spate, în mâinile pazniculuiclipind nesigur.

— Va dura un minut până funcţionează, îi spune Coltania regelui Etristo.

Dacă este cu adevărat doar un minut, se întinde cât o eternitate. În cele din urmă, Coltania vorbeşte din nou, de data asta fetei.

— Te rog să-ţi spui numele, spune ea.

Fata înghite, arătând ca şi cum şi-ar reveni din leşin.

— Rania, spune ea încet.

Coltania se uită la pupilele fetei şi îi măsoară pulsul de la încheietură înainte de a da din cap spre regele Etristo.

— Poţi să începi spune ea.

Regele Etristo se apleacă înainte, privind-o pe fată.

— Ai otrăvit mâncarea arhiducelui? o întreabă el.

— Nu, spune ea, vorbind departe, ca prin vis, de parcă ar fi de cealaltă parte a unui perete de sticlă. Am otrăvit vinul.

Un murmur trece printre toţi cei adunaţi chiar şi printre Umbrele mele. La urma urmei şi eu am băut din vin – toată lumea a făcut-o.

— Cu ce? întreabă regele Etristo.

Ochii fetei se plimbă prin încăpere, înainte de a se opri încă o dată asupra regelui, încercând să rămână focalizaţi.

— Cu otravă, spune ea, sunând confuză. Nu ştiu de care anume, asta mi s-a dat.

— De către cine? întreabă regele Etristo.

Fata înghite. Serul adevărului o face să se clatine pe picioare şi se lasă dintr-o parte în alta, sprijinită de paznic.

— Kaiserul, spune ea. Kaiserul l-a trimis, cu plată.

Şi mai multe murmure, dar de data asta am amorţit. Nu e altceva decât mă aşteptam, dar confirmarea fetei face să mi se pară că tot aerul a fost aspirat din cameră. Aproape că nu aud ce spune în continuare.

— Nu se va opri, spune ea, cu vocea care începe să se bâlbâie. Nu se va opri până nu moare ea.

Îşi ridică mâinile încătuşate şi arată spre mine. Pământul îmi alunecă de sub picioare şi aproape că pic de pe scaun, dar mâna Artemisiei pe braţul meu mă susţine ca o ancoră.

Fata se clatină şi mai mult iar paznicul se luptă să o menţină în picioare. Capul i se mişcă dintr-o parte în alta. Regele Etristo se uită la Coltania.

— Este normal acest lucru? o întreabă el.

Coltania este uluită. Se îndreaptă spre fată şi o apucă cu forţa de bărbie, deschizându-i gura. Cuvintele pe care le murmură nu sunt unele pe care să le pot traduce, deşi sunt sigură că sunt înjurături.

— Are limba neagră. Scuipă! spune ea, cu glas ascuţit.

Fata clipeşte confuză, după care face aşa cum i s-a spus şi scuipă pe jos. Saliva îi este neagră ca smoala şi mai e acolo şi altceva. Coltania se lasă pe vine, atingând saliva şi frecând puţină între degete. Le ridică aproape de ochi.

— Bucăţi de sticlă, spune Coltania, ştergându-şi saliva pe tivul rochiei.

Se uită în sus, la regele Etristo.

— O fiolă cu otravă pe care trebuie să o fi avut în gură dinainte să o arestaţi. Care i-a fost dată pentru eventualitatea în care avea să fie interogată, îi explică ea.

Atunci de ce nu a luat-o pur şi simplu? De ce nu a luat-o când au arestat-o gărzile?

Înainte să urmez şirul acestor gânduri, vocea regelui Etristo străpunge aerul cu un ţipăt panicat.

— Ce mai aştepţi? Salveaz-o.

Coltania se uită la fată şi scutură cu tristeţe din cap.

— Nu pot, spune. A fost moartă din clipa în care a spart fiola. Nu există leac pentru *Ephemera vulgata.* Mai are doar câteva momente de luciditate. Nu mai e nimic de făcut decât să o lăsăm să se ducă.

O spumă neagră începe să se reverse din gura fetei şi ea se lasă pe paznic, străbătută de un tremur. Îmi doresc să o pot întreba de ce a făcut-o, dacă a fost vorba doar de bani

sau dacă a existat şi ură acolo. Aş vrea să înţeleg ce joc nou joacă Kaiserul de pe tronul lui de peste ocean. Dar viaţa deja îi părăseşte ochii şi nu mai pot privi încă un om care moare.

Înalţ către zei o rugăciune tăcută şi mă ridic, urmată de sfătuitorii mei. Încep să-mi croiesc drum ca să ies din cameră, dar vocea regelui Etristo mă opreşte.

— Numai o clipă, draga mea, spune el, deşi acum nu mai are în glas niciun pic din dulceaţa dezgustătoare.

În schimb, pare furios şi panicat, ca un animal încolţit. Ştiu că asta îl face periculos, dar mă forţez să mă întorc spre el.

— Da, Înălţimea Ta? întreb.

În loc să răspundă, regele se apleacă spre paznicii săi şi murmură ceva ce nu pot distinge, arătând spre mine, apoi se ridică în picioare. Când iese din sala tronului, paznicii se îndreaptă spre noi. Observ doar o clipă prea târziu că îşi scot armele.

— Prinţe Søren, prin ordinul regelui Etristo, eşti arestat pentru uciderea arhiducelui Etmond.

Fără să mă gândesc la armele pregătite sau la peţitorii încă prezenţi, fac un pas între paznicii care se apropie şi Søren, care e încremenit de uimire.

— Nu prinţul Søren a fost responsabil de otrăvirea arhiducelui, spun eu, enunţând fiecare cuvânt cu atenţie, astfel încât întreaga sală a tronului să mă poată auzi. Dacă Søren ar fi vrut să mă ucidă, a avut destule şanse să o facă, spun eu. Nu ar folosi ceva atât de laş cum este otrava şi, dacă ar fi făcut-o totuşi, sunt sigură că ar fi reuşit.

Nu prea sună a apărare solidă, nici chiar pentru urechile mele.

— Voi merge de bunăvoie, zice Søren încet, lăsându-şi mâna pe umărul meu. Nu am făcut nimic rău şi sunt sigur că regele Etristo va vedea asta.

Se îndreaptă spre paznici, cu mâinile ridicate şi clar la vedere. Înainte de a şti ce fac, mă întind şi îl apuc de

mână, forţându-l să se întoarcă cu faţa spre mine. Doar atunci îmi amintesc că nu suntem singuri şi că există o duzină de peţitori care privesc şi care vor citi mult prea mult într-o simplă atingere. Îmi trag repede mâna şi o las să-mi cadă pe lângă corp.

— Te vom elibera, îi spun încet. Am făcut-o o dată, o voi face iar.

Zâmbetul lui Søren este fragil, dar măcar se preface că mă crede când paznicii îi leagă de încheieturi cătuşe încrustate cu bijuterii şi îl iau cu ei.

Arest

— E MEMBRU ÎN CONSILIUL MEU, îi spun regelui Etristo, încercând să-mi smulg cuvintele dintre dinţii încleştaţi. Când mi-ai promis protecţie, am rămas cu impresia că acea protecţie se aplică întregului meu grup.

Din locul său de după biroul mare de marmură, regele Etristo abia de-mi aruncă o privire. Scoate un oftat de om sâcâit şi îşi roteşte ochii spre cer. Nu este chiar respectuos, dar nu mă vede ca pe o egală, ci mai mult ca pe un corp de sex feminin care vorbeşte mult mai mult decât strictul necesar. Nici măcar nu a vrut să mă întâlnească decât după ce a luat micul dejun, ceea ce înseamnă că Søren e de opt ore într-o închisoare sta'criverană.

— Aşa cum am explicat de mai multe ori, draga mea, nu pot garanta siguranţa celor care încalcă legile din Sta'Crivero. Astrea nu consideră crima a fi împotriva legii?

Căldura îmi izvorăşte prin piele până când încep să-mi simt mâinile fierbinţi. Le strâng în pumni, deşi asta nu face prea multe pentru a înlătura căldura. Fierbinţeala ce-mi curge prin vene creşte de fiecare dată când îmi spune *draga mea.* Mă forţez să respir adânc. De când am părăsit nava nu s-a mai întâmplat ceva asemănător episodului cu cearşafurile – doar căldura ocazională din mâinile şi braţele mele – şi aproape că mă pot convinge singură că mi-am imaginat totul, dar în astfel de momente ştiu că nu-i aşa. Simt focul înăuntrul meu şi ştiu că dacă iese la suprafaţă acum… nu-l pot lăsa.

— Ba sigur că da, spun forţându-mi vocea să rămână liniştită.

Mă uit în spate, la Heron, Blaise şi Artemisia, înainte de a mă întoarce spre rege.

— Dar o astfel de acuzaţie serioasă necesită dovezi şi nu

aţi oferit niciuna în afara liniei sale de rudenie. Dacă acesta este un motiv suficient de bun pentru a închide pe cineva, sunt surprinsă că închisorile voastre nu dau pe dinafară.

Regele Etristo bate cu degetele în birou şi pe teancul de hârtii pe care bănuiesc că doar se prefăcea că le citeşte, pentru a mă evita.

— În timp ce vorbim, *Salla* Coltania îi instruieşte pe medicii mei despre cum să facă un alt ser al adevărului. Înţeleg că procesul poate dura ceva timp, spune el. Dacă apoi îşi recâştigă onoarea, îl voi elibera cu cele mai umile scuze, dar nu există prea multă atenţie când e vorba despre siguranţa ta, draga mea. Mai ales că, aşa cum am înţeles, a petrecut câteva nopţi în dormitorul tău.

Insinuarea din vocea lui mă face să mă înroşesc şi mă bucur că Umbrele mele sunt singurele care îl aud deşi sunt sigură că un pic de bârfă tot a prins deja rădăcini, ajutată, fără îndoială, de propriile mele acţiuni din sala tronului. M-am pus între Søren şi paznicii înarmaţi, la urma urmei.

— Două nopţi, zic înainte să arăt spre cele trei Umbre. Împreună cu ceilalţi consilieri. Dacă ar fi vrut cu adevărat să mă ucidă, nu ar fi fost niciodată mai uşor pentru el să o facă decât atunci când dormeam.

Colţurile gurii regelui coboară într-o expresie de profundă nemulţumire, iar în cele din urmă se uită la mine.

— Ei bine, atunci poţiunea de la *Salla* Coltania ar trebui să-l absolve de orice acuzaţii şi i se va da drumul în câteva zile, spune el de parcă ar vorbi unui copil iritat.

Vreau să ţip, dar mă forţez să zâmbesc în schimb.

— Foarte bine, spun sec. Dar prinţul Søren mi-a fost consilier de încredere în chestiuni legate de afacerile externe, aşa că nu mă pot vedea cu alţi peţitori în bună cunoştinţă de cauză până când nu va fi el liber să mă sfătuiască. Înţelegi asta, nu-i aşa? Trebuie să-mi protejez interesele.

Regele Etristo arată de parcă şi-ar dori să mă poată lovi,

dar după o secundă faţa lui redevine plăcută.

— Dacă insişti, draga mea, spune el. Deşi îmi fac griji că lipsa ta de încredere va fi văzută ca o ofensă.

Bărbaţii care ar cere dovada virginităţii mele, ofensaţi că nu am încredere în ei. Aş putea să râd de ironia situaţiei dacă nu aş fi atât de supărată.

— Desigur, nu intenţionez vreo ofensă, spun eu dulce. Între timp, aş vrea să-l pot vizita pe prinţul Søren în temniţă oricând doresc pentru a mă asigura că este tratat corect.

Expresia regelui Etristo devine încă o dată îngheţată.

— Draga mea, acum *eu* încep să mă simt ofensat de lipsa ta de încredere.

Îmi păstrez zâmbetul.

— Din nou, nu aceasta îmi este intenţia, Înălţimea Ta. Dar cred că este necesar pentru liniştea mea.

Regele Etristo îşi încleştează dinţii, dar, după ceea ce pare o eternitate, dă din cap.

— Foarte bine.

Fac o plecăciune superficială, apoi mă întorc şi ies din cameră, cu Umbrele urmându-mă îndeaproape.

* * *

Artemisia, Heron, Blaise şi cu mine abia apucăm să ne reinstalăm la mine în cameră, când intră valvârtej Dragonsbane, cu expresia ca o furtună. O clipă, cred că e furioasă pentru că a fost arestat Søren, dar sigur că asta ar fi ridicol. Dacă ar fi fost după ea, el încă ar fi în celula de pe *Smoke.*

— Nu ar fi trebuit să te duci în audienţă la rege fără mine, îmi trânteşte. Ai măcar idee în ce poziţie proastă te-ai pus singură?

Îi las veninul din glas să mi se prelingă pe spate.

— Regele mi-a arestat consilierul şi eu m-am ocupat de problemă, îi răspund calm. Îndrăznesc să spun că am mers

mai departe decât ai fi făcut-o tu, de vreme ce eşti gata să sari oricând îţi spune el.

Se dă înapoi de parcă ar fi fost pălmuită. O clipă, arată de parcă ar vrea să mă jupoaie de vie, dar mă ţin tare.

— Interesul pentru Astrea este cel mai important pentru mine, îmi spune ea. Şi e în interesul Astreei să încercăm să nu insultăm aliatul cel mai puternic pe care îl avem.

Nu mă pot abţine să pufnesc.

— Nu e un aliatul nostru, îi zic. Dacă ar fi fost, ne-ar fi dat chiar el trupe. Se aliază cu cine îi aduce cei mai mulţi bani. În cazul în care Kaiserul era dispus să plătească suficient, ne-ar fi dat pe mâna lui într-o clipă. Acum, zestrea mea valorează mai mult, aşa că am ceva putere. O să mă folosesc de asta cât de bine pot şi, dacă nu faci la fel, *tu* eşti fraiera.

— Theo, şopteşte Artemisia, un avertisment pe care nu-l bag în seamă.

Ochii lui Dragonsbane sunt plini de furie rece ca gheaţa.

— Lăsaţi-ne, le spune ea Umbrelor mele, cu vocea doar puţin mai tare decât un şuierat.

— Rămânem cu Regina, spune Heron ferm.

Înfrunt privirea lui Dragonsbane fără să tresar. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-mi ţin Umbrele aproape acum, dar am sentimentul că ceea ce are să-mi spună Dragonsbane nu e ceva ce aş vrea să audă altcineva.

— Mergeţi, spun. Nu va dura mult.

— Theo… avertizează precaut Blaise.

— Mergeţi, repet.

Umbrele mele schimbă priviri îngrijorate, dar se îndepărtează, lăsându-mă singură cu Dragonsbane. Aş minţi dacă aş spune că nu-mi mai este frică de ea, dar am grijă să nu las să se vadă – poate simţi frica şi se hrăneşte cu ea.

— Kaiserul a atentat la viaţa mea, spun eu, încrucişându-mi braţele. Aici, unde regele Etristo mi-a promis siguranţă. Un om este mort pentru că a subestimat puterea

Kaiserului de a ajunge până aici şi, în loc să-l caute pe adevăratul agent al Kaiserului, l-a arestat pe Søren. Între timp, oricine a dat acelei fete otrava este încă acolo şi e doar o chestiune de timp înainte să lovească din nou. Nu sunt în siguranţă aici.

— Nu, spune ea, cu glas neschimbat. Nu eşti în siguranţă aici. Dar nu vrei să fii în siguranţă.

La asta nu mă pot abţine să râd, dar chiar sunt surprinsă de cât de înţepător spune totul.

— Vrei să spui că *vreau* să fiu ucisă?

Expresia ei rămâne liniştită.

— Spun, zice ea încet, că vrei să fii regină şi că acesta nu este un rol sigur.

— Nu *vreau* să fiu regină. *Sunt* regină, o corectez. Şi acesta este un fapt pe care se pare că-l uiţi dacă nu îl poţi folosi în avantajul tău.

Acum este rândul ei să râdă.

— Regina unei ţări care nu mai există, spune. O regină fără coroană, fără tron, fără încoronare. A cui regină, mai exact, îţi imaginezi că eşti? Trei indivizi prostuţi care te urmăresc peste tot ca pe o cloşcă pentru că un om le-a zis că eşti specială şi ei au fost destul de idioţi să-l creadă?

Fac un pas în spate, dar nu a terminat de vorbit.

— Eu încerc să te ajut, dar eşti prea încăpăţânată şi egoistă ca să înţelegi asta, spune ridicând glasul. Zeilor, eşti fix ca mama ta.

Nu e prima oară când îmi spune cineva asta, dar e prima dată când acest lucru devine insultă.

— Nu vorbi despre mama!

Nu-mi dau seama că am strigat până când văd uimirea de pe faţa ei şi ochii care îi fug spre uşă.

— Mama mea a fost de cincizeci de ori mai bună decât tine, continui eu, atentă să-mi păstrez tonul jos.

Se uită la mine o clipă, apoi lasă să-i scape un râset ascuţit şi trece la dulapul cu vinuri. Petrece un moment în linişte, luând o sticlă, desfăcând-o şi turnându-şi un pahar

plin până aproape de margine. Ia o gură mare, golind aproape un sfert din pahar, apoi se uită la mine.

— Nu eşti prima persoană care spune asta, să ştii. Poate că nu de cincizeci de ori, exact, asta este un pic dramatic, dar e cam acelaşi lucru. „Stai dreaptă, ca Eirene.”, „Zâmbeşte ca Eirene”, „De ce nu poţi fi mai mult ca Eirene?”. Nu cred că a trecut o zi în care să nu fi auzit asta cel puţin o dată. Ajunsesem la punctul în care, când auzeam numele ei, îl simţeam ca şi cum cineva mi-ar fi bătut un cui la baza craniului.

Se opreşte ca să îşi ia altă băutură, dar am auzit destul.

— Nu era vina ei că erai geloasă, spun eu.

Replica asta o face să râdă din nou.

— Sigur că eram geloasă. Dar nu mai mult decât era ea din cauza mea. „Kallistrade”, spunea ea, „eşti atât de norocoasă că nu trebuie să te duci la cursuri de bune maniere.” Şi: „Mi-aş dori să nu fie nevoie să mă trezesc dis-de-dimineaţă ca să salut gărzile alături de mama”. Şi: „Eu de ce nu pot să-mi petrec după-amiaza călărind, la fel ca tine?” Destul de des îmi cerea să facem schimb, dar nu am vrut asta niciodată. Nici eu nu voiam să fiu încoronată regină, aşa cum nici ea nu voia.

— E o minciună, îi spun. Mamei îi plăcea să fie regină.

Dragonsbane ridică din umeri.

— N-am de unde să ştiu asta, spune ea. Am plecat înainte să fie ea încoronată şi nu m-am mai întors niciodată, dar cu siguranţă nu îi păsa de pregătire.

Mai ia o înghiţitură, mai mică de data asta, după care mă priveşte gânditoare.

— Eşti norocoasă că nu ai cunoscut-o cu adevărat.

Îi simt cuvintele ca pe o apă rece care-mi şiroieşte pe spate.

— Tocmai ai spus că am noroc că mama mea a murit?

— Nu am spus asta, spune Dragonsbane dând ochii peste cap. Dar e frumos, într-un fel, că o păstrezi atât de pură în amintirea ta – mama perfectă şi regina perfectă,

strălucitoare şi amabilă şi vitează. E practic o zeiţă în mintea ta, nu-i aşa? Presupun că toate fetele trebuie să simtă astfel în legătură cu mamele lor la un moment dat. Există întotdeauna o clipă totuşi, când acea iluzie a perfecţiunii se sfărâmă şi îţi dai seama că mama ta este doar un om, la fel ca tine, supusă greşelii, cu propriile ei vicii şi limitări. Tu nu vei avea niciodată această epifanie şi, da, cred că eşti norocoasă pentru asta. Într-un fel.

Pentru o clipă, arată atât de vulnerabilă încât nu ştiu sigur dacă să o plesnesc sau să-mi cer scuze, dar pe cât de rapid apare acea expresie, la fel de repede dispare, sigilată în spatele ochilor ei duri, impenetrabili.

— Mama ta a fost o regină bună, din ce am auzit. Şi-a îndeplinit îndatoririle fără să se plângă şi a fost plăcută, dar ea va fi mereu regina care a pierdut Astrea.

— Nu a fost vina ei, protestez. Nu avea de unde să ştie că veneau kalovaxianii.

Pentru prima dată, Dragonsbane şovăie, ezitând destul de mult ca să văd în ochii ei cum face alegerea, înainte să se întărească iar.

— Ştia, spune încet. I-am trimis o scrisoare cu luni bune înainte de atac, avertizând-o că veneau.

— Minţi, spun, dar stomacul mi se strânge.

Nu vreau să aud asta, dar nu mă pot determina să mă mişc de aici. Mă ignoră şi continuă.

— Mi-a spus că sunt o mincinoasă, zice. A spus că o fac de râs, navigând peste tot şi prezentându-mă drept pirat.

Vreau să-i arunc în faţă o mulţime de insulte, lucruri pe care simt dureros nevoia de a, le spune, dar niciunul dintre ele nu-mi părăseşte buzele. Trebuie să-mi reamintesc să respir.

După o clipă, expresia ei se înmoaie puţin.

— Poate că ar fi trebuit să te las să îţi duci restul vieţii cu acea imagine despre ea pură şi nepătată.

— Nu te cred, îi zic, chiar dacă o mică parte din mine ştie că spune adevărul.

Nu are niciun motiv să mintă în legătură cu asta.

Dragonsbane îşi ia altă băutură.

— Mi-am iubit sora cu înverşunare, contrar aparenţelor. Era complet diferită de mine şi, de asemenea, era jumătatea mea perfectă. Dar a fost o femeie cu defecte.

Face o pauză, terminându-şi vinul înainte să se uite la mine cu ochi clari, înfricoşători în ferocitatea lor. Nu îmi dau voie să mă feresc.

— Mama ta a fost o regină mediocră, spune Dragonsbane încet. Tu ai putea fi una grozavă. Dacă nu aş crede asta, nu aş fi aici. Dar nu e ceva ce vei obţine uşor. Nu va veni cu uşurinţă. Nu va veni fără sacrificii şi m-am săturat să fiu tratată ca un duşman pentru că tot subliniez asta. Dacă nu vei renunţa la tot pentru Astrea – mândrie, independenţă, prieteni, nu o vei recuceri niciodată.

Când vede că nu spun nimic, îşi aşază paharul pe masă şi pleacă spre uşă. Cu mâna pe clanţă, se opreşte.

— Toţi oamenii fac greşeli, iar mama ta nu a făcut excepţie. Te-a iubit mult şi a iubit Astrea, iar eu cred că a făcut ce a crezut a fi corect. Dar a fost şi ea un om, nici mai mult, nici mai puţin.

Vis

PENTRU PRIMA DATĂ DE CÂND am plecat din Astrea, visele mele nu sunt bântuite de faţa cenuşie a lui Cress. În schimb, o văd pe mama, dar nu cum mi-o amintesc. O văd aşa cum ar fi acum, cu aceleaşi riduri în jurul ochilor şi al gurii pe care le are Dragonsbane. Părul ei nu are aceleaşi unde roşietice pe care le avea, deşi nu a devenit alb. Este pur şi simplu decolorat, tras peste umăr într-o singură coadă împletită, lungă. Pe cap are coroana, doar că nu este chiar coroana ei – este una dintre coroanele de cenuşă pe care m-a pus Kaiserul să le port. Deşi stă nemişcată, cenuşa îi ninge chitonul alb.

Se uită la mine cu ochi trişti, grei, dar când vorbeşte o face cu vocea lui Dragonsbane.

— Îmi pare rău, spune ea.

Aştept să-mi spună mai multe, să-mi explice de ce a ignorat avertismentul surorii ei şi le-a permis kalovaxianilor să ne cucerească, de ce – cu o singură decizie – a lăsat Astrea în ruine. De ce m-a dăruit atât de uşor unui om care mi-a făcut viaţa un coşmar timp de un deceniu.

Dar e doar un vis şi nu poate avea răspunsuri pe care să nu le cunosc deja, deci singurul lucru pe care îl face este să-şi tot ceară scuze până când mă trezesc, în cele din urmă, cu gust de cenuşă în gură.

Cerul care se vede prin fereastra mea e tot întunecat, luminat doar de stele şi de o felie de lună, dar ştiu că nu voi mai putea adormi în această noapte. Mintea încă îmi zbârnâie, repetând iar şi iar cuvintele lui Dragonsbane despre mama.

Artemisia doarme profund pe cealaltă parte a patului – deşi e atât de mare încât nici măcar nu simte când mă strecor afară, mergând cu grijă pe vârfuri pe lângă forma

mare a lui Heron, care nu încape prea bine pe canapea. Ne-a refuzat şi pe mine, şi pe Art când ne-am oferit să facem schimb cu el. Blaise trebuie să fi devenit neliniştit şi să se fi întors la el în cameră la un moment dat.

Îmi aduc aminte cum am adormit înconjurată de ei. Nu a existat nicio discuţie dacă ar trebui ca ei să rămână sau nu. Cine lucrează pentru Kaiser e încă liber şi nu cred că vreunul dintre noi se poate încrede în paznicii din Sta'Crivero.

Ar trebui să-l trezesc pe unul dintre ei – mai ales că cineva a încercat să mă ucidă, seara trecută, dar nu pare corect să-i pun să se trezească la ora asta doar pentru că nu pot eu dormi.

În plus, nu-l vreau pe niciunul dintre ei cu mine când îl vizitez pe Søren.

Îmi pun o rochie, cât de silenţios pot, şi îmi iau pumnalul de la locul lui, de pe măsuţa de lângă mine, îndesându-l între rochie şi cureaua din jurul taliei. Îmi pun papucii de lângă pat şi merg pe vârfuri până la uşă, închizând-o în urma mea cu un sunet puţin mai tare decât cel al unei expiraţii.

Totuşi, cu tot cu pumnal, nu ar trebui să merg singură – mai ales de vreme ce mă îndoiesc că aş putea face mai mult decât să-l flutur în jur şi să încerc să par ameninţătoare. Pe hol, mă surprind uitându-mă în spate la fiecare câteva minute, de parcă un alt asasin ar putea răsări din umbre. Nu ar fi exclus.

A fost o idee idioată, dar chiar şi când îmi dau seama de asta, nu pot să mă întorc. Ajung la elevator şi păşesc înăuntru, uşurată că am ajuns lângă un alt om.

Nu am de unde să ştiu dacă nu e şi el un asasin. Dacă e, nu se grăbeşte. Se uită absent la mine, aşteptând să-i spun destinaţia.

— Cincisprezece, vă rog, spun numind etajul pe care Erik mi l-a indicat mai devreme, când a fost cazată delegaţia gorakiană.

Dă din cap scurt şi începe să rotească manivela, făcându-ne să alunecăm în jos. Oricât de lipsită de probleme este călătoria, tot nu pot să nu mă prind de barele peretelui din spatele meu. Nu contează de câte ori fac asta, nu cred că o să mă obişnuiesc vreodată. Din fericire, durează doar un moment până ne oprim brusc şi îmi deschide uşa.

De îndată ce am ieşit, închide uşa din nou, iar elevatorul coboară, lăsându-mă singură pe un hol întunecat, luminat doar de lumina lunii care străbate prin ferestre. Înaintea mea, holul este căptuşit cu uşi de ambele părţi, dar nu am nicio idee în ce cameră ar putea fi Erik.

Merg încet pe hol, sperând la un semn de orice fel, dar fiecare uşă de stejar este exact la fel. Chiar şi formele sculptate în ele şi mânerele din cristal sunt identice. Faptul că sunt iar singură face să mi se ridice părul de pe ceafă. Acesta ar fi momentul perfect pentru un asasin – ar putea să-şi facă treaba fără probleme, apoi să dea vina pe gorakiani, care oricum nu par să aibă prea mulţi prieteni în Sta'Crivero.

Mă uit la tocurile uşilor după lumina care s-ar putea strecura afară, un semn că cineva din interior este treaz. E mult trecut de miezul nopţii, deci majoritatea sunt întunecate, dar în cele din urmă găsesc una care nu este şi bat uşor.

E o pauză lungă înainte ca paşii să se îndrepte uşor spre mine şi uşa să se deschidă. Apare un gorakian mic, vânjos, cu un cap chel, strălucitor şi cu ochelari rotunzi, cocoţaţi la capătul nasului său coroiat. Se uită la mine iritat, cu fruntea încreţită. S-ar putea să nu fie mulţumit că-l deranjez, dar cel puţin este foarte mică şansa ca el să fie vreun asasin.

— Îmi… Îmi pare rău că te deranjez, îi spun. Îl caut pe Eri… Adică pe împărat. În ce cameră se află?

Se încruntă şi îmi dau seama că nu înţelege astreana. Deschid gura pentru a repeta în kalovaxiană, deoarece

probabil o va înţelege, după ce a trăit sub ocupaţia kalovaxianilor, dar vorbeşte el mai întâi.

— Împărat, repetă el.

Mă străbate un sentiment de uşurare şi dau din cap.

Omul se apleacă pe uşă afară şi arată o uşă pe hol, dar sunt prea multe pentru a-mi da seama la care se referă. Trebuie că realizează şi el de acest lucru, pentru că, oftând profund, se îndepărtează de camera lui şi mă duce la uşa spre care arăta, bătând mult mai tare şi mai îndelung decât aş fi făcut-o eu. Presupun că este un lucru bun totuşi, pentru că trec doar câteva momente înainte ca Erik să răspundă în cele din urmă la uşă, cu ochii pe jumătate cârpiţi de somn. Clipeşte din greu o clipă, de parcă ar încerca să priceapă ce are în faţa ochilor.

— Tho… Regină Theodosia? întreabă în kalovaxiană. Maestre Jurou? Ce se întâmplă?

Bărbatul – Maestrul Jurou – se încruntă şi se avântă într-o gorakiană rapidă din care nu pricep un cuvânt. Nu cred că pricepe nici Erik, pentru că tot ce face este să se uite la Maestrul Jurou şi să aştepte să termine. Când se opreşte, se uită la Erik, aşteptând un răspuns pe care Erik nu are idee cum să îl dea. Maestrul Jurou îşi dă seama de acest lucru şi pufneşte puternic înainte să se întoarcă în camera lui şi să închidă uşa, trântind-o.

Erik tresare la zgomotul puternic.

— Văd că l-ai cunoscut pe Maestrul Jurou, spune el.

— Nu ştiam care e camera ta, recunosc eu. Cine e omul?

Deschide gura pentru a-mi răspunde, apoi o închide şi se încruntă, gândindu-se la ce l-am întrebat.

— Este… alchimist, spune el. Cel mai bun din Goraki, înainte de asediu. Ca să fiu cinstit, nu ştiu foarte sigur ce face, dar toată lumea pare să creadă că este foarte important. Ceva ce are de-a face cu aurul, cred. După cum poţi vedea, nu vorbesc gorakiana, deşi mama mea face tot posibilul pentru a remedia asta.

Încruntarea i se adânceşte şi îşi scuturǎ capul,

întorcându-şi privirea spre mine.

— Ce faci aici, Theo? E miezul nopţii.

— Nu puteam să dorm, îi spun.

— Şi te-ai hotărât să împarţi supărarea cu mine? Foarte drăguţ, dar mi-aş dori să nu o fi făcut, spune el, căscând la ultimele cuvinte.

— Vreau să îl vizitez pe Søren, spun eu. Şi, din moment ce Kaiserul a pus o recompensă pe capul meu, nu cred că e înţelept să merg la temniţă singură.

— Înarmată totuşi, remarcă el, arătând din cap spre pumnalul de la şoldul meu.

— Mai mult de impresie, recunosc. M-ai văzut ieri – e mai probabil să mă rănesc singură dacă încerc să-l mânuiesc.

— Corect, spune oftând. Stai să-mi iau sabia şi mergem împreună. Nu m-ar deranja să-l văd şi eu pe Søren.

Intră iar în cameră, dar, înainte ca uşa să se închidă în urma sa, îl aud bombănind.

— Deşi mi-ar fi plăcut să aşteptăm lumina zilei ca să o facem.

Temniţă

TEMNIŢA DE SUB PALATUL sta’criveran e genul de loc care nu primeşte mulţi vizitatori – de fapt, îţi dă senzaţia unui loc unde intri fără să te aştepţi să mai ieşi. Operatorul elevatorului s-a blocat când Erik şi cu mine l-am rugat să ne aducă aici, dar când i-am spus că regele mi-a dat permisiunea, a acceptat înfrânt, deşi nu ştia cum să plece mai repede, grăbindu-se să urce înainte ca uşile să se fi închis măcar în spatele nostru.

— Nu inspiră prea multă încredere, şopteşte Erik, uitându-se pe holul întunecat, luminat doar de rânduri de mici candelabre de perete.

Aerul de aici, încărcat şi rânced, îmi face greaţă. Nu vreau să dau un nume acelui miros, orice ar fi el. Nu miroase ca şi cum ar veni de la ceva – sau cineva – aflat încă în viaţă.

Mergem pe hol până ajungem la o poartă de fier care se întinde de la tavan la podea, de la un perete la celălalt. Sprijinindu-se de ea pe partea noastră este un tânăr sta’criveran care arată pe jumătate adormit. Când ne aude însă, se îndreaptă, cu ochii măriţi de uimire. Arată cam de 20 de ani, dar pielea îi este pământie şi sub ochi are cearcăne întunecate. Mă întreb când a fost ultima oară la suprafaţă.

— Ce faceţi aici? întreabă bărbatul agitat, apoi înghite şi încearcă din nou. Cum pot să vă ajut?

— Suntem aici pentru a-l vizita pe prinţul Søren. Regele Etristo mi-a dat permisiunea să-l vizitez oricând poftesc.

Se încruntă, uluit.

— Dar este miezul nopţii, spune el.

Ridic din umeri.

— Acum poftesc eu, îi spun. Sunt Regina Theodosia şi aş vrea ca prizonierul să fie dus într-o încăpere sigură,

separată de ceilalţi prizonieri. A mâncat?

— Eu... da, Maiestate, spune el.

— Mă bucur să aud asta, îi răspund. Poate fi cam încăpăţânat când e vorba despre asemenea lucruri. Există o cameră ca cea pe care am descris-o?

— Prinţul Søren este singur în celulă, spune el. Este destul de confortabil – pentru o celulă, adică. Sigur mai bună decât orice altceva de aici şi departe de ceilalţi prizonieri.

— Sună destul de bine, îi spun cu un zâmbet. Care e numele tău?

— Tizoli, spune omul, după care se grăbeşte să facă o plecăciune.

După ce termină, se întoarce spre poartă, învârtind inelul de chei fixat pe centură. E nevoie de câteva încercări, dar în cele din urmă deschide uşa şi ne conduce.

Celula lui Søren este puţin mai mare decât cea de pe *Smoke* şi de cel puţin trei ori mai mare decât cea pe care o aveam eu în Astrea. Aici nu are cătuşe, cum avea pe Smoke, aşa că poate sta în picioare şi poate să facă ce vrea între aceşti pereţi. Din păcate, ce vrea el să facă este să doarmă, lucru pe care-l face destul de sonor, ghemuit într-un colţ, cu spatele la noi

— Søren! strig printre barele uşii pentru ceea ce pare a suta oară, dar nu se mişcă.

Mă întorc spre Tizoli, care se află în spatele nostru, nesigur dacă ar trebui să rămână sau să plece.

— E bine?

— Eu... ăăă... Cred, Maiestate, zice el, uitându-se agitat în jur.

— E bine, spune Erik. Ar putea dormi şi în mijlocul unui uragan, de fapt.

Îşi face mâinile pâlnie în jurul gurii, iar numele lui Søren răsună atât de tare încât trebuie să-mi acopăr urechile. Søren totuşi doar se rostogoleşte şi se apropie de perete.

— Dacă ai putea deschide uşa un moment, am putea să-l trezim şi apoi ne-am întoarce afară, îi spun lui Tizoli, dar el scutură din nou din cap, aşa cum a făcut de fiecare dată când l-am rugat asta de când am venit aici, acum zece minute – trebuie să fie cel puţin a cincea oară până acum.

Erik inspiră adânc, pregătindu-se să strige din nou, dar îl întrerup apucându-l de nasturele de pe mâneca mantiei, pe care îl rup cu o smucitură fermă.

— De ce ai făcut asta? se revoltă Erik, uitându-se neîncrezător la haina lui sfâşiată. Era nou-nouţă – o să mă omoare mama.

Îl ignor, mă lipesc de gratii şi îmi strecor braţul printre ele, ţinând nasturele strâns în mână. Îl arunc cât de tare pot spre capul lui Søren, lovindu-l fix în mijlocul frunţii. Era un nasture mic, dar a fost destul. Mâna lui Søren zvâcneşte ca să-l îndepărteze, apoi mijeşte ochii şi se uită la noi somnoros.

— În sfârşit, îi spun. Dormi ca mortul.

Søren se ridică în şezut, încă uimit.

— Cred că încă mai dorm, recunoaşte el. Ce faci aici? Şi ce oră e?

— Aproape dimineaţă, îi spun apoi mă întorc spre Tizoli. Vrei să ne acorzi puţină intimitate? Te chemăm când terminăm.

Tizoli ezită, dar după un moment dă din cap şi se întoarce pe hol. Aştept să se îndepărteze înainte de a vorbi.

— Cum s-a inversat norocul, îi spun lui Søren zâmbind, chiar dacă nu e nimic amuzant aici.

Søren îmi zâmbeşte înapoi, deşi parcă doar cu jumătate de gură.

— Eşti aici să mă salvezi, Theo? întreabă el însufleţit.

Scutur din cap.

— Oamenii lui Etristo pregătesc un ser al adevărului pentru tine, aşa că, de îndată ce ţi-l vor da, ar trebui să fii eliberat. Regele a spus că ar putea dura ceva timp totuşi.

Søren dă din cap, dar nu pare convins.

— Vreun indiciu despre cine lucrează de fapt pentru tatăl meu?

— Niciunul, spune Erik cu vocea grea. Ar putea fi literalmente oricine. La dracu', dacă ar fi ştiut că suntem înrudiţi, probabil aş fi aici, jos, cu tine.

— Da, să păstrăm secretul ăsta, zic şi oftez. Am primit o pauză de la peţitori, cel puţin. Am spus că nu mă pot întâlni cu nimeni dacă nu eşti prezent ca să mă sfătuieşti.

Søren pufneşte.

— Sunt sigur că mătuşa ta e mulţumită de asta, spune el.

Vrea să fie o glumă, dar menţionarea lui Dragonsbane e ca pe o hârtie abrazivă pe piele, iar Søren trebuie să vadă că mă crispez.

— Ce este? întreabă el.

Ezit.

— Am o întrebare despre asediul din Astrea.

Inspir adânc şi iau în calcul să nu-i mai pun nicio întrebare. Poate că nu vreau să ştiu răspunsul.

— Dacă am fi fost avertizaţi că veniţi, ce s-ar fi întâmplat? Ar fi fost ca în Vecturia? V-aţi fi întors din drum?

Søren se încruntă, gândindu-se atât de mult timp, încât încep să-mi fac griji că nu va răspunde niciodată, dar în cele din urmă scutură din cap.

— Poate că ar fi durat mai mult. Poate că s-ar fi transformat într-un război în loc de asediu, dar v-am fi învins. Astrea nu era pregătită pentru un astfel de atac – nu ar fi trebuit niciodată să se confrunte cu unul. Îmi pare rău dacă nu este răspunsul pe care îl aştepţi

— Este, de fapt, spun eu. Dar tot nu mă face să mă simt mai bine.

Le spun ce mi-a zis Dragonsbane, iar Erik şi Søren ascultă.

Când termin, cuvintele mele sunt puţin mai mult decât o şoaptă.

— Mereu mi-am imaginat-o pe mama ca pe regina perfectă, dar acea imagine a fost distrusă şi nu ştiu cum să o recuperez.

Erik şi Søren schimbă o privire, dar Erik vorbeşte în cele din urmă.

— Ei bine, tatăl nostru este Kaiserul. Nu avem prea multă experienţă cu imaginile stricate ale figurilor părinteşti.

— Dar a existat o vreme când l-aţi admirat? întreb privindu-i pe rând.

Sunt amândoi tăcuţi.

— Nu, spune Søren în cele din urmă. Chiar înainte să înţeleg ce le făcea altora, ştiam ce îi făcea mamei. Nu-mi amintesc nici un singur cuvânt blând. Îmi amintesc cum ea se ghemuia de frică de fiecare dată când el se apropia şi cum tresărea de fiecare dată când îi vorbea, de parcă ar fi plesnit-o. L-am văzut pe tata ca pe un monstru chiar de la început – doar că nu mi-am dat seama câtă influenţă avea.

Erik îşi drege glasul.

— Cred că a existat o vreme în care mi-am dorit să fiu ca el, recunoaşte. Nu a durat mult, dar a existat. Niciodată nu m-a recunoscut ca fiu şi nici măcar nu mi-a vorbit, dar nu a fost vreun secret. Ştiam. Şi, în copilărie, m-am gândit că, dacă aş fi mai mare, dacă aş fi mai puternic, dacă aş face lucrurile mai bine, m-ar iubi. Te-am urât, îi spune lui Søren.

Søren se încruntă.

— Da? Nu ştiam asta.

Erik ridică din umeri şi îşi fereşte privirea. Lumina e prea slabă pentru a spune cu siguranţă, dar cred că i s-au înroşit obrajii.

— Nu te cunoşteam atunci – numai de la distanţă. Erai doar un băiat care avea tot ce îmi doream eu cu atâta disperare şi nu păreai să apreciezi deloc ce aveai. Bineînţeles că te-am urât. Dar când am devenit ucenici împreună şi ne-am împrietenit, am înţeles. Cred că atunci

mi-au fost spulberate iluziile, deşi acesta e un lucru diferit.

— Nu, cred că înţeleg, îi spun. Mulţumesc.

Søren scoate un oftat greu.

— Deci te vei întoarce înapoi la tabără acum, când nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu peţitorii timp de câteva zile?

— Presupun că da, spun eu, deşi ideea mă umple atât de emoţie, cât şi de teamă.

Mi-a plăcut să ajut şi să vorbesc cu alţi astreani, dar sentimentul de vinovăţie era aproape insuportabil – cum pot să stau în palatul regelui Etristo, mâncând bucate alese până când mi se pare că stomacul îmi dă pe afară, purtând rochii care costă fiecare o avere, în timp ce ei sunt murdari, înfometaţi şi bolnavi? Dar, desigur, trebuie să merg. Dacă nu fac tot ce pot ca să-i ajut, nu mă voi ierta niciodată. Cu siguranţă nu mi-aş putea spune regină.

Îmi vine o idee şi mă întorc spre Erik.

— Ar trebui să vii şi tu, spun. Sunt şi gorakiani acolo. Ar trebui să-i vezi, dacă e să le fii împărat. Nu cred că ei ştiu că Goraki e din nou un loc sigur; s-ar putea să-şi dorească să se întoarcă.

Erik se gândeşte.

— Nu mă bazez pe asta, spune el scuturând din cap. *Sigur e* un cuvânt relativ şi sincer cred că s-ar putea să le fie mai bine aici.

Ideea mă îngreţoşează.

— Nu spune asta până nu vezi ce e acolo, îi spun uitându-mă înapoi la Søren. Ai nevoie de ceva?

Søren se gândeşte câteva clipe.

— Doar să treacă mai repede timpul. Trebuie să ajungi undeva înainte de micul dejun?

— Nu, îi răspund. Mai pot sta o vreme.

Søren se întinde pe podeaua murdară, sprijinindu-se de peretele de cărămidă.

— Ei bine, spune. Ce zici de încă o lecţie de astreană?

— Acum? întreb încruntându-mă. Sigur există un timp şi-

un loc mai potrivite.

— Sunt la propriu un elev care nu fuge, îmi spune. Şi asta îmi va îndepărta gândurile de la alte lucruri, cum ar fi decizia regelui Etristo de a mă decapita.

Ideea îmi pune un nod în stomac.

— Nu aş permite niciodată să se întâmple asta, îi spun.

Søren zâmbeşte, deşi nu o face şi cu ochii.

— Cred că ai făcut deja destule miracole pentru mine, Theo. Asta ar putea să te depăşească chiar şi pe tine.

Se ridică.

— Dar vezi? Am dreptate – avem nevoie de ceva care să ne distragă. Erik ar putea să înveţe şi el câteva cuvinte.

— De fapt, cred că să încerc să învăţ două limbi în acelaşi timp m-ar încurca doar, spune Erik căscând.

Se sprijină de peretele holului, încrucişându-şi braţele pe piept şi închizând ochii.

— Să mă trezeşti când eşti gata de plecare, Theo.

Mă uit la el şi nu-mi vine să cred.

— N-ai cum să adormi aşa, sincer.

Deşi ochii îi rămân închişi, gura i se curbează într-un zâmbet.

— Sunt marinar, spune. Pot adormi oriunde.

Şi fie a vorbit serios, fie se preface foarte bine – cu sforăit cu tot cert e că asta face cât eu îl învăţ pe Søren câteva cuvinte de bază în astreană. *Eu, tu, am, fac, apă, pâine.*

E dificil să spun cât timp trece, fără a ne ghida după lumina soarelui, dar când eu şi Erik părăsim temniţa, Søren pare să se simtă mai bine. Promitem să-l vizităm iar în curând, dar Søren nu pare că ne-ar crede.

Iubire

IMEDIAT CE MĂ ÎNTORC ÎN CAMERĂ sunt primită cu o izbucnire de strigăte speriate.

— Am crezut că ai murit, spune Heron, cu ochii, de obicei liniştiţi, arzând ca o ambră luminoasă. Ce a fost în capul tău când ai plecat în miez de noapte?

— Şi ţi-ai luat şi pumnalul? adaugă Artemisia. Încercai să-l scuteşti de efort pe asasinul trimis de Kaiser?

— Puteai fi *omorâtă,* spune Blaise.

Furia radiază prin el atât de puternic încât o pot vedea cum fierbe în aer. Mâinile îi tremură, dar nu pare să îşi dea seama.

Eu observ totuşi, la fel Heron şi Artemisia. În acel moment, furia şi teama lor dispar, înecate de cele ale lui Blaise. Pământul de sub picioarele mele tremură, atât de uşor încât aş putea atribui asta elevatorului din capătul holului – dar nu e genul acela de tremur. E un zumzet, ca şi cum ar vorbi pietrele, ca şi cum li s-ar răspunde.

— Blaise, spun cu grijă, pentru a nu ridica tonul.

Dar chiar şi atunci când ochii lui întunecaţi se opresc asupra mea, sunt stranii şi îndepărtaţi, ca şi cum nu m-ar vedea deloc.

Tremurul din fundal devine mai puternic, până când paharele lăsate pe masă încep să zornăie. Ştiu că ar trebui să fac ceva, să spun ceva, dar sunt îngheţată, incapabilă să fac altceva decât să mă holbez la el. Praful se cerne din tavan, căzând peste noi precum cenuşa pe umerii mei atunci când mă punea Kaiserul să-mi port coroana.

Artemisia este prima care reacţionează. În câţiva paşi rapizi, străbate camera spre Blaise şi îl loveşte dur peste faţă, dar nu are niciun efect asupra lui.

L-am mai văzut şi înainte pe Blaise cum îşi pierde controlul asupra puterilor sale, dar a luptat întotdeauna

să-l recâştige. Nu a fost niciodată aşa. Nu ştiu dacă mai e conştient vreun pic.

Vaza de pe măsuţa mea de toaletă cade de pe margine, se sfărâmă de podea şi împrăştie peste tot apă şi trandafiri ofiliţi. Trebuie să mă sprijin de perete pentru a-mi recăpăta echilibrul înainte de a mă deplasa spre Blaise, cu inima bătându-mi puternic între coaste. Îmi dau seama deodată cât de periculos este totul, nu numai pentru Blaise, ci pentru noi toţi. Turnurile sta'criverane sunt periculos de înalte. Un cutremur serios ar putea să-l răstoarne pe acesta, iar restul ar cădea ca nişte piese de domino, zdrobind oraşul de sub ele. Dacă nu îl scoatem pe Blaise din starea asta, ar putea distruge oraşul şi să ucidă mii de oameni

— Blaise, zic din nou, apucându-l de umeri.

Pielea lui e atât de fierbinte chiar şi prin materialul cămăşii, încât mă arde, dar mă ţin bine. Încerc să-l scutur, dar e încremenit.

— Te rog, Blaise. Sunt bine.

Se cutremură şi tremurul lui devine mai uşor, deşi este încă puternic. E încă periculos.

Fără să mă gândesc la asta, îmi arunc braţele în jurul gâtului lui şi îl ţin cât de strâns pot, chiar şi când sunt învăluită de căldura corpului său. Îmi trec degetele prin părul lui şi, înainte să-mi dau seama ce fac, îi cânt un cântec de leagăn astrean pe care el mi-l cânta când aveam nevoie:

Mergi cu mine prin ceaţă,
Copilul meu frumos.
Plecăm spre tărâmul din vis, dragul meu,
Unde lumea e cu susul în jos.
Ziua de azi e gata, a venit timpul
Ca ciorile bătrâne să moară.
Visează un vis c-o lume neştiută
Unde orice se poate.

Mâine vei vedea că visul se întâmplă,
Dar visează, visează astă-noapte.

Treptat, lumea din jurul nostru încremeneşte, dar nu şi Blaise. Continuă să tremure, chiar dacă mă cuprinde în braţe şi îşi îngroapă faţa în scobitura gâtului meu. Doar când simt pe piele lacrimi ude şi fierbinţi îmi dau seama că plânge. Niciunul dintre noi nu scoate o vorbă vreme îndelungată, dar le ştiu gândurile la fel de bine cum le ştiu pe ale mele.

Blaise nu îşi poate controla darul şi asta se înrăutăţeşte. Alte câteva minute şi ne-ar fi omorât pe toţi, plus alte câteva mii Nu avem cum să-l oprim.

Încet, Blaise se smulge din îmbrăţişarea mea şi ridică capul.

— Trebuie să plec, spune el puţin mai tare decât o şoaptă. Nu pot rămâne aici, nu pot...

Se întrerupe înainte să termine propoziţia.

O parte din mine ştie că are dreptate. Aici e un pericol pentru el şi pentru toţi cei din jurul lui. Dar nu pot suporta ideea de a-l exila.

— Nu, îi spun făcând un efort pentru ca glasul să nu-mi mai tremure la fiecare cuvânt. Asta... nu ai vrut să se întâmple asta.

Artemisia mă priveşte fără să-i vină a crede.

— Nu contează ce a vrut, spune ea. Aproape că ne-a...

Tace, dând din cap.

— Nu mi-am dat până acum seama cât de rău e.

— Nimeni nu şi-a dat seama, spune Heron. Dar ştiam că avea să se ajungă la asta. Nu există leac pentru nebunia minei.

E acelaşi lucru pe care mi l-a spus Søren pe *Wås.* Atunci n-am vrut să cred. Încă nu vreau, chiar şi cu dovezile în faţă.

— Nu poate fi nebunia minei, spun eu, încercând să par sigură chiar dacă nu mai sunt sigură de nimic. Ar fi deja

mort dacă ar fi asta.

Închid ochii, căutând explicaţii.

— Darul lui este puternic şi din acest motiv este instabil. Trebuie doar să exersezi cum să îl controlezi, îi spun lui Blaise, dar nu reuşesc deloc să conving pe cineva, nici măcar pe mine însămi.

Blaise înghite.

— Theo, nici eu nu vreau să plec, dar...

— Atunci nu o face, spun eu. Stai şi luptă. Rămâi cu mine.

Nu vreau să spun ultima parte, dar cuvintele ies înainte să le pot opri.

Blaise îmi susţine privirea un moment tăcut. Pot vedea emoţiile care se luptă pe faţa lui.

— Nu l-am simţit niciodată atât de puternic înainte. Trupul nu mai părea să-mi aparţină, doar mă uitam neputincios.

Înghite şi scutură din cap. După câteva clipe care par nesfârşite, se întoarce spre Artemisia, cu ochi calmi şi hotărâţi.

— Data viitoare când devine nasol, Art, bagă-mi un pumnal în inimă.

Ochii Artemisiei se măresc şi, timp de o secundă, mă aştept să refuze.

— Dacă voi considera că poţi face rău cuiva, o voi face, spune ea cu grijă.

Blaise dă din cap, deşi tot pare nesigur.

— Nu ştiu ce mi se întâmplă, zice el.

— Poate că s-a mai întâmplat, intervine Heron. Poate că au mai fost Păzitori ale căror puteri nu sunt stabile.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva, spun eu.

— Nu am fi avut cum, spune Heron. Cine ar fi spus astfel de istorisiri unor copii?

E adevărat că toţi Păzitorii pe care îi cunoşteam în copilărie ştiau să-şi controleze darurile, dar era de aşteptat, fiind atât de aproape de regină. Ideea unor altfel

de Păzitori – Păzitori ca Blaise – nu mi-a trecut niciodată prin cap, dar Heron are dreptate. De ce aş fi aflat despre existenţa lor?

În mintea mea prinde contur o idee prostească şi disperată.

— Erik şi cu mine am făcut planuri să mergem azi în tabăra de refugiaţi ca să mai ducem mâncare, le spun. Acolo am fost – am fost cu Erik să-l vizităm pe Søren. Dacă au mai rămas astreani care ar putea şti ceva despre cei care înnebunesc în mină, poate sunt acolo.

— Poate, spune Artemisia, deşi nu pare sigură.

— Câtă mâncare ai strâns, Heron? îl întreb.

E un efort să vorbesc normal, cu urmele izbucnirii lui Blaise peste tot în jurul nostru, dar mă forţez să o fac. Dacă mă gândesc prea mult la ceea ce înseamnă, voi înnebuni şi eu. E o problemă pe care trebuie să o rezolv, asta e tot, şi o pot face în timp ce ajut şi refugiaţii. Mă concentrez la asta – la soluţie mai degrabă decât la problemă – şi e singurul lucru care mă ajută să nu cedez.

— Nu destulă, spune Heron. Pe de altă parte, nu cred că e posibil să scot suficient de mult ca să-i hrănim pe toţi, fără să se vadă că lipseşte. Dacă mai trec de câteva ori pe la bucătărie totuşi, ar trebui să am cât putem duce.

Dau din cap.

— Atunci fă-o, spun. Erik şi Hoa vin şi ei, ne întâlnim într-o oră. Art, vrei să asculţi un pic ce spun oamenii despre cutremur? Probabil nu crede nimeni că a fost ceva nenatural, dar vreau să mă asigur.

Amândoi dau din cap şi ies în grabă, lăsându-mă singură cu Blaise.

Îmi frământ mâinile. Blaise şi cu mine am face orice pentru a evita să vorbim despre înrăutăţirea stării lui, aşa că nu ştiu sigur cum să aduc asta în discuţie.

— Nu pot să rămân în palat, Theo, spune el după o clipă de tăcere. Pot amenaja un cort în afara zidurilor Capitalei, destul de departe încât să nu rănesc pe nimeni. Dar voi fi

suficient de aproape ca să vă ajut dacă aveţi nevoie de mine.

— M-ai lăsa aici singură?

Tresare.

— Nu face asta. Nu ai fi singură. Îi ai pe Heron şi pe Art.

— Nu este acelaşi lucru. Ei nu mă văd aşa cum o faci tu. Nu m-au cunoscut înainte de toate acestea. Am nevoie de tine, Blaise.

Vocea mi se frânge şi scutur din cap.

— Mai întâi vom merge la tabără. Vom găsi informaţii. Dacă tot vrei să pleci după aceea, nu te voi opri.

Clatină din cap.

— Nu putem să întrebăm străinii despre asta, pur şi simplu. Dacă află şi altcineva…

— Heron şi Artemisia ştiu şi nu s-a întâmplat nimic, subliniez eu. Nu te tratează diferit.

— Pentru că ei îmi sunt prieteni, spune el. Dar chiar şi Art va acţiona dacă se întâmplă iar. Străinii? Ar încerca să mă ucidă pe loc.

— Bine, nu le vom spune că este vorba despre tine. Vom pune doar nişte întrebări ipotetice, vom strânge informaţii generale.

— Nu are cum să nu dea naştere unor suspiciuni, zice el.

— Atunci vom ascunde ce ne interesează, îi spun când îmi vine ideea. Vom vedea dacă ştie cineva ce s-a întâmplat cu Cress, de ce are darul lui Houzzah după ce a băut Encatrio. Şi putem porni de-acolo.

Blaise suspină profund, dar nu mă contrazice, iar asta e ceva.

— Sunt şanse să nu ducă la nimic, spune el după un moment, jucându-se cu brăţara cu pietre de pământ pe care i-am dat-o acum jumătate de viaţă.

De obicei o păstrează în buzunar, dar acum o roteşte absent între degete.

— Nu există leac pentru nebunia de mină.

Nu este nebunie de mină, vreau să spun, dar nu mai

sunt sigură că nu este. Ce este nebunia de mină, la urma urmei, dacă nu un dar dat cuiva incapabil să se descurce cu el? Poate nu este ceva complet diferit de a fi binecuvântat. Poate sunt două părţi ale aceleiaşi monede. Îmi dau seama, şocată, cât de puţin ştiu despre propria mea ţară. Deşi acum sunt mai mult adult decât copil, înţeleg doar puţin mai mult despre zei şi mine decât înţelegeam la vârsta de 6 ani.

Blaise strânge brăţara cu pietre de pământ atât de tare încât i se albesc articulaţiile.

— Poate că n-ar trebui să ţii aia, îi spun arătând din cap. Poate că înrăutăţeşte lucrurile.

O strânge şi mai tare.

— Nu, ajută, îmi explică. Face totul mai uşor de manevrat, de cele mai multe ori îmi muşc buza şi mă uit la el.

— Nu te pot pierde, Blaise, îi spun încetişor. Dacă există chiar şi cea mai mică şansă să te putem ajuta, vom profita de ea.

Cu maxilarul încleştat, Blaise nu spune nimic o clipă. În cele din urmă, aprobă din cap.

— În regulă, Theo, spune. Vom încerca. Dar, dacă nu obţinem nimic, eu plec.

O senzaţie de rău mi se împrăştie prin stomac la acest gând, dar dau din cap. Înaintez, ezitant, şi îl cuprind din nou în braţe. La început, corpul îi este rigid şi nemişcat, dar în sfârşit se înmoaie, ţinându-mă de parcă aş fi la fel de fragilă ca vaza pe care a făcut-o ţăndări mai devreme.

— Te iubesc, îi şoptesc, cu capul pe umăr.

Poate că este o altă manipulare, cuvintele sunt singura armă pe care o am la dispoziţie, dar asta nu le face neadevărate. E bine să le spun cu voce tare.

Respiraţia lui Blaise se intensifică şi o parte din mine se simte vinovată. Pe cât de oneste îmi sunt cuvintele, pe atât de discutabile sunt motivaţiile mele de a le spune aici şi acum. Îi spun ce are nevoie să audă pentru ca şi el să-mi

dea mie ce vreau.

Împing vina deoparte şi mă concentrez pe Blaise, care stă în picioare în faţa mea. Blaise, cel care trebuie să continue lupta, cu orice preţ. Blaise, cel fără de care nu ştiu să supravieţuiesc. Nu vreau să învăţ cum să o fac. Îl vreau doar sănătos şi fericit alături de mine, gata să ne revendicăm casa, să ne salvăm oamenii şi să ne răzbunăm părinţii

— Şi eu te iubesc, Theo, spune puţin mai tare decât o şoaptă.

Deşi ştiam deja acest lucru, cuvintele lui tot mă fac să simt fluturi în stomac. Mă retrag uşor ca să mă uit la el.

— Atunci să nu îndrăzneşti să mă abandonezi. Nu-mi pasă dacă Glaidi însăşi încearcă să te împingă Dincolo. Îi spui: „Nu azi”. Înţelegi?

Blaise înghite, cu nodul din gât vizibil.

— Înţeleg, îmi răspunde.

Cuvintele nu înseamnă mare lucru; amândoi ştim că oamenii nu au de ales când moartea vine să îi ia – am pierdut mult prea mulţi oameni înainte de vreme. Dar e bine să te prefaci o clipă că ai avea control asupra morţii.

Deghizare

DUPĂ CE AM LUAT MICUL DEJUN şi ne-am îmbrăcat, mergem toţi patru să ne întâlnim cu Erik şi cu Hoa la intrarea în palat. Soarele e atât de puternic încât ne orbeşte, iar eu trebuie să-mi fac umbră ca să văd să păşesc pe uşa de la intrare. Artemisia mi-a relatat că daunele provocate de cutremur au fost, din fericire, minimale – majoritatea de ordin estetic, la turnul palatului. Nimic altceva în afară de nişte decoraţiuni desprinse, câteva aplicaţii de perete care au căzut, nişte podele de gresie crăpate. Nimic din ceea ce regele Etristo nu ar putea repara rapid.

Nimic de data asta, mă gândesc, dar mă grăbesc să alung acest gând.

— Regină Theodosia, strigă o voce.

Când ochii mi se adaptează luminii, îmi dau seama că este doar Coltania, îmbrăcată într-o rochie de mătase roşie care o înfăşoară strâns, evidenţiind linia taliei şi rotunjimile şoldurilor şi pieptului.

Deşi sunt uşurată că e ea şi nu un curtean sta’criveran, tot mă cuprinde enervarea. Ea de ce este pe-afară când Søren este închis într-o temniţă umedă? Ar trebui să lucreze la serul adevărului ca să-i dovedească nevinovăţia. Nu-mi pot imagina că face acest lucru în rochia asta.

— *Salla* Coltania, spun forţându-mă să zâmbesc.

Întinde mâinile ca să le apuce pe ale mele înainte să se aplece pentru a-mi depune câte un sărut pe fiecare obraz. Râde când îmi remarcă uimirea.

— Un obicei orianic pentru a-ţi saluta prietenii, explică ea. Un vechi obicei, îmi pare rău.

— N-ai de ce, spun, deşi simt pe obraji urmele lipicioase ale rujului ei roşu. Rezist impulsului de a mă şterge – ştiu că nu e acelaşi lucru, dar îmi aminteşte de felul în care mă

însemna Kaiserul cu cenuşă la banchet.

— Ai simţit cutremurul de mai devreme? Destul de înspăimântător. Dar este o zi frumoasă. Marzen şi cu mine voiam să mai facem un picnic – ar trebui să ni te alături.

Se uită la Umbrele mele, adunate în spatele meu.

— Ăăă... tovarăşii tăi sunt bine-veniţi de asemenea, desigur.

Forţez un zâmbet.

— A fost un cutremur înspăimântător, dar am înţeles că sunt destul de comune în zonă, zic eu, deşi nu ştiu dacă acest lucru este adevărat.

Coltania se încruntă, dar, înainte să poată spune ceva, continui.

— Este o invitaţie foarte amabilă, dar, cu prinţul Søren închis, am decis să nu mă întâlnesc cu niciunul dintre peţitori. El este, până la urmă, legătura mea diplomatică şi am nevoie îndrumarea lui în aceste chestiuni. Cu siguranţă că înţelegi – aceasta este o decizie care nu trebuie luată cu superficialitate.

Sprâncenele Coltaniei se ridică.

— Nu mi-am dat seama că îndrumarea lui este atât de necesară pentru tine, Maiestatea Ta, spune ea.

Râd.

— De ce altceva l-aş mai ţine în consiliul meu, o întreb, prefăcându-mă apoi, brusc, surprinsă. Oh, *Salla* Coltania, nu ai crezut zvonurile, nu?

Pare pierdută o clipă, după care expresia i se înmoaie.

— Ce zvonuri? întreabă făcându-mi cu ochiul.

Schimb subiectul.

— Înţeleg că tu eşti cea care îi ajută pe medicii regelui Etristo să pregătească serul adevărului?

— Da, măcar atât să pot face pentru a da de cap acestei mizerii. După ce s-a întâmplat cu bietul arhiduce – şi aproape că s-a întâmplat şi cu tine!

— Tragic, sunt de acord. Mă bucur că ajuţi. Cu toate abilităţile tale ştiinţifice, sunt sigură Søren va fi exonerat

de vină în cel mai scurt timp şi vom putea reveni la treburile noastre.

Coltania îşi înclină capul.

— Desigur, Maiestatea Ta. Voi face tot posibilul, deşi ar putea dura chiar şi o săptămână, depinde de unele ingrediente mai rare.

Mă întind să-i strâng braţul.

— Cred în talentele tale. Să vă bucuraţi de picnic şi spune-i fratelui tău că îl salut. Sper că în curând voi putea petrece timp cu tine şi cu cancelarul Marzen.

Când ne îndepărtăm de Coltania şi coborâm treptele palatului, Artemisia vine alături de mine, lăsându-i pe Heron şi pe Blaise să ne urmeze la câţiva metri în spate.

— Sincer, nu-mi pot da seama dacă îţi place de ea sau nu, remarcă ea.

— Nu cred că ştiu nici eu, recunosc. O respect, în orice caz.

Coborâm treptele şi mă uit după Erik şi Hoa în mulţimea animată. În brocartul lor gorakian ar trebui să iasă în evidenţă, dar nu văd nici urmă de ei. Când ajungem pe treapta de jos, se apropie două siluete, acoperite din cap până în picioare în haine ecru. Cu glugile trase pe cap, feţele în umbră. La început, cred că trebuie să fie doi preoţi bindorieni, care poartă mereu haine aspre, conservatoare, chiar şi în căldura care te topeşte, dar când unul îşi trage puţin gluga, permiţându-mi să-i văd faţa, îmi dau seama că este Erik. Ceea ce înseamnă că silueta mai mică de lângă el trebuie să fie Hoa.

— Ce deghizare, exclam în kalovaxiană. Deşi pare cam inutil.

— Uşor de spus în cazul tău, şuşoteşte el. Sta’Criveranii nu te scuipă pe la spate şi nu te strigă *enta crusten.*

Mă încrunt.

— *Enta crusten*? repet.

Faţa i se înroşeşte.

— Din ceea îmi dau seama, este cuvântul sta’criveran

pentru „blestemaţii”. Un fel de termen general pentru gorakieni. Se pare că pe noi se dă vina pentru cutremur. Aparent, în Sta’Crivero nu a mai fost un cutremur de sute de ani.

Mă străduiesc să-mi păstrez expresia neschimbată.

— Serios? întreb înainte să-mi amintesc ceva. Søren a spus că sta’criveranii s-au referit la refugiaţi ca la nişte blestemaţi, că i-au închis în spatele acelui zid pentru a nu răspândi blestemul.

Ca şi cum să fii cucerit de Kaiser şi invadat de armatele kalovaxiane ar fi o boală care poate fi transmisă din persoană în persoană, de la o ţară la alta.

— Atunci ar trebui să-ţi păstrezi gluga, îi spune Heron lui Erik, aruncând o privire pentru a vedea dacă l-a observat cineva. Cel puţin până ajungem în afara oraşului.

Erik suspină, dar îşi trage gluga la loc, deşi nu înainte de a-i face cu ochiul lui Heron.

— Pare păcat să ascund această faţă de lume, dar presupun că ai dreptate.

În timp ce grupul nostru se strecoară pe străzile oraşului, arunc o privire şi văd că faţa lui Heron este de culoarea gemului de căpşuni.

* * *

Erik, Hoa şi cu mine rămânem în urmă, astfel încât Blaise, Heron şi Artemisia să poată negocia pentru cai, fără să ne îngrijorăm că am putea fi recunoscuţi. Partea proastă este că nu putem lua decât trei cai. Pe mine nu mă deranjează, din moment ce oricum nu pot călări, dar Erik pare cam descumpănit de ideea de a împărţi un cal cu altcineva.

— Nu am mai călărit în spatele cuiva de când eram copil, spune el.

— Dacă preferi să conduci tu, mie îmi e indiferent, îi zice Heron, deşi îi e greu să-l privească pe Erik în ochi atunci

când vorbeşte. Vreau să spun... dacă *vrei* să mergi cu mine. Ai putea să te duci cu Blaise sau cu Art, cred, deşi mă îndoiesc că vreunul dintre ei te-ar lăsa să iei frâiele.

Erik este surprins pentru o clipă şi îl priveşte pe Heron de parcă nu este prea sigur ce să înţeleagă.

— Bine, spune el în cele din urmă. Mulţumesc.

Heron ridică din umeri şi se uită din nou în altă parte.

— Atunci eu o voi lua pe Theo, spune Artemisia în astreană înainte ca Blaise să se ofere. Blaise, tu o vei lua pe Hoa.

Hoa pare confuză, înţelegându-şi doar numele. Traduc rapid pentru ea.

Hoa se gândeşte o clipă, măsurându-l pe Blaise înainte de a fi de acord.

— E în regulă, îmi spune ea.

— Oricât de dureros ar fi, cred că va trebui să vorbim în kalovaxiană, pentru ca toată lumea să se înţeleagă cu toată lumea, spun eu. Altfel, va trebui să continuăm să tot traducem pentru Erik şi Hoa.

Artemisia îşi dă ochii peste cap.

— Urăsc să vorbesc în limba aia, spune ea într-o kalovaxiană cu accent puternic, pronunţând greşit câteva cuvinte. Pare încă un abuz.

Hoa o priveşte de parcă este prima dată când o vede.

— Îmi pare rău, spune ea.

Kalovaxiana ei curge mai uşor, dar tot e inegală.

Artemisia e luată prin surprindere de faptul că Hoa şi-a cerut scuze şi se pierde puţin – o nouă faţă a ei, dar una de care nu pot decât să mă bucur.

— E în regulă, îi spune lui Hoa un moment mai târziu. Voiam doar... Nu am nimic cu tine. Doar mă plângeam.

— Face asta de multe ori, îi spun lui Hoa. Nu ar trebui să o iei personal.

Artemisia se încruntă la mine, dar nu protestează, doar mă ciupeşte de braţ.

— Şi din cauza asta, îmi spune ea, voi călări *extra* rapid.

Stomacul mi se strânge, anticipând.

— Atunci o să vomit pe tine, îi răspund.

Hoa râde, un sunet pe care nu l-am mai auzit până acum. E un râs melodios, care îmi aminteşte de cântecul unei pasări în zori. E frumos.

Ojo

AMENINŢAREA MEA CU VOMA PARE să fi funcţionat – calul practic alunecă peste întinderea plană de deşert cu Artemisia la frâie. Ea conduce grupul tot drumul, dar îmi dau seama că nu-mi pasă de viteză atât de mult cum îmi imaginam.

Când ajungem, Heron, Blaise şi Erik descarcă pachetele de mâncare legate pe fiecare dintre caii noştri în timp ce eu, Hoa şi Artemisia pornim spre poartă. Nu mă pot abţine şi arunc o privire peste umăr spre Blaise, căutând semne ale izbucnirii sale de acum câteva ore, dar el e aşa cum este întotdeauna, iar în asta e ceva deopotrivă reconfortant şi alarmant.

Paznicii de afară sunt aceiaşi ca data trecută, cu feţele de piatră şi lamele curbate puse la adăpost la şold. Când ne apropiem, abia ne învrednicesc cu o privire.

— Am venit… încep, dar mă opresc.

Cum am formulat data trecută?

— Căutăm muncitori. Şi am adus plata pentru lucrătorii de data trecută, adaug, făcând un gest în spatele meu spre băieţii care aduc mâncarea.

Gardienii schimbă priviri sceptice, dar se pare că nu le pasă suficient ca să-mi demaşte minciuna. Cu un oftat enervat, unul dintre ei deschide uşa, grăbindu-ne înăuntru.

Din nou, este ca şi cum te-ai izbi de un perete de aer fierbinte şi împuţit care miroase a boală şi a putregai. Nu mă ia prin surprindere de data asta, aşa că nu reacţionez, dar Hoa nu este pregătită. Tuşeşte şi se îneacă, acoperindu-şi nasul şi gura cu un braţ pentru a bloca duhoarea. Ochii ei întunecaţi cercetează tabăra mizeră – case mici care stau să se prăbuşească, străzi murdare, oameni în haine sfâşiate, unii dintre ei atât de slabi încât oasele le ies prin piele ca şi cum nu ar fi pe deplin umani.

Pentru o clipă, în expresia ei există groază, dezgust şi tristeţe, dar la fel de repede cum a apărut, totul se închide în spatele unei măşti de stoicism placid.

Deodată, înţeleg – cealaltă viaţă pe care a trăit-o înainte să o ştiu eu, fiica de împărat care a fost odată, crescută pentru a întâmpina fiecare situaţie cu neutralitate şi diplomaţie. Niciodată emotivă, niciodată vulnerabilă. Nu pot să cred că am văzut-o vreodată altfel.

— Există aici refugiaţi din fiecare ţară pe care au cucerit-o kalovaxianii, îi explic. Unele familii sunt aici de generaţii întregi. Vorbesc un fel de limbă amestecată, cuvinte şi expresii preluate dintr-o ţară sau alta. Şi există un consiliu al bătrânilor care reprezintă fiecare comunitate. Cu ei ne vom întâlni.

Un grup de copii – aceiaşi de la ultima noastră vizită – aleargă cu mâinile întinse şi zâmbete largi peste dinţii rupţi. Nu mă pot abţine şi zâmbesc înapoi, oricât de mult mi-ar frânge inima faptul că le văd coastele proeminente şi feţele soioase. Caut în buzunare şi scot o mână plină cu bijuterii pe care le-am cules de pe rochiile rămase la mine în dulap. Una câte una, le înmânez copiilor, care mi se agaţă de fustă şi mă trag de braţe.

— *Ojo,* strigă unul dintre ei, iar ceilalţi i se alătură rapid, cântând cuvântul până când toate glasurile devin doar unul.

Alături de mine, Hoa înţepeneşte. Eu nu ştiu ce înseamnă acest cuvânt, dar se pare că ea ştie.

Îţi drege glasul.

— *Prinzessin. Ojo* se spune în gorakiană, aşa e numită fiica împăratului. Aşa mi se spunea mie atunci. Aşa îţi spun ei ţie acum, deşi tu eşti mai mult decât o prinzessin. Ei nu ştiu încă asta, dar le vei arăta.

Pare atât de sigură de mine, mai sigură decât m-am simţit eu vreodată. Căci am suferit cot la cot atâţia ani Pentru mine era o străină, închisă în spatele tăcerii şi distanţei pe care o păstrase pentru a ne proteja pe

amândouă. Dar eu nu am fost o străină pentru ea; eu am fost fata pe care a îmbăiat-o şi a îmbrăcat-o şi a pus-o la culcare în fiecare seară. M-a văzut pe mine mai mult decât pe fiul ei.

Mă întind şi o apuc de mână, strângând-o în a mea. Ochii i se umplu de lacrimi, dar le îndepărtează clipind înainte să cadă.

— *Ojo Hoa,* spune ea atât de încet încât aproape nu o aud.

Dar nu cu mine vorbeşte; cuvintele sunt destinate doar propriilor urechi, un titlu care i-a fost luat şi ei aşa cum mi-a fost luat şi mie.

— Îi căutăm pe bătrâni, le spun copiilor în astreană.

Clipesc confuzi, schimbând priviri. Probabil că înţeleg doar un cuvânt sau două.

— Îi poţi întreba în gorakiană unde sunt bătrânii? o întreb pe Hoa în kalovaxiană.

Ea dă din cap şi traduce. Înţelegerea se lasă pe feţele câtorva când pun totul cap la cap, folosind câteva cuvinte astreane şi câteva gorakiane.

Una dintre fetele mai mari, poate de vreo 9 ani, mă ia de mână şi mă conduce pe străzi. Un băiat mai mic, de vreo 4 ani mă ia de cealaltă mână şi când mă uit în urmă la Hoa şi la Artemisia, văd copiii încercând să le ia de mâini – chiar şi Artemisia se înmoaie un pic atunci când un băiat o apucă de mână şi se uită la ea cu un zâmbet fără un dinte din faţă.

Ne conduc pe străduţele murdare şi ezit numai cât să mă asigur că Blaise, Heron şi Erik au intrat fără probleme. Au trecut de poartă şi descarcă pachetele de mâncare în timp ce un grup de refugiaţi adulţi privesc cu ochi flămânzi. Nu sunt sigură cum putem împărţi în mod corect alimentele aduse – chiar dacă am putea, tot nu ar fi suficient. Un bandaj pe o rană care se adânceşte, nimic mai mult.

Mă uit în jos, la cei doi copii care îmi strâng mâinile de

parcă sunt îngroziţi că aş putea să le scap. Trebuie să fie mai multe lucruri pe care să le pot face, dar nu ştiu ce anume. Nu cred că m-am simţit vreodată în viaţa mea atât de neputincioasă, nici măcar atunci când Theyn stătea deasupra mea cu biciul în mână.

Copiii ne conduc la baraca de data trecută. Chiar când urcăm spre uşa din faţă, aceasta se deschide şi ne-o dezvăluie pe Tallah, care stă cu o mână în şold şi cu o expresia indescifrabilă.

— Tu, din nou, îmi spune ea într-o astreană cu accent puternic, cercetându-le din ochi pe Artemisia şi pe Hoa. De data asta cu un nou prieten. Acesta nu este un parc unde să vii să te joci, ştii?

Mi se încing obrajii.

— Am adus mâncare, atât cât am putut căra. Tot nu va fi destulă, dar… atât am putut aduce.

Nările îi freamătă în timp ce mă priveşte cu atâta intensitate încât mă simt de parcă urmează să mă transform pe loc în stană de piatră.

— Aceasta este Hoa, spun când Tallah tace, arătând spre femeia care stă în dreapta mea.

Dându-şi seama că a fost prezentată, Hoa stă puţin mai dreaptă, ridicându-şi bărbia cu un centimetru.

— *Ojo Hoa,* spune ea. *Ta Goraki.*

Ceva luceşte în ochii lui Tallah.

— A fost o perioadă în care nu mi-am imaginat că voi mai întâlni vreodată o prinţesă. Acum parcă vă înmulţiţi.

— De fapt, eu sunt regină, zic, deşi aud în minte vocea lui Dragonsbane.

Regina a ce, mai exact? Îndepărtez vocea din gând, dar umbra acesteia persistă.

Tallah râde şi deschide uşa mai larg.

— Foarte bine, regină. Intraţi, toate trei, zice ea înainte de a privi la copii şi a le spune ceva ce nu înţeleg, fluturând din mâini.

Ei chicotesc şi se îndepărtează, iar noi păşim înăuntru.

Bătrânii sunt cu toţii aici. Toţi trebuie să împartă casa aceasta, aşa mică cum este. Sandrin stă pe o saltea tocită cu o carte în mâini din care pare să se fi pierdut mai mult de jumătate din pagini. Când ne aude că intrăm, ridică privirea şi se încruntă.

— Maiestatea Ta, spune el, ridicându-se în picioare. Am crezut că te-am văzut pentru ultima oară.

Mă copleşeşte o senzaţie de vinovăţie, chiar dacă nu sunt sigură cum aş fi reuşit să mă întorc mai devreme. Poate că nu ar fi trebuit să plec niciodată. Indiferent cât de plăcut e palatul sta'criveran, cred că mă simt mai confortabil aici, unde să fac bine pentru poporul meu înseamnă să le dau mâncare şi bijuterii şi să le repar acoperişuri în loc să mă vând unui conducător dintr-o ţară străină. Dar să le strecor mâncare şi să le repar acoperişurile sunt soluţii temporare. Singurul mod în care îi pot ajuta cu adevărat pe aceşti oameni este să le ofer o ţară care să le fie acasă.

— Îmi pare rău, îi spun. E dificil să ies, dar am adus mâncare cu noi Heron şi Blaise o despachetează acum cu... un alt prieten. Erik.

Pare confuz.

— Fără prinţ de data asta? L-am speriat noi?

Nu pare să-i pară foarte rău. De fapt, cred că văd un zâmbet în colţul gurii lui.

— E cam ocupat astăzi îi zic. Dar aceasta este Ojo Hoa din Goraki. Fiul ei împăratul, ne ajută să despachetăm mâncarea de lângă porţi.

Sandrin îşi îndreaptă atenţia asupra lui Hoa, dar, înainte să poată spune ceva, se aude o altă voce.

— Ojo, spune un bărbat respirând greu.

E gorakian, cu părul negru tuns foarte scurt şi neuniform. Faţa lui este închisă la culoare, iar ochii, de un maro profund.

— Ojo Hoa.

Hoa îl priveşte uimită, în timp ce el cade la pământ la picioarele ei. Abia când ridică capul să-i spună numele din nou, îmi dau seama că plânge. Pentru o clipă, Hoa se pierde, dar după ce priveşte prin cameră, se aruncă la pământ lângă el şi îi pune o mână pe obraz înainte de a vorbi blând în gorakiană, cuvintele alunecându-i ca picăturile de apă dintr-un izvor. Bărbatul dă din cap cu fervoare, cu ochii fixaţi în ai ei. După o clipă, Hoa se ridică, luând mâna bărbatului şi ridicându-l cu ea. Ochii ei au devenit impenetrabili.

— Nu e destul, îmi spune în kalovaxiană.

Nu înţeleg la ce se referă până nu îşi drege glasul ca să încerce din nou.

— Nu e destul să le aducem mâncare. Trebuie să le dăm şi speranţă.

Hoa insistă să vadă tabăra în totalitatea ei şi singurul lucru pe care îl pot face este să mă ţin după ea. Nu ştiu cum reuşeşte – cum se poate uita la atâta urâţenie şi durere fără să tresară. Cum poate cere să vadă şi mai mult. Eu nu vreau să văd mai mult – eu vreau să mă întorc şi să plec şi să aduc mai multă mâncare peste câteva zile, dacă pot, dar nu vreau să înţeleg acest loc aşa cum o face ea. Nu pot suporta.

O urmez oricum când mergem din casă în casă, pe fiecare stradă, şi încerc să-i imit graţia şi stăpânirea de sine în faţa a atât de multă suferinţă.

Trebuie să le dăm şi speranţă, a spus ea de parcă ar fi ceva palpabil, ceva ce am putea aduce într-un coş legat cu o fundă. De parcă ar fi uşor să le dau şi altora ceva ce eu cu greu mai ţin în viaţă.

Când îi spun asta Artemisiei, scutură din cap.

— Speranţa este contagioasă, zice. Când ai tu destulă, se răspândeşte în mod natural.

Mină

ÎN CASA BĂTRÂNILOR îl găsesc iar pe Sandrin cu cartea lui. Deşi se uită la mine când mă apropii, revine la citit imediat după aceea. Aproape că mi se pare nepoliticos, dar încerc să nu o iau personal. După cât e de tocită cartea, trebuie să fie o poveste captivantă. Mă aşez cu grijă alături de el, pe saltea, şi aştept să termine. Când o face, îşi pune semn cu o bucată de hârtie şi aşază cartea lângă el.

— Ştii să citeşti? mă întreabă.

Clipesc.

— Desigur, spun, după care îmi muşc buza. Adică pot citi la perfecţie în kalovaxiană. Pot citi şi câteva cuvinte în astreană – profesoara mea îmi spunea că sunt avansată pentru un copil de 6 ani, dar acum... ei bine, n-aş spune că sunt nici măcar mediocră pentru vârsta de 16 ani. Astreana era interzisă la palat. Îmi era interzis să vorbesc, să scriu, să citesc.

Strânge din buze.

— Va trebui să te învăţăm, când vom găsi vreme.

Nu îmi pot imagina că va fi vreodată timp pentru aşa ceva, dar nu spun asta. Este o ofertă făcută cu bunătate, aşa că o accept cu un zâmbet.

— Prietena ta e destul de cunoscută, spune el. Unde e acum?

— Hoa ajută cu împărţirea mâncării, îi răspund. Bătrânii erau îngrijoraţi că avea să izbucnească o revoltă, dar ea reuşeşte să menţină mulţimea calmă şi bine organizată.

Sandrin dă din cap.

— Comunică uşor cu oamenii, zice. În Astrea am fi spus despre ea că este o *storaka.*

— Un copil al soarelui? întreb bănuind după rădăcinile cuvintelor.

— Cine nu iubeşte soarele, la urma urmei? Unii oameni

au aceeaşi energie – îi atrag pe alţii, îşi fac prieteni printre străini cu un singur zâmbet. Tu nu eşti *storaka.*

Ar trebui să mă simt ofensată, dar nu pot să neg: are dreptate. Nu am darul pe care îl are Hoa. Nu sunt o persoană uşor de iubit.

Mă evaluează din priviri.

— E o poveste în Astrea pe care probabil ai auzit-o în copilărie, una despre iepure şi vulpe?

Îmi vin în minte frânturi – era o iepuroaică care voia să mulţumească pe toată lumea, aşa că s-a rostogolit în noroi pentru un porc, şi-a lipit pene ca să o placă un pui, şi-a pictat pete pe blană pentru a impresiona o vacă. Apoi a venit la vulpe.

— Vulpea a spus că cel mai mult îi plac iepurii într-o oală cu apă clocotită, zic eu. Iepuroaica a sărit înăuntru, iar vulpea a fiert-o de vie şi a mâncat-o la cină.

Sandrin zâmbeşte sumbru.

— Nu se poate să mulţumeşti pe toată lumea fără să te pierzi pe tine însuţi, spune el. Şi tu eşti înconjurată de vulpi. Ce te face pe tine fericită?

— Nu este atât de simplu, spun eu şi mi se simte frustrarea în voce. Nu este vorba doar despre mine, ci despre ei – fac un gest spre uşă, spre toţi refugiaţii flămânzi din tabără – şi e vorba despre oamenii din Astrea care stau în lanţuri. Fericirea mea e irelevantă dacă o obţin cu preţul fericirii lor.

Se gândeşte la ce îi spun.

— Şi ce te costă ca să-i salvezi? mă întreabă.

— Costul este... spun şi mă opresc. Costul este să mă mărit cu un necunoscut care are armate destul de puternice ca să îl detroneze pe Kaiser.

Aştept admonestarea lui, să-mi spună din nou că reginele nu se căsătoresc, dar nu. În schimb, îmi mângâie mâna.

— Aceasta este o decizie dificilă, spune el.

— Este, zic eu sufocându-mă.

Clipesc iar ca să alung lacrimile, concentrându-mă pe motivul pentru care am venit să vorbesc cu el.

— Sandrin, cunoşti pe cineva care ştie ceva despre Păzitori?

Îşi retrage mâna şi se îndreaptă puţin mai mult.

— Ce-i cu Păzitorii? întreabă el.

Ezit, căci sunt pe punctul de a-i povesti despre izbucnirea lui Blaise. Mă abţin, însă, şi îmi aleg cuvintele cu atenţie.

— Era o fată kalovaxiană cu care m-am împrietenit – sau credeam că suntem prietene. Nu sunt sigură ce eram, de fapt. Înainte de a pleca, i-am otrăvit pe ea şi pe tatăl ei cu Encatrio – pe el l-a ucis, dar ea a supravieţuit.

Sandrin îngheaţă.

— Ea a supravieţuit, răspunde el. Dar nu mai este aceeaşi.

Scutur din cap.

— Are cicatrici şi are… are darul lui Houzzah.

Cântăreşte informaţia, cu o expresie indescifrabilă.

— Este imposibil, spun eu când văd că tace. Houzzah nu ar binecuvânta niciodată un kalovaxian. Ar fi lăsat-o pradă otrăvii şi s-ar fi terminat cu ea.

Zâmbetul lui este crispat şi sumbru.

— Să încerci să pătrunzi logica zeilor este pură nebunie.

— Nu, repet eu. Nu cred că este posibil. Nu cred…

Mă întrerup, pentru că nu am altă variantă decât să cred. Am văzut-o cu propriii mei ochi – am simţit căldura atingerii ei pe gratiile care ne separau, destul de calde încât să frigă.

— Şi-atunci ce este de făcut? întreb. O kalovaxiană cu astfel de puteri… şi acum e şi împărătească.

— La asta nu am răspuns, recunoaşte el. Niciunul pe care tu să nu-l ştii deja.

Înghit.

— Vrei să spui că va trebui să o ucid.

Nu este prima dată când mi se spune acest lucru, dar

ultima dată când mi s-a cerut asta, Cress era nevinovată. Era doar o fată căreia îi plăceau rochiile frumoase şi voia să se căsătorească cu un prinţ. Tot simt ca şi cum un pumn mi se strânge în jurul inimii, dar de data aceasta este diferit. Sandrin are dreptate – ştiam, în sufletul meu, că uciderea lui Cress este singura cale de a o opri. Toate acele coşmaruri care m-au bântuit se încheiau cu ea omorându-mă şi, fie că sunt vise sau nu, ştiu că există un sâmbure de adevăr în ele.

Alung acest gând, înainte ca Sandrin să vadă cât mă afectează.

— Şi… ezit din nou, nesigură cum să formulez următoarea întrebare.

Blaise avea dreptate; dacă cineva suspectează că este instabil, îl va omorî. Nu sunt suficient de naivă să cred că Sandrin este o excepţie.

— Ai auzit vreodată de cineva care să fi înnebunit în mină şi să fi supravieţuit? îl întreb.

Sandrin se încruntă.

— Asta, la propriu, este o contradicţie. Nebunia de mină este, prin însăşi definiţia sa, cauzatoare de moarte. Dacă nu, nu este nebunie de mină.

Face o pauză.

— Pe de altă parte, presupun că moartea vine după fiecare dintre noi în cele din urmă, aşa că poate nu e corect. Cât a trecut?

— Nu e… îi spun. Ziceam aşa, teoretic.

Nu mă crede, îmi dau seama de asta. O clipă, mă aştept să insiste ca să-i dau detalii, dar în cele din urmă scutură din cap.

— Nebunia de mină nu este o boală, indiferent cât am trata-o noi ca şi cum ar fi. E magia din mină – unii oameni o pot controla, alţii nu.

— Depinde de binecuvântările zeilor, spun dând din cap. Atâta lucru ştiu şi eu.

Îşi lasă capul într-o parte, gânditor.

— Aceasta este cea mai comună explicaţie, da. Întotdeauna a fost cea în care am ales să cred, dar există şi altele. Cele mai puţin poetice. Există unii care cred că e vorba de alţi factori – sângele unei persoane sau constituţia acesteia. Poate că toate sunt adevărate, într-un fel.

— Dacă aceasta este filosofia, nu cred că îmi bat capul cu ea, îi spun. Cum pot fi ambele adevărate?

— Eu am crezut întotdeauna că credinţa în ceva îi oferă acelui lucru un anume grad de adevăr. În acest caz, este posibil să nu avem niciodată un răspuns sigur, aşa că credinţa este singurul adevăr pe care îl avem.

Fierb de frustrare.

— Ăsta nu este un răspuns, sunt doar mai multe întrebări, spun eu. Ai auzit vreodată de cineva care a înnebunit în mină şi a supravieţuit?

Mă priveşte cu îngrijorare o clipă, apoi clatină din cap.

— Nu, spune el. Nu am auzit niciodată de un caz de nebunie de mină care să dureze mai mult de trei luni înainte ca persoana în suferinţă să piară, spune el.

Să *piară.* Este un cuvânt drăguţ, mai drăguţ decât să *moară.*

— Cum se întâmplă? întreb, deşi nu sunt sigură că vreau să aflu răspunsul.

Sandrin scutură din cap.

— Am văzut odată cu ochii mei. Nu în luptă – era cu mulţi ani înainte de asediu. Un bărbat sărman şi speriat a fugit de la templu când şi-a dat seama că e nebun. Obişnuiau să-i omoare, chiar şi înainte de asediu, deşi îmi imaginez că atunci era cu mai multă milă. Totuşi s-a panicat şi a fugit într-un sat din apropiere, căutând adăpost. Nimeni altcineva nu a fost rănit când, în cele din urmă, a pierdut complet controlul, dar în acelaşi timp a fost o imagine groaznică. Ulterior nu a mai rămas mare lucru din el, iar satul fusese pus la pământ. Este mai bine să nu ştii mai mult de atât şi sper să nu fie nevoie să vezi

vreodată aşa ceva.

Vreau să insist pentru detalii, dar mă abţin. Nu vreau acele imagini în mintea mea; nu vreau să văd că i se întâmplă lui Blaise de fiecare dată când închid ochii. Îngrozitoare cum sunt coşmarurile mele despre Cress, ştiu că le-aş prefera pe acelea.

— Şi dacă durează mai mult de trei luni? îl întreb. Dacă cineva supravieţuieşte minei, dacă are un dar, aşa cum are un Păzitor... dar dacă uneori nu îşi poate controla darul?

E tăcut din nou o clipă, cu ochii fixaţi departe, în timp ce îşi stoarce mintea pentru a-mi da un răspuns.

— Este periculos? întreabă.

Nu spun nimic, deşi ştiu suficient de bine răspunsul. Acum câteva ore doar, Blaise aproape că a distrus întreaga capitală sta'criverană. Câţi oameni ar fi murit într-un dezastru ca acesta? Aş fi surprinsă dacă ar fi reuşit să scape cineva cu viaţă.

— Nu a rănit pe nimeni, spun eu.

Nu este un răspuns complet, iar Sandrin pare să îşi dea seama de acest lucru. Se ridică în picioare cu un geamăt şi îmi întinde o mână.

— Haide, spune. Vreau să îţi fac cunoştinţă cu cineva.

Sandrin mă conduce printr-un labirint de străzi întortocheate. Sunt goale, de vreme ce toată lumea aşteaptă mâncarea la poartă, dar e ceva ce mă nelinişteşte la această linişte. Pare, mai mult ca oricând, un loc mort. La acest gând trebuie să-mi reţin un tremur şi grăbesc pasul ca să îl prind din urmă pe Sandrin.

Acesta mă conduce spre o altă casă, cu un acoperiş lăsat şi o uşă care abia acoperă intrarea. În loc să meargă la uşă, mă conduce prin spate spre un mic petic de pământ uscat unde cresc câteva plante subţiratice. Ardei galbeni, vinete violete şi globuri verzi-pal de pepene. Este un bine-venit şoc al culorilor.

În apropiere de grădină, o femeie cu umeri gârboviţi, cu

părul scurt şi negru, îngrijeşte de un foc slab. Deasupra lui, suspendat de un cadru metalic ruginit, este un vas mare din fontă.

— Mina, spune Sandrin în timp ce ne apropiem, iar femeia se întoarce să ne privească peste umăr.

Expresia ei este severă, dar se înmoaie când îl vede pe Sandrin.

— Vii să te faci util? îl întreabă ea, dând din cap spre un sac gros de lângă ea, umplut cu cartofi dulci, alungiţi şi portocalii. Trebuie descojiţi.

— De fapt, am venit să vorbim despre ceva, spune Sandrin înainte de a-şi drege glasul. Minele.

Ceva pâlpâie pe faţa Minei.

— Poţi vorbi şi descoji, spune ea. Stai o secundă.

Revenind la foc, îşi întinde mâinile spre el, răsucindu-le în aerul din jur. La mişcările ei, focul mic devine mai mare, până când flăcările ating fundul vasului. Nu există unelte, nici chibrituri, nimic altceva în afară de ea.

— Eşti Păzitor, exclam.

Un alt Păzitor! Şi unul de dinainte de asediu, unul care îşi înţelege puterea şi pe zei mai mult decât Heron, Art sau Blaise. Şi chiar un Păzitor al Focului! Mă gândesc la propriile mele mâini, care se încălzesc şi mă furnică; mă gândesc la cum m-am trezit cu urme de arsură pe cearşafurile de pe pat. Poate că va avea răspunsuri şi pentru asta.

Mina se întoarce spre noi, de data aceasta privindu-mă.

— Cine eşti? întreabă ea, cu vocea ascuţită.

— Aceasta este Regina Theodosia, îi spune Sandrin.

Mina pufneşte batjocoritor.

— Nu există Regina Theodosia, spune ea, cu ochii fixaţi asupra mea. Numai o prinţesă înspăimântată, ţinută sub papucul Kaiserului.

— Ţi-am spus că a venit Regina, îţi aduci aminte? întreabă Sandrin.

— Bineînţeles că da. Întreaga tabără a vorbit numai

despre asta. Dar asta nu schimbă nimic. Nu eşti regină, îmi spune ea. Nu poţi fi regină a unei ţări care nu există.

Este acelaşi lucru pe care mi l-a spus şi Dragonsbane, mai mult sau mai puţin, dar nu există nicio înţepătură în vocea ei în schimb, pare tristă.

— Sandrin a spus că m-ai putea ajuta, îi spun. Şi a avut dreptate. Nu ştiam că există alţi Păzitori aici. Am crezut că i-au omorât kalovaxianii pe toţi după asediu.

Mina îmi susţine privirea încă o clipă, apoi îşi fereşte privirea şi clatină din cap.

— Nu sunt Păzitor, copilă, spune ea.

Mă încrunt.

— Dar tocmai te-am văzut cum...

— Ai mai văzut înainte Păzitori ai Focului, nu? întreabă ea. I-ai văzut stârnind focuri doar pocnind din degete, i-ai văzut ţinând în palme un bulgăre de foc ca pe o jucărie, i-ai văzut atingând focul fără să se ardă.

Aprob din cap. L-am văzut pe Ampelio făcând toate acestea şi chiar mai multe când eram mică.

Face semn cu capul către foc.

— Eu doar atât pot face. Şi asta cu efort, spune. Ce ştii despre magia Păzitorilor?

Ridic din umeri.

— Că există magie în peşterile de sub vechile temple – minele de acum. Unii oameni care petrec acolo o perioadă lungă sunt binecuvântaţi de zei şi obţin daruri – cum e Darul Focului. Dar majoritatea, nu. Puterile de acolo le cauzează nebunia minei. Au piele încinsă, nu dorm, iar darul lor e instabil, până când îi ucide.

Mina strânge din buze.

— Ai dreptate, mai mult sau mai puţin, deşi înţelegi totul într-un mod copilăros – doar colţuri şi reguli în alb şi negru. Nimic pe lume nu e aşa de simplu, iar magia sigur nu e aşa.

— Ce vrei să spui? o întreb.

Se gândeşte o clipă, zăbovind cu privirea în jur până

când o idee îi luminează faţa. Mă cheamă mai aproape. Când stau chiar în faţa ei, ia o găleată şi se ridică, astfel încât să văd apa care se mişcă înăuntru.

— O ultimă parte din ce au adus prietenii tăi când ai venit data trecută, explică ea. Acum, imaginează-ţi că apa este magia din mină – exact această cantitate este ceea ce se impregnează în cel care stă acolo o perioadă lungă. Şi acum imaginează-ţi că această oală este o persoană.

Toarnă conţinutul găleţii în oală şi o umple aproape pe trei sferturi.

— Am spune despre această persoană că este binecuvântată, spune ea. Magia o umple, dar nu dă pe dinafară. Dacă persoana ar fi un recipient mai mic, să spunem aşa, magia ar fi prea multă şi atunci persoana respectivă ar căpăta aşa-numita nebunie de mină.

Mă încrunt.

— Dar nu are sens, spun eu. Am un prieten care e Păzitor şi e cam cât mine. Cu siguranţă au fost oameni mai mari de atât care au înnebunit în mină.

— Nu la mărimea fizică se referă ea, explică Sandrin.

— Este ceva intern, un lucru de neştiut care determină asta, din ce ne-am putut noi da seama, adaugă Mina.

— „Noi”? întreb.

— Înainte de asediu am studiat peşterile cu un grup de oameni care erau curioşi Voiam să văd ce avea să mi se întâmple mie, spune.

— Şi ce ţi s-a întâmplat? întreb.

Mina se întoarce la oală.

— Imaginează-ţi o oală mai mare, spune. Magia e încă acolo, dar nu mai umple acea persoană la fel de mult. Magia nu le vine uşor. Eu am putut să o simt, dar a fost dificil să o aduc la suprafaţă şi abia a meritat efortul pe care l-am făcut. Oamenii ca mine nu sunt destul de puternici pentru a sluji ca Păzitori, aşa că ne-am reîntors la vieţile noastre obişnuite. A fost ruşinos, într-un fel – să nu fii ales de un zeu, dar nici ucis, ci doar nebăgat în seamă.

Nimănui nu îi plăcea să vorbească despre asta. Îmi imaginez că e la fel în cazul multora care se află în mine acum – nu au făcut nebunia de mină şi nici nu prezintă semnul vreunui dar. Magia e în ei, dar într-o concentraţie prea mică pentru a le permite să facă mare lucru.

Mă străduiesc să înţeleg.

— Deci pentru a fi binecuvântat de zei trebuie să fii un recipient de o mărime potrivită? întreb.

— Unii cred că zeii îi aleg pe cei capabili să poarte această cantitate de magie, spune Sandrin. Că unii oameni sunt binecuvântaţi de zei, iar alţii nu.

— Mai sunt şi cei care cred că totul e mult mai imprevizibil şi mai întâmplător de-atât, adaugă Mina ridicând din umeri.

— Crezi că zeii n-au nicio implicare în asta? o întreb surprinsă.

Mina nu spune nimic o clipă.

— Nu ştiu, recunoaşte în cele din urmă. Dar să iei în considerare că ei ar alege cine este binecuvântat înseamnă că ei ar fi responsabili şi pentru toţi cei care nu supravieţuiesc. Nu cred că zeii sunt capabili de acest tip de cruzime şi, dacă sunt, cu siguranţă nu mi-aş dori să mă închin lor.

Pe cât de blasfemator sună, trebuie să fiu de acord cu asta.

— Şi cum rămâne cu cineva care are un dar – un dar puternic, însă nu îl poate controla întotdeauna, mai ales când este supărat? Şi dacă persoana aceea nu doarme şi pielea îi este fierbinte întotdeauna, dar e aşa de mai bine de un an?

Mina aruncă o privire spre Sandrin, care clatină din cap.

— Pretinde că este ipotetic, explică el, la care Mina pufneşte batjocoritor, după care se apropie de oală.

— Deci, când vine vorba despre folosirea magiei, imaginează-ţi că această flacără este energia pe care o exerciţi pentru a folosi magia. Ce face asta apei?

— O fierbe, zic eu, înţelegerea începând să prindă uşor formă.

— Da. Pentru mine, cu cât mă încordez mai mult să-mi folosesc magia, cu atât devine mai puternică. La fel cum apar bulele la suprafaţa apei care fierbe. Pentru un Păzitor mediu, folosirea puterii pentru lucruri mari, pe perioade lungi, l-ar aduce la limită. Tu spui că acest prieten ipotetic al tău e mai puternic decât majoritatea, da? Deci când îşi foloseşte darul cu prea multă forţă sau pentru prea mult timp…

— Dă pe dinafară, ghicesc eu.

Mina înclină din cap.

— Erau texte vechi în care am citit despre astfel de oameni, dar niciodată nu am întâlnit unul.

Sandrin îşi drege glasul.

— Din poveştile pe care le-am citit, aceştia apar adesea în vremuri de necaz. O secetă în vest a scos la iveală un Păzitor de Apă neobişnuit de puternic, care putea produce suficientă apă pentru a sătura un sat întreg, fără să obosească. O foamete de un an a fost rezolvată de un Păzitor al Pământului, care a transformat solul steril în unul fertil. Învăţaţii au remarcat că era ca şi cum zeii le-ar fi răspuns rugăciunilor.

— Ce s-a întâmplat cu acei Păzitori? întreb.

Sandrin şi Mina schimbă priviri.

— Şi-au folosit puterea şi au salvat mii de oameni, spune Sandrin.

— Până şi-au depăşit limita, completează Mina.

Este prea mult de analizat acum şi încă mai am atât de multe întrebări, aşa că nu mă mai gândesc la Blaise şi îl privesc pe Sandrin.

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre Encatrio? întreb. Are vreo legătură cu asta? Ştiu că este apă din Mina de Foc şi că oamenii i-au mai supravieţuit înainte, dar cum?

— Ieşim din câmpul meu de cunoştinţe, spune Mina clătinând din cap. Dar, din ce înţeleg eu, Encatrio este o

doză foarte concentrată de magie. Mai mult decât apa din găleată – poate dublu. Foarte puţini o pot controla.

— Însă când reuşesc, au acelaşi dar ca şi cum ar fi fost în mină, spune Sandrin.

— Au mai mult, îl corectează Mina. E greu de spus fără să fi făcut teste, dar îmi imaginez că ar fi posibil ca acest prieten ipotetic al tău şi celălalt prieten ipotetic să fie în situaţii asemănătoare, de fapt.

Timp de o secundă dureroasă, nu mă gândesc că asta înseamnă că Cress este vulnerabilă sau că este chiar mai periculoasă din acest motiv. Nu mă gândesc la câtă putere trebuie să aibă, la câţi oameni ar putea răni. Mă gândesc doar la cum trebuie să sufere, la fel ca Blaise. Aş vrea să o pot ajuta, dar apoi îmi amintesc că nu pot.

— Încă o întrebare, zic, forţându-mi mintea să gândească limpede. Cum este posibil ca cineva care nu a pus niciodată piciorul în peşteri – în mină – şi nu a luat măcar o picătură de Encatrio... cum ar putea să aibă darul?

Sandrin pare şocat, dar ceva sclipeşte în ochii Minei.

— Această persoană, spune ea, ar fi – ipotetic, desigur – cam de vârsta ta?

— Da, zic eu. De ce? Ce legătură are?

— A început un fenomen chiar înainte de asediu. Zvonuri şi istorisiri despre copii cu daruri – daruri mici, nimic asemănător cu puterea unui Păzitor, nici măcar cu a mea. O mamă mi-a spus odată că o criză de nervi a fiului ei făcuse ca un pahar cu apă să cadă. O alta a jurat că fiica ei a plâns până când au căzut toate frunzele dintr-un copac. Erau toate experienţe de mâna a doua, lucruri care ar fi putut fi cauzate de altele. Dar se forma un model. Înainte să îl putem analiza prea bine, au venit kalovaxianii.

Ar mai putea fi şi alţii ca mine. Ideea asta mă năuceşte, dar mă şi liniştеşte.

— S-a mai întâmplat ceva înainte să ne invadeze? întreb.

Mina scutură din cap.

— Dar dacă acest prieten ipotetic al tău vrea să afle vreodată răspunsuri, s-ar putea să-l pot ajuta.

O parte din mine vrea să-i ceară ajutorul aici şi acum, dar îmi ţin gura. Nu e cea mai presantă chestiune. Eu sunt bine şi n-am mai avut nicio izbucnire de pe navă. Deşi ştiu că nu e aşa, nu mă pot abţine să sper că orice mi s-a întâmplat a dispărut de la sine.

— Mulţumesc, spun în schimb.

Sacrificiu

CĂLĂTORIA ÎNAPOI SPRE CAPITALĂ e mai grea decât cea făcută la plecare. Soarele este sus pe cer, atât de puternic încât simt că îmi arde pielea chiar şi prin haine. Trebuie să ne oprim la jumătatea drumului, sub umbra slabă a unui grup de bolovani Artemisia îşi foloseşte darul pentru a crea un flux de apă astfel încât să poată bea fiecare dintre noi, dar chiar şi puterile ei sunt slabe în căldura uscată, iar efortul o epuizează. Se aşază, sprijinindu-se de un bolovan.

— Am nevoie doar de câteva minute, spune ea, dar abia reuşeşte să încheie propoziţia înainte de a adormi.

Decidem să ne odihnim şi noi la umbră şi să o trezim după o jumătate de oră. Având în vedere că încă mă bântuie cuvintele Minei, profit de ocazie pentru a-l urma pe Blaise când merge să verifice caii chiar dacă ideea de a părăsi umbra este aproape insuportabilă.

— Ai nevoie de ajutor? îl întreb în timp ce le dă cailor să bea ultima porţie de apă.

— Nu, mă descurc, spune el, fără să mă privească. Ar trebui să rămâi la umbră.

— Am găsit pe cineva în tabără, îi spun, înainte să pot opri cuvintele să-mi iasă din gură. Cineva care a studiat minele şi magia din ele.

Se uită la mine, încruntându-se.

— Le-ai spus despre mine?

— Nu, mint. Am întrebat despre Crescentia, cum ţi-am spus că voiam să fac.

Blaise dă din cap, deşi încă i se citeşte neliniştea în priviri.

— Şi? întreabă.

Îi povestesc despre Mina şi despre teoriile pe care ea şi Sandrin mi le-au împărtăşit despre zei şi mine. Îi povestesc despre apa care fierbe şi ce înseamnă asta, că nu e chiar

înnebunit de mine şi că, dacă-şi păstrează calmul şi nu-şi foloseşte puterea, nu i se întâmplă nimic. Îi spun că nu este primul, că au existat şi alţii, dar că s-au epuizat până la moarte. Blaise stă liniştit în timp ce vorbesc, trecând cu mâinile pe spatele fiecărui cal, pentru a împrăştia apa care să-i răcorească.

Îmi pun mâna peste a lui şi strâng, zâmbind atât de larg că mă doare faţa.

— Deci nu trebuie decât să te abţii de la a-ţi folosi darul, zic eu. Vei fi în regulă. Vei supravieţui.

Dar Blaise nu pare să-mi împărtăşească uşurarea. În schimb, colţurile gurii i se lasă şi evită să mă privească. Ochii mei caută brăţara pe care i-am dat-o – cea pe care am furat-o de la Cress, cu sute de pietre mici de pământ, dar nu o văd.

— Unde este brăţara? îl întreb.

Bagă mâna în buzunarul pantalonilor şi o scoate. În lumina orbitoare a soarelui de după-amiază, pietrele maronii strălucesc.

— Nu trebuie să o mai porţi, spun eu. Se adaugă puterii tale. Erik a spus că, atunci când îi trimiteau pe berserkeri în luptă, le dădeau pietre ca să „îi împingă de la spate”. N-am înţeles asta atunci, dar cred că înţeleg acum.

Mă îndrept să i-o iau, dar mă opreşte, prinzându-mă cu mâna de încheietura mâinii.

— Theo, spune el, cu vocea scăzută. Am nevoie de ea.

— Nu ai. Îţi va face mai rău.

Clatină din cap şi în sfârşit se uită la mine.

— Mă va face mai puternic, spune el, puţin mai tare decât o şoaptă. Nu vezi? Acei Păzitori pe care i-ai menţionat – cei care erau ca mine, au apărut în vremuri de necaz şi au fost singurii care au putut ajuta. Ai spus-o chiar tu.

— Şi au murit, îi amintesc.

— Au fost eroi care şi-au slujit ţara, mă corectează el. Asta trebuie să facă toţi Păzitorii.

Îmi scot braţul din strânsoarea lui.

— Mi-ai promis.

Îmi aud tonul care se ridică din ce în ce mai mult, dar nu mă pot abţine.

— Mi-ai promis că vei fi bine, că vei face orice trebuie ca să reparăm asta.

— Ca să mă repari, adaugă el liniştit. Asta vrei să spui. Să mă repari.

— Să vindec ce te omoară, îl corectez.

Nu spune nimic mult timp, cu privirea concentrată pe nisipul de sub picioarele lui.

— Cine sunt eu fără darul meu? întreabă în sfârşit, cu vocea aşa de joasă că aproape nu-l aud. Pentru că despre asta vorbeşti, de fapt.

— Darul tău, repet încet. Darul care aproape ne-a ucis pe toţi în această dimineaţă?

Are decenţa să se îmbujoreze când spun asta.

— Ampelio a spus că sunt mai puternic decât oricare alt Păzitor al Pământului pe care l-a cunoscut vreodată. A spus că, dacă pot controla darul, aş putea ajuta la schimbarea cursului acestui război. Aş putea ajuta la salvarea Astreei.

— Dar nu-l poţi controla, spun mai dur decât aş vrea.

Se fereşte de parcă l-aş fi pălmuit. Îmi înmoi vocea şi încerc din nou.

— Controlul tău asupra darului devine din ce în ce mai slab, nu mai puternic, şi cine mai rămâne să te ajute?

Maxilarul i se încordează şi se întoarce spre cal, privind departe de mine.

— Zeii au motivele lor pentru ceea ce fac. Au avut motive pentru care mi-au făcut asta. Ai crezut şi tu la fel odată, înainte ca Søren să te convingă că e ceva în neregulă cu mine.

Mă îndepărtez de el cu un pas.

— Nu despre asta este vorba şi o ştii. Ai provocat astăzi un cutremur, Blaise. Eşti periculos – pentru tine însuţi,

pentru mine, pentru toţi cei din jur. Acesta nu este un dar.

— S-ar putea să nu fie un dar pentru tine, Theo, dar va fi pentru kalovaxiani când ne vom întâlni în cele din urmă pe câmpul de luptă şi când fiecare picătură din puterea asta, că e dar sau blestem, o voi folosi împotriva lor.

Afirmaţia aceasta mă lasă fără respiraţie. Îmi imaginez o oală care fierbe până dă pe dinafară.

— Asta ar fi sinucidere, îi spun. Asta vrei? Să mori la 17 ani transformându-te singur într-o armă?

Rămâne tăcut o clipă, respirând întretăiat.

— Vreau să salvez Astrea, spune în cele din urmă. Orice mi s-ar fi întâmplat în mină m-a făcut mai puternic. Mai puternic decât alţi Păzitori. Mai puternic decât orice aş fi putut fi vreodată fără dar. Însă dacă îmi iei asta... Nu mai am nimic.

Încerc să-mi înghit vorbele, dar ele se strecoară oricum afară.

— Mă ai pe mine, îi spun.

Cuvintele îmi sunt o şoaptă care aproape se pierde în vântul dur al deşertului. Scutură din cap.

— Te iubesc, Theo. Am spus-o şi am vorbit serios. Dar prefer să te ştiu în siguranţă pe tron fără mine decât să fiu cu tine pentru tot restul unei vieţi lungi, petrecută fugind şi ascunzându-ne de Kaiser.

— Nu trebuie să fie una sau alta, îi spun, ocolind calul pentru ca între noi să nu mai stea nimic. Vreau să iau acel tron şi te vreau alături de mine, cum a fost Ampelio lângă mama.

Zâmbeşte amar.

— Nu cred că ai învăţat nimic din poveştile cu zei care ne plăceau în copilărie, spune el. Nu ai observat ce aveau toate în comun?

Scutur din cap.

— Monştri şi eroi şi acte de vitejie stupide? întreb. Fericiţi până la adânci bătrâneţi?

— Sacrificiu, spune el. Eroul nu câştigă niciodată dacă

nu sacrifică ceva iubit. Vrei totul şi nu eşti dispusă să renunţi la nimic pentru a-l obţine – nici la libertatea ta, nici la mine, nici la prinţişor. Dar cred că pot sacrifica eu destul pentru amândoi, când va veni vremea.

În cele din urmă, se întoarce să mă privească, deşi gândurile lui sunt ascunse atât de bine în spatele ochilor, încât parcă m-aş uita la un străin, nu la persoana pe care o cunosc cel mai bine pe lume.

— Dacă nu vei renunţa la pietre, eşti un pericol pentru noi toţi, îi spun eu, încercând să-mi menţin vocea egală, chiar dacă mă oblig să spun cele mai grele cuvinte pe care le-am spus vreodată. Trebuie să pleci.

Şocul şi durerea lui durează doar o clipă, apoi sunt închise din nou în spatele expresiei sale placide. Dă din cap.

— O voi duce pe Hoa înapoi în capitală, iar după aceea voi pleca. Nu departe – voi campa undeva în afara zidului exterior. Dacă ai nevoie de mine, poţi trimite oricând vorbă prin Heron sau Art.

Mereu am nevoie de tine, vreau să-i spun. *Nu aş fi evadat din mâinile Kaiserului dacă n-ai fi fost tu. N-aş fi niciun fel de regină. Aş fi doar o fetiţă speriată, ferindu-se din calea Kaiserului. Fără tine, eu nu mai ştiu cine sunt.*

Cuvintele îmi mor în gât, blocate de mândrie şi furie. Aceasta este alegerea lui, îmi reamintesc.

Oricum, nu-mi aşteaptă răspunsul, ci se întoarce şi merge înapoi spre ceilalţi cu găleata goală, lăsându-mă singură în soarele arzător, cu inima frântă.

Mască

I-AM AUZIT PE CÂŢIVA SOLDAŢI KALOVAXIANI care îşi pierduseră membrele în luptă povestind cum încă şi le mai simţeau, deşi nu le mai aveau. Pentru mine, e la fel cu Blaise. Chiar şi când ne întoarcem la palat fără el, îi simt prezenţa. Este un şoc de fiecare dată când îl caut din priviri şi îi văd doar pe Heron şi pe Artemisia. Par să simtă şi ei absenţa lui, iar când ne retragem toţi în camera mea în noaptea aceea, o pătură de tăcere se aşază peste noi.

În timp ce stau întinsă în pat, încerc să nu mi-l imaginez pe Blaise, singur dincolo de zidul Capitalei, cu căldura sta'criverană care se revarsă asupra lui chiar şi pe întuneric, amplificată de căldura care arde prin el. Dar bineînţeles că nu reuşesc şi ştiu că somnul nu va veni curând.

Să dorm totuşi nu este ceea ce plănuiam să fac astă-seară.

De această dată, când îi las pe Heron şi pe Artemisia adormiţi ca să merg în vizită la Søren, le scriu un bilet, astfel încât să nu se îngrijoreze. Îmi iau pumnalul cu mine. Nu ar ajuta prea mult, dar este ascuţit şi asta va conta dacă se va ajunge până într-acolo. Sper.

Erik deja mă aşteaptă când mă strecor pe uşă şi o închid încet în urma mea. Se sprijină de zid, cu braţele încrucişate pe piept. Tot nu se simte confortabil în haine gorakiane, dar nu pot să nu mă gândesc că arată mai bine în ele decât în costumaţia kalovaxiană prost croită.

— Nu putem face asta ziua? întreabă când mă vede. Nu poţi să-mi spui că nu eşti extenuată – cel puţin eu am dormit puţin noaptea trecută. Tu n-ai dormit deloc.

Până să o spună, nu-mi dădusem seama. Cu tot ce s-a întâmplat în ultimele două zile, numai la somn nu mi-a stat gândul.

— Sunt bine, îi spun. Pot dormi mâine. Regele Etristo mi-a oferit permisiunea de a-l vizita pe Søren oricând poftesc, de vreme ce el încă mi-e sfătuitor, dar mă îngrijorează că, dacă aş face-o cât e regele treaz, ar găsi o modalitate să mă oprească.

Erik râde.

— Mi-ar plăcea să-l văd încercând, spune el înainte de a face o pauză. Nu mai eşti cum erai în Astrea – aici nu laşi pe nimeni să îţi spună ce să faci, nici măcar pe prietenii tăi.

Ridic din umeri şi pornesc spre elevator. Mă ajunge repede din urmă.

— Mereu le iau în considerare părerile, spun eu. Dar, când vine vorba de Søren, opiniile lor sunt întotdeauna părtinitoare, îl tolerează şi cred că poate chiar îl plac până la un punct, dar este kalovaxian. Nu au încredere în el.

— Tu de ce ai? întreabă Erik.

Este o întrebare pe care mi-am pus-o de nenumărate ori fără să pot găsi vreun răspuns complet. De data aceasta nu este altfel, dar încerc.

— Søren mă iubeşte. Sau cel puţin aşa crede. Poate că mă confundă în continuare cu Thora, dar asta nu contează, pentru că intenţiile lui sunt alimentate de acel sentiment, îi explic. Nu mă înţelege greşit – ura faţă de tatăl lui e reală, sentimentele lui de vinovăţie pentru episoadele cu berserkeri sunt reale, convingerile lui sunt reale.

Mă gândesc un moment.

— Dar ştiu şi cum se simte. Ştiu ce vrea şi ştiu ce vrea de la mine, în mod special. Din acest motiv, am mai multă încredere în el decât am în regele Etristo şi în oricare dintre peţitori. Am încredere în el mai mult chiar decât am în Dragonsbane.

Erik reflectează o clipă.

— Mai mult decât în mine? întreabă.

Nu-l privesc în ochi.

— Da, recunosc. Ştiu că ai intenţii bune, Erik. Dar tot nu

ştiu ce speri să obţii stând aici şi, până nu-mi dau seama, vei rămâne o enigmă.

— Îmi place să fiu o enigmă, spune zâmbind, lucru care mă face să râd.

Tragem de clopotul pentru elevator şi Erik se sprijină de un perete, chiar dacă avem de aşteptat doar un moment. Pare că vrea să-mi pună o întrebare, dar nu ştie cum. Este o expresie de incertitudine pe care nu sunt obişnuită să o văd la Erik, care de obicei îşi maschează îndoielile cu straturi de fals curaj.

— Ce este? îl întreb.

Scutură din cap, privind în jos.

— Nimic.

— Ei bine, acum m-ai făcut şi mai curioasă. Haide, nu o să te muşc.

Ezită şi mai mult, iar când se uită înapoi la mine, toată faţa lui este roz.

— Ştii... lui Heron îi plac... îi plac băieţii?

Nu ştiu ce mă aşteptam să mă întrebe, dar întrebarea asta a venit aşa din senin, că nu pot face altceva decât să râd, deşi nu ştiu sigur de ce o fac. La urma urmei, lui Heron chiar îi plac băieţii – cel puţin unul sigur i-a plăcut, iar felul în care îl privea pe Erik mă face să cred că nu a fost un caz singular.

Faţa lui Erik capătă o nuanţă şi mai aprinsă de roz.

— Doar mă întrebam. Unor băieţi le plac băieţii, ştii, aşa cum unor fete le plac fetele.

— Ştiu asta, spun încercând să mă abţin. Scuze, nu de tine râdeam. Doar că m-a surprins. Ţie îţi plac băieţii?

Ridică din umeri.

— În mare parte, cred că-mi place toată lumea.

— Nu mi-am dat seama, îi spun.

— Nu o aduc neapărat în discuţie, spune. Unii cred că asta mă face... nenatural.

— Unii oameni sunt proşti, îi spun, apoi ezit. Søren...

Mă opresc.

Erik dă din cap.

— Cred că el a ştiut de când ştiu şi eu. Nici măcar nu a trebuit să-i spun.

Oftez.

— Întrucât mă îndoiesc că ai vrea să le spun străinilor despre chestiunile tale personale, nu îţi spun nici eu despre ale lui Heron. Dacă vrei să afli, poţi să-l întrebi şi singur.

Erik se gândeşte o clipă.

— Poate o voi face.

Îmi strâng buzele, gândindu-mă la Heron şi la inima lui frântă. După toată lumea pe care a iubit-o şi a pierdut-o, nu ştiu cum va supravieţui unei alte lovituri.

— Doar... fii atent, îi spun. Îmi place de tine, Erik, dar dacă trebuie să aleg între tine şi Umbrele mele, le voi alege pe ele de fiecare dată.

Mă priveşte nemişcat.

— Ha! spune.

— Ce?

— Nimic.

Se depărtează din perete chiar când elevatorul opreşte la locul lui.

— Cred că am prins o fărâmă din Theodosia cea reală, cea de sub toate măştile. Şi e mult mai blândă decât mă gândeam.

Neajutorat

ACELAŞI GARDIAN, TIZOLI, ne dă voie să intrăm iar în temniţă, lăsându-ne lângă celula lui Søren şi promiţând să revină imediat ce e solicitat. Din fericire, de data aceasta Søren este deja treaz, aşezat pe peretele din spate al celulei, de parcă ne-ar aştepta. Deşi ştiu că nu va spune niciun cuvânt ca să se plângă, timpul petrecut aici a lăsat urme. Chiar şi în lumina slabă a torţelor, pielea lui pare străvezie şi pot să întrezăresc nişte cercuri întunecate sub ochii lui. Începe şi să miroasă destul de neplăcut.

Dar, când ne vede, reuşeşte un zâmbet.

— Speram să vă întoarceţi, spune el.

— Bineînţeles că ne-am întors, pufnesc. Cum te tratează? Ţi se oferă suficientă mâncare şi apă?

Aşa cum mă aştept, Søren îmi îndepărtează grijile.

— Mă tratează bine, spune el. Mâncare, apă, toate astea.

— Şi de data asta îţi şi mănânci mâncarea? îl întreb. Nu mai faci iar aceeaşi tâmpenie?

Râde când aude asta, dar nu la fel de tare şi plin cum m-a obişnuit.

— Mănânc mult şi cred că ar prefera să beau ceva mai puţină apă, sincer.

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

Să iroseşti mâncarea, înţeleg. Mâncarea costă bani, mâncarea costă resurse. Dar apa nu costă.

— Sunt în mijlocul unei secete, spune el, surprins de întrebare. Nu ştiai? Aici nu a mai plouat de ani buni.

— Dar oraşul a fost construit pe un izvor, zic, amintindu-mi ce mi-a spus Dragonsbane când am venit. De aceea aerul este mai rece aici, de aceea am fost pusă să fac baie dimineaţa şi seara.

— Izvoarele seacă, spune Erik ridicând din umeri. Dar

nu cred că vor să se ştie. Sta'Crivero se presupune a fi un paradis.

— De unde ştii *tu,* atunci? întreb.

Erik pufneşte.

— Pot fi eu oaspete al regelui, dar sunt gorakian. Ei ştiu că nu valorez nimic pentru ei. Crezi că pe mine risipesc mai multă apă decât este necesar? Măsoară fiecare pahar pe care îl bem şi ne pun să plătim fiecare picătură. Şi băi? Niciunul dintre oamenii mei nu s-a spălat de când am ajuns şi, crede-mă, unii dintre noi nu mai suportăm.

Revelaţia este ca o mănuşă cu patru degete, îi lipseşte ceva important.

— Dar sta'criveranii folosesc atât de multă apă. Numai grădina are nevoie de sute de galoane pe zi, ca să nu mai vorbim de ce este nevoie pentru ca toată lumea să bea şi să se spele.

— *Curtenii* folosesc multă apă, spune Søren. Pentru ceilalţi este strict raţionalizată. I-am auzit pe unii gardieni plângându-se.

Sta'Crivero pare atât de luxuriant şi de bogat, pentru că aşa vor ei să pară, dar la ce le vor face rochiile pline de bijuterii şi turnurile ornamentate când vor rămâne fără pic de apă de băut?

— Detest locul ăsta, spun o clipă mai târziu. Urăsc palatul ăsta şi oamenii superficiali care se comportă aşa, superior, chiar şi când cei de lângă ei suferă de sete. Îl urăsc pe regele Etristo şi modul în care îmi spune „draga mea" de parcă aş fi un copil neştiutor care nu poate lua decizii. Şi urăsc tabăra aceea şi ce le-au făcut oamenilor de acolo. Eu…

Mă opresc înainte să-mi pot termina gândul.

Søren mă priveşte nesigur.

— Theo, spune el încet. Să pleci acum ar fi o insultă pentru regele Etristo şi pentru întreaga ţară. Ei sunt singurul aliat pe care îl ai.

— Tehnic, acest lucru nu este adevărat, spune Erik. Mă

are pe mine şi Goraki.

— Şi Vecturia, adaug. Conducătorul lor mi-a spus că pot apela la ei data viitoare când am nevoie.

Søren clatină din cap.

— Boabe de nisip lângă un munte.

— Ştiu asta, îi arunc. Ştiu că nu este suficient, că niciodată nu va fi suficient. Ştiu că trebuie să mă mărit cu cineva cu o armată mai mare. Eu doar... Îmi place să-mi imaginez o situaţie în care aş putea să plec şi să-i spun regelui Etristo să mănânce pământ.

Pentru o clipă lungă, amândoi băieţii se uită la mine, cu gura căscată. În cele din urmă, Erik începe să râdă şi un moment mai târziu i se alătură Søren.

— *Să mănânce pământ?* întreabă Erik. Este cea mai grea insultă pe care o poţi spune?

— Nu cred că i-am spus cuiva să mănânce pământ de când aveam 6 ani, adaugă Søren.

— Sunt destul de sigur că mi-ai spus *mie* şi eu ţi-am spus că e copilăros, răspunde Erik şi amândoi râd şi mai tare.

Mi se încing obrajii.

— E primul lucru care mi-a venit în minte, le răspund. Voi ce i-aţi spune?

Søren se opreşte din râs ca să se gândească la asta.

— I-aş spune regelui Etristo să mănânce o farfurie cu bălegar, spune el gânditor.

Erik clatină din cap şi plescăie din limbă.

— Tot amator, spune.

— Continuă tu atunci, îl provoacă Søren.

Erik se gândeşte îndelung, mângâindu-şi bărbia înainte ca un zâmbet să i se întindă pe toată faţa.

— Aş spune: *rege Etristo, pot să îndrăznesc să vă adresez cea mai umilă invitaţie pentru a mânca o delicatesă fină cu scorpioni înmuiaţi în pişat şi anus de porc umplut cu excremente de gândac.*

Adaugă şi o reverenţă amplă, pentru efect.

Mă îndoi de la greaţă, dar Søren râde până când se

înroşeşte la faţă. După o clipă, trebuie să râd şi eu. Mi-aş dori ca Erik să-i *poată* spune asta regelui Etristo, fie şi doar ca să mă bucur când îi văd faţa. Când suntem toţi epuizaţi de atâta râs şi lacrimile ne curg din ochi, mă aplec în faţa gratiilor care îl separă pe Søren de mine.

— Ştii că nu aş pleca, nu? Chiar dacă aş putea să o fac fără consecinţe? spun încet. Nu aş pleca fără tine nici dacă regele Etristo mi-ar promite o armată de milioane de oameni.

Søren zâmbeşte trist, privindu-şi mâinile.

— Ai putea, spune el.

Chiar şi când trecem la lecţia noastră de astreană, cuvintele lui îmi rămân în minte şi mă întreb dacă are dreptate. Dacă s-ar ajunge la asta, l-aş putea lăsa pe Søren în urmă, să putrezească aici? Chiar dacă ar însemna că aş putea salva Astrea? Nu sunt sigură care este răspunsul şi nu sunt sigură care aş vrea să fie.

Când părăsim temniţa, ore mai târziu, Erik este neobişnuit de tăcut. La început mă gândesc că e aşa doar pentru că e obosit şi nu-l pot învinui – sunt pe jumătate adormită şi eu, dar, când îl privesc cu coada ochiului, văd că gândeşte profund şi e încruntat.

— Ce e în mintea ta? îl întreb când ieşim din elevator.

Erik s-a oferit să mă conducă până la uşă şi nu sunt suficient de mândră ca să refuz, cu un asasin care încă mai pândeşte pe undeva.

Erik arată de parcă tocmai l-am trezit dintr-un somn adânc.

— Nimic, spune el, dar minciuna este evidentă şi îşi dă şi el seama.

Suspină.

— Mă gândesc doar la tabără. Nu cred că am încetat să mă gândesc la asta.

— Ştiu, zic eu. Nici eu. Urăsc să mă simt neputincioasă.

Erik dă din cap.

— Este ciudat totuşi, pentru că nu sunt neputincioşi, nu-i aşa? Mulţi dintre adulţi au depus muncă fizică pentru cei din Sta'Crivero. Sunt puternici. Şi nu ar fi supravieţuit dacă nu ar fi deştepţi. Nu cred că doresc milă şi nici caritate. Ei vor doar o şansă să lupte pentru o viaţă corectă şi un loc căruia să-i spună acasă, la fel ca noi, ceilalţi.

Vot să lupte. Cuvintele îmi răsună în minte iar şi iar, până când mă opresc, respirând agitată.

— Erik, zic eu.

Se opreşte şi el, întorcându-se pentru a-mi arunca o privire îngrijorată.

— E totul bine? Spune-mi că nu te-a străpuns vreo săgeată cu otravă sau ceva de genul ăsta. Cred că Umbrele tale m-ar omorî dacă ţi s-ar întâmpla ceva cât eşti cu mine…

Îi cer să tacă, ridicând o mână. O parte din plan se uneşte cu alta şi cu alta, până când totul începe să aibă sens. Până când devine ceva solid.

— Câţi refugiaţi crezi că sunt în tabără? îl întreb.

Erik ridică din umeri.

— Trei mii ghiceşte el.

— Şi dacă scoţi copiii şi bătrânii? Şi oricine nu poate sau nu vrea să lupte? Câţi sunt cei care ar putea fi războinici?

Ceva în mintea lui face clic şi zâmbeşte, văzând unde vreau să ajung.

— O mie, poate mai mult, spune el. Nu este suficient, Theo. Nici măcar cu o armată gorakiană şi una vecturiană.

— Nu, nu este suficient pentru un război, sunt de acord. Nu este suficient pentru a recuceri Astrea. Dar ar fi suficient pentru a prelua controlul asupra unei mine?

Se încruntă, analizând.

— Poate, pentru un timp. Dacă este un atac-surpriză doar împotriva paznicilor minei, spune el. Dar, chiar şi atunci, am putea să o ţinem doar câteva săptămâni, până când Kaiserul aude vestea şi trimite mai multe trupe. Atunci orice victorie am avea s-ar anula rapid. Are prea

mulţi oameni, prea mulţi războinici instruiţi. Chiar şi cu elementul-surpriză de partea noastră, nu ar fi suficient. Am mai câştiga nişte timp, asta e tot.

— Timp, da. Şi Mina de Foc. Acolo mai sunt aproximativ două mii cinci sute de astreani. Şi nu am rămâne mult timp. Până va trimite Kaiserul mai multe trupe, am fi plecaţi.

— La o altă mină, sugerează Erik. Pentru a elibera mai multe persoane şi a recruta mai mulţi războinici în acelaşi timp. Când am elibera toate cele patru mine, am avea o armată adevărată.

— Toţi vor putea să aleagă, adaug ferm. Dacă nu vor să lupte, tot le oferim toată protecţia pe care le-o putem da. Dar nu cred că va fi o alegere dificilă, după toate cele întâmplate. Sunt supăraţi – să le oferim şansa de a folosi asta împotriva oamenilor care le-au luat totul.

Erik dă din cap încet, concentrat.

— Dar, dacă pleci acum, regele Etristo nu va avea niciun motiv să-l ţină în viaţă pe Søren – dacă nu-l va vinde înapoi Kaiserului, ca să se răzbune, subliniază el.

Cu doar câteva minute în urmă, Søren mi-a spus că, dacă aş avea şansa să salvez Astrea, ar trebui să-l las în urmă pentru a o face, iar acum am această şansă şi ştiu că nu pot.

— Pot să aduc mai mulţi oameni, spune Erik după o clipă. Există şi alte tabere – una în Timmoree, una în Etralia. Este posibil să nu fie la fel de mari ca aceasta, dar sunt importante. Pot să încerc să recrutez mai multe persoane şi să mă asigur măcar că nu sunt trataţi la fel de rău ca aici. Şi va dura câteva zile pentru a ajunge la fiecare şi a reveni în Astrea. Asta îţi va da timp să-l scoţi pe Søren din temniţă, timp să trimiţi un mesaj către conducătorul Kapil din Vecturia prin care să-i accepţi oferta de a te ajuta. Înseamnă şi să le mai joci puţin jocul.

— Cred că mă pot descurca, spun sec. După etapa cu Kaiserul, ar trebui să fie uşor.

— Poate, dacă nu ar fi şi un asasin la mijloc, îmi aminteşte el, ceea ce este corect.

— Voi fi bine, zic, fluturând, nonşalant, o mână. Cât de curând poţi pleca?

— În câteva ore, spune el. Restul gorakianilor sunt gata de plecare de când am ajuns aici. Nu le place în Sta'Crivero.

După ce mi-a spus Erik despre felul în care sunt trataţi şi scuipaţi, nu îi pot învinui.

— Cum menţinem legătura? îl întreb. Ferească zeii să meargă ceva prost, dar ar fi bine să avem o modalitate de comunicare dacă se întâmplă ceva.

Erik dă din cap, concentrându-se.

— Stai să vorbesc cu Maestrul Jurou, spune după un moment. Are nişte invenţii pe care le ţine pentru el, dar s-ar putea ca una dintre ele să ne ajute.

— Ce fel de invenţii? întreb suspicioasă. Ai zis că e alchimist, nu? Asta nu înseamnă că face aur?

Zâmbeşte când spun asta.

— Într-un fel, spune. Cum crezi că i-am plătit regelui Etristo pentru privilegiul de a lupta pentru mâna ta?

Tot ce pot face este să mă uit fix la el.

— Maestrul Jurou a făcut aur? întreb încet.

— Într-un fel, repetă el. E destul de asemănător pentru a-l păcăli pe rege, dar iluzia asta s-ar putea să nu ţină prea mult.

Scutur din cap.

— Magie sau ştiinţă? vreau să ştiu.

Erik ridică din umeri

— Din ce pricep eu – şi recunosc că asta înseamnă foarte puţin – e câte puţin din fiecare.

Molo Varu

DEŞI NU MI-AR PLĂCEA NIMIC MAI MULT decât să mă

ascund în camera mea toată ziua şi să plănuiesc eventuala evadare din Sta'Crivero, mă surprind pregătindu-mă pentru o plimbare în grădină cu Coltania. Invitaţia a fost destul de insistentă şi sper să o pot convinge să grăbească procesul cu serul adevărului, pentru a-l scoate pe Søren din închisoare cât mai repede.

Artemisia stă într-un colţ al camerei mele, lustruindu-şi colecţia de pumnale care este în continuă creştere, în timp ce Heron încearcă să-mi repare una dintre rochii. Pe cât de priceput e, tot este greu de ascuns câte bijuterii am smuls pentru a le oferi copiilor din tabără.

După ceea ce au spus Søren şi Erik despre seceta din Sta'Crivero, nu pot să nu mă îngrijorez că Darul de Apă al Artemisiei ar putea să o facă o ţintă. Dar ea este doar o fată – nu i-ar putea ajuta prea mult pe termen lung – şi ar însemna ca regele Etristo să-şi arate slăbiciunea, lucru pe care este puţin probabil să îl facă pentru o recompensă atât de mică. Cu toate acestea, mă bucur că vom părăsi acest loc în curând.

— Spune-mi din nou ce a spus Blaise când i-ai zis despre planul nostru, îi cer Artemisiei din locul meu de la piciorul patului, cu perna strânsă în braţe.

Artemisia îşi dă ochii peste cap.

— Nu ştiu cum te aştepţi să-l citez mai precis decât am făcut-o deja. A zis „Bine".

— Asta a fost tot? Nimic altceva? întreb.

— A întrebat ce vrei să facă el. I-am spus să dea scrisoarea cuiva care o poate duce conducătorului vecturian. Mi-a mulţumit şi a luat scrisoarea plus mâncarea şi apa pe care i le-am dus, iar eu m-am întors, spune ea, cu vocea tăioasă şi nerăbdătoare.

Este un avertisment să nu insist mai mult, dar este un avertisment pe care îl ignor.

— Dar cum arăta când a spus-o? A crezut că este o idee bună sau a avut reţineri?

Îşi trânteşte pumnalul pe jos cu un zgomot ascuţit, care

răsună în toată camera.

— Părea că îi e cald. Şi sete.

Asta mă lasă fără replică. O parte din mine vrea să-i ceară scuze, dar bănuiesc că m-ar face fraieră. Pentru ce mi-aş cere scuze? Pentru că l-am lăsat să părăsească palatul? Este periculos şi nu vrea să schimbe asta. Tot ce pot face este să încerc să mă asigur că nu răneşte pe nimeni.

Se aude un ciocănit în uşă şi Heron şi Artemisia se ridică în picioare, cu armele trase înainte de a apuca măcar să clipesc.

— Mă îndoiesc că un asasin s-ar deranja să bată, subliniez, dar Artemisia îmi face semn să tac şi se duce la uşă, deschizând-o aşa cum face mereu – cu pumnalul în faţa oaspetelui.

De data aceasta, la capătul pumnalului apare un foarte speriat Erik. Când îl vede, Artemisia oftează sonor – de parcă el ar deranja-o că nu a venit să mă omoare – după care îşi lasă în jos, ezitant, pumnalul.

— Erik, spun când ea se dă deoparte ca să-l lase să intre. E totul pregătit pentru călătoria ta?

El dă din cap şi îi priveşte pe Artemisia şi pe Heron.

— Ştiu şi ei?

Înainte de a răspunde, Artemisia intervine.

— Eu cred că este un plan cretin, dar Heron crede că e curajos, spune ea.

Mă încrunt la ea.

— Mi-ai spus că ţi se pare un plan bun.

— Nu am spus asta, spune ea pufnind superior. Ce am spus este că e cumva mai bine decât să te căsătoreşti cu cineva fără nicio miză personală în Astrea, în afară de aceea de a-şi umple buzunarele.

— Ei bine, venind de la tine, asta sună de fapt ca o aprobare, spune Erik cu nerăbdare.

Spre surprinderea mea, Artemisia râde. Până şi ea pare mirată şi se încruntă înainte să se aşeze pe scaunul cu

spătar înalt şi să se întoarcă la lustruirea colecţiei de pumnale.

— Dacă vreunul dintre voi vrea să vină cu mine, nu m-ar deranja compania, adaugă Erik, cu privirea zăbovind asupra lui Heron.

Heron îi întâlneşte privirea lui Erik şi s-ar putea să fie în imaginaţia mea, dar cred că obrajii i se colorează un pic. Urmează o pauză suficient de mare ca să cred că ar putea fi de acord, dar în cele din urmă clatină din cap.

— Locul nostru este lângă regină, spune în sfârşit.

Oricât de egoistă m-ar face asta, mă bucur că a spus-o. Nu ştiu ce m-aş face fără el şi Artemisia.

— Aparent, nu sunteţi singurii care simt asta, spune el şi se întoarce spre mine. Mama a decis şi ea că vrea să stea cu tine, lucru pe care încerc să nu-l iau prea personal.

Zâmbesc.

— Mă bucur să o am pe Hoa cu mine, recunosc. Simt că abia acum încep să o cunosc.

Erik dă ochii peste cap.

— Da, da, şi ea a zis la fel despre tine, spune el, părând cumva pus la zid. A mai spus şi că îngrijitoarele din Sta'Crivero te împopoţonează prea mult pentru o regină şi că trebuie să stea cu tine pentru a pune capăt acestui lucru.

Scutur din cap.

— Nu mai este servitoarea mea şi are o mulţime de îndatoriri, ca mamă a împăratului, pentru a se mai îngriji de mine acum.

Erik ridică din umeri.

— Aşa ar părea, dar ea spune că imaginea este importantă pentru o conducătoare de sex feminin – mai importantă decât pentru un bărbat, întrucât este aspectul după care este judecată o femeie de la început. Aparent, tu ai nevoie de ajutorul ei mai mult. Ceea ce spune cu adevărat ceva, de vreme ce ea era traducătoarea mea de gorakiană.

Ridic sprâncenele.

— Cum te vei descurca fără ea, atunci?

Se încruntă, încreţindu-şi-şi toată faţa de la concentrare.

— *En kava dimendanat,* spune el. Care înseamnă fie „Voi fi bine”, fie „Am un măgar gras”. Dar m-am referit la primul sens. Toţi măgarii mei sunt teribil de costelivi.

Râd.

— Poate îi ceri să îţi scrie câteva fraze înainte de a pleca? îi sugerez.

Dă din cap, apoi spune:

— O, aproape că am uitat de ce am venit aici.

Caută în buzunar, scoate două pepite de aur identice, fiecare de dimensiunea degetului mare, iar pe una mi-o dă mie.

— Un dar de la Maestrul Jurou. Se numeşte *molo varu,* îmi explică el.

— E aur din ăla fals din care ziceai că face el? întreb ridicându-l cu grijă spre ochi.

— Nu, ăsta e adevărat. Doar că a fost... să spunem, poleită cu aur?

Îmi mut privirea de pe bucata de aur ca să mă uit la el.

— Poleită cum?

Erik dă din mână a desconsiderare.

— Mi-a explicat tot procesul obositor, prin intermediul mamei mele, desigur, dar, chiar dacă mi-a tradus, tot a fost destul de neinteligibil. Concluzia este că aurul este un metal maleabil. Cu suficientă presiune...

Se opreşte şi bagă bucata de aur în gură, muşcând tare din ea. Simt schimbarea în propria mea pepită. Aproape că o scap cu totul. Când o ridic în dreptul ochilor, văd urme de dinţi pe suprafaţa aurului.

— Cum... încep, dar mă opresc, privind-o din toate unghiurile, aşteptând să dispară, dar nu se întâmplă.

— În gorakiană, *molo varu* înseamnă „piatră mimetică”. Sunt conectate. Ceea ce se întâmplă cu una, se întâmplă şi cu cealaltă.

— Asta este...

Mă uit la piatră.

— E fie incredibil, fie înfricoşător, termin în sfârşit.

— Amândouă, cred, spune Erik, luându-mi piatra şi aruncând-o către Heron, care o prinde absent. Poţi să fii cu ochii pe ea? Nu trebuie să o muşti, desigur. Un instrument suficient de fierbinte ar putea să sculpteze cuvinte pe ea. Păstreaz-o în buzunar şi, dacă simţi că se încălzeşte, vei şti că am un mesaj pentru tine. Şi invers.

— Este perfect, îi spun eu.

Erik zâmbeşte.

— Pe cât de posac este, Maestrul Jurou e un fel de geniu, recunoaşte cu ciudă.

— Transmite-i mulţumirile mele, îi spun. Şi drum bun, Erik.

Erik dă din cap, uitându-se la Artemisia şi la Heron înainte de a se întoarce iar spre mine.

— Să ai grijă de mama. Ne vedem la Mina de Foc.

Înţelegere

GRĂDINA E APROAPE GOALĂ când mă întâlnesc cu Coltania. Doar câteva grupuri de sta’criverani se plimbă de colo-colo, în mătăsurile lor împodobite din greu cu bijuterii, care par concepute pentru a concura cu florile exotice din jurul nostru. În mijlocul atât de multor culori, Coltania arată cu atât mai letal, îmbrăcată într-o rochie neagră cu guler înalt care îi încadrează figura. Părul ei închis la culoare este aranjat în vârful capului şi fixat cu un singur ac. Ca de obicei, buzele îi sunt vopsite în roşu-intens, singura culoare de pe ea.

Când mă vede, buzele acelea se arcuiesc într-un zâmbet care dezvăluie două rânduri de dinţi albi şi drepţi.

— Aici erai, spune ea, venind spre mine. Începeam să-mi fac griji.

— Îmi pare rău că am întârziat, îi spun. A trecut o prietenă pe la mine pe neaşteptate.

Dă nepăsătoare din mână.

— Acum eşti aici şi asta contează, spune ea, trecându-şi braţul pe după al meu şi apucând-o la pas pe una dintre numeroasele cărări ale grădinii.

Deodată, mi se face atât de dor de Crescentia încât parcă mi-ar răsuci cineva un cuţit în stomac. De câte ori ne-am plimbat împreună, la braţ, prin grădina cenuşie? Vorbeam câte în lună şi în stele, totul doar râsete şi glume pe care nu le înţelegea nimeni altcineva. Era uşor şi era simplu şi era o minciună, dar o parte din mine ar da orice să se mai poată întoarce acolo.

Coltania nu e Crescentia, îmi reamintesc, deşi sunt sigură că speră să dea impresia că este o fată prostuţă, fără alte griji dincolo de rochia nouă pe care o va purta la următoarea petrecere. Nu îi iese foarte bine. Nu ştie că există întotdeauna ceva dincolo de suprafaţă la fetele

precum Cress, fie că este vorba despre o minte extrem de strategică, iubirea pentru poezie sau o inimă bună. Nu, Coltania a crescut urmărind astfel de fete de la distanţă, plină de resentimente şi flămândă după o viaţă ca a lor şi astfel a reuşit doar o imitaţie ieftină a ceea ce crede ea că sunt.

Dar pot să întreţin această iluzie destul de uşor.

— Ai fost foarte amabilă să mă inviţi la plimbare, *Salla* Coltania, îi spun, strângându-i braţul. Sunt sigură că eşti epuizată după toate eforturile pe care le depui pentru a dovedi buna-credinţă a lui Søren. Şi când te gândeşti – asta trebuia să fie o pauză de la munca ta. Sper că nu te-am incomodat prea tare.

Asta pare să o ia prin surprindere.

— Nu, deloc, Maiestate, spune ea după o clipă. Sunt chiar fericită să ajut, în orice fel pot.

— Este foarte frumos din partea ta, îi spun cu un zâmbet atât de larg, încât este de fapt dureros. Ştiu că eu mă voi simţi *mult* mai uşurată odată ce Søren va fi liber şi mă voi întoarce la chestiunea selectării unui soţ. Cât mai durează până când serul tău va fi gata?

Zâmbetul Coltaniei nu ezită decât o secundă. Este foarte bună la a-şi ascunde emoţiile, dar nu destul de bună. Nu la fel de bună cum ar fi fost dacă era crescută din copilărie pentru a fi privită, cum a fost Cress. Cum am fost şi eu, într-un fel.

— Aceste tipuri de poţiuni au nevoie de timp, Maiestatea Ta, şi suntem departe de laboratorul meu obişnuit. Fac tot ce pot cu ce am aici, spune ea.

— Sunt convinsă, îi spun, mângâind-o încurajator pe braţ. Ai idee când ar putea fi gata?

Coltania e destul de deşteaptă să-şi cântărească atent următoarele cuvinte:

— Încă vreo două săptămâni, spune în cele din urmă.

— N-ai zis o săptămână, când am vorbit ultima oară? o întreb.

Ridică din umeri.

— Chestiunea timpului poate fi una delicată. Acestea sunt doar presupuneri. Îmi fac griji, totuşi, că unii dintre peţitori ar putea deveni nerăbdători dacă refuzi să te întâlneşti cu ei o perioadă atât de lungă, având în vedere banii pe care trebuie să-i plătească regelui Etristo pentru fiecare zi în care stau aici.

O spune cu destulă uşurinţă, dar aud provocarea. Vrea să vadă care dintre noi va clipi mai întâi. Nu voi fi eu.

— Îmi fac griji şi pentru asta, îi spun. Deşi cred că cineva atât de nerăbdător ca eu să iau o astfel de decizie monumentală nu este alegerea corectă, nu crezi?

— Desigur, Maiestatea Ta. Răbdarea are o importanţă extremă, spune ea, întorcând cuvintele împotriva mea.

Îmi încleştez dinţii.

— Totuşi, ce păcat, îi spun cu un suspin puternic. Tocmai le spuneam consilierilor mei, ieri, înainte de a se întâmpla tot necazul acela, că sunt gata să pun capăt tuturor acestor lucruri. Desigur, regele Etristo vrea să tragă de timp atât cât este necesar, spun eu, coborând vocea în mod conspirativ. Ştii cum e el.

Coltania aprobă din cap.

— În Oriana, avem o vorbă – „lacom ca regele sta'criveran".

De data asta nu trebuie să mă prefac că râd, iar Coltania râde şi ea.

— Asta e foarte adevărat, spun. Şi când te gândeşti că eram gata să accept oferta de mariaj a cancelarului.

Spatele Coltaniei se îndreaptă ca o vergea.

— Prinţul Søren a fost de acord cu decizia, adaug. De fapt, aş zice că a fost unul dintre cei mai puternici susţinători ai cancelarului.

— Serios? întreabă ea sec. Nu am avut niciodată impresia că prinţului i-ar păsa de fratele meu. Aş fi bănuit că optează pentru răposatul arhiduce, dacă nu intenţiona să se arunce chiar el în toată afacerea, desigur.

Søren a spus că arhiducele este cea mai bună opţiune dacă ar trebui să aleg, îmi amintesc, dar nu cred că a lăsat vreodată această impresie public.

— Vai de mine, nu ştiu care idee este mai ridicolă, îi spun râzând.

Coltania nu mi se alătură de data asta.

— Există un zvon despre care simt că ar trebui să te avertizez, ca prietenă, îmi spune ea, coborând vocea în şoaptă. Unul dintre paznicii închisorii spune că îl vizitezi pe prinţul Søren în toiul nopţii şi că stai ore întregi cu el. Majoritatea oamenilor nu cred că asta arată ca o întâlnire strategică.

— Majoritatea oamenilor probabil nu îşi dau seama că, prinţul Søren fiind încarcerat, întâlnirile trebuie să aibă loc noaptea, când închisoarea nu este aglomerată şi zgomotoasă şi că, din moment ce o mare parte a acestor întâlniri se petrece asigurându-mă că este hrănit şi bine îngrijit, sigur că vor dura mai mult decât în alte condiţii, arunc înainte să mă temperez şi să forţez un zâmbet. Un alt motiv pentru care sunt nerăbdătoare să-l scot din închisoare – ca să pierdem mai puţin timp şi să terminăm treaba asta cu peţitul. Mi-e teamă că două săptămâni e o perioadă tare lungă, atâtea se pot schimba, nu crezi?

Coltania strânge din buze.

— Spui că, dacă inocenţa Prinţului se dovedeşte într-un timp acceptabil, ţi-ai alege un soţ, spune ea. Soţul care *trebuie.*

Iată, o mică mită voalată. Dar dacă ea poate juca jocuri, pot şi eu. O privesc în ochi şi dau din cap.

Face o pauză scurtă.

— S-ar putea să pot grăbi poţiunea, astfel încât să putem rezolva lucrurile în mod oficial.

Înainte să pot răspunde, suntem întrerupte de strigăte care spulberă liniştea fragilă a grădinii. O voce pe care o recunosc imediat ca fiind a regelui Etristo.

— Este inacceptabil, urlă el, mai tare decât am crezut că

ar putea. Am avut o înţelegere, Reymer.

Sta'criveranii care se plimbă prin grădină îi recunosc şi ei vocea şi se risipesc imediat, pentru a-i oferi spaţiu. O parte din mine doreşte să facă acelaşi lucru, dar, dacă vorbeşte cu ţarul Reymer, mă tem că poate fi vorba despre mine.

— Aici, şopteşte Coltania, trăgându-mă spre un grup de copaci cu trunchiuri largi şi frunziş bogat, care ne ascund complet.

Tufele mă înţeapă şi mă zgârie şi îmi sfâşie rochia, dar inima îmi bate atât de tare, încât abia le simt. Când arunc o privire spre Coltania, văd că priveşte cu ochi atenţi, cu degetul ridicat la buze pentru a mă opri din vorbit înainte să mă gândesc măcar să o fac.

O urmez şi găsesc un spaţiu în tufişuri, unde pot vedea luminişul gol din grădină, cu doar câteva secunde înainte ca ţarul Reymer să-mi intre în câmpul vizual, urmat de regele Etristo, care merge mai încet, aplecat deasupra bastonului împodobit.

— Nu e *sigur,* şuieră ţarul Reymer, întorcându-se cu faţa spre el. Întâi arhiducele şi acum asta – nu-mi voi risca viaţa şi nici pe cea a fiului meu pentru şansa minimă ca inerta asta de regină să se milostivească să facă din el un soţ fără putere. Nici măcar rege! Doar consort. Talin are şi alte variante. Unele mult mai bune.

Firele de păr de pe ceafă mi se ridică şi inima îmi bate mai tare. Ce vrea să spună cu „acum asta"?

Regele Etristo râde, dar o face prea ascuţit ca să fie din inimă.

— Scapi din vedere o bijuterie rară, Reymer, spune el. Regina Theodosia nu este un mare câştig, cu siguranţă, dar adevărata comoară este Astrea în sine şi magia de acolo. Ai văzut ce pot face pietrele acelea. Cu kalovaxianii eliminaţi, tu le-ai controla vânzarea. În afară de pietrele de apă, cum am discutat.

Pietrele de apă. Cuvintele fac clic pe loc, ele erau bucata

lipsă din puzzle. Ceea ce obţine Etristo din faptul că mă găzduieşte pe mine. Aranjamentul lui cu Dragonsbane. Nu a fost niciodată vorba despre a mă ajuta; nu era vorba nici despre bani A fost vorba despre apă. Înainte ca gândurile mele să poată zăbovi prea mult la asta, cearta continuă.

— Asta este problema ta, Etristo, spune batjocoritor ţarul Reymer. Tu vrei întotdeauna mai mult, mai mult, mai mult, dar vrei prea mult. Etralia este destul de bogată.

Regele Etristo scuipă pe pământul de lângă el.

— Nu există vreodată *destul de bogat,* spune el.

— Există când sunt implicaţi kalovaxianii, spune ţarul. Kaiserul nu e cineva peste care să treci – crimele astea sunt dovada.

Crimele. Nu *crima,* adică nu doar arhiducele. Ţarul a spus *crime.* Inima îmi tresare şi mintea mea e un vârtej de gânduri despre cine ar fi putut fi ucis în locul meu de data aceasta. Mă gândesc la Blaise, Artemisia şi Heron, prea ocupaţi încercând să mă protejeze pentru a avea grijă de propriul spate. *Dacă un asasin a crezut că sunt în camera mea şi i-a găsit pe ei în schimb...* Nu pot să duc gândul până la capăt.

— Kaiserul o vrea pe fată. Nu are niciun interes să îţi facă rău ţie sau să îşi facă duşman din Etralia, spune regele Etristo.

Este rândul ţarului Reymer să râdă, deşi sună puţin isteric. Îşi acoperă faţa cu mâinile şi scutură din cap înainte de a le lăsa să-i cadă din nou pe lângă corp.

— Cu siguranţă că nu eşti orb, Etristo – fata nu a fost niciodată ţinta acestor atacuri. Dacă o voia moartă, ar fi fost moartă. Kaiserul vizează *pretendenţii* şi trimite un mesaj oricui ar putea fi împotriva lui. Aud acest mesaj tare şi clar şi ai face bine să asculţi şi tu.

Regele Etristo îşi ridică braţele.

— Bine atunci. Du-te. Fugi înapoi în Etralia cu fiul tău idiot, ca nişte laşi ce sunteţi, dar nu vă voi rambursa sumele pe care mi le-aţi dat deja.

În acel moment, chipul ţarului Reymer devine roşu-aprins şi face un pas spre Etristo.

— Aceia sunt banii *mei.* Am avut un aranjament, Etristo, iar tu mi-ai garantat că fata îl va alege pe Talin. Din moment ce nu a făcut-o, aceşti bani au fost cheltuiţi cu rea-credinţă şi ne vor fi rambursaţi înainte de apleca, într-o oră.

Regele Etristo îl priveşte doar şi, deşi are dezavantajul înălţimii, nu ţi-ai da seama de asta după intensitatea din ochii lui.

— Nu fac afaceri cu laşii, spune, scuipând fiecare cuvânt.

Ţarul Reymer face un pas spre regele Etristo, înălţându-se deasupra lui

— Ţi-ai petrecut viaţa în turnul tău înalt, Etristo, înconjurat de ziduri şi de deşerturile tale. Nu ar trebui să arunci vorbe cu atâta uşurinţă. Nu ştii cum e un război adevărat, dar ţi-aş arăta cu bucurie.

Asta îl reduce la tăcere pe regele Etristo pentru prima dată de când l-am cunoscut.

— Vreau banii înapoi într-o oră şi apoi fiul meu şi cu mine plecăm din acest loc înainte să murim şi noi.

Fără să aştepte un răspuns, ţarul Reymer se întoarce pe călcâie şi pleacă, lăsându-l pe regele Etristo singur, cu o expresie ameninţătoare pe figură.

Coltania şi cu mine aşteptăm până când regele Etristo părăseşte grădina, apoi să ieşim din ascunzătoarea noastră din tufişuri. Deşi mintea mea este cuprinsă de panică la gândul unei alte crime, Coltania rămâne destul de calmă. Mai mult decât atât – fierbe de mânie tăcută.

— Haimana poleită, mormăie ea, cu ochii lipiţi de locul în care se afla regele în urmă cu câteva secunde. Nu pot să cred că i-a promis ţarului mâna ta, când i-a promis şi lui Marzen acelaşi lucru.

O privesc, cu gura căscată.

— Nu l-ai auzit? A mai avut loc o crimă, Coltania, iar ţarul a spus-o ca şi cum ar fi vorba despre un peţitor. Ar putea fi fratele tău.

Se scutură de gânduri şi mă priveşte.

— Nu, spune. Nu ar putea fi Marzen. Am angajat oameni care să testeze mâncarea şi paznici în plus după ce s-a întâmplat cu arhiducele.

Îi trec în revistă în minte pe ceilalţi pretendenţi, dar înăuntrul meu ştiu deja cine a fost otrăvit. La urma urmei, dacă asasinul e pus pe urma celor cărora le-am arătat bunăvoinţă, există o probabilitate evidentă. Înainte să pot urma întregul fir al acestui gând, deja fug din grădină, ignorând strigătele Coltanici de a o aştepta.

Victimă

DE DATA ASTA CHIAR ÎMI DORESC să urc pe scări, oricât de lung ar fi drumul, pentru că măcar aşa nu trebuie să stau cuminte şi să aştept, privind etaje nenumărate trecându-mi prin faţa ochilor în elevator. Mi se pare că abia ne târâm, dând minţii mele o groază de timp să se întrebe ce voi găsi când vom ajunge în sfârşit.

Erik, mort. Erik, suferind aceeaşi soartă ca arhiducele. Erik, otrăvit. Din cauza mea. Pentru că Kaiserul nu vrea să mă omoare; vrea să mă rănească, să mă sperie, să se joace cu mine aşa cum o pisică se joacă cu un şoarece înainte de a-l devora.

În sfârşit, uşile se deschid la etajul gorakian şi, fără să-i mulţumesc operatorului, sar pe holul deja extrem de animat. Curtenii din Sta'Crivero în hainele lor strălucitoare se bulucesc, speculând despre ce s-ar fi putut întâmpla. În timp ce alerg, aud numai fragmente.

Ce tragedie.

După atâtea lucruri prin care au trecut, sunt cu adevărat blestemaţi.

Băiatul era prea apropiat de Regina Theodosia.

Poate că este şi ea blestemată.

Nu, nu, nu, ţipă mintea mea, ignorând acele voci când mă grăbesc spre camera lui Erik. Tocmai când văd uşa, o mână mi se pune pe braţ.

— Theo, spune Dragonsbane la urechea mea, cu un ton jos. Vino, nu vrei să faci o scenă.

Deşi cuvintele îi sunt aspre, există o nuanţă în vocea ei căreia nu pot să-i pun un nume, deşi cred că ar putea fi ceva asemănător cu bunătatea.

Sunt o mie de lucruri pe care vreau să le spun despre ultima noastră conversaţie, dar niciunul nu contează acum. Nu există cuvinte acum. Îmi smulg braţul din strânsoarea

ei şi îmi înteţesc ritmul până când alerg, strecurându-mă printre curtenii sta'criverani şi ignorând-o când mă strigă.

Nu mă opresc până nu mă aflu la intrarea în camera lui Erik, unde stau doi gardieni care-i împiedică pe toţi acei gură-cască să se apropie prea mult. Când mă opresc în sfârşit în faţa lor, schimbă priviri nesigure.

— Lăsaţi-mă să intru, le spun.

— Regină Theodosia, regele a dat instrucţiuni specifice pentru a nu fi... începe unul dintre paznici, dar nu aştept să termine.

Îi iau prin surprindere şi mă împing între ei, forţându-mi drumul în cameră, unde nu găsesc nici urmă de Erik.

În schimb, este Hoa, întinsă pe jos lângă o masă pe care se află un bol cu struguri. Corpul ei este răsucit într-un unghi ciudat, cu un ciorchine de struguri zăcând lângă mâna ei dreaptă deschisă. Faţa îi este întoarsă spre mine, privindu-mă cu ochi sticloşi care nu văd nimic, iar din colţul gurii deschise îi picură o dâră de sânge negru.

Mă poticnesc un pas şi îmi duc mâna la gură. Mi se va face rău. Mă voi destrăma. Nu ştiu cum mă voi pune la loc. Nu de data asta.

Deodată, am 7 ani şi ea mă ţine în braţe în timp ce Kaiserul pune să fie arsă grădina mamei. Am 8 ani şi tocmai m-am trezit dintr-un alt coşmar în care îl privesc pe Theyn, care o omoară iar pe mama. Mă trezesc plângând, dar Hoa este acolo cu un pahar cu apă şi cu o batistă – singura consolare pe care o poate oferi sub privirile Umbrelor mele. Am 9,10,11 ani şi ea aplică cu tandreţe unguentul şi bandajele pe semnele lăsate de pedepsele care mi-au fost aplicate. Timp de un deceniu, Hoa a fost undeva la periferia vieţii mele, dar nu există nicio îndoială că m-a ţinut în viaţă în singurul mod în care a putut.

Şi eu nu am putut face acelaşi lucru pentru ea.

Nu-mi dau seama că sunt pe jos plângând până când mă ridică nişte braţe puternice şi mă trezesc plângând într-o cămaşă de bumbac. Sunt dusă afară din cameră, departe

de Hoa, şi vreau să urlu, vreau să fiu lăsată jos ca să mă pot întoarce la ea, ca să pot rămâne cu ea la fel cum a rămas şi ea cu mine mereu, dar cuvintele îmi mor în gât, înecate de mai multe lacrimi decât ştiam că mai am în mine.

Blaise mă duce înapoi în camera mea. Ştiu că nu ar trebui să fie aici, că e periculos, dar este aici şi doar asta contează acum. Nimic nu există în afara lacrimilor mele şi a imaginii cu Hoa, care mi-a rămas întipărită în minte. Nu-mi pasă de ce este el aici sau cât de fierbinte îi este pielea, atâta timp cât mă ţine în braţe. Nu mă pot opri din plâns, oricât de mult aş încerca.

Blaise mă aşază pe picioarele nesigure, dar îmi ţine un braţ în jurul umerilor.

— Cineva ar trebui să o plesnească, o aud pe Artemisia spunând blând. O să leşine dacă o ţine tot aşa.

Se aude un suspin care sună al naibii de asemănător cu al lui Heron şi acesta păşeşte în faţa mea, umplându-mi întregul câmp vizual. Pare agitat şi pentru o secundă îmi fac griji că va urma de fapt sfaturile Artemisiei.

— Nu, spune Blaise, privind alarmat spre Heron, să nu îndrăzneşti..

— O să îi fie şi mai rău altfel, spune Artemisia. Fă-o acum.

Heron se uită la amândoi, cu ochii mari, înainte de a mă privi în cele din urmă. Se îndreaptă, după care face un pas spre mine. Blaise vine să se aşeze între noi, dar Artemisia îl ia prin surprindere, punându-l la pământ.

Apoi Heron îmi atinge uşor mâna şi totul devine negru.

Mă trezesc în patul meu, acoperită de pături şi, pentru o clipă fericită, uit ce s-a întâmplat înainte. O clipă, Hoa este încă în viaţă. Dar apoi acel moment se termină şi vreau să mă îngrop mai mult sub pături şi să mă cufund într-un somn adânc, care să mă facă să uit.

— Eşti bine? îmi întrerupe gândurile vocea lui Blaise,

liniştită şi prudentă.

Mă uit în camera luminată de lună pentru a-l găsi urmărindu-mă de pe canapea. Heron doarme pe podea şi Artemisia este în cealaltă parte a patului, cu spatele la mine.

Mă forţez să mă ridic. Mă simt de parcă mi-ar fi dat cineva cu un bolovan în cap şi mă doare tot corpul. Îmi simt gura ca şi cum aş fi înghiţit bumbac.

— Nu ar trebui să fii aici, spun eu, ignorând întrebarea.

Este oricum una stupidă – cum aş putea să fiu bine?

Clatină din cap, ridicându-se de pe canapea, şi vine să se ghemuiască lângă mine, vorbind încet.

— Pentru siguranţă, i-am dat lui Art pietrele mele. Doar până plec din nou mâine, spune el. Luam mâncare în oraş când am auzit vestea. Am crezut… Nu ştiu ce am crezut.

— Ai crezut că am nevoie de tine, spun încet, cu inima îndurerată. Mă bucur că ai fost aici.

Mărturisirea îmi ia toată energia. *M-a părăsit,* îmi reamintesc, dar dintr-odată asta nu mai contează, pentru că, atunci când am avut nevoie de el, m-a pus pe mine înaintea puterii lui. Acum, asta este tot ce contează.

Blaise îmi ia mâna în a lui şi o strânge puternic, îi simt pielea fierbinte pe a mea.

— Chiar şi fără pietre, există încă riscul să-mi pierd controlul. Dacă se întâmplă, chiar puţin, Artemisia a acceptat să mă omoare înainte să pot răni pe cineva, spune el.

— Ce frumos din partea ei, zic, privind la mâinile noastre unite, cu degetele împletite.

Buricele degetelor lui sunt aspre şi cu bătături, dar îmi oferă confort. Nu vreau să-l las să plece.

Inspiră adânc şi mă îngrijorez că va vorbi despre Hoa. Nu vreau să o facă. Încă nu pot să vorbesc despre ea sau mă voi face bucăţi. Ca întotdeauna însă, Blaise pare să-mi cunoască mintea la fel de bine ca mine.

— Dragonsbane a încercat să vină aici mai devreme; a

spus că vrea să se încredinţeze că eşti în siguranţă, dar i-am spus că eşti în siguranţă cu noi, spune el.

Las să-mi scape un râs fără milă.

— Sunt sigură că a primit bine vestea, zic eu. A avut o înţelegere cu Etristo, să ştii. Acesta este motivul pentru care el ne ajută – în schimbul pietrelor de apă.

Nu spune nimic pentru o clipă, apoi expiră lung.

— Mi-aş dori să pot pretinde că sunt surprins.

— Înainte o credeam capabilă de o grămadă de lucruri, zic eu. Dar asta este cumva mai rău. Ampelio avea dreptate – ajutorul ei costă prea mult, Blaise. Nu mai vreau.

Mă aştept să se certe cu mine, să-mi amintească de faptul că avem nevoie de ea şi de flota ei, că nu am fi ajuns până aici fără ajutorul ei, indiferent cu câte obligaţii a venit la pachet. În schimb, mă surprinde dând din cap.

— Atunci taie legăturile, spune el. Ai gorakianii, vecturienii şi refugiaţii. Ajutorul lui Dragonsbane nu este suficient pentru a înclina balanţa într-o direcţie sau alta. Acest plan va trăi sau va muri pe cont propriu.

Înghit.

— Mâine vom vorbi cu ceilalţi despre asta. Nu ar trebui să ne facem planuri fără ei. Este mama lui Art, la urma urmei, spun înainte de a respira adânc şi de a pune întrebările la care mă tem să aflu răspunsul. Ce s-a întâmplat cu Hoa? Cum a...

Dar nu pot termina. Vocea mi se frânge după ce îi pronunţ numele.

Blaise priveşte departe, înţelegând destul de bine.

— Din ce am reuşit să deducem, strugurii îi erau destinaţi lui Erik, dar, după ce a plecat, Hoa s-a mutat în camerele lui şi...

Se întrerupe şi mă bucur că nu termină propoziţia.

— Kaiserul ucide peţitori, zic eu. Eu nu am fost niciodată ţinta.

— Dar de ce? se întreabă el încruntându-se. Nu are sens.

Marinarii kalovaxiani au fost foarte clari – Kaiserul te vrea, moartă sau vie. Nu are nimic de câştigat dacă îi atacă pe peţitori.

Scutur din cap, ceea ce face să-mi plesnească de durere.

— Pentru că s-ar putea să mă vrea moartă, dar mă vrea mai mult vie. Îţi aminteşti discrepanţa dintre recompense. Vrea să sufăr. Vrea să fie el persoana din spatele suferinţelor, chiar dacă nu ţine el însuşi biciul.

Blaise dă din cap încet.

— Îmi pare rău, Theo, spune după o clipă.

Cuvintele sunt ca o lovitură în stomac şi, din nou, o văd pe Hoa în mintea mea, fără viaţă, aşa cum am văzut-o ultima dată.

— Cum aş putea să-i spun lui Erik? întreb după o clipă şi vocea mi se frânge. Tocmai îi fusese redată şi eu... Mi-a spus să am grijă de ea şi eu nici măcar câteva ore nu am fost în stare să o fac.

— Nu te va învinovăţi, spune Blaise. Nu aveai ce să faci. Kaiserul... este întotdeauna Kaiserul.

— El ne-a luat tuturor mamele, nu-i aşa? îl întreb încet. Ţie, mie, lui Heron. Chiar şi lui Søren. Şi acum şi lui Erik. Artemisia este singura dintre noi care a rămas cu o mamă.

— Cred că a luat-o şi pe a mea, în alte moduri, spune brusc Artemisia.

Mă întreb de când e trează – dacă ne-a auzit discutând despre mama ei în urmă cu o clipă, dar, înainte de a putea întreba, se întoarce să mă privească. Dau drumul mâinii lui Blaise ca să mă pot îndrepta spre ea, amândouă faţă în faţă ca într-un fel de oglindă vrăjită. Nu semănăm deloc, dar, privind în ochii ei în lumina lunii, cred că văd acolo o umbră de asemănare. Amândouă trebuie că avem ochii părinţilor noştri; nu este o asemănare fizică, ci o reflectare a ceva mai profund. Un foc pe care cred că trebuie să-l fi moştenit de la mamele noastre.

— Era diferită înainte de asediu. Mai blândă, presupun, deşi nu cred că a fost vreodată cu adevărat blândă. Mai

fericită. Mai puţin flămândă tot timpul. Mai puţin supărată pe toţi cei care nu au putut s-o sature. Dar atunci când kalovaxianii l-au capturat pe fratele meu şi pe mine şi am fost singura care a reuşit să se întoarcă... Nu cred că m-a iertat vreodată pentru asta.

O clipă, nu ştiu ce să spun. Blaise este redus şi el la tăcere. Se concentrează pe plapuma de lângă mine, atingând absent cusăturile, pentru a nu se uita la ea. Cred că este îngrijorat că, dacă face acest lucru, va deschide ceva între ei, ceva ce el preferă să rămână închis.

— Nu cred că este supărată pe tine pentru că ai supravieţuit, Art, spun eu. Dificilă şi neîndurătoare cum este Dragonsbane, asta pare o cruzime de care nu cred că este capabilă.

— Nu, recunoaşte ea. Dar eu am fost cea din cauza căreia am fost prinşi – eu am fost cea nechibzuită şi proastă şi a fost vina mea că am ajuns în mină. Singurul lucru pe care l-aş fi putut face ar fi fost să-l scot de acolo, dar nu am făcut-o.

Este un moment de vulnerabilitate atât de rar la Artemisia, încât nu ştiu cum să răspund. Chiar şi respiraţia prea puternică simt că ar rupe vraja căzută peste noi.

— Îmi pare rău, spun în cele din urmă.

Ridică din umeri şi se rostogoleşte, întorcându-se iar cu spatele spre mine.

— Nu am nevoie de milă, spune ea. Dar Kaiserul mi-a distrus familia, chiar şi pe aceia dintre noi care au supravieţuit. El strică totul.

Veninul nu este un lucru nou pentru Artemisia – îi infuzează toate cuvintele şi aşa a fost de când o cunosc eu. E în fiecare privire şi îi face fiecare mişcare potenţial letală. Cu toate acestea, nu cred că am mai auzit-o atât de plină de ură înainte.

Mă apropii mai mult de ea şi mă întind să-i ating umărul uşor. Mă aştept să mă îndepărteze, dar în schimb, după o clipă, se înmoaie şi îmi înfăşor braţele în jurul ei. Se

întoarce spre mine şi îşi îngroapă faţa în umărul meu. Nu-mi dau seama că plânge până nu îi simt lacrimile pe piele.

Bolenza

TREBUIE SĂ FI ADORMIT LA LOC, pentru că următorul lucru de care sunt conştientă este un ciocănit uşor în uşă. Mă ridic, clipind, să-mi îndepărtez epuizarea din ochi. Heron şi Artemisia încă dorm, ignorând vizitatorul, şi nu există urmă de Blaise – trebuie să fi plecat din nou, îmi dau seama cu un junghi. Bătaia se repetă şi mă dau jos din pat, aşezându-mi halatul peste cămaşa de noapte şi punând pumnalul sub el, astfel încât să îmi stea bine prins la şold.

Merg pe vârfuri spre uşă, cu grijă să nu-i trezesc pe ceilalţi. Chiar dacă ştiu că un asasin nu ar bate, încă ezit înainte de a deschide uşa.

— Cine este? şoptesc.

— Coltania, şopteşte o voce înapoi.

Las să-mi scape un suspin de uşurare, chiar dacă mă se zburlesc de iritare. Cred că m-am săturat de Coltania, de mită şi târguri. M-am săturat să mă prefac că vreau să am de-a face cu fratele ei linguşitor.

Totuşi, poate am nevoie de ea ca să-l scoată pe Søren din închisoare, aşa că deschid uşa.

Coltania stă acolo în aceeaşi rochie neagră, cu guler înalt, pe care o purta mai devreme. În mâini ţine două căni de ceai.

— Sper că nu te-am trezit, spune ea, deşi cuvintele îi sunt precise şi formale.

— Ba da, îi spun eu, ieşind din cameră pe hol şi închizând uşa în spatele meu, ca să nu-mi trezesc Umbrele. Mă voi întoarce în pat înainte să-mi simtă ei lipsa.

— Scuze, spune ea, deşi nu îi pare rău deloc. Eram trează şi mă gândeam cât de supărată trebuie să fii după ziua de ieri. Am înţeles că tu şi Ojo aţi fost apropiate.

Ojo. Se referă la Hoa. Mă bucur că nu-i spune numele adevărat – nu cred că aş putea să îl aud chiar acum, mai

ales din buzele cuiva care nu a cunoscut-o.

Dar tu o cunoşteai?, îmi şopteşte o voce în minte.

— O ştiu cam dintotdeauna, spun, şi asta, cel puţin, este adevărat.

Expresia plină de compasiune a Coltaniei dispare când înţelege asta.

— Ei bine, m-am gândit că ar putea să-ţi placă un ceai şi un prieten cu care să vorbeşti. Facem o plimbare, ca să nu îi trezim pe consilierii tăi?

Am prieteni cu care să vorbesc, îmi spun. *Prieteni care nu încearcă să obţină ceva de la mine.*

Dar *eu* tot am nevoie de ceva de la *ea.* Am nevoie să iasă Søren din închisoare. Aşa că iau una dintre căni.

— E foarte drăguţ. Mulţumesc, *Salla* Coltania, îi spun, urmând-o pe hol, spre răsărit. Cum vă descurcaţi, tu şi fratele tău? Sunt sigură că amândoi sunteţi foarte zguduiţi, dată fiind toată situaţia.

— A fost dificil, recunoaşte ea. Am discutat să urmăm exemplul ţarului şi să plecăm şi noi, dar Marzen a decis împotrivă. E chiar curajos.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să o aud cum îl laudă din nou pe fratele ei. Sunt prea epuizată şi îndurerată pentru a mă preface că-mi pasă vreo fărâmă de cancelar. Iau o înghiţitură de ceai, tresărind, pentru că este prea fierbinte şi mult prea amar. Chiar şi după ce îl înghit, gustul rămâne. Îmi aminteşte de felul în care miroase lemnul amestecat cu iarbă după o furtună şi cu o notă secundară căreia nu pot să-i dau un nume. S-ar putea să fie cel mai neplăcut lucru pe care l-am gustat vreodată.

— Îmi pare rău, spune Coltania, văzându-mi expresia. Nu eram sigură care îţi place, aşa că l-am făcut pe cel pe care îl prefer eu. Se pare că nu avem aceleaşi gusturi.

— Este în regulă, spun eu, deşi nu este.

Deschide uşa către elevator şi o urmez înăuntru, dând din cap către operator.

— De obicei beau cafea, pe care în în Astrea o facem

mult mai dulce. Îmi va lua ceva timp să mă obişnuiesc.

— Gusturile dobândite sunt de obicei cele mai delicioase, spune ea. În grădină, te rog, adaugă către operator.

Uşa se închide cu un clinchet metalic şi operatorul începe să întoarcă manivela. Elevatorul îşi începe călătoria în sus.

Ridic cupa la buze din nou, pentru că ar fi nepoliticos să nu o fac, dar iau doar o înghiţitură mică, cu buzele strânse.

— Mai bine? mă întreabă.

— Mai bine, mint. Există vreo evoluţie cu serul adevărului?

— Mi-e teamă că nu, spune ea, deşi nu pare că i-ar părea rău vreun pic. Cu toată emoţia de ieri, nu a fost timp să lucrez la asta.

Emoţia. Rezist cu greu impulsului de a o lovi.

— Pentru mine este mai important ca niciodată ca Søren să fie eliberat din închisoare, spun eu, încercând să gândesc o minciună care să o convingă. Søren a fost foarte apropiat de Ho… de Ojo. Nu pot pronunţa numele lui Hoa – mi se blochează în gât.

— Sunt sigură că va fi destul de supărat, este ea de acord.

— Nu numai asta. Ştii de ce a ţinut-o Kaiserul în viaţă atâta timp? Chiar şi după ce au părăsit Goraki?

— Am auzit zvonuri. Se zice că a fost destul de frumoasă odinioară, spune ea.

Odinioară. Modul dispreţuitor în care o spune mă deranjează. Este adevărat că tinereţea lui Hoa s-a dus, că arăta mai în vârstă decât anii ei, că Kaiserul şi-a lăsat amprenta asupra ei în prea multe feluri pentru a putea fi numărate, dar mă gândesc la cum arăta Hoa în tabăra de refugiaţi şi cred că a fost mult mai frumoasă decât Coltania, cu buzele ei pictate şi graţia de felină.

— Nu cred că Kaiserul este capabil să iubească, dar obsesia este cu totul altceva, zic, forţându-mă să continui.

Când Kaiserul va afla că a fost ucisă în locul fiului ei, va fi furios. Este important să rezolvăm această afacere a căsătoriei cât mai repede şi să plecăm înainte ca el să atace Sta'Crivero. Ştiu că am făcut aluzie la asta mai devreme, dar acum permite-mi să o spun clar şi răspicat: odată ce Søren va fi liber, îl voi alege pe fratele tău ca soţ şi vom putem pleca cu toţii din acest loc înainte de sosirea Kaiserului. Cred că asta serveşte intereselor tuturor.

Coltania se gândeşte o clipă.

— Perfect de acord, spune ea înainte de a da din cap spre ceaşca pe care încă o am în mâini Ar trebui să-ţi termini ceaiul înainte de a se răci.

Privesc în jos, la lichidul verde. Am încă în gură gustul primelor înghiţituri, de crenguţe şi rugină. De data aceasta, când ridic cupa la buze, le sigilez de lichidul amar.

— Vezi? începe să-ţi placă, nu-i aşa? întreabă Coltania cu un zâmbet.

Operatorul elevatorului se opreşte din rotit manivela, făcând o parte din ceai să se verse peste marginea cupei. Cade pe podeaua elevatorului, pătând covorul într-un galben bolnav. Ce nu aş da pentru o cană de cafea tare, dulce şi aromată.

— Vino, spune Coltania, trăgându-mă de braţul liber şi scoţându-mă din elevator. Aerul curat îţi va face bine.

Grădina este pustie în acest moment al nopţii, ceea ce face să mi se ridice părul de pe ceafă. Lăsând deoparte primejdia, goală şi întunecată cum e, pare venită direct dintr-un delir febril, plină de culoare estompată, fumurie, şi de parfumuri copleşitoare. Este suficient ca să mă simt ameţită. Strâng în mână cupa cu ceai. A mai rămas jumătate şi nu mai vreau să beau, dar atenţia Coltaniei este atât de concentrată asupra mea încât nu sunt sigură că pot refuza. Soarta lui Søren este încă în mâinile ei. Îi întâlnesc privirea şi iau o altă pretinsă înghiţitură, cu

buzele strânse.

— Delicios, mint, dar asta îmi câştigă un zâmbet din partea ei

— Florile sunt frumoase în lumina lunii, nu-i aşa? mă întreabă, în timp ce mergem pe potecă.

Trece cu degetele peste vârful unei tufe pline de muguri albi care aproape par să strălucească.

— Majoritatea florilor arată cel mai bine în lumina soarelui, dar câteva dau noaptea tot ce au mai bun – ca acestea. *Bolenza* – se traduce prin „înflorirea nopţii" în yoxiană. Petalele lor sunt acoperite de un compus natural care le face să strălucească aşa. E ceva, nu?

— Este minunat, îi spun, chiar dacă nu vreau să vorbesc despre flori.

— Minunat, repetă ea. Dar acelaşi compus poate fi extras din petale şi fiert într-un lichid concentrat care poate fi letal dacă este ingerat.

Spune cuvintele parcă întâmplător, dar îmi taie respiraţia. Piesele alunecă la locul lor. O imagine devine mai clară.

— Nu ai fost îngrijorată nicio clipă pentru fratele tău, spun încet. Chiar şi când ţarul a spus că un alt pretendent a fost ucis. Ştiai deja cine era ţinta.

Coltania nu neagă. Clipeşte leneş, de parcă s-a plictisit deja de conversaţie.

— De ce, totuşi? o întreb. De ce să lucrezi pentru Kaiser?

Râde când aude asta, făcând un pas spre mine. Fac un pas înapoi şi un tufiş îmi zgârie picioarele chiar şi prin cămaşa de noapte.

— În Oriana, există o poveste pe care o spunem copiilor despre un monstru grotesc care îi va smulge din paturile lor şi îi va mânca dacă sunt obraznici – Kaiserul este monstrul tău. Doar menţionarea lui este suficientă pentru a te înspăimânta. Am avut nevoie să fii înspăimântată pentru că am crezut că asta te va determina să iei o decizie mai repede. Kaiserul a fost doar o poveste pe care

să o urmezi.

— Dar servitoarea a spus că a fost Kaiserul, zic eu. I se dăduse serul adevărului. Sau a fost fals?

Coltania ridică din umeri.

— Ea a spus adevărul aşa cum l-a ştiut şi a ştiut doar ce i se spusese – că în spatele acţiunii se află Kaiserul şi că va fi bine recompensată dacă îl ajută.

Îmi amintesc de fata căzută pe podea, de convulsiile trupului ei în timp ce murea, şi mă simt rău.

— De ce arhiducele totuşi? întreb, ridicând vocea în speranţa deşartă că există cineva în această grădină care să audă. Cineva care mă va ajuta.

Ridică din umeri.

— Te-am auzit vorbind cu prinţul Søren chiar în această grădină, spunându-i că arhiducele Etmond a fost prima ta alegere dintre peţitori. Regele Etristo mi-a promis că îl vei alege pe Marzen, dar m-am temut că nu va avea atât de mult control asupra ta.

Dacă a auzit asta, atunci trebuie să fi auzit şi conversaţia care a urmat. Cea în care Søren mi-a spus că mă iubeşte. Acesta este motivul pentru care a fost atât de sigură că există ceva între noi.

— Şi de aceea i-ai înscenat totul lui Søren, zic eu. Este motivul pentru care serul adevărului durează atât de mult să fie gata. Nu ai început să-l prepari de fapt, nu?

Scutură din cap.

— Nu voiam să fii distrasă. Nu mi-am dorit să iei în considerare propunerea lui, spune ea.

Face un alt pas spre mine, dar nu am unde să mă mai duc de data asta. Vederea mi se înceţoşează şi, dintr-odată, sunt două chipuri în faţa mea, care apoi se ascut într-o singură figură, cu ochi strălucitori şi atenţi. Un prădător. Şi am fost prea oarbă să o văd până acum.

Trebuie să o ţin de vorbă, ca să mă pot stăpâni.

— Totuşi ni s-a turnat acelaşi vin, spun eu, forţându-mă să mă concentrez chiar dacă mintea mi-e neclară. Cum ai

ştiut că nu voi fi eu otrăvită? A fost cupa?

— Nu, nu cupa, spune ea. Prea multe lucruri ar putea lua o întorsătură greşită în acest fel; în palat sunt atât de mulţi slujitori. Nu i-aş fi putut controla pe toţi. Nu, n-am otrăvit vinul, dar l-am aromat cu o notă de suc de căpşuni. Nu este periculos pentru tine, dar arhiducele era alergic.

Îmi amintesc faţa arhiducelui Etmond umflându-se şi înroşindu-se, în timp ce se ţinea de gât. Coltania respirându-i în gură în încercarea de a-l salva – sau aşa a părut.

— Nu încercai să îl salvezi, nu? întreb.

— Mă asiguram că nu putea să o facă nimeni altcineva. Şi-ar fi putut reveni singur, dacă l-aş fi lăsat, spune ea.

— Otrava era pe tine, ghicesc eu.

Zâmbeşte, buzele roşii dezvelind dinţii albi. Oricât de înceţoşată mi-ar fi vederea, pentru o clipă jur că are colţi.

— Fată deşteaptă. Vopseaua mea de buze este amestecată cu bolenza distilată – nu e prima dată când am folosit-o în acest scop. Eu am dezvoltat toleranţă de-a lungul anilor.

Îmi amintesc zvonurile – moartea misterioasă a rivalilor politici ai fratelui ei. Calea liberă spre postul de cancelar.

Deschid gura ca să-i pun o altă întrebare pentru a câştiga mai mult timp, dar, înainte de a putea, o durere orbitoare îmi străpunge capul şi ţip, scăpând cupa de ceai, care se spulberă pe cărarea pavată cu piatră. În lumina lunii, lichidul vărsat străluceşte.

Coltania mă urmăreşte o clipă, curioasă, până când durerea trece la fel de repede cum a apărut. Inspir, luptând să găsesc un gând coerent.

— Îmi pare rău, spune şi, din nou, nu pare deloc că ar regreta. Un efect secundar al otrăvii. Nu îţi face griji. Odată ce te lasă inconştientă, durerea va înceta.

Mă izbeşte un nou val de durere. Mă simt de parcă mi-ar fi despicat capul în două. Mă aplec, cu mâinile pe genunchi. Îmi permit să urlu cât pot de tare. Cineva

trebuie să fie aici, cineva trebuie să mă audă.

— De ce mă otrăveşti? o întreb când durerea se reaprinde pulsând puternic. Ce câştigi din asta?

— O, nu te va ucide, mă asigură ea. Este doar... te face mai uşor de manevrat. Acum, că ştim că relaţia lui Etristo cu Marzen şi cu mine nu este exclusivă, nu îmi mai asum niciun risc. Nu va fi uşor să te scot din Sta'Crivero dacă dai din picioare şi ţipi.

Să te scot din Sta'Crivero. Nu mă omoară, dar răpirea nu este cu mult mai bună. Şi dacă nu a venit nimeni după ultimul ţipăt, nu va veni nimeni nici în continuare.

Încă simt pumnalul la şold, dar, dacă am probleme în manevrarea lui când sunt perfect sănătoasă, cu siguranţă nu o pot face acum, în această stare.

Un alt val de durere mă loveşte, mai puternic de această dată. Atât de puternic încât aş vomita dacă aş avea ceva în stomac, dar gol cum este, nu fac altceva decât să icnesc până când durerea descreşte iar.

— Dacă ai fi băut mai mult ceai, aşa cum ţi-am spus, şi-ar fi făcut treaba până acum, spune Coltania cu un suspin adânc, ca şi cum durerea mea o incomodează.

Mă las la pământ, cu vederea inundată de puncte negre. O parte din mine vrea să cedeze întunericului şi să las realitatea să se îndepărteze pentru a mă salva de durere, dar mă împotrivesc. Mă agăţ de ceea ce se întâmplă în jurul meu. Marginile ascuţite ale pietrelor de sub mine, zgârieturile crengilor din spatele meu. Faţa Coltaniei se conturează deasupra mea, urmărindu-mă ca pe un exemplar dintre cele mai ciudate, pe care nu le poate înţelege.

Durerea mă cuprinde din nou şi îmi înfig unghiile în palme pentru a mă ancora în prezent – un truc pe care l-am folosit în timpul pedepselor Kaiserului, ca să nu leşin. Urlu din nou şi mai tare.

— Nimeni nu te va auzi, îmi spune Coltania, dar chiar când o spune aud paşi care vin spre noi.

Inima îmi tresare, dar orice speranţă ar exista dispare când îl văd pe cancelarul Marzen, care se uită de la mine la sora lui, în stare de şoc.

— Coltania, ai spus că voiai doar să vorbeşti cu ea.

— Am băgat prea mulţi bani în acest plan pentru a risca să nu reuşească din cauza nehotărârii unei fete. Preferându-te pe tine într-o zi, pe prinţ în următoarea, pe împărat în alta. Cine ştie pe cine va favoriza mâine? spune ea, fără să-şi ia ochii de la mine. Am făcut ce trebuia să fac, Marzen, la fel cum fac întotdeauna. După ce o îndepărtăm de consilierii ei şi de gărzi, va fi mult mai uşor de manevrat. Dar aveai dreptate într-o privinţă, Theodosia – Kaiserul va veni când va afla unde eşti de fapt – şi îmi imaginez că ţarul îl va atenţiona curând, într-o încercare zadarnică de a-l linguşi. Vom fi de mult plecaţi până atunci. Te vom ţine în siguranţă, nu-i aşa, Marzen?

Totuşi cancelarul nu se uită la ea. Mă priveşte cu gura căscată, cu ochii larg deschişi din cauza şocului.

— Nu asta ne-am propus, spune el, mai mult pentru sine decât pentru oricare dintre noi.

— Planurile se schimbă, Marzen, se răsteşte ea. Nu te-ai plâns niciodată de modul în care am tratat lucrurile în trecut; nu văd de ce ar trebui să începi acum. Durerea se va încheia într-o clipă şi îşi va pierde cunoştinţa. Voi rămâne eu cu ea; tu te duci să te asiguri că toată lumea din anturajul nostru este gata să plece imediat. Dacă cineva îşi dă seama că lipseşte în timp ce suntem încă aici, nu vom scăpa.

Pentru o clipă, Marzen nu se mişcă. Rămâne pe loc, cu ochii lipiţi de mine. Un alt val de durere mă străbate, trimiţându-mi spasme prin tot corpul. Ţip din nou, mai puţin în speranţa că va auzi cineva şi mai mult pentru a-i stârni lui mila.

Oricâtă ar avea, nu este suficient. Îndepărtându-şi privirea dinspre mine, se uită la sora lui şi dă din cap.

— Grăbeşte-te, spune el. Dacă cineva află despre asta,

nu ne vor lăsa să ieşim din oraş în viaţă.

Apoi îşi îndreaptă umerii şi se grăbeşte să plece fără să arunce o privire în urmă.

Mintea începe să mi se înceţoşeze. Petele întunecate cresc. Durerea se agravează. Nu mai pot rezista mult, dar trebuie. Nu voi mai fi nici prizoniera, nici pionul nimănui. Data următoare când mă izbeşte durerea, mă aplec înainte şi ţip din nou, băgând mâna în halat după mânerul pumnalului. Îl găsesc, dar strânsoarea mea e slabă. Aşa uşor cum este, abia îl pot ţine. Nu ştiu cum voi găsi puterea să-l folosesc.

Trebuie totuşi. Nu există altă variantă. Ţin pumnalul cât mai strâns posibil înainte de a mă ridica. Îmi dau ochii peste cap şi-mi las corpul să cadă inert, izbindu-se de tufă.

— În sfârşit, mormăie Coltania.

Îi aud paşii apropiindu-se şi simt că se ghemuieşte lângă mine. Îmi strâng mâna pe pumnalul ascuns în pliul halatului. Inima îmi bubuie în piept, singurul lucru care mă ţine trează şi alertă acum. Doar o şansă am.

Îmi aduc aminte de lecţiile Artemisiei, cum să ţii lama, unde să ţinteşti îmi amintesc cum îmi alimenta furia, dar nu am nevoie de micile ei ironii acum. Coltania a ucis-o pe Hoa. Îi văd trupul în minte aşa cum am văzut-o ultima dată, o imagine care nu mă va părăsi niciodată. Coltania a ucis-o, iar acest lucru este tot focul de care am nevoie.

Când se întinde să mă apuce de braţe pentru a mă ridica, îmi asum riscul şi îi bag pumnalul în burtă.

Nu este cel mai bun loc în care să loveşti. Nu e inima, gâtul sau coapsa, niciun loc despre care Artemisia mi-a spus că ar provoca o moarte rapidă. Acestea sunt greu de atins din acest unghi, dificil de străpuns în starea mea actuală. În burtă e mai uşor, chiar dacă va fi mai lent. Lama se strecoară, tăind prin piele şi muşchi de parcă nu sunt altceva decât aer.

Coltania îmi geme în ureche, îndepărtându-se de mine. Ochii i se deschid larg şi panicaţi în timp ce îmi caută faţa,

încercând să înţeleagă ce am făcut. O privesc şi eu în timp ce se prăbuşeşte la pământ şi cad lângă ea.

Durează mult până când viaţa i se scurge din ochi, dar nu îmi feresc privirea până nu se termină.

Şoc

NU ŞTIU CÂT TIMP trece. Sunt paralizată, întinsă lângă corpul Coltaniei. Prin vene îmi curge otrava ei, estompându-mi vederea şi ameţindu-mă, dar cel puţin durerea s-a oprit. Le mulţumesc zeilor că nu am băut mai mult de câteva înghiţituri. Îmi imaginez că m-aş fi trezit în Oriana sau pe drumul într-acolo, singură. Şi-ar fi dat seama Umbrele mele unde eram? Îmi place să cred asta, dar nu pot spune cu siguranţă. Mă bucur că nu va trebui să aflu.

Un băţ se rupe în spatele meu şi îmi întorc capul, ameţind cât fac asta. Cu toate acestea, nu e nimeni, doar flori şi copaci şi – văd acum – o strălucire în aer.

— Heron, zic, ridicând mâna la inimă pentru a-i încetini ritmul frenetic.

Heron îmi intră în câmpul vizual, cu ochii larg deschişi în timp ce înţelege ce ne vede, eu cu halatul îmbibat în sânge şi Coltania moartă la picioarele mele, cu cuţitul meu încă înfipt în burtă. Îl văd încercând să înţeleagă ce s-a întâmplat, deşi nu are cum să înţeleagă de ce.

— Ea a fost asasinul, îi spun. Nu lucra pentru Kaiser totuşi, numai pentru ea şi fratele ei. Pentru a se asigura că îl aleg pe el. S-au săturat să aştepte, aşa că aveau de gând să mă răpească şi să mă facă să mă mărit cu el. Eu…

Mă opresc.

— Am făcut ce trebuia

Ochii lui Heron sunt încă mari ca luna de deasupra, dar dă din cap.

— Haide, spune el, întinzându-mi o mână.

Mâna lui o învăluie pe a mea, o ancoră de care am nevoie disperată chiar acum.

— Asta schimbă lucrurile.

Este o afirmaţie atât de mică în comparaţie cu

evenimentele încât aproape că izbucnesc în râs. Am petrecut zile întregi privind peste umăr, gândindu-mă că mă găsise Kaiserul. Că nu voi fi niciodată în siguranţă. S-ar putea să fie încă adevărat, dar nu acum. Nu a fost nicio clipă Kaiserul – doar o femeie sclipitoare, cu mai multă ambiţie decât inimă. Doar o femeie *moartă.* O femeie pe care eu am ucis-o. Nu sunt sigură cum mă simt în privinţa asta – când mă gândesc la ce am făcut, amorţesc. Deci nu mă mai gândesc la asta acum.

— Regele Etristo va trebui să-l elibereze pe Søren, zic eu. Şi apoi vom pleca, aşa cum ne-am propus.

Heron mă conduce înapoi înăuntru şi în elevator, unde aşteaptă acelaşi operator. Se uită la hainele pătate cu sânge şi la ceea ce trebuie să fie expresia mea pe jumătate sălbatică fără un cuvânt, deşi cineva va fi alertat în curând. Apoi vor găsi corpul Coltaniei şi…

— Nu mă vor crede, spun eu, mai mult pentru mine decât pentru Heron.

El răspunde oricum.

— Cred că există o mulţime de dovezi care să îţi susţină versiunea, spune el.

Scutur din cap.

— Există o mulţime de dovezi pentru a-l elibera pe Søren din temniţă, dar regele Etristo nu le-a luat în seamă pentru că nu se potriveau cu povestea pe care trebuia să o spună. Avea nevoie de Søren încarcerat pentru a-l folosi ca monedă de schimb la negocieri, spun eu încet. Şi va avea multe de câştigat prin arestarea mea acum, mai ales că majoritatea pretendenţilor au fugit. El pierde bani.

Gândesc cu voce tare, dar mă opresc acolo, aruncând o privire preocupată operatorului. Inima îmi bubuie în piept mai tare decât atunci când Coltania era aplecată peste mine. Heron îi aruncă o privire operatorului şi toată culoarea de pe faţă îi dispare. Privirile ni se întâlnesc şi ştiu că ne gândim la acelaşi lucru.

Ne trebuie mai mult timp decât avem şi există o singură

cale pentru a remedia asta.

Heron acţionează atât de repede încât aproape că ratez totul, ajutat de darul său de aer, fără îndoială. Înainte ca operatorul să poată reacţiona, Heron are unul dintre braţe în jurul gâtului lui, zdrobindu-i traheea. Cât omul se zbate, dă drumul manivelei, ceea ce face ca elevatorul să se oprească brusc. Operatorul este mai mare decât Heron şi luptă împotriva lui din greu, dar o umbră de pace se lasă peste chipul lui Heron şi strânge până când, în sfârşit, ochii bărbatului se închid şi se lasă moale în braţele lui.

Dar Heron nu face aceeaşi greşeală pe care a făcut-o Coltania cu mine – nu presupune că este inconştient doar pentru că stă nemişcat.

— Te poţi descurca cu manivela? mă întreabă, ţinându-l bine pe operator. E mai uşor la coborâre.

Dau din cap, nu am încredere în mine să vorbesc. În schimb, mă concentrez pe manivelă. Chiar şi mergând în jos, este nevoie de multă putere pentru a o manevra. Reuşesc să cobor elevatorul doar două etaje când Heron îmi spune să mă opresc.

— Ieşim aici şi mergem pe scări, spune el, dând în sfârşit drumul corpului operatorului.

Deschide uşa şi mă împinge afară.

Abia atunci reuşesc să dau glas gândului care nu îmi dă pace.

— Regele Etristo a pierdut mulţi bani cu mine, îi spun lui Heron. Singurul mod în care îi poate recupera este să ne vândă pe mine şi pe Søren Kaiserului.

Heron trebuie să fi ajuns la aceeaşi concluzie, pentru că nu pare surprins.

— Trebuie să plecăm acum, spune el.

Inima îmi bubuie în piept, dar reuşesc să dau din cap.

— Da, zic eu. Dar nu fără Søren.

Artemisia aşteaptă în camera mea, aşezată pe un scaun lângă şemineu, când Heron şi cu mine dăm năvală. Se

întoarce spre mine, enervată la început, dar apoi observă hainele mele pline de sânge şi expresia panicată.

Înainte să poată rosti un cuvânt, îi spun tot ce s-a întâmplat de când am plecat cu Coltania, acum o oră. Sunt surprinsă de cât de calm îmi sună vocea, chiar dacă nu simt nimic altceva decât panică în interior.

— De ce avem nevoie? întreabă Artemisia când termin. Îl luăm pe Søren. Îi trimitem veşti lui Blaise. Refugiaţii – va trebui să găsim suficiente nave pentru a-i transporta. Mâncare pentru a-i hrăni. Arme pentru a înarma pe oricine doreşte să lupte.

Face lista numărând pe degete şi stomacul mi se face tot mai mic cu fiecare sarcină.

— Nu există timp pentru toate astea, zic, clătinând din cap. Nu putem face nimic...

— Nu atât de rapid, mă întrerupe ea.

Un zâmbet i se întinde pe toată faţa, ajungându-i până la ochi. Este un zâmbet rar la Artemisia şi este la fel de înspăimântător ca ea.

— Din fericire pentru noi, portul sta’criveran adăposteşte multe nave comerciale mari umplute cu tot felul de lucruri, dar în primul rând cu mâncare şi arme.

— Aşa că tot ce trebuie să facem, este să mergem în port şi să furăm nişte nave, spune Heron încet, privind-o ca şi cum ar fi nebună. Nu putem să facem asta. Suntem doar noi trei – cinci, dacă reuşim să-l luăm şi pe Blaise şi să-l eliberăm pe Søren, iar asta pare o posibilitate slabă în acest moment.

— Vom fi cinci, cu Søren şi Blaise, este de acord Artemisia. Dar trei dintre noi sunt Păzitori şi zorile sunt aproape.

Se opreşte, aruncând o privire înspre Heron şi mine. Este un plan nebun, dar ar putea funcţiona.

— Îl pot aduce eu pe Søren, dacă puteţi voi să-l luaţi pe Blaise şi navele, le spun. Trei mii de refugiaţi. Aceasta a fost estimarea lui Erik. De câte nave vom avea nevoie?

Heron clatină din cap.

— Avem nevoie de o flotă, Theo, spune el cu vocea încărcată. Cred că şi Art ar fi de acord că nu este posibil aşa ceva.

Artemisia şovăie, dar buzele i se strâng, fruntea i se încruntă şi ştiu că are deja schiţa unui plan.

— Ce-ar fi dacă... începe Heron. Ştiu că nu vrem să vorbim despre asta, dar ce ar fi dacă nu i-am lua pe toţi refugiaţii. Doar i-am târî într-un război în care majoritatea nu vor fi capabili să lupte. Ar fi periculos...

— Nu la fel de periculos cum ar fi să rămână aici după ce regele Etristo îşi dă seama că am plecat – şi că am furat din navele sale şi pe cei mai ieftini lucrători din ţară, subliniez. Îi va omorî dacă nu îi luăm. Nu voi lăsa pe nimeni în urmă, indiferent dacă vor să lupte sau nu. Art, tu ce crezi?

Scoate un suspin uşor, clătinând din cap.

— Există o variantă, dar e posibil să se întoarcă împotriva noastră, avertizează ea. Am avea nevoie de ajutorul mamei şi de echipajul ei.

Scutur din cap.

— Ar putea să mă predea regelui Etristo la fel de bine, zic eu.

Cu tot ce s-a întâmplat, aproape că am uitat ce l-am auzit spunându-i ţarului mai devreme.

— Mama ta i-a oferit pietre de apă, într-o cantitate mare. De aceea a fost el de acord să mă găzduiască. Sta’Crivero este în pragul unei secete.

Pentru o clipă, Artemisia pare că va nega. Dar nu poate. Ştie mai bine decât oricine de ce este în stare mama ei.

— Avem nevoie de ea, Theo, spune ea în schimb. Sau Heron are dreptate. Singura noastră şansă este să abandonăm aici două treimi din refugiaţi.

Frustrarea arde prin mine, fierbinte. Totul se destramă şi nu pot vedea o cale de ieşire pe care aş putea-o urma fericită. Mă gândesc la corpul Coltaniei în grădină. În

câteva ore, sta'criveranii vor merge acolo pentru plimbările de dimineaţă sau să ia micul dejun şi o vor găsi. Vor descoperi mai întâi paznicul în lift. Nu va mai trece mult până să-şi revină şi regele Etristo să pună laolaltă toate piesele. Nu va trece mult până când voi fi în temniţă lângă Søren şi Kaiserul va fi pe drum ca să ne ia pe amândoi.

Trebuia să am mai mult timp, dar nu este nimic de făcut acum în privinţa asta.

— Haide, Art, zic eu. Dacă o trezesc pe mama ta la această oră, nu o fac singură.

* * *

Când Dragonsbane deschide uşa, pare gata să ucidă pe oricine se află de cealaltă parte. În cămaşa de noapte albă, cu părul ciufulit în jurul feţei şifonate de la pernă, nu arată deloc ca Dragonsbane pe care am ajuns să o cunosc şi, dacă suntem sinceri, de care mă tem.

Vreau să o întreb pe loc despre pietrele de apă, dar mă abţin. La urma urmei, acum am nevoie de ea.

— Bine ar fi să existe un motiv întemeiat pentru asta, spune ea cu privirea tăioasă plimbându-se de la Artemisia la mine.

Artemisia mă înghionteşte şi iau asta ca o sugestie de a începe.

— Ei bine, tocmai am omorât-o pe *Salla* Coltania în grădină, după ce am aflat că ea a fost cea care i-a asasinat pe arhiduce şi pe Hoa, îi spun.

Oricât de meschin ar fi, nu pot decât să mă bucur de expresia şocată de pe faţa ei.

— Suntem destul de siguri că, atunci când cadavrul ei va fi descoperit şi când îşi revine în simţiri un operator de elevator, regele Etristo mă va aresta şi apoi ne va vinde Kaiserului pe mine şi pe Søren, pentru a compensa orice pierdere cu care se confruntă după acest dezastru de

căutare a unui soţ. Întrucât nu prea îmi doresc să se întâmple acest lucru, plecăm acum şi luăm din port o flotă de nave comerciale, astfel încât să putem duce refugiaţii din tabără cu noi, înapoi în Astrea, pentru a elibera Mina de Foc. Oh, şi acolo ne vom întâlni cu Erik, care va aduce refugiaţi din celelalte tabere. Vrei să ni te alături? Eşti un comandant de navă destul de bun.

Dragonsbane se uită la mine câteva clipe, cu gura căscată, începe să vorbească, apoi se întrerupe, apoi încearcă din nou. Se întâmplă de câteva ori până când reuşeşte, în cele din urmă, să scoată nişte cuvinte.

— Eşti nebună? mă întreabă.

Nu există nicio acuzaţie în voce – pare cu adevărat curioasă.

— Sunt disperată, spun eu. Dar cred că cele două sunt destul de asemănătoare.

Dragonsbane clatină din cap, clipind ca să alunge somnul pe care încă îl are în priviri.

— Bine, spune ea cu un oftat. Vă ajut să plecaţi şi să luaţi navele, dar după aceea sunteţi pe cont propriu.

— Mam... căpitane, spune Artemisia înainte de a-şi drege glasul. Cred... Cred că este alegerea greşită. Avem nevoie de tine nu doar ca să luăm corăbiile, ci şi pentru luptă. Avem nevoie de tine ca să putem învinge.

Simt dorinţa din vocea Artemisiei ca pe un pumn în burtă, dar Dragonsbane este de neclintit. Se uită la fiica ei la fel cum s-ar uita la orice alt membru al echipajului care a îndrăznit să-i pună decizia la îndoială.

— Regele Etristo m-a sfidat, aşa că plec şi iau cu mine compensaţii sub forma navelor, spune ea.

— *El* te-a sfidat pe *tine?* o întreb fără să mă pot abţine.

Cuvintele îmi ies grăbite şi ştiu că e o prostie să le spun, dar tot le spun.

— Este de râs. Spune-mi, câte pietre de apă i-ai promis ca să mă liciteze celui care dă mai mult?

Îmi înfruntă privirea, fără să tresară.

— I-am promis mina, spune ea.

Căldura mi se adună în vârful degetelor, dar îmi încleştez pumnii pe lângă mine. *Nu acum,* implor.

— Nu e a ta ca să o poţi promite, spun eu.

Căldura din vârful degetelor începe să se răspândească, cuprinzându-mi braţele, înţepându-mi pielea. Încerc să o ignor, strângând mai tare pumnii şi înfigându-mi unghiile în palme, până când durerea devine o bine-venită distragere.

Lângă mine, Artemisia îmi aruncă o privire uimită, privind în jos, la mâinile mele.

Dragonsbane ridică din umeri.

— Cineva trebuia să se gândească la Astrea, spune ea, atrăgându-i iar atenţia Artemisiei. Ştiam că tu nu o vei face, aşa că am făcut-o eu. O mină pentru a ne recăpăta ţara. Un sfert din puterea noastră pentru restul. A fost o decizie uşor de luat.

— Nu e a ta, repet printre dinţii încleştaţi. Nu eşti tu regină, indiferent de ce îţi place să crezi. Eu sunt moştenitoarea mamei mele. Tu eşti doar un pirat.

Intenţionez să fie o insultă cuvintele mele, dar ele trec pe lângă Dragonsbane.

— Etristo nu ştie cum să susţină o luptă, spune ea, luându-şi privirea de pe mine şi privind-o, în schimb, pe Art. Să îi luăm navele va fi aproape uşor şi nu ne va urmări după ce vom ieşi în larg. Dar nu îmi voi arunca echipajul în toiul unui război cu Kalovaxia – război pe care nu îl putem câştiga. Şi nici nu ar trebui, Artemisia. După cum a spus Theo, până la urmă suntem doar nişte piraţi.

Vocea ei este ascuţită, dar, pentru prima dată, Art nu dă înapoi în schimb, se îndreaptă puţin mai mult.

— Mina de Apă m-a distrus, ştii bine, şi m-a construit la loc din nimic. Regele Etristo nu merită nicio piatră din adâncurile ei. Pentru unele lucruri merită să lupţi chiar şi când lupta pare lipsită de speranţă. Dacă eu nu merit, atunci fă-o pentru Astrea.

Dragonsbane nu-i răspunde. În schimb, se uită la mine.

— Nu vreau coroana ta, Theo. M-ar îngropa, spune ea, cu vocea liniştită. Am făcut întotdeauna ceea ce am crezut că este mai bine pentru Astrea, dar asta nu include implicarea într-o bătălie pentru care nu suntem pregătiţi. Vă voi face rost de nave, dar drumurile noastre se despart.

Nu mai rămâne nimic de spus, aşa că dau din cap şi îi întorc spatele. Artemisia şi cu mine plecăm fără vreun alt cuvânt, iar uşa se închide ferm în spatele nostru. La jumătatea holului Art mă prinde de încheietură şi îmi deschide forţat pumnul încleştat. Pe holul luminat cu lumânări, privim amândouă pielea roşie din palma mea.

Vreau să îmi retrag mâna, să o ascund vederii, dar asta nu ar folosi la nimic. Art ştie – trebuie să fi bănuit chiar dinainte, înghit.

— Se întâmplă de ceva vreme, îi spun liniştit. Lucruri mici la început. Flăcări pâlpâitoare în ritm cu bătăile inimii, pietre de foc la care reacţionez. Dar este din ce în ce mai puternic. Se pare că se întâmplă când mă enervez.

Nu-i spun despre cel mai grav incident, cel care s-a întâmplat după coşmarul meu cu Cress.

Artemisia nu răspunde la început. Se întinde să-mi atingă pielea, dar se retrage imediat cu un şuierat.

— Este fierbinte, îmi spune ea.

— Nu simt, recunosc.

Deşi m-am temut de acest moment, este bine să spun cuiva. Mă bucur că este Art, ceea ce mă surprinde.

Îmi atinge din nou palma, dar de data asta îi simt atingerea răcoroasă. Se simte ca şi cum aş băga mâna într-un bazin cu apă rece, iar senzaţia mi se răspândeşte prin tot corpul. Căldura din venele mele scade.

— Mai ştie cineva? întreabă ea.

— Nu, zic eu, şi cuvântul îmi iese în şoaptă. Nu vreau să ştie nimeni.

O clipă, mă aştept să mă contrazică, dar în schimb

suspină pur şi simplu.

— Mai poţi să-l scoţi pe Søren? întreabă ea.

Dau din cap.

— Voi fi bine.

— Bine, spune ea ferm. Rezolvăm câte o problemă o dată.

Evadare

SØREN SE AFLĂ ÎN POZIŢIA sa obişnuită, sprijinit de perete. Ridică privirea când mă vede, iar umbrele întunecate de sub ochii lui fac un contrast puternic cu pielea palidă. Chiar şi în căldura luminii lumânărilor, culoarea lui este pământie. Nu a mai ieşit din această celulă de câteva zile, iar dacă într-adevăr mănâncă, nu se vede.

Când va veni timpul pentru o luptă, nu va fi în formă maximă. Mă bucur doar că, într-o zi proastă, Søren este totuşi un războinic mai bun decât majoritatea în zilele lor cele mai bune. Sper că va fi suficient.

Tizoli ne lasă şi se întoarce la postul său, oferindu-ne intimitate.

— Arăţi mortal, Theo, îmi spune Søren, cu vocea joasă. Există un motiv pentru care în seara asta vii mai târziu decât de obicei?

— Au fost unele… complicaţii, spun cu atenţie.

Søren trebuie să simtă ceva în vocea mea, pentru că, cu o expiraţie obosită, sare în picioare. Îmi dau jos mantia şi scot sabia din locul unde am avut-o legată la spate. Lama kalovaxiană din fier forjat nu este la fel de ornamentată ca lamele astreane, în special cu pietrele de spirit scoase de pe mâner. Îmi amintesc că Søren a scos-o pe prima ca s-o dea gardienilor din închisoarea din Astrea, dar cineva din echipajul lui Dragonsbane trebuie să fi scos şi restul după ce l-au dezarmat.

Când o vede, Søren izbucneşte.

— Sturdax, spune el, întinzându-se printre gratii. Am crezut că s-a pierdut după ce am părăsit Astrea.

I-o dau, nereuşind să-mi ascund amuzamentul, deşi ştiu că nu este nici timpul, nici locul pentru asta.

— Era la Dragonsbane, dar Artemisia i-a luat-o ca să ţi-o

aducem, explic. I-ai... pus un nume sabiei tale?

Abia se uită la mine; toată atenţia lui este asupra tăişului, pe care îl învârte prin aer de câteva ori, testându-l. Priveşte lama atât de tandru, încât aproape că mă aştept să o sărute.

— Se simte altfel fără pietre, spune el gânditor, înainte de a-mi înţelege întrebarea. Şi bineînţeles că i-am pus un nume. Am trecut prin multe împreună de-a lungul timpului – îmi place Sturdax mai mult decât majoritatea prietenilor mei. S-ar putea să-mi placă de Sturdax mai mult decât îmi place de tine.

— Sper că nu este adevărat, întrucât urmează să vă cer amândurora extrem de multe, spun eu.

Søren îşi ia privirea de pe sabie şi se uită la mine, cu maxilarul strâns.

— De unde începem? întreabă el.

Câteva momente mai târziu, strig la Tizoli că sunt gata să plec. Când coboară pe hol, cu inelul de chei deja scos, am un moment de îndoială. Din tot ce am făcut în această seară sau ce voi face, asta ar putea fi singura parte pe care o regret. Pentru că Tizoli este de departe cel mai amabil sta'criveran pe care l-am întâlnit.

Dar tot sar pe el de îndată ce-şi întoarce spatele la mine. Tot îmi înfăşor braţele în jurul gâtului lui, aşa cum m-a învăţat Heron, strângând cu toată puterea. Tot îi iau cheile din mână şi le arunc în celula lui Søren.

Mă simt puţin prost doar când Tizoli cade în sfârşit în genunchi şi ochii i se închid. Îl ţin până când Søren îşi descuie celula şi vine spre noi cu sabia scoasă, pregătit. În cele din urmă, îi dau drumul lui Tizoli, urmărind cum Søren îl împunge cu blândeţe în umăr cu vârful sabiei. Nu se mişcă, dar pieptul i se ridică şi se lasă.

— Nu l-ai ucis, îmi spune Søren şi, chiar dacă pot vedea şi eu asta, mă bucur să aud cuvintele spuse cu voce tare.

Dau din cap şi îmi scot pumnalul din locul de la şold.

— Este aproape răsăritul soarelui şi trebuie să ne îndreptăm spre tabără înainte să se trezească cei din palat, îi spun eu.

— Am un sentiment de dejà vu, Theo, îmi spune Søren. Parcă ieri te salvam eu pe tine dintr-o temniţă.

— Diferenţa este că de data asta nu ştiu niciun tunel secret.

Mă priveşte îngândurat.

— Care este planul, atunci? Ieşim pe uşa din faţă? E încă noapte, dar sunt şi oameni treji.

— Ştiu, spun eu, cu inima bubuind şi mai tare în piept. Dar sta'criveranilor le place spectacolul; eu zic să le oferim unul.

Dau din cap spre corpul lui Tizoli, îmbrăcat în pantaloni simpli şi cu o cămaşă peste care are haina de paznic.

— Voi doi ar trebui să fiţi cam de aceeaşi mărime.

Søren mă priveşte fără să-i vină a crede, dar îi pot vedea rotiţele din minte lucrând. Dă din cap.

— Întoarce-te.

Îmi dau ochii peste cap, dar fac cum îmi spune.

— Modest aşa, dintr-odată? îl întreb.

— Nu neapărat, spune el.

Aud cum îşi dă jos hainele, sunetul înfundat al pantofilor când şi-i scoate.

— Dar trebuie să îţi păstrezi minţile şi nu aş vrea să ţi le fur.

Nu mă pot abţine să pufnesc.

— Cu siguranţă, există un moment mai bun pentru glume proaste decât acum, zic eu.

— Nu sunt aşa de sigur, spune el. Să fug ca să-mi salvez pielea nu este chiar atât de înfricoşător când fac asta cu tine. Poţi să te întorci.

Mă întorc şi primul lucru de care îmi dau seama este că Tizoli şi Søren *nu* sunt de aceeaşi mărime. Cămaşa şi pantalonii se potrivesc în sensul că nasturii s-au închis fără să se rupă, dar cămaşa e larg căscată, iar mânecile şi

pantalonii sunt prea scurţi. Søren pare că şi-a dat seama şi el de această problemă, deşi este mai mult amuzat decât deranjat.

— Ce se poate face? întreabă el, trăgând de cămaşă într-o încercare zadarnică de a o face să se potrivească mai bine. Va trebui să ne descurcăm aşa. Ce facem cu tine totuşi? Eşti destul de uşor de recunoscut.

Îmi iau mantia de pe podea şi mi-o pun iar, trăgând gluga mult în faţă, astfel încât chipul meu să fie în umbră. El începe să îmbrace haina de la uniforma lui Tizoli, dar îl opresc.

— Tot am putea atrage atenţia. Trebuie doar să ne asigurăm că, atunci când o facem, le oferim un spectacol bun.

* * *

Mergem pe scări în loc să luăm elevatorul, urcând pe treptele uzate care par să se prăbuşească sub picioarele noastre. Sunt atât de nefolosite, din cauza inventării elevatoarelor, încât se dezintegrează. Dar în mijlocul nopţii nu dăm de un alt paznic până nu revenim la nivelul principal şi până atunci deja mergem împleticit şi râdem puţin prea tare. Îmi las pe Søren aproape toată greutatea, de parcă nu pot sta în picioare pe cont propriu, iar el se sprijină pe mine.

Orice şansă ca apropierea noastră să reaprindă sentimente vechi dispare rapid, deoarece Søren încă miroase a temniţă – doar mucegai şi întuneric şi transpiraţie veche. Nu am crezut niciodată că voi fi recunoscătoare pentru un astfel de miros.

Gardianul strigă ceva la noi în sta’criverană, presupun că trebuie să fie o întrebare. Are faţa roşie şi vorbeşte tare, arătând spre uşa deschisă din spatele nostru, aşa că presupun că întrebarea trebuie să fie ceva de genul: *„Ce făceaţi voi doi acolo, idioţilor?”.*

Søren înţelege totuşi şi se îndreaptă până la înălţimea sa maximă, aproape dezechilibrându-se. Îşi pune un braţ în jurul umerilor mei pentru a-şi menţine echilibrul. Face semn spre mine şi spune ceva în sta'criverană, rostind cuvintele ca şi cum ar fi băut prea mult. Ridică sprâncenele sugestiv către paznic – îi oferă o scuză foarte obscenă pentru prezenţa noastră în temniţă şi pentru faptul că e acoperit de murdărie şi jeg, sunt sigură.

Paznicul se încruntă şi eu mă trag şi mai mult înapoi, în siguranţa pe care mi-o oferă gluga. Îmi spune ceva ce nu înţeleg, dar Søren îl întrerupe repede cu un râs răguşit.

Îi spune paznicului ceva ce îmi imaginez că e un fel de: *„E foarte timidă şi este jenată că a fost prinsă după întâlnirea noastră din temniţă, aşa că, dacă nu te superi, noi ar cam trebui să o luăm din loc."*

Paznicul se încruntă la el şi spune altceva. Singurul cuvânt pe care îl prind este *etralian.* Dar felul în care îl spune mă face să-mi dau seama că el crede că *Søren* este etralian. Presupun că nu este surprinzător, deoarece kalovaxianii şi etralienii sunt la fel de palizi şi blonzi. Se poate dovedi însă o problemă, de vreme ce delegaţia etraliană a plecat ieri cu ţarul.

Cu toate acestea, Søren rămâne calm şi se bâlbâie în sta'criverană, alăturând câteva cuvinte care sunt destul de sigură că sunt etraliene, pentru a vinde cu adevărat versiunea asta. Mă apropie mai mult de el şi gesticulează sălbatic spre mine. Aş vrea să-i pot spune să lase tonul mai jos cu o notă.

Paznicul îşi drege glasul zgomotos şi se uită la Søren, ceea ce îl lansează într-un alt discurs bâlbâit, dar jovial.

După ceea ce pare a fi o eternitate, paznicul îşi dă ochii peste cap şi ne grăbeşte să plecăm cu un ultim avertisment strigat, care sunt sigură că este ceva de genul „şi să nu vă mai prind că vă întâlniţi în temniţă". Un avertisment pe care sunt foarte fericită să îl ascult. Sper să nu mai văd niciodată un astfel de loc.

Søren şi cu mine ne păstrăm fanfaronada de beţivi şi chicotim până la capătul holului principal, atrăgând atenţia singurilor oameni treji aşa devreme – servitoarele şi bucătarii, care se uită la noi şi râd de nebunia noastră, cel mai probabil bucuroşi să vadă cum se fac de râs două dintre elitele înstărite care îi plătesc.

Când ieşim în sfârşit din palat, râd cu adevărat. Søren râde şi el şi, chiar dacă nu trebuie să ne mai prefacem, amândoi ne sprijinim încă unul de celălalt.

— M-a întrebat de ce sunt încă aici când etralienii au plecat ieri, aşa că i-am spus că am decis să rămân şi să mă însor cu tine, explică el râzând. S-a enervat şi a spus că străinii le fură pe femeile sta'criverane. I-am spus că este bine-venit în Etralia şi că îl voi prezenta verişoarelor mele. Cred că de fapt ar putea încerca să mă găsească şi să vrea asta.

În ciuda a tot, încep să râd.

— Hai, îi spun.

Fără să mă gândesc, îl iau de mână şi îl trag pe strada goală.

— Îţi place, nu-i aşa? mă întreabă, urmându-mă.

— Să fugim ca să scăpăm cu viaţă? îl întreb peste umăr. Desigur că nu.

— Pericolul, lămureşte el. Lupul pe urmele tale. Scopul.

Mă gândesc o clipă apoi ridic din umeri.

— Cred că îmi place să acţionez, nu să aştept să se întâmple ceva, spun eu. Îmi place să am un plan şi îmi place să-l urmez în loc să fiu la mila altcuiva.

— Nu acesta a fost planul iniţial, nu? întreabă el, întrebare care mă temeam că avea să vină de când i-am înmânat sabia în temniţă.

— Nu, recunosc.

În timp ce mergem pe străzi îi povestesc despre planul pe care l-am încropit cu Erik, apoi despre moartea lui Hoa, despre Coltania, despre otravă şi trupul ei lăsat în grădină.

— Îmi pare rău, spune el când termin.

Mă uit înapoi la el peste umăr.

— De ce? întreb.

— Am greşit – nu îţi place asta, îmi spune el. Eşti în stare de şoc. Am mai văzut asta pe câmpul de luptă – soldaţi care şi-au văzut prietenii murind lângă ei sau care au ucis pentru prima oară şi au văzut viaţa scurgându-se din ochii altui om. Continuă să lupte oricum, pentru că trebuie. Sângele le pompează prin vene mai fierbinte. Sunt întotdeauna mai înverşunaţi mai puternici şi mai duri decât erau înainte. Minţile lor par să se concentreze doar asupra supravieţuirii... dar bătălia se termină întotdeauna şi odată cu ea şi şocul. Pentru asta îmi pare rău.

Înghit şi îmi îndepărtez privirea.

— Ar trebui să ne grăbim, spun blând. Să punem o oarecare distanţă între noi şi oraş înainte ca regele Etristo să-şi trimită oamenii după noi

Fugă

SØREN FOLOSEŞTE BANII pe care mi i-a dat Artemisia pentru a închiria un cal, iar în timp ce băiatul de la grajd îi pune şaua, profită de ocazie pentru a se curăţa un pic cu o cârpă umedă. Nu poate îndepărta de pe piele tot jegul din temniţă, dar ajută considerabil. Se schimbă în haine noi, pe care le-a cumpărat de la grăjdar şi care îi sunt prea mari, dar cel puţin sunt mai confortabile decât ale lui Tizoli.

Ne aşteaptă drum lung şi sincer nu sunt sigură ce aş prefera – ca el să miroasă a temniţă sau cum miroase în mod obişnuit. A sare de mare şi lemn ud într-un mod care mă readuce cu gândul la vremuri la care e mai bine să nu mă gândesc.

Când grăjdarul aduce calul, urcăm în şa, eu cu ajutorul lui Søren, şi plecăm cu un zvâcnet. Îmi înfăşor braţele strâns în jurul taliei lui, în timp ce vântul îmi biciuieşte pielea. Odată ajunşi în afara oraşului, în sfârşit îmi dau gluga de pe faţă.

Am reuşit, îmi dau seama cu un fior. Am reuşit să ajungem în afara oraşului înainte de a fi găsit cadavrul Coltaniei şi înainte ca operatorul elevatorului să se trezească şi să spună cuiva ce s-a întâmplat. Chiar dacă e descoperit acum vreunul dintre ei, paznicii nu vor mai putea să ne ajungă din urmă. Când vor pune laolaltă informaţiile, vor presupune că am plecat la fel cum am venit, cu nava, prin port. Nu se vor gândi să caute în tabăra de refugiaţi îmi strâng mâinile pe talia lui Søren.

— Totul bine? mă întreabă el, cu vocea pierdută în vânt.

Dau din cap pe umărul lui.

— Nu te-aş fi părăsit, ştii asta, îi spun.

Nu spune nimic şi pentru un moment cred că nu m-a auzit deloc – de înţeles, de vreme ce vântul bate aşa de

tare încât abia îmi aud propriile gânduri. Tocmai când am renunţat să mai aştept un răspuns, îmi oferă unul.

— Niciodată nu ai făcut asta. Nici când ţi-ar fi uşurat situaţia.

Mă gândesc la decizia de a-l salva din temniţă şi cât de uşor ar fi fost să-l părăsesc. Acum aş fi cu Umbrele mele pe o corabie şi am fi fost scutiţi de o groază de probleme şi am fi eliminat şi o mulţime de riscuri. Îmi aduc aminte de acordul meu cu Dragonsbane de pe *Smoke* şi de sacrificiul pe care l-am făcut pentru a-l scoate pe Søren din temniţă. Ţin minte când eram chiar eu în temniţă, spunându-i lui Blaise să nu mă salveze pentru că ştiam că o va face Søren şi că puteam folosi asta în avantajul nostru.

A-l avea pe Søren în viaţa mea a complicat lucrurile – dar îmi dau seama acum că nu mi-aş dori să fi fost altfel.

În grădină i-am spus că nu mă poate iubi pentru că nu mă cunoaşte cu adevărat şi încă mai cred asta. Dar nu schimbă faptul că eu îl cunosc pe el. Nu schimbă faptul că sunt îndrăgostită de el.

* * *

Până când apar la orizont zidurile taberei, soarele a început să răsară, cu partea de jos încă ascunsă după dunele de nisip. Este suficientă lumină pentru a vedea că nu suntem primii care ajung aici – există deja un grup care se apropie de intrare cu armele trase. De la această distanţă, singurul detaliu pe care îl pot distinge este părul albastru al Artemisiei

Søren opreşte calul în vârful unei dune de nisip care dă spre tabără şi rămânem acolo, urmărind lupta care se desfăşoară sub noi. Doar o jumătate de duzină de paznici se grăbesc spre zid, din barăcile lor din apropiere. Artemisia termină rapid cu unul dintre ei, chiar dacă acesta e înarmat cu două săbii, contra unei singura lame, cât are ea. Mai întâi îi aruncă una din mână, dar când el

insistă să nu dea drumul celeilalte, răspunde tăindu-i mâna cu totul.

Îmi îndepărtez privirea, deşi ţipetele bărbatului ajung până sus, la noi.

— Se va termina rapid, paznicii sunt depăşiţi, îmi spune Søren, descălecând şi ajutându-mă şi pe mine să fac la fel.

Dau din cap.

— Erau aici pentru a-i ţine pe refugiaţi între ziduri, spun eu. Erau însărcinaţi să ţină mii de oameni neînarmaţi după un gard – doar ceva mai mult decât nişte oieri. Nu au visat măcar că i-ar putea ataca cineva din afară.

Søren se uită la mine şi trebuie să-mi vadă disconfortul când un alt războinic de-al nostru trece o lamă prin stomacul unui paznic.

— Nu trebuie să te uiţi, spune el. Îţi pot spune eu când s-a terminat.

Pentru o clipă, iau în calcul să mă uit în continuare. Până la urmă, eu am ordonat acest lucru – chiar dacă nu mă aflu acolo, tot acest sânge este pe mâinile mele. Pot măcar să mă uit. Dar, după cum a spus Søren, bătălia se va termina rapid şi încă mai sunt şi alte lucruri de pregătit.

— Mulţumesc, îi spun lui Søren, mergând de cealaltă parte a calului şi dând jos mantia.

Îmi netezesc rochia purpurie, dar asta nu ajută prea mult în cazul murdăriei şi al cutelor acumulate pe drum. Va trebui să mă descurc aşa.

Søren mă priveşte cu sprâncenele ridicate.

— Nu mi-am dat seama că mergem la bal. Ar fi mai practic să călăreşti în pantaloni.

— Artemisia a spus că trebuie să fiu conştientă de imaginea pe care o prezint, îi spun. Trebuie ca ei să mă urmeze şi este mai probabil să urmeze pe cineva care arată ca o regină, nu ca un şobolan murdar de pe stradă.

Søren pufneşte.

— Sunt cuvintele ei?

Ridic din umeri

— Are dreptate, spun eu. Ei mă văd deja ca pe un copil care habar n-are ce face.

Ochii lui zăbovesc o clipă pe ai mei, chiar şi când un alt ţipăt străpunge aerul.

— Nu ştiu dacă are mare legătură cu rochia, îmi spune el. Poate îţi dă o aparenţă mai regală, dar asta nu-i va face să te urmeze.

Mi se strânge stomacul.

— Atunci ce îi va face? îl întreb.

Ridică din umeri, iar ochii i se îndepărtează de ai mei ca să se uite iar spre tabără.

— Nu trebuie să arăţi ca o regină – eşti deja. Arată-le fata care a fost suficient de ingenioasă ca să scape de sub nasul Kaiserului, care este suficient de aprigă pentru a-şi proteja oamenii cu propria viaţă, care este suficient de puternică pentru a sta pe picioarele ei, chiar dacă pe umeri îi apasă greutatea lumii. Eşti o regină, Theo, şi ar fi nebuni să nu te urmeze.

Nu mă priveşte când o spune şi îi sunt recunoscătoare pentru asta. Nu vede ce îmi fac cuvintele lui, cum mi se înroşesc obrajii. După o clipă, mă duc spre el şi mă îndrept. Gardienii stau cu toţii în nisip, morţi sau dezarmaţi, şi este timpul să vedem dacă Søren are dreptate.

Refugiu

CÂND SØREN ŞI CU MINE NE ÎNDREPTĂM SPRE INTRARE, ceilalţi ne aşteaptă. Heron şi Artemisia stau unul lângă celălalt, cu săbiile însângerate încă scoase, înconjuraţi de trupurile gardienilor. Dragonsbane este şi ea acolo, ceea ce mă surprinde. Am crezut că va rămâne pe navă, în afara a ceea ce ea credea că este un plan nechibzuit, dar iat-o. Se uită la mine când ne apropiem, cu ochii mijiţi. Cu toate că sunt încă plină de furie când mă gândesc cum i-a oferit Mina de Apă lui Etristo, mă forţez să dau din cap drept mulţumire. Nu am fi putut ajunge până aici fără ajutorul ei.

Merg spre Heron şi Artemisia. Au trecut doar câteva ore de când i-am văzut ultima dată, dar o parte din mine doreşte să îi îmbrăţişeze pe amândoi. Singurul lucru care mă reţine este sângele care le pătează hainele şi pielea.

— Bine lucrat, spun în schimb. Ce s-a întâmplat în port? Aţi făcut rost de suficiente nave?

Artemisia dă din cap.

— O mulţime, spune ea. Mâncare, arme, de toate. Mama este încă un pic reticentă, dar echipajul ei este mult mai entuziast – cred că mai mulţi dintre ei ni s-ar putea alătura când ajungem la mină.

Zâmbesc.

— Este minunat, spun eu. Şi Blaise?

— L-am trimis înainte, ca să se întâlnească cu Bătrânii, explică Artemisia. Le va transmite propunerea ta pentru ca toată lumea să o poată analiza şi să fie gata de plecare până când ajungeam noi.

Dau din cap, înghiţindu-mi agitaţia.

— Să-i ducem pe corăbii atunci. Putem alege cine vrea să lupte şi cine nu după ce va fi în siguranţă toată lumea.

Când Heron şi unul dintre oamenii lui Dragonsbane deschid uşa, văd că întreaga tabără s-a adunat deja pe străzi, înghesuindu-se unii în alţii, strângându-i aproape de ei pe cei dragi, cu toate bunurile lor adunate la piept în nişte legături fragile.

Chiar şi când intru urmată de Umbre, cu Dragonsbane şi războinicii ei imediat în spate, niciunul dintre refugiaţi nu pare prea convins. Au venit aici pentru siguranţă, la urma urmei, şi eu le aduc acum războiul la uşă.

Dar nu sunt în siguranţă aici.

Îi privesc în timp ce Bătrânii îi ghidează către un şir care trece pe lângă noi, spre ieşirea din tabăra care a fost singura lor casă de-a lungul atâtor ani. Decenii, în majoritatea cazurilor. Le simt ochii asupra mea, în timp ce trec, şi îmi îndrept umerii puţin mai mult. Încerc să arăt ca o regină înainte să-mi amintesc ce a spus Søren – că nu există „să arăţi ca o regină”.

Am tot încercat să o imit pe mama, îmi dau seama, care era mereu graţioasă şi încrezătoare, dar eu nu sunt ea. Aş fi o proastă să fiu încrezătoare şi nimeni nu are nevoie de graţia meu. Ei au nevoie de adăpost şi mâncare, dar şi de un drum pe care să meargă, iar toate acestea sunt lucruri pe care le pot oferi. Va trebui să fie suficient.

Sandrin îşi croieşte drum prin mulţime spre noi, înclinându-se din talie. Blaise îl urmează, la câţiva paşi în urma sa, cu ochii întunecaţi şi precauţi. Cercurile de sub ochii lui sunt mai vizibile decât îmi aminteam şi are o energie care mă uimeşte. Pare că aerul din jurul său vibrează.

— Maiestatea Ta, spune Sandrin, atrăgându-mi atenţia către el.

Este prima dată când îmi spune aşa, iar titlul pare straniu venind din gura lui. Nu se simte ca fiind ceva ce am câştigat.

— Sandrin, spun eu, înclinând capul. Mulţumesc pentru ajutor. De îndată ce vom urca pe toată lumea pe nave, vom

pleca. Avem puţine motive să credem că sta’criveranii ne vor urmări. Nu le place prea mult să lupte.

Dă din cap.

— Am transmis mesajul tău tuturor, spune el, aruncând o privire în spate, spre Blaise. Mulţi încă se gândesc la asta.

— Nu este o alegere uşor de făcut, spun eu. Vom putea discuta mai mult pe vas. Vei rămâne la bordul navei mele, nu-i aşa? Şi toţi Bătrânii deopotrivă. Aş aprecia îndrumarea voastră pentru a merge mai departe.

Pare surprins de asta, dar dă din cap.

— Aş fi bucuros, spune el.

Se înclină din nou înainte de a se alătura celorlalţi Bătrâni pentru a-i conduce pe refugiaţi afară din tabără.

Blaise se apropie după plecarea lui, cu ochii îngânduraţi.

Nu ştiu ce să-i spun, aşa că îi mulţumesc.

— M-am bucurat să fiu de folos, spune el. Artemisia a crezut că bătălia ar fi prea periculoasă pentru mine.

A fost o decizie inteligentă, dar Blaise nu pare deloc fericit.

— Am avut nevoie de tine aici, îi spun. Cum ţi se pare că a mers? Ştiu că Sandrin a spus că mulţi încă se mai gândesc, dar…

Blaise ştie ce întreb şi un zâmbet sumbru îi apare în colţurile gurii.

— Cred că pentru cei mai mulţi dintre aceia care pot lupta primul impuls a fost să spună da şi cred că acest impuls va ajunge să le depăşească ezitările.

Zâmbesc, iar în mine se aprinde o scânteie de speranţă.

Pentru o clipă, mormăie nişte cuvinte.

— I-am dat lui Art pietrele mele, spune el. Este prea periculos să merg cu ele pe navă.

I le-a mai dat lui Art şi înainte, pentru păstrare. Tot le va lua înapoi; tot va încerca să facă ceva stupid şi nobil. Dar nu astăzi. Astăzi este aici şi este în siguranţă şi este doar Blaise.

Se apropie de mine şi mă înconjoară cu braţele. Îmbrăţişarea este prea caldă, mai ales sub soarele sta'criveran, dar îi răspund la fel de strâns.

— Mergem acasă, Theo, îmi şopteşte el la ureche.

În vocea sa, cuvântul *acasă* este vată de zahăr, dulce, dar fragil.

Îmi răsună în minte mult timp după ce îmi dă drumul – un cuvânt, o rugăciune, o promisiune pe care o voi vedea împlinită.

Navigare

DOUĂ MII DE OAMENI sunt de acord să lupte.

Încap cu greu pe cele cincisprezece nave pe care echipajul lui Dragonsbane le-a luat din port, dar reuşim să îi urcăm pe toţi la bord. Chiar aşa înghesuiţi cum sunt, cred că au mai mult loc decât aveau în tabără. Flota lui Dragonsbane ia mulţi dintre refugiaţii care nu pot sau nu doresc să lupte, deşi nu sunt sigură ce va face cu ei.

S-ar putea să nu am prea multă încredere în Dragonsbane – nu am întotdeauna încredere în loialitatea, în judecata ei sau în opiniile ei despre ceilalţi, dar trebuie să cred că va face ce e corect pentru aceşti oameni după ce i-a abandonat atât de nemilos pe mulţi dintre ei prima dată. Amândouă ne dorim ceea ce este mai bine pentru Astrea, chiar dacă s-ar putea să nu fim de acord de cele mai multe ori.

Când o luăm pe căi separate, este dificil să nu simt o împunsătură de tristeţe. Şi pe mine m-a abandonat, în moduri mai mici. Moduri ce pot fi iertate, dacă mi-ar fi dat vreodată şansa de a o face. Totuşi, Dragonsbane nu este aşa. Ea nu vrea iertare de la nimeni. Nu a vrut de la mama mea şi nu vrea de la mine. Nici măcar de la fiica ei nu o cere, iar Art ştie că nu trebuie să se aştepte la aşa ceva.

Stăm împreună la pupa navei, urmărind mica ei flotă cum dispare în depărtare. Deşi sper să se întoarcă şi să vină cu noi în final, Artemisia pare doar resemnată.

— Este ceea ce face cel mai bine, spune ea după o clipă. Este motivul pentru care a supravieţuit atâta timp – ştie când să fugă.

Există ceva sub tonul ei raţional, un ton care mi-ar fi scăpat chiar şi acum câteva săptămâni, când nu o cunoşteam la fel de bine. Nu s-a aşteptat nicio clipă ca mama ei să rămână, dar şi-a dorit-o.

— Îmi pare rău, îi spun.

Ridică din umeri, cu o mişcare ascuţită şi fără graţie, fără nepăsarea ei obişnuită. Maxilarul îi este atât de încleştat, că sunt surprinsă că mai poate pronunţa cuvintele.

— Doar nebunii pierd timpul cu dorinţe şi scuze, spune ea, dar cuvintele nu au asprimea lor obişnuită.

Atunci suntem amândouă nebune, mă gândesc, deşi nu o spun cu voce tare. Nu este ceva despre care să vrea să vorbească şi nici nu este nevoie. Aşa că nu o presez să îşi dezvăluie sentimentele; nici măcar nu încerc să o ating, aşa cum cred că mi-aş dori să mă atingă cineva dacă aş fi în locul ei. Nu de asta are nevoie. Are nevoie de cineva care să stea lângă ea şi să pretindă că nu observă când încep să-i cadă lacrimile. Deci asta fac.

Noaptea, cabina mea pare prea tăcută. Am luat încăperea căpitanului de pe nava principală şi este mare pentru o cabină – are loc pentru un birou, o masă şi un pat pliabil, dar după camera mea mare din Sta'Crivero, pare înghesuită. Este decorată minimal, fără înfloriturile şi podoabele sta'criverane, deşi acestea, cel puţin, nu îmi lipsesc. În schimb, găsesc confort în lemnul erodat şi în pătura uzată, în biroul grosier tăiat şi scaunul dur, cu picioare inegale. Este un spaţiu care te face să te simţi ca acasă, e confortabil şi îmi dau seama că asta îmi doresc acum mai mult decât luxul.

Liniştea lasă spaţiu pentru prea multe gânduri, totuşi, şi prea multe coşmaruri îmi joacă în spatele ochilor înainte să adorm. I-aş putea conduce pe aceşti oameni la moarte. Mii de oameni ar putea fi măcelăriţi şi asta s-ar întâmpla din cauza unei alegeri făcute de mine. La fel de bine aş putea să le înfig un pumnal între coaste.

Mai demult m-am gândit că sângele de pe mâinile lui Søren era atât de gros, încât nu vor mai fi niciodată curate, dar acum nici ale mele nu par altfel. Eu i-am ucis pe

Ampelio şi pe Coltania, dar câţi alţii şi-au pierdut viaţa din cauza mea? Elpis, Hoa, arhiducele, Păzitorii din închisoarea astreană, servitoarea Coltaniei, al cărei nume nici măcar nu-l ştiu. Toţi acei paznici morţi din afara taberei de refugiaţi.

Ştiu că aceste morţi au fost inevitabile, dar vinovăţia tot mănâncă din mine. Iar acum conduc mai mulţi oameni – mii de oameni – într-o bătălie pe care nu ştiu dacă o putem câştiga.

Este nechibzuit şi iresponsabil şi... şi este singura cale de urmat. Este singura cale spre casă.

Se aude o bătaie în uşă, uşoară şi întrebătoare.

Recunoscătoare pentru întrerupere, mă ridic din patul meu îngust şi îmi trag halatul peste cămaşa de noapte, legându-mi cordonul în jurul taliei. Când deschid uşa, sunt surprinsă să îl găsesc pe Søren pe partea cealaltă. Nu ştiu cine mă aşteptam să fie. Blaise? El doarme cu Artemisia, care a promis că-l va omorî dacă începe să-şi piardă controlul. Nu ar risca să plece de lângă ea nici pentru o clipă.

Îmi cercetez sentimentele. Sunt uşurată că este Søren? Era o parte din mine care şi-ar fi dorit să fie Blaise în schimb? Nu ştiu. Ştiu doar că simt prezenţa lui Søren ca pe un fulger în pântece, care mă umple cu o căldură periculoasă.

Deschid uşa mai larg şi îi fac semn să intre. Uşa se închide în spatele lui cu un clic ferm.

— Eşti bine? mă întreabă cu vocea joasă. După Hoa şi Coltania şi tot ce s-a întâmplat?

Îmi muşc buza şi mă întorc cu spatele la el. Imagini cu trupul fără suflare al lui Hoa şi cu ochii Coltaniei fixaţi asupra alor mei în timp îşi dădea ultima suflare îmi invadează gândurile. La Coltania îmi este mai uşor să mă gândesc, aşa că o îngrop pe Hoa în mintea mea şi mă concentrez asupra Coltaniei.

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus după ce l-am ucis pe

Ampelio? îl întreb, aşezându-mă pe marginea patului.

Søren rămâne în picioare înaintea mea, încruntându-se. Orice s-ar fi aşteptat să spun, sigur nu era asta.

— Cred că am încercat să te alin şi m-am făcut de râs în tot acest timp, spune el încet.

— Aşa ai făcut, simt eu de acord. Dar mai târziu, când ai menţionat asta din nou, aveai dreptate. Să ucizi nu este niciodată uşor, chiar şi când nu o faci prima oară. Chiar şi când nu ai de ales – când este o chestiune de autoapărare. Îşi lasă amprenta asupra ta.

Søren îmi susţine privirea.

— Ai făcut ce trebuia, spune el.

— Ştiu, îi spun, privind în jos.

Cântăresc următoarele cuvinte, nu ştiu dacă este mai înţelept să le spun cu voce tare sau să le ţin închise în mine. Nu ştiu cum e mai bine, iar în cele din urmă mă forţez să le dau glas.

— Dar în acel moment, când i-am înfipt pumnalul în burtă, nu mă gândeam să mă apăr. Nu mă gândeam la ce mi s-ar fi întâmplat dacă eşuam. Mă gândeam la Hoa, la ceea ce îi făcuse Coltania – cum a mai luat o persoană de lângă mine. Când am omorât-o, nu am făcut-o doar ca să mă apăr. Am fost alimentată de furie. Am vrut să mă răzbun.

Este o mărturisire urâtă, făcută aici, într-o cabină liniştită în mijlocul oceanului, dar Søren nu se îngrozeşte. Mă priveşte în continuare, statornic şi sigur ca şi cum ar putea vedea cele mai ascunse părţi ale mele, părţi de care îmi este ruşine. Părţi pe care încerc să le ascund de toată lumea, chiar şi de Blaise. Søren vede cele mai urâte faţete ale mele, laşitatea şi intrigile şi manipularea. Vede totul şi înţelege. Mă priveşte ca şi cum aş fi cartea lui preferată, una ale cărei pagini le-a citit de prea multe ori. Una ale cărei secrete le-a descoperit, dar tot revine pentru mai mult.

Încă nu sunt sigură dacă sunt Thora în ochii lui, dacă

sunt Theo sau o acuarelă sângeroasă a amândurora, dar în acest moment suntem singurii doi oameni din lume şi nu suntem Thora şi Prinţul. Suntem Theo şi Søren şi simt că mă cunoaşte la fel de bine cum mă cunosc eu.

Mă ridic şi mă apropii câţiva paşi până când suntem la doar câţiva centimetri unul de altul. Nu se dă înapoi, dar nici nu se apropie, deşi respiraţia îi devine alertă. Nu face nicio mişcare să mă atingă, stă cu mâinile inerte pe de lături. Nu o va face, îmi dau seama, pentru că i-am cerut să-şi păstreze pentru sine sentimentele faţă de mine.

Este mai uşor în acest fel, mai inteligent să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. E consilierul şi prietenul meu şi asta este tot ce poate fi vreodată. Dar, stând atât de aproape de el, este dificil să ne amintim de ce trebuie să fie aşa. Este dificil să-mi amintesc de Blaise, la doar câteva cabine distanţă, spunându-mi că mă iubeşte. Este dificil să-mi amintesc de Kaiser, aşezat pe tronul mamei mele, cu prietena mea cea mai bună alături. Este dificil să-mi amintesc de miile de oameni care au acceptat să mă urmeze în luptă, oameni care îl văd pe Søren ca pe duşmanul lor.

— Søren, zic, puţin mai tare decât o respiraţie.

Ochii lui îi găsesc pe ai mei – sunt aceeaşi nuanţă de albastru ca ai Kaiserului, dar chiar şi mementoul acesta este întunecat, o fantomă în adâncurile minţii mele.

Ezitând, mă ridic pentru a-i atinge obrazul. Are nevoie de un bărbierit şi îi simt în palmă barba aspră.

Søren pare că vrea să spună ceva, dar, orice ar fi, se opreşte când mă ridic pe vârfurile degetelor şi îmi apăs buzele pe ale lui. Cu această atingere, toată reţinerea lui Søren se risipeşte într-o clipă şi mă sărută şi el înapoi. O mână se ridică pentru a-mi atinge faţa, în timp ce cealaltă se aşază pe talia mea, fixându-mă alături de el. Este un sărut blând, precum cel pe care l-am împărtăşit în Astrea, strecurându-ne prin tunelurile palatului şi navigând în miez de noapte când încă eram străini unul de celălalt, dar

acum nu mai suntem străini. Îl cunosc şi mă cunoaşte şi părţile cele mai întunecate ale sufletelor noastre se potrivesc.

Mă sărută mai apăsat. Søren are gust de pâine proaspătă şi de vin condimentat pe care l-am băut la cină. Sărutul devine flămând, devorator, mistuitor, până nu mai sunt sigură care respiraţii sunt ale lui şi care sunt ale mele. Marginile noastre se estompează, suntem numai mâini şi piele şi buze şi dinţi. Când gura lui o abandonează pe a mea, vreau să-l trag înapoi, dar imediat îmi sărută maxilarul, obrazul, urechea, trimiţându-mi prin trup un fior care se simte ca de foc.

— Theodosia.

Îmi şopteşte numele ca pe un imn. Nu mai pare prea mult; mi se potriveşte la fel de bine cum se potriveşte mâna lui pe curba taliei mele, la fel de bine ca gura care se uneşte cu a mea când mă sărută din nou.

Nu trebuie să-i cer să rămână la mine peste noapte. Invitaţia atârnă în aer fără cuvinte, iar el o acceptă, aruncându-şi cizmele şi sărind în patul meu. Ne încolăcim împreună sub pătură, eu cu capul pe pieptul lui, el cu braţele în jurul meu.

— Dacă mă găsesc aici dimineaţă, se va isca o discuţie, spune el căscând.

— Ştiu, zic eu.

Îi ascult bătăile inimii, statornice şi sigure şi în acelaşi ritm cu ale mele.

Degetele lui îmi trasează modele pe spate prin materialul subţire al cămăşii de noapte.

— În grădină mi-ai spus să nu vorbesc despre sentimentele mele pentru tine, deoarece ai crezut că nu sunt adevărate, spune el încet.

— Søren… încep, dar el mă întrerupe.

— Lasă-mă să spun asta, te rog, rosteşte el înainte de a face o pauză. În Astrea, când erai Thora, o voiam pe Thora.

Voiam să o protejez de tatăl meu, aşa cum nu am putut să o protejez niciodată pe mama. Am vrut să fug cu ea şi să ne salvăm pe amândoi. Aveai dreptate în privinţa asta. Dar ce am simţit atunci este o umbră a ceea ce simt acum pentru tine, Theo.

Deschid gura pentru a-i spune din nou să se oprească, dar cuvintele îmi mor în gât. Pe cât de periculoase sunt, vreau să le aud atât de mult încât aproape că mă frâng.

— Nu vreau să te protejez. Nu trebuie să te protejez. Sunt alţii care să facă asta şi ai reuşit să o faci chiar tu de multe ori. Nu vreau să fug cu tine; vreau să îţi stau alături şi să lupt – să lupt pentru ceva ce nici măcar nu m-am gândit că vreau, dar vreau. Sunt mai puternic cu tine şi mai curajos şi nu vreau să mă întorc la viaţa pe care o aveam înainte. Te iubesc şi nu are nicio legătură cu cea care pretindeai că eşti. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, îi spun încet.

Când respiraţia îi devine înceată şi egală, nu pot să nu mă gândesc la Blaise care-mi spunea aceleaşi cuvinte abia acum câteva zile. Când le-a spus Blaise, au fost un balsam pentru o rană care încă nu se vindecase. Søren le spune ca şi cum ar rupe lanţurile care ne leagă, sperând să rămân oricum lângă el.

Strategie

NAVA PE CARE NE AFLĂM merge în urma restului flotei. Deşi am ajuns din Astrea la Sta'Crivero într-o săptămână, ne ia de două ori mai mult să ne întoarcem spre coasta de sud-est din Astrea, unde se află Mina de Foc, şi nu facem niciun efort să ne grăbim. Cele două săptămâni trec într-o agitaţie continuă de pregătire şi strategie, încercând să transformăm cele două mii de refugiaţi în două mii de soldaţi. Armele şi armurile care au fost jefuite de pe una dintre navele sta'criverane pe care le-am furat abia ne ajung, dar va trebui să ne descurcăm, pentru că astăzi de dimineaţă ne-a apărut la orizont coasta, silueta stâncilor din Astrea zgâriind soarele care răsărea. Nu mai este mult timp pentru aşteptare şi antrenament şi planificări.

Deşi ştiu că aş face mai mult rău decât bine dacă aş încerca să conduc fizic o armată, este dificil să nu mă simt ca un bebeluş cocoloşit într-un leagăn plin cu pernuţe. Søren trebuie să simtă totul mai rău decât mine, deşi nu mi s-a plâns niciodată în nopţile pe care le-am petrecut împreună în camera mea, strânşi sub pături, uitând de restul lumii. Ar fi prea riscant şi potenţial creator de confuzie ca el să lupte – fiind kalovaxian, ar fi prea uşor pentru ca o sabie prietenoasă să-şi găsească drum spre inima lui. Totuşi îi simt dezamăgirea impregnând aerul din jur.

Încearcă să compenseze aruncându-se în strategie. Pentru că a văzut minele din punctul de vedere al unui conducător kalovaxian, aportul său este nepreţuit. Chiar şi Umbrele mele, care au petrecut ani întregi în mină, sunt surprinse de detaliile din ilustraţiile pe care le schiţează Søren pe pergamentul pe care l-am întins pe biroul meu. Îl înconjurăm, Søren, Blaise, Heron, Artemisia şi cu mine, cu umerii atingându-ni-se.

— Am încercuit toate locurile unde vor fi paznici, spune Søren.

Îmi mut privirea de pe faţa lui sumbră pe hartă. Sunt mai multe cercuri decât spaţiu liber.

— Sunt multe, spune el când niciunul dintre noi nu vorbeşte.

— *Multe* este puţin spus, intervine Artemisia, strângând din buze.

— Mina nu va fi la fel de uşor de luat ca tabăra, recunoaşte Søren. Dar îi depăşim numeric şi nu se vor aştepta, ceea ce ne oferă un avantaj.

— Destul pentru a contracara avantajul *lor* de a lupta pe terenul pe care îl cunosc, având la îndemână resurse proprii, cu mai multă experienţă, putere şi pietre pentru a-i ajuta? întreabă Blaise.

Søren ezită.

— Poate, spune el.

„Poate” nu este suficient, dar este cel mai bun lucru la care putem spera. Îmi frec tâmplele şi privesc pe hartă, arătând ţărmul.

— Deci ne vom apropia din această direcţie?

Søren dă din cap.

— Dar ar fi mai eficient dacă am trimite şi câteva dintre cele mai rapide nave din această direcţie, spune el, arătând spre ţărmul mai îndepărtat de Mina de Foc. În acest fel, vom ataca pe două fronturi şi vor avea un canal mai puţin la dispoziţie dacă vor încerca să-i trimită un avertisment tatălui meu.

Dau din cap.

— Avem destui oameni pentru asta? întreb. Sau dacă ne împărţim în două e mai uşor pentru ei să ne învingă, pe rând?

Søren se uită fix la hartă, cu fruntea încruntată de la atâta concentrare.

— Ar trebui să avem destui, spune el după o clipă.

Ar trebui. A existat un motiv pentru care Dragonsbane

nu a vrut să se alăture acestei lupte – este un risc şi e unul chiar mare.

— Nu vor avea vase care să vegheze coasta de sud-vest, adaugă Søren. Dar vor avea câteva care patrulează mai la nord. Avem şi noi destule pentru a le elimina pe ale lor, dar probabil că vom pierde câteva în acest proces.

— Şi nu ne putem permite să le pierdem, spun eu încruntându-mă.

Îmi vine o idee şi mă uit în sus la Heron.

— Cât de mult poate acoperi invizibilitatea ta? întreb.

Se gândeşte.

— Nu pot spune că am încercat vreodată să ascund mai mult de câteva persoane o dată.

— Ai putea face întreaga flotă invizibilă? întreb, chiar dacă, atunci când dau glas cererii, pare o întrebare fără speranţă.

Heron se încruntă.

— Nu, spune el încet. Dar poate aş putea estompa totul suficient încât să fim greu de văzut, mai ales dacă mă joc cu reflexia apei. Nu pentru mult timp totuşi. Nu suficient de mult pentru a trece de ei.

Artemisia îşi înclină capul într-o parte, iar ochii ei întunecaţi devin gânditori.

— Dacă Heron poate estompa flota, eu pot manipula mareea să ne împingă mai repede pe lângă patrula kalovaxiană. S-ar putea să nu putem trece complet neobservaţi înainte de a pierde invizibilitatea, dar cel puţin i-am putea surprinde suficient pentru a reduce la minimum pierderile noastre.

Se opreşte, cu ochii zburând spre Blaise.

— Sau, spune ea cu prudenţă, le-am putea face praf corăbiile fără să le oferim şansa de a trage măcar o ghiulea.

Blaise întâlneşte privirea Artemisiei, iar ochii i se măresc când înţelege ce nu spune ea. După o clipă, dă din cap.

— Pot face asta, spune el, testând cuvintele. Lemnul este obiect al pământului.

Îmi amintesc de vremea petrecută pe *Smoke* cu Blaise, cum lemnul care alcătuia vasul a început să tremure la fel de nebunesc ca bătăile inimii sale, cum mă îngrijoram că s-ar putea despica totul. Artemisia are dreptate – dacă putem folosi asta împotriva navelor kalovaxiane, le-am da o lovitură grozavă înainte chiar de a pune piciorul pe ţărm. Dar cu costuri exagerate.

— Este prea periculos, spun eu. Nu ştim ce ţi-ar face ţie asta, ca să nu mai vorbim de vasele noastre.

Blaise clătină din cap.

— Darul meu este cel mai puternic pe care îl avem, Theo, spune el.

Îmi amintesc cuvintele Minei şi îmi imaginez o oală care fierbe.

— Te-ar putea ucide. Dacă ne putem apropia de ei folosind darurile lui Art şi al lui Heron, putem să le scufundăm vasele într-un mod care nu implică magia – cu tunuri – şi să nu ne asumăm acel risc.

Artemisia face un zgomot din spatele gâtului.

— Am putea, spune ea încet. Ar fi chiar uşor, dar tot ar presupune un cost. Indiferent de ce avantaj am avea, tot vom înregistra pierderi – războinici, poate chiar o corabie. Pierderi pe care nu ni le putem permite.

— Nu ne putem permite nici asta, spun eu.

O clipă, nu vorbeşte nimeni.

— Ba da, putem, spune Blaise înainte de a-şi întoarce privirea ezitantă spre Søren. De vreme ce Art va fi ocupată, datoria îţi revine, *Prinkiti.* Dacă ţi se va părea că îmi pierd controlul şi că aş deveni un pericol pentru navele noastre, mă vei omorî înainte să apuc să fac ceva. Ne-am înţeles?

Seren se uită la mine şi apoi din nou la Blaise.

— Ne-am înţeles, spune el.

— Nu, zic eu, de data asta mai tare. E prea periculos. Ai

putea muri, Blaise.

Blaise ridică din umeri.

— Pot oferi un avantaj de care avem nevoie disperată.

Mă uit în jur la ceilalţi, sperând că şi altcineva va vorbi împotriva acestui plan nebunesc, dar nu există decât tăcere din partea prietenilor mei, care nu mă privesc în ochi. O poruncă îmi dansează pe vârful limbii şi ştiu că mi-aş putea folosi din nou coroana – oricât de metaforică ar fi ea – ca pe o armă. I-aş putea porunci să nu se implice, să rămână în siguranţă, dar îmi înghit acest impuls. Unele alegeri nu sunt ale mele.

— Vom trimite o barcă cu vâsle pentru a comunica planul celorlalte nave, spun eu în schimb. Ce se întâmplă când ajungem pe mal?

— Ai fost comandant kalovaxian, spune Heron privindu-l pe Søren. Cum vor reacţiona când vom ataca?

Søren pare un pic încurcat.

— Nu am fost niciodată detaşat la mină, dar, după cum am înţeles, au fost instruiţi diferit faţă de majoritatea războinicilor, deşi a fi trimis acolo a fost întotdeauna văzut ca un fel de insultă. Nu vor fi cei mai buni dintre bărbaţi, aşa că există un mic avantaj aici.

— Ar exista, spune Artemisia, dacă armata noastră nu ar fi formată din refugiaţi cu două săptămâni de pregătire.

Søren nu are un argument pentru asta. În schimb, se uită spre mine.

— Am putea aştepta, spune el. Dacă îi aşteptăm pe Erik şi pe vecturieni, vom avea mai mulţi războinici şi mai multe şanse.

— Dar aşteptarea înseamnă şi riscul de a pierde elementul surpriză, spun eu. Dacă o patrulă kalovaxiană observă flota noastră, care nu se află departe de coastă, ne vor ataca ei pe noi.

Søren dă din cap, apoi se îndreaptă spre Heron.

— Ai păstrat legătura cu Erik, prin aurul acela, spune el. Mai ai vreo veste de la el?

Heron clatină din cap.

— Nu de când i-am dat ultimele veşti. E pe drum din Timmoree şi sperăm să fie aici mâine, dar ar putea dura alte două zile, în funcţie de vreme.

Există atât de multe variabile, atât de multe alegeri cu consecinţe imprevizibile, atât de multe lucruri care ar putea merge prost. Privesc harta lui Søren, de parcă ar putea exista secrete acolo pe care le-aş putea găsi cumva, dar este doar o hartă – şi una care nu pune lucrurile în favoarea noastră.

— Care ar fi cel mai bun moment pentru a ataca? îl întreb pe Søren.

Se încruntă.

— La schimbul de noapte au un paznic de formă, spune el. Deci ar fi mai puţini bărbaţi treji şi gata de luptă, dar întunericul ne-ar afecta războinicii mai mult decât îi va afecta pe ai lor. Kalovaxianii s-au antrenat pe întuneric, ei ştiu să-l folosească împotriva duşmanilor lor. În zori sunt cele mai mari şanse. Va fi destul de uşor să vedem, iar paznicii nu vor fi schimbat încă tura. Vor fi obosiţi, nepregătiţi pentru o luptă. Desigur, asta ne va da doar un pic de timp înainte de a li se alătura înlocuitorii lor, cu forţe proaspete.

— Şi sclavii? întreb. Unde vor fi?

— Unii vor fi în mină, spune Heron. Schimbul de noapte este mai mic, dar încă prezent. Restul vor fi în sectorul sclavilor, aici.

Indică un loc de pe harta lui Søren, chiar lângă mină.

Dau din cap.

— Am încredere în părerea ta, îi spun lui Søren. Vom ataca în zori.

Mă uit la toată lumea.

— Trebuie să fie ora cinei, mergeţi să mâncaţi, zic eu. Vom avea timp să mai planificăm când terminaţi.

Toată lumea se ridică de la masă, cu scaunele zgâriind podelele de lemn, dar eu rămân aşezată. Sunt prea

îngrijorată ca să pot mânca şi nu vreau ca restul navei să mă vadă aşa, nesigură şi speriată.

— Blaise, spun eu când încep să iasă. Mai stai un minut, te rog.

Încremeneşte în uşă, privindu-mă înainte de a intra înapoi. Artemisia se opreşte şi dă din cap, apoi pleacă, închizând uşa în urma ei, deşi sunt sigură că va aştepta afară, în caz de ceva. Gândul îmi face rău şi mă simt şi mai rău când îmi dau seama că sunt recunoscătoare pentru prezenţa ei.

Niciunul dintre noi nu vorbeşte la început şi atmosfera e tensionată. Nu am vorbit mult de când am părăsit Sta'Crivero, deşi nu sunt sigură cine evită pe cine sau dacă a fost chiar intenţionat. Au fost atât de multe de făcut pentru a ne pregăti de luptă. Dar chiar când mă gândesc la asta, îmi amintesc că a fost timp pentru ca Søren să vină în camera mea în fiecare seară, timp ca eu să-i adorm în braţe. Mă întreb dacă Blaise ştie despre asta; sunt sigură că trebuie să aibă nişte suspiciuni.

Îmi dreg glasul.

— Nu-mi place acest plan, spun eu.

O clipă, nu spune nimic.

— Crezi că mie îmi place? întreabă el în cele din urmă. Crezi că mă bucură ideea de a-mi risca viaţa în felul ăsta?

— Cred că te bucură ideea de a deveni un erou.

Cuvintele îmi ies înainte să apuc să le opresc.

Blaise se dă înapoi de parcă l-aş fi plesnit.

— Nu a fost ideea mea, Theo. I-ai auzit pe Artemisia, pe Heron şi pe Søren – toţi cred că este cea mai bună şansă pe care o avem. Şi tu ştii că aşa e.

— Asta nu înseamnă că vreau să o faci, spun încet.

Pentru un moment dureros, nu spune nimic.

— Crezi că Glaidi mi-a dat acest dar? întreabă el.

— Mina a spus…

— Nu întreb ce a spus Mina sau Sandrin sau Heron sau Art. Te întreb pe tine ce crezi.

Îmi muşc buza.

— Da, spun după o clipă. Cred că Glaidi te-a binecuvântat.

— Atunci ar fi o insultă pentru ea să nu-i folosesc darul, spune el cu un zâmbet sumbru. Asta îmi e menirea. Lasă-mă să o fac.

Scutur din cap.

— Nu ai nevoie de permisiunea mea, Blaise, îi spun eu. Ceilalţi au fost de acord cu tine. M-au depăşit numeric la vot.

— Nu contează asta, spune el.

Pare că se luptă cu el însuşi pentru o clipă înainte să-mi ia mâinile în ale lui, strângându-le puternic. Pielea lui este la fel de fierbinte ca de fiecare dată, dar îl strâng şi eu.

— Dacă îmi ceri să nu o fac, nu o voi face.

Este o ofertă crudă şi o parte din mine îl urăşte pentru cum a formulat, deoarece nu există un răspuns corect pe care să-l dau. Nu pot să-i dau binecuvântarea mea, cum nici nu îl pot opri.

— Te ştii pe tine însuţi, îi spun în schimb, forţând un zâmbet. Dacă crezi că poţi face asta, atunci cred şi eu.

Fantomă

LUNA NE OFERĂ TOATĂ LUMINA de care avem nevoie pentru ca vasul nostru să o ia şi mai mult înaintea flotei. Vor aştepta semnalul nostru că este sigur. La prora, Heron, Artemisia şi Blaise stau umăr la umăr, cu ochii spre orizont unde trei vase kalovaxiane patrulează coasta. Søren şi cu mine rămânem în urmă, privind şi aşteptând ceea ce poate fi numit doar miracol.

Søren e cu mâna pe mânerul sabiei, cu ochii la Blaise. Nu trebuie să-l întreb dacă are de gând să urmeze indicaţia lui Blaise şi să-l omoare dacă îşi pierde controlul – ştiu că o va face fără ezitare, la fel de sigur cum ştiu că şi eu voi face tot ce pot ca să-l împiedic.

Chiar dacă îi pune pe ceilalţi în pericol? şopteşte o voce în mintea mea, dar împing gândul deoparte. Nu se va ajunge la asta. Nu se poate ajunge la asta.

Toţi cei de pe vas care nu sunt de serviciu se înghesuie în spatele meu şi al lui Søren, ca să-i urmărim pe cei trei şi se pare că respirăm toţi odată, aşteptând momentul pentru a putea expira în sfârşit.

Începe Heron, deşi singurul indiciu este că umerii i se încordează de la efort. Însă efectul se simte imediat, răspândindu-se prin navă şi prin noi toţi. La fel cum se întâmplă atunci când îşi foloseşte darul asupra mea, încep să simt furnicături pe toată pielea, de parcă întreg corpul mi-ar fi amorţit. O privire rapidă în spatele meu îmi confirmă că şi ceilalţi simt acelaşi lucru – unii se uită în jos, la trupurile lor, surprinşi şi uluiţi, doar ca să observe cum acestea încep să se estompeze în faţa ochilor lor.

Dar senzaţia nu este la fel de puternică ca atunci când Heron m-a făcut doar pe mine invizibilă. Nu este suficient de puternic ca să facă întreaga navă să dispară. Cu toate acestea, cu darul lui şi cu acoperirea naturală pe care o

oferă noaptea, ar trebui să fim imposibil de văzut.

Artemisia e următoarea, iar ea are o aplecare pentru dramă care lui Heron îi lipseşte. Mulţimea adunată în spatele meu gâfâie în timp ce ea ridică braţele şi valurile se ridică imediat. Ceaţa fină de magie îi zboară din vârful degetelor în timp ce ne direcţionează nava spre vasele kalovaxiane de la orizont, mai repede decât aş fi crezut că este posibil. În lumina lunii, fiecare mişcare a ei pare lichidă, fiecare ridicare a braţelor şi rotire a încheieturii executată ca şi cum oceanul însuşi i-ar fi dat naştere.

Seamănă puţin cu ceea ce face atunci când luptă cu sabia.

Din mulţimea adunată în spatele ei se aud şoapte de uimire – nava noastră zboară pe mare, propulsată de un val perfect. Planul funcţionează – atâta timp cât Artemisia ne poate apropia suficient înainte ca Heron să devină prea slab ca să ne păstreze invizibilitatea. Aceasta este întrebarea, teoria pe care nu am putut s-o testăm înainte de a o pune în practică. La asta se rezumă totul. Avem nevoie să ne apropiem suficient încât Blaise să-şi poată pune la lucru propriul dar.

O parte mică şi stupidă din mine speră că nu vom reuşim – că Heron nu va reuşi să menţină starea de invizibilitate, că ne vor vedea kalovaxianii şi că vom ajunge la un soi de bătălie mai puţin magică, dar cel puţin Blaise nu-şi va folosi darul. Nu-şi va risca viaţa.

Rugăciunea rămâne fără răspuns. Valurile Artemisiei ne îndreaptă spre navele Kalovaxiei rapid, darul lui Heron ţine până în momentul în care Blaise înaintează, cu corpul tremurând, îşi scoate brăţara înţesată cu pietre din buzunar şi o strânge tare în pumn.

În ciuda vitejiei sale de mai devreme, de fapt îi este frică, îmi dau seama. Fără să vreau, fac un pas spre el, dar Søren mă apucă de braţ cu mâna liberă.

— Este un lucru curajos ce face el, îmi spune Søren, cu vocea joasă şi cu ochii încă pironiţi pe Blaise. Nu-i fura

bucuria asta acum.

Protestul mi se opreşte în gât. Søren are dreptate – chiar dacă aş prefera să-l am pe Blaise laş şi viu în loc să fie curajos şi mort, nu este alegerea mea. Aşa că fac singurul lucru care îmi rămâne de făcut: mă uit.

Heron se năpusteşte înapoi, stors de energie, şi Artemisia îşi aruncă braţele ca să-l prindă. Ambele lor magii se estompează, dar nu mai este nevoie de ele. Vasele kalovaxiane sunt destul de aproape acum, încât pot să văd formele marinarilor care aleargă pe punţi, suficient de aproape încât să le aud strigătele de panică. Este prea târziu, deşi nu îşi dau seama de asta. Îşi vor da seama în curând.

Blaise se sprijină de balustrada navei, corpul său încordându-se ca şi cum ar fi sfâşiat. Nava noastră este atât de tăcută încât pot auzi fiecare respiraţie din mulţimea din spatele meu, fiecare val care se izbeşte de carena noastră, fiecare blestem kalovaxian şi ordin strigat în depărtare.

Ridică o mână şi o întinde înainte spre centrul navei, direct în faţa noastră. Sub materialul subţire al cămăşii, muşchii din spate i se încordează ca şi cum ceva încearcă să-şi forţeze calea ca să-i iasă prin piele. Un zgomot taie aerul ca tunetul, urmat de altul şi altul, fiecare mai puternic decât ultimul. Câteva secunde mai târziu, fuselajul vasului kalovaxian se desface, scândurile de lemn se sparg şi cad în apă. Echipajul începe să strige în timp ce vasul fragmentat se scufundă şi se aude un clopot. O alarmă, îmi dau seama, pentru a avertiza celelalte nave.

Vasul din stânga o aude prima şi încearcă să vină în ajutorul celui distrus, dar Blaise este pregătit pentru asta. Ridică cealaltă mână spre ei. Puterea care îşi face drum prin el este atât de mare încât trebuie să se aplece cu toată greutatea corpului înainte, pe balustrada punţii, pentru a rămâne în picioare. Chiar deasupra acestui cor al distrugerii, îl pot auzi gâfâind şi mormăind de durere.

— Este prea mult, îi spun lui Søren. Nu mai poate.

Dar, chiar când o spun, al doilea vas începe să se rupă, la fel ca primul, iar epava este aruncată în marea neagră ca cerneala.

Două nave distruse fără ca o singură viaţă să se piardă de partea noastră – este suficient. Dar nu va fi şi pentru Blaise. Ştiu asta chiar înainte să-şi îndrepte atenţia asupra celui de-al treilea vas. Spre deosebire de fraţii lor mai nobili, aceştia nu încearcă să salveze pe nimeni. În schimb, fug.

— Îi putem lăsa să plece, îi spun lui Søren, dar el dă din cap, ţinându-şi ochii asupra lui Blaise.

— S-ar putea să obţină ajutor şi să se întoarcă, spune el. Nu ne putem permite acest risc.

Blaise trebuie să ştie şi el asta. Lasă deoparte vasele distruse şi îşi concentrează atenţia asupra celui care fuge.

Umerii i se scutură în timp ce respiră adânc, tremurând, şi ridică mâinile încă o dată. Scoate un strigăt animalic atât de puternic încât ar putea crăpa cerurile. Puterea care iese din mâinile lui nu este un fascicul de lumină, care se îndreaptă spre ei. Este o tornadă, biciuind prin aer fără ţintă – pe cât de lipsită de scop, pe atât de brutală.

Vasul kalovaxian care încearcă să se îndepărteze încasează ce poate fi mai rău, dizolvându-se cât ai clipi în nimic altceva decât aşchii, dar nici al nostru nu este cruţat. Mulţimea din spatele meu ţipă şi se lasă la pământ, acoperindu-şi capetele în timp ce bucăţi din vas încep să se spargă.

— Blaise! urlu, dar vocea mi se pierde în toată nebunia.

O bucată de catarg de deasupra capului meu se desprinde şi se prăbuşeşte spre mine. Îngheţ pe loc, incapabilă să mă mişc până când un braţ mă apucă de talie şi mă trage deoparte.

— Du-i pe toţi la pupa navei, la bărcile cu vâsle, îmi spune Søren, trăgându-şi sabia din teacă.

Îl apuc de braţul cu care ţine sabia.

— Nu, îi zic. Nu ştie ce face, nu poţi…

— Theo, uită-te în jur. Ne va ucide pe toţi, spune Søren, arătând spre vas cu mâna liberă. El mi-a cerut asta şi mă voi ţine de cuvânt.

Înghit şi lacrimile îmi înţeapă ochii.

— Atunci lasă-mă pe mine să o fac, zic eu, cu vocea tremurând. Îi datorez asta, Søren.

Søren se uită spre Blaise, apoi spre mine. După o secundă, dă din cap şi îmi dă sabia.

— Ţine minte – loveşte tare şi serios, termină repede.

Dau din cap. Abia când se întoarce cu spatele la mine şi începe să escorteze pasagerii înspăimântaţi la pupa vasului îmi dau seama că este acelaşi lucru, mai mult sau mai puţin, pe care mi l-a spus când i-am pus lui un pumnal la spate.

Mă îndrept şi păşesc spre silueta lui Blaise, care e sprijinit de balustrada navei, în timp ce tot corpul îi tremură şi muşchii îi sunt cuprinşi de spasme. Heron şi Artemisia stau de o parte şi de alta, prea epuizaţi de propriile eforturi pentru a putea face altceva decât să-l privească şi să-i strige numele, deşi vocile lor se pierd în zgomotul infernal din jur.

Sabia este mai lungă decât cele pe care le-am folosit eu cu Artemisia la antrenament, iar vârful ei zgârie puntea pe lângă mine. Nava se lasă într-o parte şi mă poticnesc, sprijinindu-mă de sabie ca de un baston, pentru a rămâne în poziţie verticală, doar că vasul se duce în sens invers. Fiecare pas pe care îl fac spre Blaise îl simt de parcă corpul meu s-ar roti prin nisipuri mişcătoare, dar îmi ţin ochii asupra lui şi pun un picior în faţa celuilalt.

Aud, vag, cum Artemisia mă strigă pe nume, dar pare la o mie de mile distanţă. Totul pare la fel. Este ca şi cum lumea este alcătuită doar din Blaise şi din mine şi de sabia din mâna mea.

Aerul dintre noi pârâie din cauza fulgerelor. Întind mâna şi-i ating umărul, sperând că va fi ca ultima dată şi că

atingerea mea va fi suficientă pentru a-l îndepărta de magie sau de Glaidi sau orice ar fi asta. Dar când întoarce capul spre mine şi ochii lui îi găsesc pe ai mei, nu a mai rămas nimic din Blaise dincolo de ei îmi amintesc mai mult de cei ai lui Hoa, sticloşi şi lipsiţi de viaţă după ce sufletul îi părăsise trupul. Se uită la mine, dar nu mă vede.

— Blaise, îi zic numele cu o şoaptă.

Puntea începe să-mi crape sub picioare, bucăţi de lemn descojindu-se ca pielea de pe fructe.

Asta nu seamănă cu ce s-a întâmplat în Sta 'Crivero. Atunci mai rămăsese destul din el ca să-l pot întoarce, dar acum este mai mult magie decât om, de neatins, de nesalvat. Înghit lacrimile care ameninţă să se reverse şi ridic sabia cu mâna tremurândă.

Mă simt de parcă aş sta din nou peste Ampelio, cu vârful sabiei apăsat pe spatele lui. L-am omorât atunci pentru a-l scuti de mai multe dureri, pentru a mă salva, pentru a menţine vie răzvrătirea. De ce acest moment pare atât de diferit de acela?

Închid ochii strâns, pentru a opri lacrimile. Ştiu ce am de făcut – să-i trec lama prin piept, puternic şi definitiv, aşa cum a spus Søren.

Inspir, să mă calmez.

Apuc mai tare de mânerul sabiei.

Mă întind spre el.

Sabia îmi e smulsă brusc din mână cu atâta forţă încât sunt trântită la pământ. Îmi ia un moment să procesez ce se întâmplă, dar, când o fac, timpul parcă încetineşte.

Artemisia ţinând sabia lui Søren, cu mâna pe lamă în loc de mâner. Degetele ei săpând în marginea ascuţită, pătând fierul cu picături roşii. Îl strigă pe Blaise cu un ţipăt gutural pe care abia îl aud şi inima mi se strânge în piept, dar, în loc să-l înjunghie, trece mânerul greoi al sabiei într-un arc, lovindu-l în cap cu ultima zvâcnire de forţă pe care o mai are.

Amândoi cad la pământ şi nava rămâne nemişcată.

Cu Blaise inconştient şi ameninţarea îndepărtată, evaluăm pagubele aduse vasului. Din fericire, s-au limitat în mare parte la zonele cele mai apropiate de Blaise – puntea superioară, catargele, balustradele. Există găuri dedesubt prin care intră apă, dar sunt uşor de peticit.

— Nu putem ajunge departe fără pânze, îmi spune Artemisia când raportează progresele făcute.

Nu am fost să văd chiar eu. Când Heron şi Søren au dus corpul inconştient al lui Blaise în cabina sa, m-am dus cu ei şi nu am mai plecat de atunci.

— Nu trebuie să mergem departe, îi amintesc fără să îmi iau ochii de pe chipul lui Blaise. Ne aflăm la doar un kilometru de ţărm. Am putea acosta acolo. Şi avem bărcile cu vâsle.

Artemisia dă din cap, cu ochii ezitând de la Blaise la mine.

— Am trimis vorbă celorlalte vase şi ne vom întâlni acolo. Ar trebui să ne adunăm într-o oră.

Când nu răspund, continuă.

— Ar trebui să încerci să te odihneşti, Theo. Va fi o zi lungă, spune ea, cu vocea surprinzător de blândă.

Cu toate acestea, cuvintele mă deranjează.

— Crezi că aş putea dormi cât Blaise este aşa? mă răstesc. S-ar putea să nu se trezească niciodată, Art, şi…

Vocea mi se frânge şi respir adânc înainte să continui.

— Şi dacă nu erai tu, nici măcar nu exista această posibilitate.

Mărturisirea iese în şoaptă, dar pluteşte greu în aerul dintre noi. Salteaua se lasă când se aşază lângă mine.

— Cred că îţi supraestimezi foarte mult capacitatea de a-ţi atinge ţinta, spune ea.

Ştiu că încearcă să detensioneze momentul, dar abia înregistrez gluma.

— De unde ai ştiut că funcţionează, să-l laşi inconştient? o întreb.

Artemisia suspină.

— Nu am ştiut, spune ea. A fost o presupunere – o încercare riscantă. Dacă nu funcţiona, aş fi făcut ceea ce mi-a cerut, l-aş fi omorât. Doar că… merita încercat. Nu voiam… Nu voiam să mai pierd pe cineva.

— Nici eu, zic, clătinând din cap. Asta nu m-a împiedicat să încerc să-l omor atunci când s-a ajuns la asta.

Artemisia mă surprinde atingându-mi umărul.

— Erau vieţi în pericol, Theo, spune ea blând. Ţi-ai pus ţara deasupra dorinţelor inimii şi nu este un lucru de care să-ţi fie ruşine. Blaise ar fi înţeles.

Dau din cap, chiar dacă cuvintele ei mi se înfig sub piele ca nişte ţepuşe.

Pentru că, da, Blaise ar fi înţeles. Dar niciodată nu ar fi făcut aceeaşi alegere dacă poziţiile noastre ar fi fost inversate.

Blaise deschide ochii câteva momente mai târziu şi, în aceeaşi clipă, toată tensiunea înfăşurată în jurul inimii mele dispare.

Clipeşte de două ori, iar ochii lui căprui-închis se concentrează asupra mea.

— Theo, spune el, iar numele meu este o rugăciune pe buzele lui.

Văd cum îi revin amintirile. Probabil că-şi aminteşte totul. Aşa a spus după şi-a pierdut controlul în Sta’Crivero – că a putut vedea totul, chiar dacă se simţea ca şi cum nu se mai afla în corpul său.

— Toată lumea este în regulă? întreabă el în cele din urmă.

— Nu au fost victime, îi spun, iar umerii i se lasă de uşurare. Toate stricăciunile au fost reparate cu uşurinţă. Din clipă în clipă vom descărca bărcile cu vâsle pentru a ne îndrepta spre ţărm.

Dă din cap, luptându-se să se ridice. Aştept să întrebe ce s-a întâmplat, cum de mai este în viaţă. Dacă îşi aminteşte

totul de dinainte de a-şi pierde cunoştinţa, trebuie să-şi amintească şi de mine, cu sabia în mână. Văd în ochii lui că ştie, în felul incert în care mă priveşte. Pot vedea întrebarea formându-i-se pe buze înainte de a decide că nu vrea să ştie răspunsul.

În schimb, clatină din cap ca şi cum ar încerca să-l limpezească.

— Există vreo veste de la celelalte vase pe care le aşteptăm? Vecturienii şi gorakienii? întreabă el, schimbând subiectul spre chestiuni mai uşoare şi mai practice.

— Nu, zic eu. Dar vor ajunge. Chiar dacă au întârziat, avem suficienţi războinici care să ne susţină până când ajung ei.

E tăcut pentru o secundă, apoi întreabă:

— De ce ai încredere în el?

Întrebarea mă surprinde, dar este clar că a fost în mintea lui Blaise de ceva timp.

— Înţeleg cu conducătorul Kapil. I-ai făcut o favoare şi ţi-o întoarce. Dar Erik? Ce vrea? Nici măcar nu-l cunoşti, nu?

— Vrea acelaşi lucru pe care îl vrem şi noi, spun eu. Acelaşi lucru pe care am mizat că îl vor şi refugiaţii. Să ne reconstruim ţările. Să ne facem un loc al nostru şi să-i protejăm pe oamenii pe care îi iubim. Şi răzbunare, desigur.

Pieptul mi se strânge când mă gândesc la Hoa. Erik nu ştie încă. Heron s-a oferit să-i scrie vestea prin bucata de aur, dar i-am spus să nu o facă. Unele lucruri trebuie spuse în faţă.

Blaise râde, dar fără prea multă bucurie. Tresare de parcă l-ar durea capul.

— Răzbunare, reia el ca un ecou, lăsându-se cu spatele pe marginea patului său îngust. Nu e chiar cea mai pură dintre motivaţii, nu?

Cuvintele mă deranjează.

— Puritatea motivaţiilor nu contează – ci puterea lor – şi

nu există o motivaţie mai puternică decât răzbunarea, spun eu.

Mă priveşte un moment îndelungat.

— E un mod foarte kalovaxian de a privi lucrurile, spune el în cele din urmă.

Şi iată-l, spinul unei acuzaţii.

Blaise era gata să moară, era pregătit pentru ca Artemisia sau Søren să bage sabia în el şi să-i ia viaţa pentru că asta sunt ei şi asta fac. Dar nu eu, nicio clipă nu trebuia să fiu eu.

Ridic din umeri şi mă uit în altă parte.

— Poate că este, spun eu liniştită. Poate tocmai de aceea Erik, Søren şi cu mine ne-am înţeles unii pe ceilalţi aşa de bine – toţi am fost, în feluri diferite, crescuţi de Kaiser. Nu ar fi o educaţie pe care să o doresc nimănui, dar nu cred că ai putea spune despre vreunul dintre noi că e slab.

Nu este o scuză, dar după ce a spus Artemisia, alta nu am.

— Ţi-am cerut să nu rişti, Blaise, continui fără să-l pot privi în ochi. Tu ai insistat – tu şi Artemisia, Heron şi Søren. Ai crezut că merită, poate încă mai crezi asta. Dar aproape că ne-ai ucis pe toţi şi aş fi făcut ce trebuia să fac pentru a ne salva.

— I-am cerut lui Søren să o facă dintr-un motiv, spune el, cu vocea scăzută şi grea. Sufletul său este deja negru; el a mai ucis înainte...

— La fel şi eu, îl întrerup, uimindu-l.

— Nu este acelaşi lucru. Ampelio...

— Este exact acelaşi lucru, spun căpătând putere în glas. L-am ucis pe Ampelio pentru a mă salva şi pentru a salva rebeliunea. Erau în joc aceleaşi lucruri şi acum, doar că mai mult. Sute de vieţi s-ar fi pierdut dacă aş fi aşteptat încă vreo câteva minute. Am încercat să te aduc înapoi, la fel ca înainte, dar erai absent şi nu am mai putut aştepta. Aşa că am făcut ceea ce trebuia să fac şi, dacă vei continua să insişti să te pui pe tine însuţi şi pe noi toţi în pericol, o

voi face din nou.

Tace o clipă, privind în jos, la mâinile sale.

— Ţi-e frică de mine, Theo? întreabă, cu vocea atât de joasă încât abia îl aud, chiar şi în tăcerea din cabină.

Deschid gura să neg, dar o închid rapid din nou.

— Da, îi spun sincer. Mi-e frică de tine.

Este rănit, dar nu este surprins.

— Îmi pare rău. Acesta este ultimul lucru pe care mi-l doresc.

— Ştiu, îi spun.

O parte din mine ar vrea să întindă mâna şi să o ia pe a lui, dar o parte mai mare mă reţine. Încerc să-mi găsesc o scuză pentru ce se întâmplă, dar adevărul este că nu vreau să-l ating. Nu vreau să-i simt pielea fierbinte şi să-l privesc în ochi şi să-l văd aşa cum era mai devreme, nimic altceva decât o faţă goală şi o putere înspăimântătoare. Un străin cu puterea de a ucide. Mi-e teamă de el şi nu ştiu cum să nu îmi fie.

— Îţi cer să nu te implici în luptă mâine, îi spun.

Tot corpul îi devine rigid, dar nu mă priveşte.

— Mi-ai văzut puterea, Theo. Imaginează-ţi ce aş putea face pe acel câmp de luptă. Zeii m-au făcut o armă şi trebuie să mă tratezi ca atare.

Scutur din cap.

— Vei răni prea mulţi oameni nevinovaţi în acest timp.

Când vorbeşte, o face printre dinţii încleştaţi.

— Zeii nu ar permite aşa ceva.

— Poate că am crezut asta înainte de ziua de azi, spun eu. După ce vom revendica Mina de Foc, vom lua Mina de Pământ şi ne vom ruga tuturor zeilor să existe cineva care să ştie ce să facă, cum să te ajute, cum să te antreneze astfel încât să poţi folosi acest dar fără a te răni pe tine însuţi sau pe noi.

— Tu eşti regina mea, Theo, spune el încetişor. Ai putea să-mi ordoni să nu mă duc.

— Ştiu, îi spun. Nu o să fac asta. Îţi cer doar şi sper că

vei lua decizia corectă.

Mă priveşte încă o clipă, cu expresia lui de nepătruns, înainte de a da din cap.

Când plec din cabină şi închid uşa în spatele meu, las să-mi scape un suspin de uşurare.

Pregătită

BĂRCILE CU VÂSLE NE DUC PE ŢĂRMURILE ASTREEI – ne duc acasă. Deşi a fost stăpânită de duşmanii mei cam toată viaţa mea, tot mă bucur să o văd. Ţărmurile acelea stâncoase, dealurile verzi din spatele lor, cerul de deasupra – toate sunt parte din mine, mai mult chiar decât oasele, muşchii sau sângele. Astrea este a mea şi eu sunt a ei.

Este nevoie de o duzină de călătorii înainte şi înapoi pentru a debarca toţi războinicii, dacă pot fi numiţi aşa. Deşi Søren şi Artemisia spun că s-au pregătit bine în ultimele două săptămâni sunt totuşi civili – brutari, profesori, olari şi altele. Unii dintre ei sunt suficient de bătrâni pentru a fi bunici; alţii au 14 ani – nişte copii. Cel puţin aşa ar fi într-o lume diferită, o lume mai dreaptă. Toţi au cerut să lupte, s-au antrenat din greu şi cu toţii merg în această bătălie ştiind că este foarte posibil să nu supravieţuiască.

Va fi mai mult sânge pe mâinile mele după ce se va termina totul, indiferent cum se va termina. Îi voi fi omorât trimiţându-i în această luptă.

— Cum ai făcut-o? îl întreb pe Søren de unde stăm, pe o grămadă de bolovani urmărind războinicii aliniaţi.

Mă priveşte cu sprâncenele încruntate şi îi explic.

— Când ai condus batalioane. Ştiai că nu toată lumea va supravieţui chiar şi când îi conduceai într-o luptă pe care erai sigur că aveaţi să o câştigaţi. Ştiai că vor fi victime. Cum de i-ai trimis totuşi în luptă?

Se gândeşte un moment, iar privirea îi rămâne neclintită în timp ce urmăreşte trupele care se adună. Expresia lui este de necitit, sculptată în piatră. A existat o vreme în care credeam că ăsta era el – doar o coajă dură, fără emoţie, dar acum ştiu că nu-i aşa. Ştiu că expresia lui este

un fel de armură, purtată ori de câte ori se simte vulnerabil.

— Presupun că nu m-am gândit niciodată cu adevărat la mine ca fiind liderul lor, chiar şi când dădeam ordine. Oamenii mei şi cu mine am fost o echipă şi i-am respectat suficient pentru a crede că ştiau riscurile şi făceau o alegere. Am respectat această alegere.

— Totuşi tu luptai alături de ei. Ceea ce le cereai nu era ceva ce nu ai fi fost şi tu dispus să faci. Dar eu le ordon să lupte în timp ce privesc de la o distanţă sigură.

Este dificil să îmi ascund amărăciunea din glas.

Ochii mei o găsesc pe Artemisia în mulţime, părul ei albastru făcând-o să iasă în evidenţă. Strigă comenzile, aranjându-i pe toţi în şiruri şi grupuri. Într-o altă viaţă, aş fi putut să fiu la fel de aprigă ca ea? Aş fi putut să intru în luptă şi să-mi croiesc calea printr-o mare de duşmani cu uşurinţă şi graţie?

Acea cale trebuie să fi existat pentru mine la un moment dat, dar a trecut de acum.

— Ei te urmează, Theo, spune Søren. Nu poţi lupta alături de ei, dar poţi fi în continuare liderul de care au nevoie, iar pentru a face acest lucru trebuie să respecţi alegerea pe care o fac. Trebuie să-i trimiţi în luptă şi să faci tot ce poţi pentru a te asigura că mulţi dintre ei reuşesc să se întoarcă. Şi apoi trebuie să-i onorezi pe cei căzuţi cât mai bine cu putinţă, continuând să lupţi pentru o lume în care ar fi mândri să trăiască.

Suntem amândoi tăcuţi o clipă şi cred că a terminat. Totuşi, când am de gând să-i mulţumesc, vorbeşte din nou.

— Niciodată nu am făcut asta cu adevărat, recunoaşte el. I-am trimis în luptă şi i-am respectat, este adevărat, dar nu cred că i-am onorat vreodată aşa cum mi-ar fi plăcut. În final, nu am luptat niciodată pentru ceva în care să fi crezut cu adevărat. Luptam pentru tatăl meu, pentru că el ordona. Au murit pentru lăcomia şi pofta lui de sânge şi eu i-am lăsat. Această vinovăţie este a mea şi o voi purta cu

mine pentru totdeauna, dar nu va fi şi a ta.

Gâtul mi se strânge. Deşi îi apreciez cuvintele, nu sunt sigură că sunt adevărate. Chiar dacă vom câştiga, chiar dacă reuşim să luăm înapoi Astrea şi să îi distrugem pe kalovaxiani, nu cred că va fi vreodată o zi în care să nu mă simt vinovată pentru fiecare viaţă pe care am pierdut-o – Ampelio, Elpis, Hylla, Santino, Olaric, arhiducele Etmond, Hoa. Ei au fost începutul, dar după ziua de astăzi nu voi mai putea recita toate numele.

Este pentru un bine mai mare, îmi reamintesc. Moartea câtorva pentru a salva mai mulţi. Sunt atât de mulţi oameni înrobiţi în Astrea, atât de mulţi oameni pe care îi putem salva, dar nu fără acest sacrificiu.

Gândul mă face să mă simt mai bine doar o clipă înainte să-mi dau seama că şi Kaiserul spunea că *„binele mai mare"* era lucrul pentru care mor războinicii săi.

Mă întorc spre Søren.

— Îţi mai faci griji că eşti la fel ca tatăl tău?

Îşi ia privirea de pe războinici şi mă priveşte gânditor.

— Nu atât de mult ca înainte, dar încă destul de des, recunoaşte el. De ce?

Scutur din cap, strângând buzele ca şi cum aş putea ţine cuvintele înăuntru, dar oricum alunecă afară.

— Uneori îmi fac griji că şi eu sunt ca el. Şi-a lăsat amprenta asupra mea, nu doar pe corpul sau în mintea mea, ci şi în sufletul meu. Uneori îmi fac griji că el m-a format.

Sprâncenele lui se înalţă atât de sus, încât aproape că dispar în păr.

— Theo, spune el, coborând vocea. Nu am întâlnit niciodată pe cineva atât de diferit de tatăl meu ca tine. Faptul că eşti îngrijorată în legătură cu asta, că te simţi vinovată pentru faptul că ţi-ai trimis oamenii într-o luptă necesară, acestea nu fac decât să dovedească asta.

— Dar…

Mă opreşte apucându-mă de mână, strângând puternic

şi grăbit.

— Tu nu eşti cine eşti din cauza tatălui meu. Tu eşti cine eşti în ciuda a tot ce a făcut el, în ciuda tuturor modurilor în care a încercat să te strice. Nu-i acorda acest tip de merit.

Cuvintele lui au un efect prea mic asupra golului din ce în ce mai adânc din stomacul meu, dar sunt încă bucuroasă să le aud. Îi strâng mâna.

— Nici pentru tine nu-şi poate asuma meritele, Søren, îi spun.

Îmi adresează un zâmbet mic, care nu i se vede şi în ochi.

Presupun că niciunul dintre noi nu îl crede cu adevărat pe celălalt.

Când soarele e doar o dungă la orizont, stau în faţa trupelor adunate pe ţărm, simţindu-mă mică. Nu pot să las să se vadă asta, aşa că mă ridic cât sunt de înaltă şi îi cercetez pe războinicii mei, de parcă sunt demnă de a-i comanda. Îmi întăresc vocea, astfel încât să par încrezătoare şi regală. Precum cineva care merită loialitatea lor.

— Vreau să mă întorc acasă, încep. Ştiu că toţi doriţi asta, indiferent unde ar fi acea casă. Şi ştiu că mulţi dintre voi nu au nicio casă la care să se întoarcă – a fost deja distrusă în timpul trecerii kalovaxianilor, rasă din temelii, astfel încât viaţa nu se mai poate desfăşura normal. Goraki îmi dă speranţa că viaţa după un asediu este posibilă, că ţările se pot reconstrui. Şi dacă nu este cazul, vă ofer o casă nouă în Astrea.

Mă opresc puţin înainte de a continua.

— Astăzi ne începem izbânda asupra kalovaxianilor, spun eu. Astăzi le spunem că ne-au călcat în picioare prea mult timp, au luat prea mult, au distrus prea multe. Astăzi le spunem că ne-am săturat şi începem să ne răzbunăm.

Uralele se ridică în toată mulţimea şi mă îndrept puţin

mai mult.

— Astăzi le arătăm din ce suntem făcuţi. Pentru Astrea, strig eu. Şi pentru Goraki şi Yoxi, Manadol şi Tiava, Rajinka şi Kota. Ne vom ridica împreună şi le vom arăta kalovaxianilor cât de greşit a fost să ne creadă vreodată slabi.

De data aceasta, uralele sunt atât de puternice încât sunt asurzitoare.

Berserkeri

BĂTĂLIA ÎNCEPE când soarele începe să înroşească orizontul. Strigăte surprinse, clopote de alarmă, metal care scrâşneşte pe metal, ţipete îndurerate – toate cu ecou între munţii care înconjoară tabăra, amplificat de zece ori până pe stânca de pe care privesc, flancată de Søren şi de Blaise.

Nu ne putem apropia prea mult, dar bătălia se poate schimba într-o clipă şi trebuie să fim suficient de aproape încât să ne putem adapta strategia şi să trimitem mesaje către Artemisia şi Heron. Trebuie să fim suficient de aproape încât să putem comanda o retragere, dacă trebuie.

Nu mergem prea sus – niciunul dintre noi nu este îmbrăcat pentru a urca pe munte. Port din nou rochia roşie – ţinuta cea mai demnă de o regină pe care o am, pe când Blaise şi Søren sunt îmbrăcaţi în armuri grele, în caz că e nevoie să intre în luptă. Nu-mi imaginez că va fi, dar niciunuia nu îi place să stea degeaba.

Chiar şi eu trebuie să recunosc că este dificil să te uiţi fără să faci nimic. Avem mai mulţi războinici decât ei, peste numărul pentru care sunt pregătiţi kalovaxianii, şi în lumina ceţoasă a zorilor sunt luaţi prin surprindere. Pentru o clipă, câştigăm, armata noastră de strânsură taie războinici instruiţi, avansând spre mină şi spre tabăra de lângă ea – dar acel moment se încheie înainte ca soarele să se ridice mai sus de orizont.

Søren avea dreptate: kalovaxianii sunt îndeajuns de pricepuţi pentru a compensa discrepanţa dintre cifre. Luptă cu o precizie şi o forţă pe care războinicii noştri nu le pot echivala. La ce nu cred că se aştepta Søren este energia din războinicii noştri – furia şi disperarea care le conduc fiecare mişcare, făcându-i mai puternici şi mai

aprigi decât ar trebui să fie.

— Luptă de parcă ştiu că nu vor supravieţui, spune Søren, aflat în dreapta mea, cu un sentiment de veneraţie în voce.

— Luptă de parcă nu *le pasă* dacă supravieţuiesc, îl corectează Blaise din cealaltă parte a mea.

De fiecare dată când unul dintre războinicii noştri cade, ceva în mine se rupe. În primele dăţi când se întâmplă, spun o rugăciune către zei, dar în curând sunt prea mulţi, prea mult sânge, prea multe corpuri. În curând devine dificil de spus cine luptă pentru cine.

Avansăm totuşi, iar lupta se apropie tot mai mult de mină şi de zonele cu sclavi de lângă ea, ambele înconjurate de porţi din fier forjat, cu barăci de pază aşezate în jurul perimetrului. Doar o parte mică din zona sclavilor este vizibilă din punctul de unde privim noi, acoperişurile plate din metal şi spiralele subţiri de fum.

Obiectivul lor va fi să-şi protejeze bunurile – mina şi sclavii, a spus Søren când ne-am plănuit atacul. *Vor şti că suntem acolo pentru a-i elibera. Vor şti că atunci când o facem, bătălia va fi pierdută pentru ei.*

A avut dreptate. Kalovaxianii înconjoară perimetrul minei şi al zonei pentru sclavi, apărându-şi cu înverşunare poziţia chiar şi când asta înseamnă că îşi pierd cazarmele. Pe măsură ce armata noastră îi încercuieşte, câţiva războinici kalovaxiani dispar într-o clădire pe care nu am observat-o la început. Mică şi înghesuită, este separată de barăcile sclavilor, aproape obturată în spatele minei. Gardul care o înconjoară are ţepi în vârf, iar în lumina soarelui metalul are o sclipire ciudată, de un portocaliu-aprins.

Søren îmi urmăreşte privirea şi înghite în sec.

— Fier amestecat cu pietrele de foc zdrobite, spune el. Este o descoperire mai nouă; nu am văzut niciodată să fie folosit într-o cantitate atât de mare. Este incredibil de scump de făcut. Orice ar păstra acolo, trebuie să fie

valoros.

— *Oricine* ar fi acolo, îl corectează Blaise, dând din cap spre intrarea închisă a clădirii, unde au apărut paznicii, dar nu sunt singuri.

Zece astreani înaintează poticnindu-se, cu mersul îngreunat de lanţurile din jurul gleznelor. Se chircesc când îi loveşte lumina soarelui, ridicând braţele pentru a se feri de raze.

Astreani valoroşi, cei pentru a căror protecţie kalovaxianii plătesc bani grei. Nu, nu protecţie, nu chiar.

— Berserkeri, zic eu, şi cuvântul este abia o şoaptă.

Blaise mă apucă de mână şi de data asta abia simt cât de fierbinte este. Nu pot să-mi iau ochii de la acei oameni.

— Ştiam că aceasta este o posibilitate, Theo, îmi spune. Ne-am pregătit pentru asta.

Dau din cap, pentru că nu am încredere în mine. Este adevărat că ştiam că kalovaxianii ar putea folosi berserkerii pe care îi aveau în mină şi este adevărat că avem un plan pentru a combate acest lucru. Va reduce daunele pentru armata noastră, dar nu îi va salva şi pe ei. Deşi ştiu că nu există salvare pentru ei, stomacul meu tot se face noduri.

— Nu pot să privesc asta, spun încet.

— Nu trebuie, spune Blaise.

Cu colţul ochiului văd că şi el s-a făcut puţin verde.

— Totuşi ar trebui, spune Søren.

Înghite, forţându-se să nu îşi ia ochii de la ceea ce se întâmplă. Îmi dau seama că el este singurul dintre noi care ştie la ce ne uităm. Singurul dintre noi care a mai văzut berserkeri în acţiune până acum.

— Nu trebuie să se uite, îi aruncă Blaise. Cred că îşi poate imagina perfect după ce a auzit ce ai făcut tu în Vecturia.

Søren are graţia de a părea ruşinat.

— Este important să înţelegi fenomenul, spune el, cu vocea limpede. Să *vezi.*

— Asta nu ajută la nimic, spune Blaise, dar există o urmă de frică în vocea lui.

Mâna îi tremură; aerul din jurul lui fierbe. Îi strâng mâna şi aerul din jurul lui e neclintit, dar ochii îi rămân măriţi şi înfricoşaţi.

Nu vrea ca eu să văd, îmi dau seama. Nu vrea să văd cum va muri dacă va înfrunta vreodată aceeaşi soartă. Nu cred că vrea nici el să vadă – este uşor să accepţi cu eleganţă moartea când este abstractă, dar sunt sigură că este mult mai greu când totul se desfăşoară în faţa ochilor tăi.

— Este mai puternică decât crezi, spune Søren.

Nu este nicio urmă de răutate în vocea lui, dar Blaise aşa înţelege.

Se întoarce spre Søren cu ochii plini de ură.

— Ştiu cât de puternică este, spune el, cu vocea joasă şi ameninţătoare. Am ştiut şi când tu o credeai o floare slabă care are nevoie de protecţie.

Søren nu răspunde, deşi un muşchi de pe maxilar îi zvâcneşte puternic. Mâna i se duce spre sabia de la şold. Ştiu că a preluat sarcina Artemisiei, că are instrucţiuni despre ce trebuie să facă dacă Blaise devine un pericol pentru noi. Gândul îmi face rău. Søren îşi dă seama probabil că Blaise este doar furios, nu periculos, pentru că mâna i se opreşte.

— În acest moment cred că ea poate lua propriile decizii, spune el cu glas neschimbat.

Înghit şi îmi întorc privirea spre câmpul de luptă, la cei zece astreani cărora li se scot lanţurile. Delirează, se poticnesc aproape la fiecare pas, se împiedică în propriile picioare. Genunchii unui bărbat cedează şi cade la pământ, dar este împins cu forţă de un paznic.

— Sunt drogaţi, explică Søren liniştit. Asta îi face mai uşor de gestionat, mai înclinaţi să urmeze indicaţiile.

Comandanţii kalovaxiani le pun în mâini pietre preţioase, pe care le acceptă cu nerăbdare, aşa cum un

însetat acceptă apa.

Pentru a-i împinge dincolo de limite, îmi amintesc că spunea Erik când mi-a spus despre berserkeri. Dar nu mi-a spus cum îi afectează. De îndată ce ating pietrele, este ca şi cum ceva din adâncul lor ar aprinde viaţă. Ceva feroce şi inuman. Aerul din jurul lor devine mai tăios.

Cu pietrele în mână, berserkerii fac câţiva paşi ezitanţi spre armata mea. Mişcările lor sunt încă lente şi necoordonate, dar e în ele şi o energie nefirească. Se mişcă precum nişte marionete pe aţe, îndemnaţi de o forţă pe care nu o pot vedea.

Armata mea ezită. Nu contează că ne aşteptam să se întâmple acest lucru, că toată lumea fusese instruită ce să facă. Nu contează că vreo câteva zeci de războinici au săgeţi pregătite doar pentru acest moment. Ezită şi nu îi pot învinovăţi. Figurile care se apropie nu sunt berserkeri, până la urmă. Acesta este un cuvânt kalovaxian pentru o idee kalovaxiană. Nu sunt arme; sunt oameni. Persoane bolnave care au nevoie de un ajutor pe care nu îl putem oferi. Nu putem oferi decât mila unei săgeţi către inimă.

— Trage, murmură Blaise odată cu respiraţia, concentrat. Trage acum.

Søren rămâne tăcut, cu ochii înnegurаţi aţintiţi asupra scenei.

În cele din urmă, cineva trage o săgeată, lovind un berserker drept în piept. Acesta se uită în jos, drogurile din sistem făcându-i reacţia lentă. Cade la pământ ca şi cum s-ar scufunda prin apă în loc de aer.

Săgeata aceea rupe vraja şi urmează altele, unele ratează, altele îşi nimeresc ţinta. Berserkerii se prăbuşesc, unul după altul, iar pietrele cad din strânsoarea lor slăbită şi se rostogolesc inofensiv. Îi număr în timp ce mor, cu inima strânsă de fiecare dată. Toţi mor repede, până când rămâne doar unul, o fată mică care nu poate avea mai mult de 8 ani. Picioarele i se târăsc de parcă ar fi uitat cum să meargă şi, deşi sunt prea departe pentru a spune sigur,

cred că plânge.

Săgeţile se opresc, dar ea, nu. Face un pas, apoi altul, traversând câmpul dintre armate, o figură atât de mică încât aproape că dispare cu totul.

Chiar şi Blaise tace acum, deşi ştiu că toţi o aşteptăm, aşteptăm săgeata să zboare şi să-şi găsească ţinta, aşteptăm ca cineva să pună capăt suferinţei ei.

Nimeni nu o face. Nimeni nu poate.

Fata ajunge la liniile noastre din faţă şi se opreşte brusc. Stând în faţa a mii de războinici înarmaţi, pare chiar mai mică. Prea mică, sigur, pentru a răni pe cineva. Oamenii noştri se retrag cât pot de repede, dar pentru mulţi nu este suficient de rapid.

Ceva scânteiază. E ea. Într-o clipă vezi acolo o fată plângând şi înspăimântată, iar în următoarea este doar o minge de flăcări ce cuprind totul în jurul ei pe metri întregi. Ţipă toţi în timp ce ard, dar ea strigă cel mai tare.

Fac un pas înapoi şi este nevoie de tot efortul de care sunt capabilă ca să nu-mi feresc privirea, să nu mă întorc de la priveliştea groaznică până nu se va termina, dar nu o fac. Continui să privesc, chiar şi când simt că mă va ucide.

Incendiul moare la fel de repede cum a început şi tot ce a rămas este un cerc de cincisprezece metri de iarbă carbonizată şi aproape treizeci de cadavre arse, inclusiv unul care este mult prea mic.

Mi se va face rău. Ridic mâna la gură şi respir pe nas până când stomacul mi se linişteşte.

— Putea să fie mai rău, spune Søren încet. Putea fi mult mai rău.

Ştiu că are dreptate, dar tot trebuie să lupt cu nevoia de a-l pălmui.

Erik mi-a povestit despre berserkeri, mi-a spus ce s-a întâmplat, ce au devenit, dar nicio vorbă nu m-ar fi putut pregăti pentru realitate, pentru umanitatea feroce a oamenilor, pentru felul în care se îndreptau, plângând, spre moarte.

Armata mea este la fel de şocată ca mine şi sunt înceţi la ripostă. Kalovaxianii nu sunt. Folosesc ezitarea noastră pentru a avansa, câştigând cei câţiva metri pentru care am luptat atât de mult, până când armata mea îşi revine în simţiri.

Dar, când ripostează, sunt mai înfuriaţi ca niciodată.

Bătălie

BĂTĂLIA SE DESFĂŞOARĂ ORE ÎNTREGI, dar nu mai sunt berserkeri şi pentru asta sunt recunoscătoare. Ştiu că va trece mult timp până voi putea să închid ochii fără să o văd în coşmaruri pe fata aceea plângând. Nu sunt singura afectată – Blaise nu a spus niciun cuvânt de când s-a întâmplat. În orice caz, pare că acum câştigăm. Este un progres lent, luptăm pentru fiecare centimetru câştigat, dar este un progres.

Până când soarele ajunge deasupra noastră, ajungem în zona sclavilor şi câteva zeci de războinici se strecoară înăuntru pentru a-i elibera. Încă mai rămân kalovaxiani – poate vreo câteva sute, care luptă cu toate forţele, dar nu pot să-mi imaginez că nu se vor preda din clipă în clipă, mai ales când ni se vor alătura sclavii care vor să lupte. Oricât de încăpăţânaţi sunt războinicii kalovaxiani, recunosc o cauză pierdută când o văd.

— Ar trebui să începem să coborâm? întreb, dar Søren ridică o mână, cu fruntea încruntată.

— Ceva nu este în regulă, spune el, uitându-se la bătălia care încă se desfăşoară, de parcă ar fi un puzzle pe care nu îl poate rezolva. Ar fi trebuit să se predea până acum. Nu are sens. Face o pauză şi culoarea îi părăseşte faţa. Asta dacă nu cumva ştiu că le vin ajutoare.

Scutur din cap.

— E imposibil, Søren, spun eu. Cei mai apropiaţi soldaţi sunt la câteva zile distanţă. Nu ar putea ajunge destul de repede.

Încruntarea i se adânceşte în timp ce scanează orizontul, dar Blaise este cel care ridică o mână pentru a arăta spre est.

— Acolo, spune el, cu o şoaptă răguşită.

Mă uit în direcţia spre care arată şi mi se strânge

stomacul. Acolo, trecând printre lanţurile muntoase, este o altă armată, toată îmbrăcată în roşul kalovaxian.

— Nu are sens, spun eu, mai mult pentru mine decât pentru ei.

Lui Søren i se încleştează maxilarul.

— Regele Etristo i-a trimis vorbă tatălui meu, spune el. Este singura explicaţie la care mă pot gândi. A pus informaţiile cap la cap, şi-a dat seama unde mergem şi a trimis vorbă înainte. Noi nu ne-am grăbit să ajungem aici – o singură navă rapidă ar fi putut ajunge în Capitală în jumătate din timp.

Mi se strânge stomacul şi mai tare în timp ce privesc trupele care avansează. O panglică roşie de soldaţi, aparent nesfârşită, croindu-şi drum printre munţi.

— Câţi crezi că sunt? îl întreb pe Søren.

Se uită la mine, cu privirea neclintită.

— Prea mulţi.

Dau din cap. Mă aşteptam să spună asta, dar îmi face şi mai rău să o aud.

— Trebuie să ne retragem, spun eu. Am eliberat sclavii, este destul. E încă o victorie şi nu există altă opţiune. Dacă mai stăm, vom fi măcelăriţi.

Søren dă din cap, dar se grăbeşte spre partea cealaltă a stâncii cu vedere la mare. Îşi umbreşte ochii pentru a-i feri de soare.

— Stai puţin, spune el. Sunt şi vase care vin din direcţia asta.

E din ce în ce mai rău.

— Vase kalovaxiane? întreb eu, luptându-mă să rămân calmă.

Dacă ne înconjoară de toate părţile, suntem terminaţi Nu am pierdut doar o bătălie, vom fi pierdut totul.

— Nu, spune Blaise după un moment care pare să dureze o eternitate. Nu, acestea sunt steaguri gorakiene.

Erik. Le mulţumesc tuturor zeilor mei şi fac o notiţă mentală pentru a-l întreba pe Erik despre zeii lui, ca să le

pot mulţumi şi lor.

— Şi… spune Blaise, aruncând o privire în altă direcţie. Şi mai sunt. Câteva dintre nave au steaguri vecturiene şi, Theo, e… Cred că o văd şi pe Dragonsbane.

Genunchii îmi cedează şi aş cădea complet la pământ dacă Søren nu m-ar sprijini cu o mână. Îmi ia un moment să realizez că râd. Râs delirant, isteric, dar râs.

— Va fi suficient? îl întreb pe Søren.

— Aproximativ patru mii vor veni din două tabere, plus războinicii pe care îi mai avem, plus sclavii pe care tocmai i-am eliberat, plus câteva sute de vecturieni, plus echipajul lui Dragonsbane, spune el, adunând numerele în cap.

După o clipă, dă din cap.

— S-ar putea să fie.

— Încă putem fugi, spune Blaise. Apoi ne regrupăm şi atacăm o altă mină.

Scutur din cap.

— Asta se aşteaptă Kaiserul să facem. Se aşteaptă să fugim – este obişnuit ca oamenii să fugă de el. Şi se va asigura că nu vom avea altă şansă să-l punem într-o situaţie atât de proastă. E acum ori niciodată.

Blaise dă din cap, cu ochi sumbri.

— Voi duce vorbă armatei noastre, îi informez despre ce se întâmplă, le spun să-i înarmeze sau să-i ducă într-un loc sigur pe sclavii eliberaţi cât de repede se poate.

Deschid gura pentru a protesta, dar ştiu că este cea mai bună alegere. Nu pot să merg eu, iar cum Søren arată ca un kalovaxian, va fi probabil mort înainte ca armata mea să-şi dea seama că nu este un inamic.

— Întoarce-te repede, spun în schimb.

Blaise priveşte lung şi dur la bătălia de mai jos.

— Nu, spune el, liniştit şi clar, deşi nu o face uitându-se la mine.

Pare un ecou care răsună în distanţa dintre noi, dar cred că este doar în capul meu.

Nu. Nu. Nu. Îmi dau seama brusc că Blaise nu mi-a mai

spus niciodată asta. Deseori nu a fost de acord cu mine şi şi-a argumentat părerea până când am ajuns la modul lui de a gândi, dar nu m-a refuzat niciodată aşa ferm.

— Blaise, spun eu, făcând un pas spre el. După ceea ce am văzut...

— După ceea ce am văzut, ştiu mai mult ca oricând unde trebuie să fiu.

O spune liniştit, dar are oţel în voce.

— Voi rămâne aproape de Artemisia. Dacă i se pare că pierd controlul, am încredere în ea că ia decizia care trebuie – să mă ucidă sau să mă lase să omor cât mai mulţi dintre ei.

Fac un pas mai aproape de el, aşezându-i câte o mână de o parte şi de alta a feţei şi forţându-l să mă privească.

— Blaise, nu poţi. Nu o faci. Îţi voi porunci – îţi poruncesc să rămâi aici. Ca regină a ta, îţi poruncesc.

Nu par regina nimănui, îmi dau seama când spun cuvintele, iar în acest moment nici nu sunt. Sunt doar o fată înspăimântată care imploră un băiat pe care îl iubeşte să nu o părăsească. Urăsc asta, dar nu mă pot opri.

Blaise înghite, cu ochii grei asupra mea.

— Nu.

Pare că îl omoară să spună cuvântul.

Lacrimile îmi înţeapă ochii şi clipesc furioasă pentru a le îndepărta. Nu mă va vedea plângând pentru el.

— Nu te iert niciodată dacă faci asta, îi strig.

Nu se uită la mine.

— Ştiu, zice el, privindu-l pe Søren pe deasupra umărului meu. Ştii ce să faci dacă o să pară că vom pierde – chiar dacă există cea mai mică şansă.

Vocea lui Søren este încordată.

— O duc înapoi pe vas, promite el.

Blaise dă din cap înainte să se extragă delicat din strânsoarea mea. Mă priveşte un moment care pare să continue pentru totdeauna.

— Te iubesc, Theo, spune el.

— Dacă ar fi aşa, nu ai face asta, zic eu, fiecare cuvânt ascuţit ca vârful unui pumnal.

Se fereşte ca şi cum cuvintele mele l-ar răni fizic, apoi îmi întoarce spatele.

În timp ce coboară de pe munte, nu se uită înapoi nici măcar o singură dată, deşi sunt sigură că mă poate auzi strigându-i numele până când ajunge jos.

Erik şi Dragonsbane sosesc cu doar câteva momente înainte de întăririle kalovaxiane, iar când trupele se ciocnesc este o cacofonie scoasă dintr-un coşmar. Metalul se izbeşte de metal, ţipetele străpung aerul, strigătele de luptă se amestecă şi se amestecă până nu mai sunt sigură care ale cui sunt. Toate se izbesc de munţi cu ecou, astfel încât mă înconjoară. Scena din faţa ochilor mei este o ceaţă de corpuri şi sânge care pare să se scurgă la infinit, dar urmăresc o singură figură în special.

Ar trebui să fie greu să-l văd pe Blaise de la această distanţă, cu nimic care să-l diferenţieze, aşa cum e părul pentru Artemisia, dar nu este. Chiar şi în toată nebunia, îl găsesc cu uşurinţă, cu sabia în mână şi o sălbăticie terifiantă în fiecare mişcare.

Søren nu spune nimic când nu pot înceta din plâns. Pare un pic înspăimântat de mine, păstrând o distanţă atentă şi prefăcându-se că nu observă. Îmi dau seama că nu s-a aflat în jurul multor femei care plâng. Vorbeşte doar când suspinele mele se liniştesc, în sfârşit.

— Blaise este nechibzuit, dar nu este prost, spune el.

Deşi cuvintele sunt rostite egal, încearcă să pună compasiune în ele.

— Va fi în regulă.

— Nu controlează ce se întâmplă, zic, ştergându-mi ochii.

Îmi amintesc de cutremurul din Sta’Crivero, cât de aproape a fost să-şi piardă controlul înainte să-l trag înapoi de pe marginea aceea.

— Cine îl va trage înapoi dacă se va întâmpla din nou? Artemisia îi va înfige o spadă în spate dacă va crede că este un pericol mai mare pentru armata noastră decât pentru kalovaxiani. Va crede chiar că dă dovadă de milă.

Søren ridică din umeri.

— Pare să aibă mai mult control decât orice alt berserker pe care l-am văzut. Câteva scăpări nu înseamnă că folosirea puterii îl va ucide.

Ştiu că are dreptate, dar asta nu-mi oferă prea mult confort.

Blaise m-a părăsit, la urma urmei. După ce i-am pierdut pe toţi cei pe care i-am iubit, nu-l pot pierde şi pe el.

— Theo, spune Søren.

— Sunt bine, îi spun, ştergându-mi din nou ochii.

— Nu asta, spune el ezitând. Cred... Cred că tatăl meu este aici.

Şocul mă scoate din gândurile mele.

— Ce? întreb eu, clipind să îndepărtez lacrimile nevărsate încă. Kaiserul nu merge niciodată la luptă.

— Nu luptă, spune el, încercând să vadă la distanţă. Priveşte, aşa cum facem noi. Şi cred că şi Crescentia este cu el.

Cress. Inima îmi bubuie în piept şi mă grăbesc spre partea lui Søren, aruncând o privire în aceeaşi direcţie în care se uită el.

— Acolo, spune el, arătând cu degetul. Acel munte, stânca. Vezi?

Văd. Sunt greu de ratat în scaunele lor ornamentate, care trebuie să fi solicitat o bună parte din armata kalovaxiană pentru a fi transportate totul aici. Deasupra capetelor lor se află chiar un baldachin de mătase roşie, pentru a-i proteja de soare. De parcă ar fi un fel de festivitate la care asistă, nu o bătălie. Nu le văd feţele, dar e mai bine.

— De ce ar veni atâta drum? îl întreb.

Søren se gândeşte o clipă.

— Pentru că l-ai făcut de râs evadând, spune el. Pentru că vrea să te vadă distrusă.

Îmi simt acidul din stomac.

— Ei bine, nu o va face, spun eu. E păcat că nu eşti un arcaş mai priceput, Søren. Am putea încheia asta aici şi acum.

Søren clătină din cap.

— Chiar dacă aş putea nimeri, tatăl meu nu e prost. Sunt sigur că este foarte bine protejat de armură. Nu-i putem lăsa să ne vadă însă, spune el, făcând un pas înapoi în umbra muntelui şi trăgându-mă şi pe mine cu el. Va trimite oameni aici să ne captureze.

Dau din cap, cu inima bubuind în piept.

— Søren, îmi poţi promite ceva?

Mă priveşte perplex, dar dă din cap.

— Ce anume?

Înghit.

— Dacă vin să ne prindă, dacă există cel mai mic semn că vor reuşi, vreau să mă omori.

Ochii i se măresc.

— Nu, Theo, îmi spune.

— Nu voi mai fi prizoniera lui, Søren. O poţi face sau mă voi arunca de pe aceste stânci, deşi îmi imaginez că ar fi mult mai dureros decât dacă ai face-o tu, aşa că îţi cer asta.

Søren îmi susţine privirea mult timp înainte să dea din cap o dată.

— Dacă se ajunge la asta, spune el, deşi nu sunt sigură că îl cred.

Ne înghesuim unul în altul ore întregi pe munte, până când pe câmpul de luptă se lasă tăcerea.

— S-a terminat? întreb.

Søren pare confuz.

— Greu de crezut, spune el. Aşteaptă un moment.

Se lasă pe burtă şi se târăşte spre marginea stâncii, privind spre câmpul de luptă de dedesubt, înainte de a-mi

arunca o privire.

— Arborează un steag, lupta s-a oprit, spune el, cu sprâncenele strâns unite.

— Se predau? întreb surprinsă.

Chiar şi în visele mele cele mai dulci, nu mi-am imaginat niciodată o predare atât de uşoară. Søren clătină din cap.

— Este unul galben, pentru o negociere. Kaiserul vrea să vorbească cu şeful armatei noastre. Vrea să vorbească cu tine.

Negocieri

SØREN VA VENI CU MINE să ne întâlnim cu Kaiserul, deşi niciunul dintre noi nu o spune. Se înţelege de la sine, pur şi simplu. Søren spune că întâlnirea se va desfăşura într-o zonă închisă, cel mai probabil baraca comandantului minei, cu câte un singur paznic înarmat din partea fiecăruia afară. În timpul întâlnirii noastre nu va fi vărsat sânge de către niciuna dintre părţi.

Nici măcar ştiind la ce să mă aştept, nu pot să scap de frica profundă la gândul că voi fi din nou în aceeaşi cameră cu Kaiserul – să fiu în prezenţa lui, să-i aud vocea, să mă privească.

Nu ştiu dacă o pot face.

Trebuie să o fac.

Artemisia va fi paznicul nostru. Este posibil ca garda kalovaxiană să o subestimeze – sper să o facă.

— Ai pumnalul? mă întreabă Søren, cu vocea joasă.

Mergem împreună pe câmpul de luptă însângerat, înconjuraţi de un grup de gărzi, în caz că ne-ar ataca pe drum kalovaxianii. Soldaţii celor două armate stau de o parte şi de alta a noastră. Nu mai luptă din cauza încetării focului, dar sunt departe de gânduri de pace. Tensionaţi ca nişte arcuri, ne privesc trecând, cu ochii plini de ură sau de speranţă sau goi.

Dau din cap, simţind locul în care cuţitul este ascuns la şold, sub rochie.

— Nu mă vor lăsa să intru cu el, îmi dau seama, iar gândul de a fi lipsită de apărare în prezenţa Kaiserului îmi îngreunează respiraţia.

— Teoretic, nu, spune Søren. Dar nu se vor aştepta să fii înarmată – mă vor verifica doar pe mine. Fii pregătită, dar nu-l folosi decât dacă trebuie. Dacă îl ataci neprovocată, viaţa ta este pierdută.

Dau din cap, înghiţindu-mi frica.

Artemisia mă priveşte cu o privire neutră.

— E timpul, spune ea. Eşti gata?

— Nu, zic sincer. Dar să mergem.

De îndată ce intrăm în cazarma comandantului, prezenţa Kaiserului mă sufocă. Ochii lui albaştri şi reci se opresc asupra mea şi pielea mi se încreţeşte sub privirea lui. Este atât de deranjant că îmi ia un moment să-mi dau seama că nu este singur. Alături de el, cu mâna în a lui, este Crescentia, la fel cum am văzut-o ultima dată, cu pielea de cenuşă şi părul alb, fragil. Un lanţ scurt cu o piatră de foc îi atârnă de gâtul carbonizat, dar nu-i ascunde desfigurarea, ci doar o accentuează. Pe cap are o coroană de aur negru cu flăcări de rubin.

Coroana mamei mele, îmi dau seama cu o tresărire. Priveliştea este suficientă pentru a face ca vârfurile degetelor să-mi ardă şi le încleştez în pumnii strânşi pentru a le calma.

Mă opresc scurt când ochii lui Cress îi găsesc pe ai mei, dar mâna lui Søren de pe spatele meu mă îndeamnă cu blândeţe să mă mişc, să nu-i las să mă vadă ezitând.

Mă aşez cu grijă pe scaunul din faţa lor şi Søren ocupă locul de lângă mine.

O linişte se întinde între noi pentru câteva clipe. Se pare că primul care va vorbi va fi primul care pierde ceva.

În cele din urmă, Søren îşi drege glasul şi se adresează Kaiserului.

— Am auzit că se cuvine să te felicit, tată, pentru căsătoria ta, spune el cu un zâmbet sumbru înainte de a-şi îndrepta atenţia către Cress. Şi ţie, Lady Crescentia, îţi adresez cele mai profunde condoleanţe ale mele.

Faţa Kaiserului se înroşeşte, dar Cress este cea care răspunde mai întâi, vocea ei aspră tăind prin aer ca un cuţit cu dinţi.

— Sunt împărăteasa *Crescentia,* spune ea rece.

Presupun că nu e cazul de felicitări similare şi pentru voi doi nu?

Søren a fost primul care a vorbit, dar Crescentia este prima care a pierdut, deoarece în acel moment i se vede slăbiciunea. Chiar şi în mijlocul unei bătălii, cu victime de ordinul miilor, ea este tot o fată supărată că l-a pierdut pe băiatul cu care dorea să se căsătorească.

Pot folosi asta.

— Încă nu, îi spun cu un zâmbet dulce. Când ne vom căsători, va fi în palatul astrean, după ce îl vom recuceri.

Maxilarul lui Cress se încleştează, dar îmi întorc privirea de la ea către Kaiser, alungând frica şi greaţa pe care le declanşează prezenţa lui.

— Cred că suntem aici pentru a discuta termenii predării tale, îi spun, atentă să-mi menţin vocea la nivel egal şi puternic.

Nu-l voi lăsa să mă înjosească. Pufneşte.

— Predarea mea, repetă el, clătinând din cap.

— Tu ai solicitat o negociere; am presupus că pentru a discuta termenii, spun. Vă depăşim ca număr, până la urmă.

— Bătăliile nu sunt câştigate doar cu numere, cu siguranţă ştii asta, Søren, spune el, adresându-se numai fiului său, în ciuda faptului că eu sunt cea care vorbeşte.

— Sunt surprins că tu ştii, răspunde Søren neutru. Au trecut zeci de ani de la ultima luptă la care ai fost, tată. De atunci s-au schimbat multe.

Kaiserul zâmbeşte forţat.

— Sunt dispus să vă las armatele să părăsească Astrea în pace, spune el, aplecându-se pe scaun şi urmărindu-ne. Tot ce vreau în schimb sunteţi voi doi. Pare mai mult decât un târg echitabil – două vieţi pentru alte mii care vor pieri dacă refuzaţi. Încearcă să joace mizând pe onoarea noastră, o mişcare inteligentă pe care o cunosc suficient de bine încât să o fi anticipat.

— Nu, zic eu plat. Noi vă vom lăsa pe voi şi armatele

voastre să plecaţi în pace, dacă tu şi toţi oamenii tăi plecaţi din Astrea acum.

Este o cacealma, la fel ca oferta lui – Kaiserul nu mi-ar lăsa niciodată oamenii să plece în viaţă, chiar dacă m-aş preda şi, cu siguranţă, nici eu nu voi accepta o predare care nu include moartea Kaiserului. Ştim amândoi acest lucru, dar oricum ne prefacem.

Kaiserul râde.

— Atunci suntem într-un impas, spune el înainte de a privi la Crescentia. Vezi, draga mea? Ţi-am spus că întâlnirea cu ei nu va rezolva nimic.

Cress a solicitat această întâlnire?

Arunc o privire spre Søren, care pare la fel de uimit. Ce ar avea Cress de câştigat din întâlnirea cu noi? Este posibil să fie o simplă curiozitate, dar ştiind-o pe Cress atât de bine, nu-mi pot imagina că este cazul. Tatăl ei nu a crescut-o să se lase condusă de ceva atât de neînsemnat cum e curiozitatea. E altceva în joc aici, dar se pare că mă uit pe o fereastră cu ceaţă, incapabilă să văd altceva decât forme vagi.

Îmi îndrept spatele când Cress se ridică în picioare.

— Presupun că am vrut să te văd pentru ultima oară, spune ea cu un oftat adânc, făcând un pas spre noi.

Alături de mine, Søren se îndreaptă şi el, ca şi cum ar aştepta un atac. Ea vede asta şi zâmbeşte, asemenea unei pisici care se apropie de un şoarece.

— Îţi este frică de mine, Prinţ Søren? întreabă ea, înclinând gânditor capul într-o parte. Sunt o creatură destul de înspăimântătoare acum, datorită ei.

Dă din cap spre mine.

— I-am oferit prietenia mea şi, în schimb, ea m-a otrăvit. Ţi-a spus asta? îl întreabă.

— Mi-ai oferit o zgardă, îi spun, luptându-mă să-mi păstrez vocea uniformă. Nu am fost prietena ta, Cress. Am fost animalul tău de companie.

Îşi dă ochii peste cap.

— Atât de dramatic, se răsteşte ea, ocolind camera cu paşi leneşi, trecând cu degetele peste birou, lăsând o urmă de lemn ars acolo unde l-a atins.

Simt cum mi se înteţesc bătăile inimii, iar dorinţa de a fugi din cameră este greu de ignorat. Când vede reacţia mea, zâmbeşte, mulţumită de ea însăşi.

Aşa cum obişnuia să-mi zâmbească într-o cameră aglomerată, ca şi cum am împărtăşi un secret doar între noi două. Amintirea e ca o lovitură în stomac, dar o alung şi mă concentrez asupra prezentului

— Presupun că ar trebui să îţi mulţumesc, îmi spune liniştită. Este cu adevărat ceva, nu-i aşa?

Îşi examinează degetele, gânditoare.

— V-aş putea arde pe amândoi doar cu o atingere, ştii? Până când ar intra micuţa ta paznică, nu ai fi altceva decât cenuşă.

Râde, cu ochii aprinşi de un fel de bucurie răutăcioasă.

— Nu crezi că este un final suficient de potrivit pentru tine, Prinţesă de Cenuşă?

Ating pumnalul ascuns sub fustă, deşi ştiu că n-ar ajuta dacă s-ar ajunge la asta. Până când l-aş scoate, ar fi prea târziu. Simt furnicături în degete şi mă întreb ce s-ar întâmpla dacă nu mi-aş reţine furia, dacă aş lăsa focul să ardă prin mine până ce nu ar mai rămâne nimic altceva decât flacără, fum şi cenuşă. Aş mânia zeii, îmi reamintesc; aş risca să-şi îndrepte furia asupra Astreei. Ar însemna să nu o mai văd niciodată pe mama.

Dar, când o privesc pe Cress controlând focul din vârful degetelor cu o detaşare rece, ştiu că nu ar ezita să-l folosească împotriva mea. Ştiu că, dacă ar încerca, aş face tot ce trebuie pentru a o opri. Ştiu că nu vă fi suficient până la urmă – la o adică, ea îşi cunoaşte puterea, înţelege cum să o controleze. Mi-a fost prea frică de a mea, pentru a face la fel.

Kaiserul radiază uitându-se spre Cress, ca şi cum ar fi cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată, ca şi cum

ar vrea să fie numai a lui Cress. Îi zâmbeşte din nou, dar în acel zâmbet este ceva bolnav, ceva întunecat şi lipicios. Se plimbă prin cameră şi vine să stea în spatele lui, punându-şi mâinile pe umerii lui.

— Acum eşti îngrozitor de tăcută, nu-i aşa? mă întreabă ea. Nu mai ai replici inteligente. Pentru că ştii că aş putea să o fac, nu-i aşa?

Îmi găsesc vocea şi îi susţin privirea, deşi nu vreau altceva decât să scap de ea.

— Ai putea. Dar te cunosc, Cress, spun eu, sperând împotriva inimii că acesta este adevărul. Nu eşti o criminală.

Ochii i se îngustează şi un tremur îi străbate tot corpul. Fără să îşi ia ochii de la ai mei, îşi mişcă mâinile de-a lungul umerilor Kaiserului până când ajung în jurul gâtului său, cu degetele ei elegante şi albe strânse pe gâtul grosolan al Kaiserului. Îi dă uşor capul pe spate, forţându-l să se uite la ea înainte de a-şi aduce buzele în jos în ceea ce abia s-ar putea numi sărut.

Kaiserul îşi dă seama ce se întâmplă cu o clipă prea târziu – când în sfârşit se împotriveşte, atingerea ei este deja foc, arzându-i gura şi gâtul înainte de a putea chiar să scoată un ţipăt. Mirosul cărnii arse umple camera, destul de înţepător ca să mă ameţească. Privesc cu groază cum Kaiserul, cu expresia îngheţată într-o agonie tăcută, se transformă în cenuşă sub îmbrăţişarea ei.

Un ţipăt îmi moare în gât. Nu pot să îmi feresc privirea, în timp ce viaţa îi părăseşte ochii. Am aşteptat asta ani în şir. Am visat să-l văd pe Kaiser murind în faţa ochilor mei. Nu am crezut niciodată că se va întâmpla aşa. Nu m-am gândit niciodată că, atunci când se va întâmpla, avea să îmi fie mai frică decât oricând.

Mirosul cărnii arse devine mai puternic, făcându-mă să simt gustul de bilă în gât. Søren îşi acoperă nasul cu mâneca tricoului, cu faţa extrem de palidă, dar Cress nu pare deranjată. Nici de miros, nici de ceea ce tocmai a

făcut. Nu poate fi prima viaţă pe care o ia, îmi dau seama, şi mă întreb cât de monstruoasă a devenit de când am văzut-o ultima dată.

— Bun, îmi spune când, în sfârşit, îşi ia mâinile de pe cadavrul Kaiserului. Acum hai să revizuim termenii aceia.

Trece în spatele biroului comandantului, căutând prin sertare până când scoate o sticlă de vin pe jumătate plină. O aşază pe birou, bagă mâna în buzunarele rochiei şi scoate de acolo un mic pahar acoperit în pietre de foc, iar din celălalt o fiolă de lichid opalescent.

Stomacul mi se strânge la vederea lui. Encatrio, aceeaşi otravă pe care am folosit-o pentru ea şi tatăl ei.

— De unde ai obţinut asta? întreb, cu vocea puţin peste o şoaptă.

Ridică din umeri.

— După ce mi-a făcut, nu a fost dificil să-mi dau seama că trebuie să vină de la Mina de Foc. După aceea a trebuit doar să pun întrebările corecte şi să-i fac pe oameni mai înclinaţi să vorbească.

— I-ai torturat, zic eu, iar vocea mi se frânge.

Monstruos, într-adevăr, dar eu am împins-o pe acest drum, nu-i aşa? Eu am făcut-o-o să fie aşa cum e acum.

Cress îşi dă ochii peste cap.

— Nu aş fi fost nevoită, dacă mi-ar fi spus ce trebuia să ştiu.

Desfăcând dopul de la otravă, picură câţiva stropi în pahar.

— Ar trebui să fie destul, spune ea, deşi cred că vorbeşte mai mult cu ea însăşi. Apoi toarnă vinul, umplând paharul până la jumătate şi învârtind ca să se amestece. Ridică paharul, vine spre mine şi trebuie să mă forţez să nu îmi pierd cumpătul.

Søren păşeşte în faţa mea.

— Ce faci cu asta? întreabă el alarmat.

Cress îi zâmbeşte.

— Promit că nu i-o voi turna pe gât. Îi ofer numai – va

bea singură fiecare picătură.

— Şi de ce aş face asta? întreb eu, cu vocea tremurândă.

— Pentru că, dacă o faci, voi ordona armatelor mele să se retragă. Poţi păstra mina, poţi păstra sclavii pe care i-ai eliberat – ei bine, nu poţi tu, pentru că tu vei fi moartă, dar oamenii tăi vor trăi.

— Trăim deja, spune Søren. Bătălia nu s-a terminat.

— Încă nu, spune Cress, uitându-se, scurt, spre el. Dar se va termina destul de curând. Nu contează că ai mai mulţi oameni, îmi spune. Nu sunt instruiţi, sunt slabi Nu au pietre de spirit. Chiar dacă reuşiţi cumva să câştigaţi această luptă, armata ar fi decimată şi aţi păstra mina doar până aş aduce mai multe trupe. Ne-am întoarce într-o săptămână şi am zdrobi ceea ce a mai rămas din armata ta ca pe un gândac sub un pantof.

Se opreşte, zâmbindu-mi. Spre deosebire de coşmarurile mele, dinţii ei nu sunt ascuţiţi, dar expresia ei este la fel de feroce.

— Este un schimb simplu, Thora. Moartea ta sau a poporului tău.

O privesc, paralizată. Pare o glumă bolnavă, dar nu este nimic amuzant. Este serioasă. Îmi oferă moarte şi o numeşte milă şi nici nu greşeşte. Dacă nu ar fi venit Kaiserul cu întăriri, am fi păstrat suficient de mulţi oameni din armata noastră pentru a călători spre o altă mină şi a purta o altă luptă acolo, dar Cress are dreptate – chiar dacă am câştiga această bătălie, numărul de victime ar fi prea mare. Ar fi prima şi ultima noastră acţiune.

Dar, dacă beau otrava, ar exista speranţă. Nu sunt proastă să cred că Cress ar lăsa armata mea să păstreze Mina de Foc mult timp, dar ar fi suficient pentru a face alt plan, pentru a găsi alt mod de a lupta. Am încredere că, în lipsa mea, Artemisia, Heron, Erik şi Blaise vor continua să lupte. Nu au nevoie de mine – chiar Artemisia a spus asta în palatul astrean. Dacă eu cad, rebeliunea va continua.

Trebuie să cred asta.

Susţin privirea lui Cress şi păşesc pe după Søren, luând paharul de la ea. Pentru o clipă, degetele noastre se ating. Mă aştept să fie fierbinţi, dar le simt ca pe ale mele.

— Theo, nu, imploră Søren. Există alte căi.

— Nu, zic eu, fără să-mi iau ochii de Cress. Nu există.

S-ar putea să nu mă omoare, mă gândesc, un gând febril şi disperat. La urma urmei, pe Cress nu a ucis-o. Prin vene îmi arde sângele lui Houzzah, am văzut dovada. Dar pare şi mai probabil ca focul pe care îl am deja să fie amplificat de Encatrio şi ca, aşa cum a spus Mina, oala mea să dea pe dinafară.

Ar trebui să am încredere în zeii mei, ar trebui să cred că nu vor permite să se întâmple acest lucru, că mă vor proteja. Dar nu l-au protejat pe Blaise. Nu au protejat-o pe mama, nici pe Ampelio sau pe Elpis sau Astrea toată. Nu pot crede că mă vor proteja acum.

Ridic paharul la buze, dar mă opresc înainte de a bea.

— Cress, zic eu.

Doar un cuvânt. Doar numele ei.

Ceva pâlpâie în expresia ei şi, pentru un scurt şi trecător moment, cred că am ajuns la o parte din ea pe care am crezut-o pierdută. Îmi zâmbeşte la fel cum o făcea odată, când eram doar două fete proaste care împărtăşeau bârfe. Dar zâmbetul acela devine flămând.

— Bea, spune ea.

Iau mâna lui Søren pentru că nu vreau să mor singură, iar apoi înclin paharul şi beau.

Prima gură este fierbinte, dar suportabilă. Cele care urmează ard. Beau atât de repede încât vinul mi se revarsă pe la colţurile gurii, înţepând pielea de acolo, dar nu mă opresc. Beau până când nu mai rămâne nimic.

Arsura începe în gât, o durere atât de ascuţită încât mă face să cad în genunchi, alungând din mintea mea toate celelalte gânduri. Nu-mi pasă unde mă aflu sau a cui mână o ţin, nu-mi pasă de nimic din ce există în afara corpului meu.

Durerea se răspândeşte, trepidând prin mine până când tremur, pământul e ca gheaţa sub mine. Braţe se strâng în jurul meu, ţinându-mă puternic, dar dispar prea repede şi singurul confort pe care îl aveam mi-e luat.

Un ţipăt străpunge aerul, dar nu este al meu. Nu poate fi al meu, pentru că eu nu pot nici să deschid gura.

Se deschide o uşă, feţe se grăbesc înăuntru, prea înceţoşate ca să le recunosc.

Mai multe strigăte. Panică. Confortul dispare, se aud lovituri şi strigăte. Chiar şi după ce nu mai pot vedea, tot aud. Aud strigându-mi-se numele. Strigându-se Theodosia.

Păr albastru. Se ghemuieşte lângă mine, cu atingerea rece. Două mâini ca apa pe pielea mea, dar doare mai mult decât doare focul. Dacă otrava m-a transformat în foc, acest lucru mă dizolvă în aburi.

Totul devine negru.

Urmări

MĂ TREZESC ÎNTR-UN CORT, cu lumina strălucitoare a soarelui filtrată printre cusăturile care ţin acoperişul. Pielea parcă mi-ar fi fost jupuită, fiecare nerv e de foc, dar durerea nu mă mai copleşeşte. Pot gândi dincolo de ea. Îmi amintesc că beam otrava şi Cress urla după garda ei. Îmi amintesc cum garda îi trăgea pe Søren şi pe Artemisia care venea să mă ajute, în loc să-l salveze pe el.

Orice mişcare pe salteaua cu fir răzit îmi înţeapă pielea şi scot un geamăt, închizând ochii strâns.

— Theo? spune o voce mică şi înfricoşată.

Mă forţez să deschid ochii din nou şi o văd pe Artemisia stând pe pământ lângă patul meu, privindu-mă cu ochi solemni, îngrijoraţi. Judecând după cercurile întunecate de sub ei, nu cred că a dormit de ceva vreme. Încerc să mă ridic, dar asta îmi provoacă un alt val de durere în corp şi mă întind, punând mâinile pe faţă.

Sub vârful degetelor mele, pielea este netedă, dar plină de transpiraţie. Nu ca pielea uscată a lui Cress. Îmi verific şi părul, aşteptând să găsesc fire arse, dar este la fel ca întotdeauna, cu excepţia unei singure şuviţe. Când o aduc în faţa ochilor, văd că este albă. Mă cutremur.

Sunt în viaţă totuşi, îmi dau seama, şi gândul acesta mă uluieşte şi în acelaşi timp mă remontează. Sunt în viaţă, chiar dacă nu ar trebui să fiu. Sunt în viaţă, dar nu sunt la fel. Poţiunea poate nu m-a distrus, aşa cum a făcut cu Cress, dar m-a schimbat. Dacă mai înainte căldura se strângea în vârful degetelor şi se răspândea încet, acum o simt peste tot, o căldură continuă care îmi curge prin vene. Cu toate acestea, nu mă mai sperie. După ce am băut Encatrio, nu pot să-mi imaginez că mă mai poate speria ceva.

— Cât timp am dormit? întreb, deşi cuvintele ies

răguşite, iar gâtul mă doare la fiecare sunet.

— Două zile, spune Art. Kalovaxianii s-au retras. Împărăteasa lor ne-a oferit o bucată de hârtie spunând că deţinem mina acum, deşi nu cred că valorează ceva.

— Nu, sunt de acord eu, deşi sunt surprinsă că Cress şi-a ţinut cuvântul. Trebuie să creadă că sunt moartă, îmi dau seama. Şi Søren?

O aud înghiţind.

— L-au luat când au plecat, au spus că este un trădător kalovaxian şi că le aparţine. Erik a încercat să-i oprească – şi Heron şi Blaise –, dar Søren a fost de acord să meargă cu ei pentru a împiedica să mai fie rănit cineva. Amândoi sunteţi nişte idioţi nobili, spune ea, dar nu e niciun dubiu: o spune cu drag.

— Blaise? întreb. A intrat în luptă. Este...? mă opresc, fără să pot termina.

— Este în viaţă, spune Artemisia. A rămas în apropiere, dar a spus că nu vei dori să-l vezi.

Nu sunt sigură că greşeşte. Cearta noastră încă îmi răsună în minte şi îl văd plecând, oricât l-am implorat să stea. Dar sunt în viaţă şi el este în viaţă şi ambele fapte par nişte miracole, deci cum aş putea fi supărată?

— M-ai salvat, îi spun, amintindu-mi cum şi-a folosit darul de apă asupra mea.

Otrava m-ar fi ucis altfel, sau m-ar fi desfigurat ca pe Cress, dacă nu mai rău.

— Tu i-ai salvat pe toţi ceilalţi, spune ea ridicând din umeri. Măcar atâta să fac şi eu. Cum te simţi?

Pune întrebarea de parcă nu e sigură că vrea să afle răspunsul. Pentru că nu întreabă de durerea mea – a văzut asta în mod clar, a auzit în gemetele mele. Întreabă ceva mai profund.

— La fel, în mare parte, îi spun, neştiind cum să-i explic cât de diferit mă simt.

Artemisia îmi atinge obrazul.

— Pielea ta este şi acum caldă, spune ea. La început am

crezut că e febră, dar Heron nu te-a putut vindeca. A spus că este altceva.

Înghit şi mă uit mai atent la palma mea. Am văzut de ce e capabilă Cress. Dacă am de gând să o înfrunt, nu-mi pot permite să mă mai tem. Apelez la foc, îmi imaginez că prinde viaţă acolo, dar ceva pare în neregulă. Pot simţi focul în mine, dar este îngropat adânc. Trebuie să sap, să lupt, dar în sfârşit, cu un anumit efort, în mâna mea apare o mică flacără.

Artemisia nici măcar nu sare, se uită la foc cu un fel de curiozitate vagă.

— Este altfel decât înainte, spune ea. Îl poţi controla.

— Da, sunt de acord, încruntându-mă. Dar nu este aşa cum mi-am imaginat. Este mai slab.

Dă din cap.

— Ei bine, nu va mai trebui să îl ascunzi. O regină care şi-a sacrificat viaţa pentru ca poporul ei să se ridice chiar mai puternic, ca un fel de…

Se opreşte, incapabilă să se gândească la termenul potrivit, îmi vine mie imediat.

— Ca un fel de *Phiren,* spun eu.

Pare confuză şi elaborez.

— O pasăre din mitologia Gorakiei Hoa mi-a spus despre asta – se transformă din cenuşă în fum, apoi în flacără şi din nou de la capăt.

Gândul la Hoa mă loveşte cu o agonie proaspătă.

— Cum e Erik? o întreb.

Înainte ca Artemisia să poată răspunde, cortul se deschide şi Dragonsbane se strecoară înăuntru. Când mă vede, chiar zâmbeşte, deşi există încă ceva feroce în zâmbetul ei, ceva ce nu îmi amintesc să fi văzut la mama mea. Arată ca zâmbetul lui Art.

— Te-ai trezit, spune ea cu un semn scurt din cap. Cum eşti?

În loc să răspund, îmi aprind din nou mâna. Ochii i se măresc de teamă şi uimire şi asta mă face mai fericită

decât ar trebui.

— Ştiu că nu crezi în zei, mătuşă, zic eu. Dar se pare că ei încă mai cred în noi.

Nu spune nimic pentru o clipă lungă.

— Doare? întreabă ea în cele din urmă.

Închid mâna şi focul se stinge.

— Totul doare, îi spun. Îţi datorez mulţumirile mele. Fără tine, am fi pierdut multe alte vieţi.

— A fost o luptă bună, spune ea. Ce ai făcut este admirabil. Prostesc, dar admirabil.

Dau din cap, ştiind că, venind de la Dragonsbane, aceasta este cea mai înaltă laudă la care mă pot aştepta. Artemisia îşi drege glasul.

— Mă bucur că ai venit şi tu, spune ea, cu o voce surprinzător de joasă.

Expresia lui Dragonsbane se înmoaie uşor, dar nu pare să poată rosti cuvinte. Energia din cameră este uriaşă, delicată ca o pânză de păianjen, dar când Dragonsbane şi Artemisia îşi încrucişează privirile, o mie de cuvinte tăcute trec între ele şi mă simt ca un intrus.

Dragonsbane mi-a spus că am avut noroc că mama nu a trăit cât să mă dezamăgească, dar îmi dau seama, cu un nod în gât, că asta înseamnă că nu voi avea niciodată un moment ca acesta, să o privesc pe mama în ochi şi să o iert pentru toate minusurile ei ca om.

Erik vine să mă viziteze după ce Artemisia şi Dragonsbane au plecat. În tricou şi pantaloni, cu părul desfăcut în jurul umerilor, pare mai tânăr decât de obicei. Cineva i-a povestit despre Hoa deja şi sper că, oricine a făcut-o, a făcut-o cu bunătate.

— Îmi pare rău, îi spun eu, deşi cuvintele nu reuşesc să redea tot ce simt.

Se aşază lângă patul meu şi îmi ia mâna în a lui. Dacă este surprins de cât de fierbinte este pielea mea, nu o arată. Mă întreb dacă se răspândeşte vestea.

— Kaiserul nu va mai face niciodată altei femei ce i-a făcut ei.

Vocea îi e rece ca oţelul.

— Nu va mai răni niciodată pe altcineva. Mi-aş fi dorit ca ea să poată trăi în această lume lipsită de Kaiser fie şi doar pentru o zi.

— Şi eu, îi spun înainte de a inspira adânc. Am ucis-o pe femeia care a ucis-o. Îţi pot spune că a fost autoapărare şi că nu am avut de ales şi toate lucrurile acestea sunt adevărate, dar este adevărat şi că am omorât-o pentru ceea ce i-a făcut lui Hoa şi nu voi regreta niciodată.

Se gândeşte o clipă înainte de a da din cap.

— Într-o zi mi-ar plăcea să aud despre asta în detaliu, spune el. Dar am văzut prea multă moarte în ultima vreme. Nu îmi va aduce nicio bucurie.

Îmi muşc buza.

— Crezi că Søren a murit?

Ochii lui Erik îi găsesc din nou pe ai mei.

— Nu, spune el după o clipă. Este un trădător, iar kalovaxianii nu arată milă pentru trădători, dar în acest caz îmi imaginez că Crescentia îl ţine în viaţă. Poziţia ei ca împărătească este precară – nu au avut niciodată o conducătoare de sex feminin şi nu le va plăcea ideea. Trebuie să se căsătorească cu el pentru a păstra tronul.

Gândul îmi face rău, dar cel puţin nu îl vor ucide. Nu încă. Oricât m-ar bucura asta, nu pot să nu mă gândesc că moartea ar fi bună în comparaţie cu iadul prin care trece acum.

— Îl vom aduce înapoi înainte să se întâmple asta, îi spun lui Erik, de parcă ar fi atât de simplu.

Erik trebuie să ştie că nu este, dar dă din cap.

— Îl vom aduce înapoi, repetă el, strângându-mi mâna.

Trupul Kaiserului este deja ars, dar oricum ridicăm un rug. Stau lângă el acum, destul de aproape ca să-i ating pielea carbonizată. Abia am destulă putere pentru a rezista mai

mult de câteva momente, dar mă forţez să mă descurc. Îmi amintesc ce i-am spus lui Blaise acum o viaţă.

„Când Kaiserul va fi mort, oricând s-ar întâmpla asta, vreau să-i ard corpul. Vreau să pun chiar eu focul şi vreau să privesc până nu mai rămâne din el decât cenuşă.”

Am crezut că, atunci când Kaiserul va fi mort, îmi voi găsi liniştea, dar chiar şi când mă uit la trupul său mort şi la ochii lui goi, pacea pare încă la kilometri distanţă.

Mama mea a fost Regina Păcii, mă gândesc când oamenii construiesc partea finală a rugului şi mă lasă singură cu corpul Kaiserului. *Dar eu nu sunt o astfel de regină.*

Mă întorc dinspre Kaiser pentru a privi mulţimea de refugiaţi şi de astreani eliberaţi, care s-au adunat pentru a-l vedea cum arde. Este un moment bun pentru un alt discurs, poate, dar ei nu au venit aici pentru discursuri. Blaise se apropie cu o torţă în mână, cu ochii în jos. Nu m-a privit de când mi-am revenit şi încă nu sunt sigură dacă vreau sau nu să o facă.

Nu iau torţa. În schimb, mă îndrept spre Kaiser şi întind mâna. Din nou, este nevoie de ceva efort. Pentru un moment, e o linişte care anticipează apariţia flăcării în palma mea. Fragilă cum este, e suficient să provoace suspine şi murmure în mulţime.

Ating flacăra de patul de paie de sub corpul său şi urmăresc cum se aprinde focul.

În spatele meu, oftatul mulţimii se transformă în urale. Artemisia a avut dreptate, nu îmi reproşează această putere – ei cred că este un nou dar pe care mi l-a oferit Houzzah pentru jertfa mea.

Poate că este, dar nu e suficient. Am văzut cum îşi folosea Cress puterea. Nu trebuia să se forţeze pentru asta; era mereu acolo, parte din ea la fel ca pielea, muşchii şi oasele.

Abia aud uralele. Îmi păstrez privirea asupra cadavrului Kaiserului şi nici nu clipesc în timp ce flacăra se măreşte şi

îi cuprinde trupul deja înnegrit. Abia atunci observ sclipirea slabă a pietrei roşii de la gât, acoperită de cenuşă şi funingine, dar inconfundabilă. Pandantivul cu piatră de foc al lui Ampelio.

Bag mâna în flăcări, apuc bijuteria şi trag.

Mâna lui Blaise vine să se sprijine pe umărul meu, încercând să mă îndepărteze de focul în creştere, dar nu mă las mişcată.

Vreau să văd totul, momentul în care din Kaiser nu mai rămâne altceva decât cenuşă. Ţin strâns pandantivul lui Ampelio şi simt cum puterea lui o atrage pe a mea.

Cred că aş purta o coroană din acea cenuşă.

În cele din urmă, când flăcările cresc atât de groase că nu îl mai pot vedea, mă întorc şi mă îndepărtez fără să arunc o privire înapoi.

O găsesc pe Mina într-una dintre barăcile kalovaxiane, cu un băiat şi o fată puţin mai mici decât mine. Paturile au fost împinse până la marginile camerei, lăsând în mijlocul podelei de piatră un spaţiu larg deschis, unde stau cei trei. Zăbovind în umbra uşii, îi privesc o clipă, nevăzută.

— Arată-mi, Laius, spune Mina, aşezând un bol pe podea, între ei.

Când îl pune jos, peste margini se revarsă nişte apă. Băiatul înghite, agitându-se cu mâinile la spate. La început mă gândesc că trebuie să fie unul dintre sclavii nou eliberaţi din mină, dar apoi observ semnele de pe braţele lui, locurile din care trebuie să-i fi fost extras sângele.

Este un Păzitor. Kalovaxianii trebuie să-l fi studiat înainte de luptă. Gândul îmi face rău şi o privire rapidă aruncată spre fată îmi confirmă că are aceleaşi urme. Cât de multe?

Băiatul – Laius – ridică în sfârşit mâinile, ţinându-şi palmele spre bol. Instantaneu, apa o ia în sus, plutind în aer la nivelul ochilor lui, într-o sferă cristalină perfectă.

Mina dă din cap.

— Poţi să o transformi în gheaţă? întreabă ea.

Laius se încruntă în timp ce se concentrează asupra sferei. Se schimbă, lumina lumânărilor o face să strălucească, înainte ca suprafaţa să înceapă să îngheţe, răspândindu-se până când este în întregime din gheaţă.

— Bine, spune Mina. Dă-i drumul.

Laius lasă mâinile în jos şi sfera pică, spulberată de podeaua de piatră.

— Îmi pare rău, murmură el.

— E în regulă, spune Mina. Cum te simţi?

Se îndreaptă spre el pentru a-i pipăi fruntea şi, când face asta, mă vede.

— Maiestatea Ta, spune ea, înclinând capul în direcţia mea.

Laius şi fata fac o plecăciune stângace în timp ce intru cu totul la ei în cameră.

— Mina, îi răspund înainte să le zâmbesc celorlalţi doi. Ai găsit Păzitori.

Gura i se strânge.

— Am găsit. Au fost zece în total. Nouă de foc, inclusiv Griselda de aici. Laius a fost adus de la Mina de Apă, astfel încât să poată fi studiaţi cot la cot. Laius, Griselda, îi permiteţi Reginei Theodosia să vă atingă?

— De ce? întreb.

Mă încrunt, dar ei par să înţeleagă ce le cere şi dau din cap. Mina îmi face semn să mă apropii.

— Pune-le mâna pe frunte, mă instruieşte ea.

Precaută, întind o mână către fiecare dintre ei: când le ating pielea, este fierbinte, precum a lui Blaise. Şi acum, când sunt suficient de aproape, le pot vedea cercurile întunecate de sub ochi, ca şi cum niciunul nu ar fi dormit de mult timp.

Mina vede că înţeleg.

— Ce ar fi să mergeţi să mâncaţi voi doi? le sugerează ea lui Laius şi Griseldei. Vom continua lecţiile după aceea.

Copiii pleacă în grabă şi aştept până ies din raza în care

ar putea auzi înainte de a vorbi din nou.

— Mai sunt, zic eu, neştiind cum să le spun.

Berserkeri nu este inexact, dar cuvântul se simte ca o condamnare la moarte. Mina dă din cap.

— Ceilalţi opt sunt Păzitori în sensul tradiţional, dar abilităţile lui Laius şi ale Griseldei sunt diferite de tot ce am mai văzut până acum. Ca ale ipoteticului prieten pe care mi l-ai descris. Tot ipotetic a rămas?

Ezit.

— Este Blaise. Este un Păzitor al Pământului.

— De atâta lucru mi-am dat şi eu seama. Am văzut ce a făcut acelor nave – mai mult decât ar trebui să fie capabil orice Păzitor.

— Aproape l-a omorât, spun eu.

— Dar a trăit, spune ea. De data asta.

Nu am un răspuns pentru asta.

— Ai spus că le ţii lecţii. Este adevărat sau îi studiezi? întreb în schimb.

— Presupun că ambele, zice ea cu un suspin greu. Poveştile pe care le-am auzit spuneau că Păzitorii ca ei erau rari – se menţiona unul acum poate un secol. Acum, sunt trei cu totul şi nici măcar nu am văzut celelalte mine. Cine ştie câţi sunt în total?

— Ce înseamnă? o întreb.

Ridică din umeri, aruncând o privire spre uşa prin care au ieşit băiatul şi fata.

— Dacă ar fi să-l întrebi pe Sandrin, ţi-ar spune că este parte din planul zeilor şi poate are dreptate. Dar poate că acum există un procent mai mare de oameni care merg în acele peşteri, deci sunt mai multe persoane care au suficient spaţiu pentru cantitatea exactă de putere care le este dată. Poate că zeii au o implicare şi aici.

Îşi întoarce privirea spre mine.

— Nu ai venit aici ca să vorbim despre ei, nu-i aşa?

Ezit înainte de a clătina din cap. Ţin mâna cu palma în sus şi, după un moment de concentrare, apare o mică

flacără cuibărită în palma mea. Mina priveşte, cu ochi gânditori.

— Nu este mare lucru, spune ea după o clipă. Este mai mult decât la mine, asta e clar, dar înainte de asediu n-ar fi fost suficient pentru a te face Păzitor.

Închid mâna şi sting flacăra.

— Crescentia – Împărăteasa – cea despre care ţi-am spus că a băut Encantrio... Ea izvorăşte putere. Îi vine la fel de uşor ca respiratul. Nici măcar nu trebuie să încerce să ajungă la ea, e pur şi simplu acolo.

— Vrei să ştii dacă eşti la nivelul ei, dar ştii deja răspunsul, spune ea. Eşti o oală pe jumătate plină, iar ea este aproape de a da pe dinafară.

Îmi înghit dezamăgirea. Nu e ceva ce nu bănuiam deja, dar oricum mă doare când aud acest lucru.

— Toţi aceşti oameni mă tratează ca pe un *Phiren* care s-a ridicat din cenuşă, zic cu glasul tremurând. Ca şi cum sunt eroina pe care o aşteptau. Şi nu sunt. Nu îi pot proteja de ea, de niciunul dintre kalovaxiani

Maxilarul Minei se încordează.

— Ai supravieţuit unui atac împotriva kalovaxianilor – puţini pot spune acelaşi lucru. Ne-ai protejat până acum; cine spune că ai nevoie de un dar pentru a continua să o faci?

Zâmbesc şi îi mulţumesc, dar undeva, adânc, cred că amândouă ştim că nu e aşa.

Am supravieţuit acestei lupte din cauza norocului şi a încă ceva. Data viitoare s-ar putea să nu mai fie la fel.

Câmp *de* luptă

KALOVAXIANII VORBEAU ÎNTOTDEAUNA despre câmpurile de luptă cu mai mult respect decât vorbeau despre templele lor. Există chiar şi o baladă populară de curte despre asta, cu „iarba pătată cu roşu de sângele

duşmanilor”, care făcea ca un câmp de luptă să pară frumos în felul său violent.

Mergând pe lângă Mina de Foc şi pe lângă ruinele templului care e aici când eram eu copil, ştiu că nu există nimic frumos la un câmp de luptă. Erik şi Umbrele mele sunt şi ei tăcuţi, dar le sunt recunoscătoare că sunt prezenţi. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să fiu singură. Îmi recapăt puterile încet, dar sigur şi mă bucur de fiecare moment pe care nu-l petrec în pat.

Ca în acea baladă kalovaxiană, acum iarba este mai mult roşie decât verde, dar balada nu menţiona că cea mai mare parte a acesteia va fi acoperită de corpuri sau de bucăţi din ele şi că va fi imposibil să îţi dai seama de partea cui a luptat fiecare. Balada nu menţiona mirosul de carne în descompunere care atârnă în aer. Balada nu menţiona că, duşman sau prieten, cu toţii vor fi jeliţi de oameni adevăraţi.

— Un rug, spune Erik de lângă mine, rupând tăcerea. Este înmormântarea tipică pentru războinicii kalovaxiani.

— Şi pentru astreani, zic eu, surprinsă că două culturi atât de diferite ar putea avea ceva în comun. Ceilalţi?

Ezită înainte să clatine din cap.

— Gorakienii sunt îngropaţi, dar restul...

Din cealaltă parte se aude Artemisia.

— Yoxianii sunt îngropaţi, spune. De asemenea, barakkanii. Obiceiul vecturian spune că războinicii lor ar trebui să fie scoşi pe mare în bărci în flăcări.

— Nu putem face asta, zic, în timp ce simt un gol în stomac. Avem nevoie de toate bărcile pe care le avem.

Artemisia aprobă din cap.

— Nu ştiu obiceiurile celorlalţi, dar avem de la cine să aflăm.

— Sunt atât de mulţi, spune Heron, privind în jur.

Dincolo de porţiunea mică unde este amenajată tabăra noastră, corpurile se întind în jurul nostru, cât pot vedea cu ochii. Sute sau poate mii. Nu ştiu cum vom putea să

aflăm ce trup aparţine cărei ţări.

Înghit.

— Se vor întoarce şi când o vor face…

Tac, incapabilă să o spun în cuvinte.

— Vom fi pregătiţi, spune Erik. Aceasta a fost victoria noastră şi asta înseamnă mai mult decât că am supravieţuit. Le-am ţinut piept kalovaxianilor. Nu mai suntem o investiţie săracă. Putem solicita ajutor şi altor ţări, iar de această dată s-ar putea să şi obţinem.

— *S-ar putea,* repet.

— Zeii te-au binecuvântat, Theo, spune Heron, zâmbind din colţurile gurii. Şi, făcând acest lucru, ne-au binecuvântat pe toţi. Sunt de partea noastră.

Îmi întorc privirea dinspre el. Nici măcar Heron nu ştie de cât timp am acest dar, cât timp l-am ţinut secret de el, cât de slab este acum, că a fost târât la suprafaţă. Ca majoritatea, crede că a fost o recompensă pentru sacrificiul meu. Este o poveste frumoasă, dar lucrurile nu stau aşa. Arunc o privire către Heron şi Artemisia.

— Vouă cum vi se pare? Să fii binecuvântat?

Schimbă o privire, dar Art este cea care vorbeşte mai întâi.

— Se simte ca o gură de apă rece într-o căldură sufocantă, spune ea.

— Se simte… ca şi cum aş fi complet, adaugă Heron. Parcă am făcut pace cu tot ce mă înconjoară.

Simt acidul din stomac.

— În cazul meu nu se simte aşa, le spun, cu vocea liniştită. Nu mă simt uşurată sau împăcată. De când s-a întâmplat, mă simt… goală.

Gândurile mi se întorc spre Cress, cu ochii ei de cărbune şi atingerea aprinsă. *„Inimile noastre sunt surori”,* mi-a spus în coşmarul meu. „Să *vedem dacă sunt la fel?”*

Poate că sunt, dincolo de tot. Poate că suntem amândouă nişte abominaţii, dar nu vreau să fie aşa. Aş prefera să fiu lipsită de puteri decât să fiu aşa şi aceasta

este diferenţa dintre noi.

— M-am născut cu asta în sânge, zic, cu glasul tremurând. Mi-a fost impusă. Dar n-am ales-o, aşa cum aţi făcut voi.

Mă uit la Blaise.

— Nici tu nu ai ales, spun eu. Şi-a croit o cale în tine, ca un altfel de otravă.

Blaise îmi susţine privirea şi, deşi nu este de acord, nu protestează.

— Puterea aceasta mă domină, dar eu nu am control asupra ei, le zic şi vocea nu îmi mai tremură.

Deodată, este sigură, pentru că şi eu sunt sigură. Mai mergem un pic până ajungem la intrarea în Mina de Foc, care a fost evacuată, şi intrarea e restricţionată cu frânghii – ca şi cum cineva ar alege să intre acolo de bunăvoie.

Desigur, exact asta urmează să fac eu.

Când mă opresc în faţa intrării, ceilalţi se opresc şi ei. Nu spun nimic până nu întind mâna pentru a da deoparte frânghia.

Mâna lui Blaise coboară pe braţul meu, trăgându-mă înapoi. Pielea lui este mai puţin fierbinte de când şi-a predat pietrele – din nou, temporar – dar tot este mai cald decât mine.

— Nu, spune el şoptit.

— Este singura cale, îi spun. O ştii la fel de bine ca mine. Simţi asta, deconectarea între cine eşti şi puterea pe care o deţii. Pentru că nu o controlăm. Pentru că ne controlează.

— Mergând în această mină nu te vei vindeca, spune el. După toată otrava din sistemul tău, te-ar putea împinge dincolo de limită. Te-ar putea ucide.

— S-ar putea, sunt de acord, privindu-l pe Heron peste umăr. Dar nu o va face. Este singura modalitate de a alege această putere. Este unicul mod de a exercita un anumit control asupra ei, de a o înţelege. Singurul mod în care pot fi regina de care au nevoie.

— Îmi pare rău că am plecat, Theo, spune Blaise, cu vocea frântă. Îmi pare rău că mi-am încălcat promisiunea şi îţi jur că nu voi mai pleca niciodată de lângă tine. Doar nu face asta. Nu mă părăsi.

Pentru o clipă, ezit.

— Te-ai dus la luptă pentru că acesta eşti tu, îi spun. Şi a fost o prostie, dar ai ştiut că era lucrul potrivit pe care să-l faci. Trebuie să fac asta.

Blaise nu răspunde, dar văd că îi apar lacrimi în ochi. Îmi aşez mâinile pe umerii lui şi mă ridic pe vârfurile degetelor de la picioare pentru a-mi lipi buzele de ale lui. Pentru o clipă, rămâne în stare de şoc înainte să-l simt cum se înmoaie, cu braţele strânse în jurul taliei mele ca şi cum ar putea să mă ancoreze de el şi să mă facă să stau. Dar nu poate face asta şi mă forţez să mă îndepărtez şi să le privesc pe celelalte Umbre ale mele.

— Nu ştiu cât timp voi fi acolo. Dacă kalovaxianii se vor întoarce, mă veţi lăsa şi veţi fugi. În regulă?

Heron începe să clatine din cap, dar Artemisia aprobă.

— Voi face ceea ce trebuie făcut, spune ea, cu fiecare cuvânt răsunând tăios.

Mă uit la Erik.

— Şi când voi ieşi vom găsi o cale de a-l salva pe Søren. Şi voi termina ce am început cu Cress.

Erik pare mai serios decât l-am văzut vreodată.

— Noroc, Theo, spune el încet.

Cu inima bubuind în piept, mă întorc cu spatele la ei şi păşesc în mină.

Epilog

ECHILIBRUL MINTAL DEVINE CEVA EFEMER, care vine şi pleacă până când nu sunt sigură care gânduri sunt sănătoase şi care nu. Nu ştiu unde sunt sau ce fac aici. Aud râsul lui Cress, îi simt respiraţia ca un fum pe ceafa mea, dar îmi scapă de fiecare dată.

Mama este cea care mă găseşte, în cele din urmă, ghemuită lângă un perete de peşteră cu mâinile însângerate, cu capul zvâcnind de sete. Arată la fel ca în urmă cu un deceniu, chiar până la tăietura violentă de pe gât. Nu alerg la ea, cum mi-am imaginat întotdeauna că aş face. Nu pare să se aştepte la asta din partea mea.

Înghit. Am gâtul iritat, de parcă aş fi urlat ore întregi.

— Aceasta este viaţa de apoi? o întreb.

Mama clatină din cap.

— Încă nu, iubirea mea, spune ea, întinzându-mi o mână. Vino, sunt multe de făcut.

Ar trebui să fiu uşurată că nu sunt moartă, dar nu simt mare lucru. Mă uit la mâna ei, dar nu o accept.

— Ai fi putut să-i opreşti pe kalovaxiani, îi spun.

Nu se retrage când o acuz şi nici nu încearcă să nege.

— Am murit ca Regină a Păcii şi pacea a murit odată cu mine, spune ea după o clipă. Dar tu eşti Regina Flăcării şi a Furiei, Theodosia, şi vei da foc lumii lor.

O iau de mână şi ea mă conduce mai adânc în mină.

Mulţumiri

Despre scrierea unei cărţi se spune că ar fi o muncă solitară, dar, dacă ar fi aşa, ar trebui să mulţumesc doar laptopului, iar această listă de mulţumiri ar fi extrem de scurtă. Prin urmare, la fel cum este nevoie de un sat pentru a creşte un copil, este nevoie de o echipă pentru a publica o carte. Am avut norocul să am cea mai bună echipă care există.

Mulţumesc Krista Marino, genialul meu editor, pentru că ai fost placa mea de sunet şi majoreta mea şi nu numai că ai făcut cartea aceasta mai bună, dar m-ai făcut şi pe mine un scriitor mai bun. Şi lui Beverly Horowitz, Barbara Marcus, Monica Jean şi tuturor celor la Delacorte Press pentru că au oferit cărţilor mele şi mie un loc uimitor pe care să-l numim acasă.

Mulţumesc agenţilor mei incredibili – Laura Biagi, Jennifer Weltz şi John Cusick – pentru că mi-au construit şi mi-au dezvoltat cariera şi m-au ajutat să conturez un vis care să devină realitate.

Mulţumesc publicistului meu, Jillian Vandali Miao, pentru sprijinul neobosit şi pentru atitudinea pozitivă contagioasă. Şi lui Elizabeth Ward, Kate Keating, Cayla Rasi, Mallory Matney, Janine Perez, Kelly Megauley, Alison Impey, Colleen Fellingham, Tamar Schwartz, Stephanie Moss şi Isaac Stewart pentru entuziasmul, dăruirea şi bunătatea voastră. Şi, desigur, tuturor celor de la Random House pentru aducerea la viaţă a acestei cărţi şi a acestei serii într-un mod care îmi depăşeşte în mod constant cea mai nebunească dintre închipuiri.

Mulţumesc echipei mele de scris din NYC pentru toată productivitatea: Patrice Caldwell, Lexi Wangler, Arvin Ahmadi, Zoraida Cordova, Sara Holland, Sarah Smetana, Kamilla Benko, Lauryn Chamberlain, Mark Oshiro, Jeffrey

West, Jeremy West, Kheryn Callender, Emily X.R. Pan, Dhonielle Clayton, Blaize Odu, Christina Arreola, MJ Franklin şi Adam Silvera.

Mulţumesc lui Kiersten White, E.K. Johnson, Karen Memanus, Melissa Albert, Jessica Cluess, Amanda Quain, Julie Daly, Tara Sonin, Samira Ahmed, Shveta Thakrar, Claribel Ortega, Kat Cho, Farrah Penn şi Lauren Spieller pentru toată prietenia şi tot sprijinul.

Mulţumesc tatălui meu că m-a ţinut cu picioarele pe pământ şi concentrată şi m-a încurajat întotdeauna să ies în afara zonei mele de confort, şi lui Denise pentru sfaturile ei înţelepte şi pentru îndrumare. Mulţumesc fratelui meu mai mic, Jerry, pentru că m-ai inspirat mereu şi m-ai făcut o persoană mai bună.

Mulţumesc lui Cara Schaeffer şi Emily Hecht pentru că aţi fost suportul meu în perioade de criză şi de bucurie. Voi faceţi înălţimile şi mai înălţătoare şi prăpăstiile mai puţin adânci.

Mulţumesc lui Jefrey Pollock, Deborah Brown şi Jesse şi Eden Pollock pentru că sunt familia mea din New York. Şi, nu în ultimul rând, vă mulţumesc VOUĂ că aţi pornit în călătoria aceasta cu mine. Nu aş fi putut face nimic din toate acestea fără VOI.